

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Güzel ve Çirkin'in sıradışı bir anlatısı."

— Stephanie Garber, *Caraval* ve *Legendary* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarı

ÖLÜMCÜ CESARET YEMİNİ

BRIGID KEMMERER

©psilon®

ÖLÜMCÜL CESARET YEMİNİ

BRIGID KEMMERER

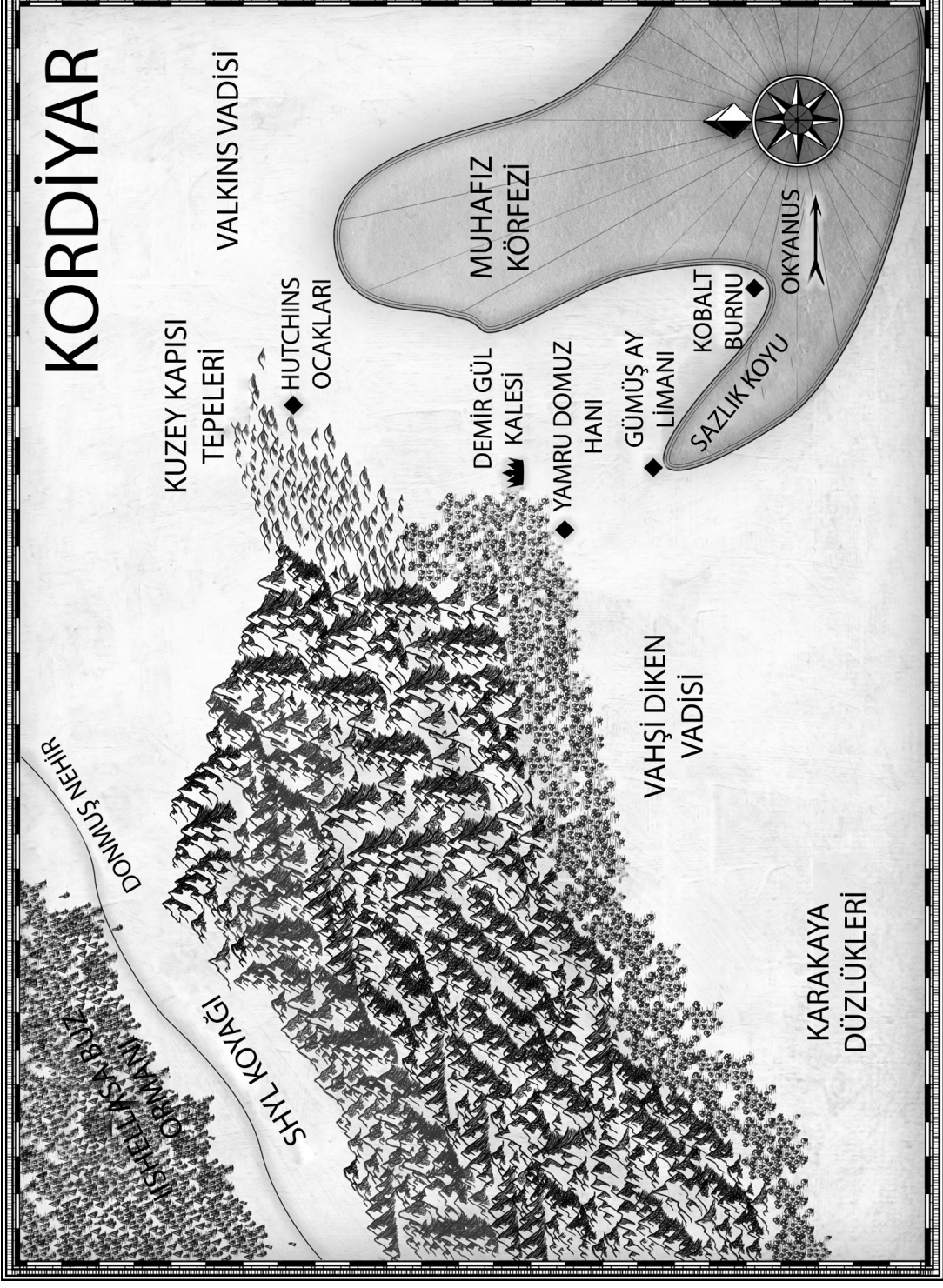

Çeviri

Zübeyde Nur Eren

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KORDIYAR

BİRİNCİ BÖLÜM

GREY

Hava değişmeye, soğuk rüzgârın dağlardan aşağı esip ceketimin deri ve kürk katmanlarının altına sızmasına neden olmaya başlamıştı. Syhl Koyağı şimdilerde Kordiyar'ın olması gerekenden daha soğuktu, ama sonbahardan kışa doğru kademe- li geçişler yaşamayalı epey olduğu için soğuktan hoşlanmaya başlamıştım.

Diğerleri Kristal Saray'ın ana salonundaki yanan şömine- nin etrafında toplanmış, aşçının ilk parti kış şarabını içiyorlar- dı. Bense Iisak sıcaktan nefret ettiği için sırpençeyle verandada zar atıyor, soğuğa ve karanlığa meydan okuyordum. Burada yanan tek ateş, aramızdaki masanın üstünde duran cam kava- nozun içindeki yalnız mumdu.

Iisak elindeki gümüş küpleri salladı ve tıngırdamaları için masanın üstüne bıraktı.

“Gümüş cehennemler,” diye mırıldandım sayılarını toplar- ken. Kartlarla aram iyiydi, ama zarlar âdeta benden nefret edi- yordu. Kartlarda bir seçim unsuru, bir strateji vardı; ama zarlar

“Lia Mara’nın adına ordular hazırlamaya başladın.”

Parmaklarımı gümüş zarların etrafına kapadım. “Evet.”

“Syhl Koyağı’nın stokları kurumaya başladı. Ona karşı durmak için muhtemelen bir şansın olacak. Kordiyar’la yapılan son savaştaki kayıplar Prens Rhen’in yarattığı yüzünden zaten çok ağır oldu. İkinci bir saldırı mümkün olmayacak.” Durdu. “Ve sen ona savaşa hazırlanması için altmış gün verdin.”

“Biliyorum.”

“Sen ne kadar hayatları korumak istersen iste, bu savaşlar kayıpsız olmaz.”

“Bunu ben de biliyorum.”

Başka bir rüzgâr verandada eserek alevi tekrar söndürdü. Bu sefer rüzgârı Iisak çağırmıştı. Büyüsünün hissini, benimki nasıl ki kanımda yaşıyorsa onunkinin de havada yaşadığını öğrenmiştim.

Ona bir bakış attım ve alevi canlandırdım.

Bir rüzgâr daha. Gözlerimi kıstım. Iisak hep ısrarcıydı. Sihrimi kontrol etmeyi ilk öğrenmeye başladığımda bunu sinir bozucu bulmuştum, ancak artık meydan okumalar hoş gelmeye başlamıştı. Parmağımı orada tuttum, alev yanmaya devam etmekte zorlanıyordu. Alevi yerinde tutmaya çalışırken görüş alanımı yıldızlar doldurdu. Rüzgâr gözlerimi yakacak, pelerini ele geçirecek kadar şiddetlendi. Iisak’ın kanatları açıldı, fakat alev sönmedi.

“Üşüdüğümü söylediğimi hatırlıyor musun?” dedim.

Gülümsedi ve yoktan bir rüzgârın çıkıp girdap gibi dönmesini sağladı.

Büyüsünün ani yokluğunda alevim bir an yükselip mumun kenarlarından aşağı balmumunun akmasına sebep oldu. Bıraktım.

“Belki de Lia Mara’nın halkına sihrin ne kadar yararlı olabileceğini göstermek iyi olur,” dedi.

Sihrim sayesinde iyileşen insanları düşündüm. Düşmanla-

rımı kendimden uzak tutuşumu ve yavaş, çok yavaş bir şekilde yanımda savaşılan herkesten uzak tutuşumu. “Denedim ya zaten,” dedim.

“Sadece askeri gücünü güçlendirmekten bahsetmiyorum.”

Dikkatle ona baktım. “Rhen’e karşı büyü kullanmam gerektiğini söylüyorsun.” Durakladım. “Onun korktuğu şey tam olarak bu.”

“Ona bir ordu göndereceğini söyledin. Misilleme yapmaya hazır olacak. Uzaktan savaşmaya hazır olacak, kralların yaptığı gibi.”

Ama büyüye karşı güçsüz olacaktı.

Öyle olacağını biliyordum. Zaten öleydi.

“Rhen seni tanıyor,” dedi Iisak. “Şiddet bekliyor. Silahlı bir saldırı bekliyor. Karis Luran’ın gönderdiğinden farklı olmayan, epey vahşi bir saldırı bekliyor. Bir ordu topladın ve bir yemin ettin.”

“Onu küçümseme.” Sırtımdaki kırbaç izlerini düşündüm. Tycho’nun sırtındakileri. “Köşeye sıkıştırıldığında Rhen de epey vahşi olabiliyor.”

“Doğrudur, Majesteleri.” Iisak alevi yeniden titretti, alev siyah gözlerinde parlıyordu. “Siz de olabiliyorsunuz.”

İKİNCİ BÖLÜM

RHEN

Demir Gül Kalesi'ne sonbahar gelmişti, bir kez daha. Mevsimin ilk serin rüzgârı pencereden esti, ürperdim. Aylardır sabah ateşine gerek duymamıştım, ama bugün havada şömineyi yakması için hizmetçi çağırmak istememe neden olan bir serinlik vardı.

Çağırmadım.

Çok uzun zaman bu mevsimin başlamasından ölesiye korkmuştum; bu, lanetin yeniden başladığına işaret ediyordu. Sonu gelmeyen bir sonbahar döngüsüne hapsolmuş hâlde bir kez daha on sekiz yaşıma girecektim. Bana ve tüm Kordiyar'a işkence eden laneti kırmama yardım edecek bir kız bulmaya çalışan eski muhafızım Grey ile baş başa kalacaktım.

Bu sonbahar Grey yoktu.

Bu sonbahar benimle olan bir kız vardı.

Bu sonbahar, sanırım, ilk kez on dokuz olacaktım.

Lanet bozulmuştu.

Bozulmuş gibi hissetmiyordum.

Bir zamanlar beni bu lanete hapseden büyücü Lilith, şimdi beni başka bir şekilde tuzağa düşürmüştü.

Laneti bozan ilk kız, halkıma yardım etmeye yemin eden “Disi Prensesi” Harper, pencerenin altındaki avluda en yakın arkadaşı Zo ile kılıç sallıyordu. Zo bir zamanlar onun korumasıydı, ta ki Grey’in kaçmasına yardım edene kadar. Harper’ın en yakın arkadaşını elinden alacak değildim, ama sadakat göstermeyen bir yeminli muhafıza müsaade edemezdim.

Gerilim hâlihazırda çok yüksekti.

Harper ve Zo ayrılıp derin birer nefes aldılar, ama Harper neredeyse anında tekrar pozisyon almıştı.

Bu beni gülümsetti. Serebral palsy, kılıç kullanmayı zorlaştırıyordu -kimileri bunun *imkânsız* olduğunu söylerdi- ama Harper tanıdığım herkesten daha kararlıydı.

Arkamdan hafif bir ses konuştu. “Ah, Majesteleri. Prenses Harper’ın bu konuda başarılı olabileceğine inanması ne *tatlı*.”

Gülümseme yüzümden silinmişti, ama pencerenin önündeki yerimden kımıldamadım. “Leydi Lilith.”

“Düşüncelerinizi böldüğüm için beni bağışlayın,” dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Onun yaptığı hiçbir şeyi bağışlamazdım.

“Syhl Koyağı’ndan gelen işgalcileri yenemezseniz Disi sokaklarına nasıl geri dönecek merak ediyorum.”

Taş kesildim. Bu tehdidi sık sık yineliyordu, Harper’ı benim bir daha ona ulaşma imkânım olmayan Washington, DC’ye geri göndermek. Harper’ı hiçbir şeyinin, güvenecek hiç kimsesinin olmadığı ve Kordiyar’a geri dönmesinin bir yolunun olduğu yere göndermek.

Lilith sessizliğimi görmezden geldi. “Savaşa hazırlanıyor olman gerekmiyor muydu?”

Evet. Gerekliyordu büyük ihtimalle. Grey, Lia Mara’nın Kordiyar’ın kontrolünü ele geçirmesine yardım etmeden önce onu kendi irademle teslim etmem için bana altmış gün vermişti. Şu

anda Syhl Koyağı'nda, bana karşı bir ordu yönetmeye hazırlanıyordu. Amacının Kordiyar'ın kaynaklarını ele geçirmek mi -çünkü ülkenin ticaret yollarına erişime çaresizce muhtaç olduğunu biliyordum- yoksa bir zamanlar istemediğini söylediği tahtta hak iddia etmek mi olduğundan emin değildim.

Her halükârda Kordiyar'a saldıracaktı. Bana saldıracaktı.

"Ben hazırım," dedim.

"Toplanan bir ordu göremiyorum. Savaş planları yapan generaller de yok. Hiç..."

"Şimdi de askeri stratejist mi oldun, Lilith?"

"Savaşın nasıl görüldüğünü biliyorum."

Gitmesi için yalvarmak istiyordum ama bu sadece daha fazla oyalanmasına sebep olurdu. Grey'in burada olduğu, benimle döngüde kısıldığı zamanlarda acımı çekerken yalnız olmadığımı için teselli bulurdum.

Şimdi yalnızdım ve bu... ıstırap vericiydi.

Aşağıdaki avluda Harper ve Zo yine kılıç tokuşturuyordu.

"Onun kılıcını kovalamayın, leydim," diye seslendim.

Ayrıldılar ve Harper dönüp şaşkınlıkla bana baktı. Kahverengi bukleleri omzunun üstünden sarkan asi bir örgüyle toplanmıştı ve deri bileklikleriyle yaldızlı göğüs zırhını kraliyet ailesine doğmuşçasına taşıyordu. Grey'in aylar önce Washington, DC sokaklarından sürükleyerek getirdiği yorgun, üstü başı tozlu kızıdan artık çok farklıydı. Artık savaşçı prenesi; bu imajı biri yanağında, diğeri belinin üstünde iki yarayla tamamlanıyordu ve her ikisi de arkamdaki korkunç büyücü tarafından açılmıştı.

Bana baktığında gözleri ifademi inceledi, sanki bir şey sakladığımdan şüpheleniyormuş gibi. Sanki bana *kızgınmış* gibi, her ne kadar bunu dillendirmese de.

Lilith arkamda gölgelerde bekliyordu. Harper bir seferinde beni büyücüden korumak için odasına davet etmişti. Keşke tekrar etseydi.

Aylardır odasına girmemiştim. Aramızda konuşulmamış çok fazla şey vardı.

“İzlediğini bilmiyordum,” dedi Harper, ardından memnun olmamış gibi kılıcını kınına soktu.

“Kısa bir süredir izliyordum.” Tereddüt ettim. “Affet.”

Bunu söyler söylemez pişman oldum. Kulağa başka bir şey için özür diliyormuşum gibi geliyordu. Ve sanırım öyleydi.

Sesimdeki ağırlığı duymuş olmalıydı, çünkü kaşlarını çatmıştı. “Seni uyandırdım mı?”

Sanki artık uyuyabiliyormuşum gibi. “Hayır.”

O bana baktı, ben ona baktım ve keşke aramızda asılı kalan tüm o duyguları çözebilseydim diye geçirdim içimden. Keşke ona Lilith’i anlatabilseydim. Keşke beni affetmesini sağlayabilseydim ve keşke güvenini geri kazanabilseydim.

Keşke birçok şeyi geri alabilseydim.

“Ne demek istediğini anlamadım,” dedi sonunda. “Kılıcını kovalama derken.”

“Gelip gösterebilirim,” diye önerdim.

İfadesi dondu, ama sadece bir an için. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Reddetmesini bekledim. Daha önce reddetmişti.

Ama sonra cevap verdi. “Tamam. Gel hadi.”

Kalbim yerinden hopladı – ta ki Lilith arkamdan konuşana kadar.

“Evet,” dedi. “Gidin, Majesteleri. Ona *silahınızın gücünü* gösterin.”

Öfkeyle arkama döndüm. “Gidin, Leydi Lilith,” diye fısıldadım hiddetle. “Savaş hazırlıklarım hakkında bu kadar endişeleniyorsanız her çocukça eğlence ihtiyacınızda bana eziyet etmek yerine işe yaramamın bir yolunu bulmanızı öneririm.”

Güldü. “Dediğiniz gibi olsun, Prens Rhen.”

Yanağıma dokunacakmış gibi uzandı. Tökezleyerek duvara doğru geri çekildim. Dokunuşu alev gibi olabilirdi – ya da daha kötüsü.

Lilith'in gülümsemesi genişledi. Ellerim kıvrılıp yumruk hâlini aldı, ama Lilith kaybolmuştu.

Aşağıdaki avludan Harper'ın seslendiğini duydum. "Rhen?"

Gergin bir nefes alıp pencereye döndüm. Güneş gökyüzünü aydınlatmaya başlamış, koyu renk saçlarını altın rengi ve kıvılcımlara boyamıştı.

Savaşa hazırlanmam gerekiyordu, ama ben şimdiden savaşın ortasındaymışım gibi hissediyordum.

"Giyinmeme müsaade edin," dedim. "Az sonra aşağıda olacağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARPER

Rhen'in aşağı inmesine şaşırmıştım. Hatta izlemesine bile şaşırmıştım. Grey ona ultimatom verdiğinden beri Rhen uzak şehirlerden gelen Büyük Mareşallerle, askeri danışmanlarla veya Kraliyet Muhafızlarıyla toplantılarda saklanıyordu.

Ki bunda sorun yoktu. *Ben* onun yanındayken midemde küçük bir öfke topu yanıyordu ve hiçbir şey onu söndürmeyi başaramıyordu.

Öfke kendimi suçlu hissettiriyordu. Yaptığı her şeyi krallığı için yapıyordu. Halkı için. Prens olmak -kral olmak- fedakârlık ve zorlu seçimler yapmayı gerektiriyordu.

Bunu kendime ne kadar hatırlatsam da Grey ve Tycho'ya yaptıklarını unutamıyordum.

Kardeşimle gitmek yerine buraya geri geldiğimi unutamıyordum.

Grey'le gitmek yerine.

Zo'ya döndüm, ama kılıcını kınına sokmuştu. Bakışları gerindi. "Ben odama döneyim."

Rhen'le birlikte olmak istemiyordu. Tereddüt ettim, sonra kaşlarımı çattım.

Zo kaleye aylar önce gelmişti, Rhen'in Syhl Koyağı İstilasına karşı Kordiyar'ı savunmaları için halkını toplamaya çalıştığı sırada. Ondan önce Gümüş Ay Şarkıcısı'nın çıraklığını yapıyordu, ama okçuluk ve kılıç kullanmada da yetenekliydi, bu yüzden Kraliyet Muhafızı olmak için başvurmuştu – ve Grey onu kabul etmiş, sonra benim kişisel korumam olarak atamıştı.

Hızla arkadaş olmuştuk – Washington, DC'de bıraktığım kaotik yaşamdan sonra benim için bir ilkti bu. Zo zeki ve güçlüydü, kuru bir mizah anlayışı vardı, kapımın önünde nöbet beklediği günlerde zaman zaman geç saatlere kadar uyanık kalırdım. Lanet bozulduktan sonra Grey'e ne olduğunu merak eder, kayıp vâris hakkındaki söylentileri konuşur ya da Syhl Koyağı tekrar saldırırsa Kordiyar'a ne olacağını düşünürdük.

Ama sonra Grey başka bir şehirde saklanırken bulunmuştu ve görünüşe göre kayıp vârisin kimliğini biliyordu – fakat Rhen'e söylemeyi reddediyordu. Rhen bilgiyi almak için ona işkence etmiş ve sonunda elde etmişti – ama beklediği şekilde değil. Grey kayıp vârisin kimliğini biliyordu, çünkü Rhen'in ağabeyi vârisin bizzat kendisiydi. Bir büyücüydü, kanında büyü gücü vardı. Tahtın vârisi oydu.

Ve bundan haberi yoktu. Rhen'in de öyle.

Rhen ona işkence ettikten sonra Grey'in kaçmasına yardım etmiştim.

Zo bana yardım etmişti.

Bu, Kraliyet Muhafızlarındaki pozisyonuna mal olmuştu. Grey bir keresinde bana muhafızların tam da bu nedenle ailevi ve diğer türden ilişkilerden vazgeçtiğini söylemişti. Zo, Rhen'e yeminliydi; ama benim yanımda hareket etmişti. Rhen ona asla soğuk davranmamıştı, bunu yapmayacak kadar politik düşünüyordu. Ama şimdi aralarında bir sınır vardı. İçimdeki bir türlü gitmeyen öfke topu gibi, yumuşayacağından emin değildim.

Zo'ya kalması için yalvarmak istiyordum çünkü Rhen'le geçirdiğim her dakika bana acı veriyordu. Ama ondan bunu istemek bencilceymiş gibi geliyordu.

Ondan Grey'e yardım etmesini istemek de muhtemelen bencilceydi. Zo ve ben arkadaştık, ama o benim muhafızımdı. Bana arkadaşım olduğundan mı yoksa mecbur olduğundan mı yardım etmişti? Bunun önemi olup olmadığından bile emin değildim. Sonuçta bana yardım etmişti ve şimdi işsiz kalmış, sevdiği işinden olmuştu.

Rhen kalpsiz değildi. Ona bir yıllık maaşını ödemiş ve bir referans mektubu yazmıştı, Zo her ikisini de odasında saklıyordu – ama gitmemişti ve Rhen de onu zorla göndermemişti.

Zo muhafız olmak istiyordu. Çıraklığından vazgeçmişti. Her şey bu kadar belirsizken beni yalnız bırakmak istemediğini söylüyordu, ama bir yanım yaptığı seçimlerin, *benim* yaptığım seçimlerin, ağırlığını taşıyarak eve dönmek istemediğinden mi kaldığını merak ediyordu.

Fazla uzun süre tereddüt etmiştim. Rhen iki muhafızı peşinde, avluya çıkan kapı aralığında belirdi. Uzun boyluydu, sarı saçları ve kahverengi gözleriyle çarpıcıydı. Giysileri, kalçasındaki kılıcın süslü kabzasından ceketinin gümüş, el işi düğmelerine kadar her daim ince detaylarla bezeli olurdu. Özgüvenli ve atletik bir zarafetle hareket ederdi, adımlarında asla tereddüt etmezdi. Bir prens gibi. Kral gibi. Hükmetmek için doğmuş bir adam.

Ama küçük değişiklikleri görebiliyordum. Gözlerinin altındaki gölgeler bir nebze daha kararmıştı. Çenesinin kenarları daha keskin, elmacık kemikleri daha belirgin görünüyordu. Huzursuzluk, son birkaç haftadır gözlerinde kök salmıştı.

Bize doğru gelirken muhafızları duvarın kenarında yerlerini aldılar. Zo içini çekti.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Saçmalama.” Üstünde pantolon ve zırh olmasına rağmen Rhen’e reverans yaptı. “Majesteleri.”

“Zo,” dedi Rhen sakince. Gözleri bana döndü. “Leydım.”

Aralarındaki gerilimi hafifletmek için bir şeyler söylemeye hazırlanıyordum ki Zo konuştu. “Müsaadenizle, ben tam odama dönmek üzereydim.”

“Elbette,” dedi Rhen.

Zo uzaklaşırken dudağımı kemirdim.

“Benden kaçıyor,” dedi Rhen, bakışlarında soru işareti yoktu.

Anında tepki gösterdim. “O kaçmıyor.”

“Kesinlikle kaçıyor gibi görünüyor.”

Vay canına. Birileri kesinlikle pislik gibi görünüyor. “Zo’nun kızmaya hakkı var, Rhen.”

“Benim de öyle.”

Bu, ağzımı söylemek istediğim kelimeleri bir araya getirmekten alıkoydu. Zo’ya hâlâ kızgın olduğunu bilmiyordum. Bana da hâlâ kızgın olup olmadığını düşündüm, içinde öfke yanan tek kişi ben değil miydim acaba?

Ona sormadan kılıcını çekti. “Bana öğrendiklerini göster.”

Elimi kabzaya koydum fakat kılıcımı çekmedim. Neden, bilmiyordum – gelip bana göstermesini kendim istemiştim. Belki emir gibi söylediği içindi. Belki de kavgacı bir ruh hâlinde olduğu için. Hangisi olursa olsun, onunla silah çarpıştırmak istemiyordum.

Başımı çevirdim. “Artık yapmak istemiyorum.” Az önce onun girdiği kapıya döndüm. “Kahvaltı için giyinmem gerek.”

Kılıcını kınına soktuğunu duydum, sonra eli nazikçe kolumu yakaladı. “Lütfen.”

Hüzün dolu bir kelimeydi bu. Öfkemde minik bir delik açan, çaresiz bir kelime.

“Lütfen,” dedi tekrar, sesi çok, çok yumuşaktı. “Lütfen, Harper.”

Adımı söyleme şeklinde bir tür sihir vardı sanki, aksanı her r’yi yumuşatıp o iki heceyi aynı anda hem hırlamaya hem de

okşamaya dönüştürüyordu; ama dikkatimi çeken o değildi, *lüt-fen*'di. Rhen veliaht prensti. Geleceğin kralı. O, dilemezdi.

“Lütfen ne?” dedim sessizce.

“Lütfen kal.”

Şu anda demek istiyordu, ama daha fazlası gibiydi. Daha bir derin anlamı vardı. Bir yıl öncesinden bir anı aklımda belirdi. Annem hastaydı, kanser ciğerlerini işgal etmişti ve babam sigortanın karşılamadığı şeyleri karşılamaya çalışırken aile birikimlerimizi tüketmişti. Para kazanmak için kötü seçimler yapmıştı, ailemizi tehlikeye atan seçimler. Annem bunu öğrendiğinde bana ve Jake’e eşyalarımızı toplamamızı söylemişti. Babam mutfak masasında ağlıyor, kalması için anneme yalvarıyordu. Ben yatağa oturup kocaman gözlerle boş boş bakarken ağabeyimin eşyalarını spor çantasına dolduruşunu hatırlıyordum.

“Her şey yoluna girecek, Harp,” diyordu Jake. “Sen sadece eşyalarını al.”

Girmemişti. Hiçbir şey yoluna girmemişti. O zamanlarda gitme düşüncesi korkunçtu. Annemin yumuşadığını, kaldığımızı, rahatladığımızı hatırlıyordum. *Onun* kaldığını.

Daha sonra, işler gerçekten kötüye gittiğinde, keşke kalmasaydı dediğimi hatırlıyordum.

Rhen’in gözlerinin içine baktım ve aynı seçimleri yapıp yapmadığımı merak ettim. Jake, Grey’le gitmişti. Kardeşim, bu savaşın diğer tarafında olacaktı.

Derin bir nefes alıp verdim. “Savaşmak istemiyorum.”

Kılıçlardan bahsetmiyordum ve bence o da bunun farkındaydı. Başını salladı. “Onun yerine yürüyelim mi?”

Duraksadım. “Olur.”

Kolunu uzattı. Ve ben kabul ettim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RHEN

Korumalarım yürürken bizi takip ediyordu. Harper'ın kolundaki eli hafif, sanki her an çekilebilirmiş gibi duruyordu. Grey hamlelerimi yirmi adım önceden planladığımı söylerdi, haklıydı da – ama şimdi tüm hamlelerim başka biri tarafından yönlendiriliyordu sanki. Büyücünün ikinci, üçüncü veya on beşinci hamleden sonra yönünü değiştirebileceğini bile bile yirmi hamle planlayamazdım.

Harper'a büyücüden bahsetmeyi o kadar çok istiyorum ki – ama yanlış gidebilecek pek çok şey vardı.

Bu sırrı üç yüz mevsimden fazla saklamıştım. Tekrar saklayabilirdim.

“Bana kızgınsın.” dedim sessizce.

Cevaplamadı, fakat bu zaten bir soru değildi. Harper haftalardır kızgındı. Aylardır.

Ormana giden ağaçlık patikaya yaklaştıkça Arnavut kaldırımı patika incelmeye başladı. Yürüyüşümüzü kısa tutmak için ağaçlık sınırına ulaştığımızda dönmesini bekliyordum, ama dönmedi. Ormanın şafak sonrası loşluğuna adım attık ve sessizliğin bizi yutmasına izin verdik. Ağaçlar tamamen değişme-

mişti, ama kırmızı ve altın sarısı yapraklar boldu ve uçuşarak yolumuza konuyorlardı.

“Buradaki ilk gecemde,” dedi Harper, “bu ormanda at sürerken birden sıcakta terlemekten kar fırtınasında titremeye geçince ilk kez lanet konusunda sana gerçekten inanmıştım.”

Ona baktım. “Kendi kendine çalan müziği görünce inanmamış mıydın?”

“Şey, o... garipti tabii. Ama sonbahar başlarından kış sonlarına geçmek tokat etkisi yaratmıştı.” Durakladı. “Sonra Freya ve çocukları bulmak...” Başını iki yana salladı.

“Ah. Krallığının ne kadar düştüğünü gördün. Lanetin gerçek derinliği.”

“Hayırlı Öyle demek istemedim.”

“Biliyorum. Ama gerçekler ortadaydı.” Bunu da hatırlıyordum, Harper’ın kaçma girişiminden sonra Grey ve ben öğrencelerinden korkup peşinden gitmiştik. Kendimi Demir Gül Kalesi’ne hapsederek o kadar çok döngü geçirmiştik ki halkım için hayatın ne kadar zor hâle geldiğinin farkında bile değildim. Aç ve fakir olduklarını biliyordum, ama ne kadar olduğunu fark etmemiştim. Onlar için laneti bozmak dışında bir şey yapabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Harper bana yanıldığımı, lanetin insanlarımla ilgilenmeme engel olmadığını göstermişti – sonra laneti de bozmuştu zaten.

Ama Lilith hâlâ buradaydı. Hâlâ hayatımı cehenneme çeviriyordu, sadece başka bir şekilde.

Elimi, Harper’ın kolumda duran elinin üstüne koydum. Şaşkınlıkla bana baktı. Bir an elini çekmesini bekledim fakat çekmedi. Küçücük bir kabuldü bu, ama anlamı büyüktü.

Bu yüzden Lilith’in üzerimde bu kadar çok gücü vardı. Göğsümde pek çok duygu çırpındı. Nefes almalıydım.

“Ne oldu?” dedi.

Her şey. Ama bunu söyleyemezdim. “Syhl Koyağı’nın saldırısına sadece altı hafta kaldı ve zafere giden yolu ne kadar çok

planlamaya çalışırsam çalışayım başarısız olmaya mahkûmmuşum gibi hissediyorum.”

Bir an sessiz kaldı, sonra tekrar yola döndü. “Grey’in kazanacağını mı düşünüyorsun?”

Umarım kazanmazdı. Kazanırsa Lilith’in ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Kazanırsa Kordiyar’a ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

“Zamanında Lia Mara bana barış yapma umuduyla gelmişti,” dedim. “Ve Grey onunla aynı fikirde olduğunu belirtmişti. Kendini halkıma sevdirmeye başladı bile. Kör Kovuk kasabasında olanları duydun.” Muhafızlarım Grey’i almaya çalışmıştı – sonuç olarak kasaba halkıyla savaşa girmişlerdi. Anlaşılan Grey, arbedede yaralanan herkesi iyileştirmek için büyü kullanmıştı. “Kordiyar’ın hâlâ zayıf olduğunu biliyorlar. Grey onların niyetleri konusunda bizi uyarmak zorunda değildi.”

“Bir ‘ama’ geldiğini duyar gibiyim.”

“Ama... barış isteyen bir hükümdar olmak başka, intikam almak isteyen bir vatandaş olmak başka. Burada müttefikleri olabilir, ama Syhl Koyağı’nda ne tür bir destekleri olacağını bilmiyorum. Lia Mara tek bir kadın. Grey tek bir adam.” Ona baktım. “Seninle benim gibi, leydim.”

“İktidarda kalmakta zorlanacaklar mı sence?”

“Bu savaşı kazansalar da kaybetseler de birçok zorlukla karşılaşacaklarını düşünüyorum. Karis Luran gibi tahtını şiddet ve korkuyla koruyan bir kadından Lia Mara gibi şefkat ve empatiye değer veren bir kadına güç geçişinin kolay olacağını sanmam.”

Harper gözlerini ileri dikmişti. “Eh, ben de bu şeylere değer veririm.”

“Biliyorum.”

Sözlerim aramızdaki boşlukta kalmıştı sanki. Benim de bunlara değer verdiğimi söylememi bekliyordu, *veriyordum za-*

ten, ama onun kastettiği şekilde değil. Onun için önemli olan şekilde değil.

Aramızdaki uçurumun çok büyük olduğunu hissediyordum.

Ben bir şey söylemeyince Harper kaşlarını çattı. “Merhamet ve empati *bize* destekçi de sağlamaz sanırım.”

Tereddüt ettim. “Syhl Koyağı’nın Kordiyar’a verdiği zarara rağmen insanları etrafımda toplamak kolay olmayabilir, özellikle taht üstündeki tüm iddiam ekber sistemine dayalıyken – ve Grey benden büyükken. Ya da büyüğü tehdit olarak değil fayda olarak görülürken. Ya da askeri destek sözlerimin doğru olmadığı ortaya çıkmışken.”

“Disi yüzünden,” dedi Harper.

“Evet.”

“Ve bu benim hatam.”

Sesinde hem üzüntü hem pişmanlık vardı. Onu durdurup yüzüne baktım. “Leydim. Bir ordu üretemediğin için kendini sorumlu hissetmemelisin.”

İçini çekti ve tekrar yürümeye başladı. “Eh. Hissediyorum ama.” Arkamızdaki muhafızlara baktı, sonra sesini alçalttı. “Yalandı, Rhen. Ve şimdi herkes bana onları yüzüstü bırakmışım gibi bakıyor – ya da düşmanla çalışıyormuşum gibi.”

“Kardeşin, Disi’nin veliaht prensi, Grey’le Syhl Koyağı’na kaçtı,” dedim. Sesimdeki gerginliğe engel olamıyordum. “Nasıl bakmasınlar ki?”

Hiçbir şey söylemedi. Eli, kolumda gergindi.

“Hiç güzel değil,” dedi sonunda.

“Maalesef.”

“Ne yapabiliriz peki?”

Biz. Küçücük bir kelime. Ama göğsümü sıkıştırmış, yutkunmamı güçleştirmişti. Hak ettiğimden çok fazlasıydı kesinlikle. Onu kendime çekmek, yüzümü boynuna gömmek ve kendime onun hayatta olduğunu, *burada* olduğunu, güvende olduğunu hatırlatmak istiyordum.

Ama bana kızgındı, yaptığım seçimler yüzünden.
Kolumdaki eliyle, *biz* sözüyle yetinmeye zorladım kendimi.
Benden harekete geçmemi istiyordu. Lilith istediğinde ayak
diremiştim.

Harper sorduğunda o anda başlamak istiyordum.

“Mareşallerimin çoğu sınırlarını kapattı,” dedim. “Yönetme hakkımı tanımaya istekli görünmüyorlar. Gümüş Ay Limanı’ndaki isyanı durdurmayı başardık, ama bedelsiz olmadı. Halkımın durumdan memnun olduğunu varsaymak da aptallık olur.” Durdum. “Belki de Grey’in izinden gitmeliyiz.”

“Savaş mı ilan etmek istiyorsun?”

“Hayır. İttifak istiyorum.”

Titredi. “Gümüş Ay’a şimdi mi gitmek istiyorsun? Önceki gidişimiz yeterince korkunçtu.” Bir an sessiz kaldı, Gümüş Ay Limanı’na ilk ziyaretimizi düşündüğünü biliyordum, pusuya düşürüldüğümüz zamanı – ve Grey olmasa ölebileceğimizi. “Ya kapılara vardığımızda seni vururlarsa?”

“Vurmazlar,” dedim.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü oraya gitmeye niyetim yok.” Kafamda bir plan oluşmaya başlamıştı. “Onları buraya davet etmeye niyetliyim.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

HARPER

Nedimem Freya bana korseli bir elbise giydiriyordu. Kıpırmızı iç eteklerin üstüne dökülen parlak kırmızı tüllerin üzerine bağlanan korse beyaz ipekten, dikişleri kırmızı, ip halkaları altındandı ve etrafları yakutlarla çevriliydi. Korsenin kurdeleleri altın rengi satendendi. Boyun çizgisi alçak ve cüretkârdı ve eğilmeye çalışırsam elbisenin azizliğine uğrayacaktım. Genelde gardırobumdaki pantolon ve kazaklara -Freya'nın tabiriyle *yün bluzlara*- yönelirdim ve giyinmem gerektiğinde kullanabileceğim düzinelerce çarpıcı elbisem olurdu; ama bu şimdiye kadar giydiğim en muhteşem şeydi. Botlarım bile kırmızı deridendi ve topuklarında altın süslemeler vardı.

Rhen bir hafta önce tüm mareşallere haber göndermişti ve bu "partiyi" duyduğum andan beri benim ödüm kopuyordu, ama beş dakikalığına güzel hissetmek hoştu. Her ne kadar düşünmemeye çalışsam da yanağımdaki yara izi ve adımlarımdaki topallama asla klasik güzellikte ya da zarif biri olamayacağımı sürekli hatırlatıyordu. Güçlü yönlerime güveniyordum, ama zayıf yönlerimi düşünmediğim anlamına gelmiyordu bu.

Son zamanlarda burada kalmayı seçmenin zayıflık olup olmadığı düşünmeye başlamıştım.

Ama nereye gidecektim? Washington, DC'ye geri dönemedim – hem dönsem bile ne yapacaktım ki? Gecenin bir vakti, silahlı bir adamla burun buruna gelip ortadan kaybolmuştuk. Ailemizin evi şimdi muhtemelen boşaltılmış ve başkasına kiralanmıştı. Hiçbir kimliğim, hiçbir belgem, hiçbir şeyim yoktu.

Birden annem aklıma geldi, ölümüne dair anılar beni neredeyse ele geçirecekti. Onu kanser yüzünden kaybetmiştik. Diğer her şeyi de babam yüzünden.

Göğsüm sıkıştı, nefes alamıyordum.

“İşte, leydim,” dedi Freya. “Bakın.” Beni aynaya çevirdi.

Düşüncelerimi bu karamsar fırtınadan uzaklaştırabilmiş olması, elbisenin olağanüstü güzel olduğunun büyük bir kanıtıydı. Aynada, yatağın üstündeki hâlimden bile daha iyi duruyordu. “Freya,” diye nefesimi verdim. “Bunu nereden buldun?”

“Majesteleri hazırlattı.” Mavi gözleri aynada benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı ve sesi alçaldı. “Kordiyar renklerinde.”

“Ha.” Gülümsemem soldu. Sadece güzel bir elbise değildi bu. Siyasi bir mesajdı.

“Anladığım kadarıyla,” diye ekledi eteklerimi düzeltirken, “Zo için de bir tane sipariş etmiş.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı.

Freya benden on yaş büyüktü. Onu ve çocuklarını Syhl Koyağı'nın askerlerinin saldırısından kurtarmaya yardım ettiğimden beri sarayda benim nedimemdi. Aynı zamanda manevi anne gibiydi. Zo'yu ve Grey için yaptıklarımızı biliyordu. Bunun Rhen'le aramızı nasıl bozduğunu biliyordu, Zo'yla benim aramı nasıl bozduğunu da biliyordu.

Freya'yla aramda da gerginliğe neden olmuş olabilirdi, Syhl Koyağı hakkında ne düşündüğünü biliyordum. Askerleri evini

yıkılmıştı, onu ve çocuklarını karın ortasında donmaya bırakmışlardı. *Hiçbir* şeyleri kalmamıştı, ta ki Rhen onlara burada, kalede pozisyon teklif edene kadar. Fakat Rhen'in Grey ve Tycho'yu dövdürttüğü gece o da benim kadar korkmuştu. Rhen aleyhine tek kelime etmezdi; ama çenesinin sertliğini, nefesinin titreyişini hatırlıyordum.

Düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Bunlar aylar öncesinde kalmıştı. Bir seçim yapmıştım. Burada kalmıştım.

Ve Grey karşılık vermeyi planlıyordu.

"Neden Zo için elbise ısmarladı?" dedim. Zo partiye gelmeyi düşünmüyordu. Kendisinin de bir zamanlar muhafız olduğunu hatırlatan hiçbir durumdan hoşlanmıyordu, Rhen'le aynı odada olmaktan kesinlikle hoşlanmıyordu.

Eğer ona bir elbise gönderdiyse Zo'nun bunu nasıl karşıladığını merak ediyordum. Daha kötüsü, Rhen'in ne *kastettiğini* merak ediyorum. Stratejik planlama söz konusu olduğunda Rhen inanılmaz zeki olabiliyordu – ama aynı zamanda epik bir eşek de olabiliyordu.

Freya saçımı omzumun üstünden topladı ve orasına burasına tokalar tutturdu. "Şey, sizinle katılacağını umuyordu galiba." Durakladı. "Belki de Majesteleri yanınızda muhafız-olmayan-bir-muhafız istiyordur. Jamison, Syhl Koyağı'ndan her an bir saldırı gelebileceği söylentileri olduğu için askerlerin tedirgin olduğunu söyledi."

Aynada Freya'ya baktım. "Jamison'la ne zaman konuştun?" Rhen ve Grey'i Demir Gül'ün arazisinden çıkıp halka yardım etmeye ikna ettiğimde onlara ilk destek verenlerden biri Jamison olmuştu. Syhl Koyağı'ndan nefret edenlerden biri de oydu çünkü Willminton'da görev yaparken Syhl Koyağı askerlerinden biri kolunu almış ve alayının çoğunu yok etmişti. Şimdi yakınlarda konuşlanmış bir alayda teğmenlik yapıyordu, ama kaleye nadiren uğradı.

“Geçen hafta çocukları Evalyn’i ziyarete götürdüğümde,” dedi. “Dönüşte gördük.” Durakladı. “Çok nazikti. Bize kaleye kadar eşlik etti.”

“Ya.” Bundan ne çıkarmam gerektiğinden emin değildim. Muhafız ve askerlerle çok zaman geçirmiştım. Onlarla eğitimlere katılmışıım. Şakalarına ve dedikodularına ortak olmuşum. Hayatımda ilk kez kimse bana sorumluluk gerektiren bir şeymişim gibi davranmamıştı. Beceriksizmişim gibi. Kendimi oraya ait hissetmişim.

Şimdi kurduğum her iletişimde şüphe tınısı oluyordu. O aidiyet duygusunun ne kadar önemli olduğunu yok olana kadar fark etmemişim.

Artık birlikte çalıştığım tek kişi Zo’ydu.

Boğazımı temizlemeliydim. Keşke Freya’nın Evalyn’i görmeye gideceğini bilseydim, ben de ona katılırdım, sırf *biriyle* konuşmaya bahane olması için. Ama belki hoş karşılanmazdım.

Bundan nefret ediyordum.

Kapım çalınca sıçradım. Muhtemelen Rhen’di, o yüzden, “Girin,” diye seslendim.

Rhen değildi. Zo’ydu. Kapı ardına kadar açıldı ve Zo içeri girdi, benimkinden daha koyu kırmızı bir elbise giymişti; korsesi o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı, ipleri vişne kırmızıydı. Kaslı kolları çıplaktı ve örgüleri sırtından beline doğru kıvrılıyordu.

“Harika görünüyorsun,” dedim.

Zo gülümsedi ve bana reverans yaptı. “Sen de.”

“Bana geleceğini söylememiştin.”

Hafifçe omuz silkti. “Ben... emin değildim.” Ellerini eteğinde gezdirdi ve iç çekti. “Ama veliaht prensi bir kez daha gücendirmek aptallık olur.”

Kaşlarımı çattım.

“Öyle bakma,” dedi. “Bir de belki arkadaş istersin diye düşündüm.”

Gözlerim istemsizce doldu ve ona sarılmak için öne adım attım.

Kollarını sırtıma sımsıkı sardı, sonra da, "Freya'nın onca uğraşını mahvedeceksin," dedi.

"Sen çok iyi bir arkadaşsın," dedim. "Seni hak etmiyorum."

Geri çekilip bana baktı, gözlerimi inceliyordu. "Hayır, ediyorsun."

Freya öne çıktı ve saçlarıma minik beyaz çiçekler tutturmaya başladı. Elinde kırmızı tokalar da vardı, onları da eklemesini bekledim fakat Zo'ya döndü. "İşte," dedi. "Son bir dokunuş."

Zo kıpırdamadan durdu, elleri nazikçe ellerimi tutuyordu.

Başka bir hayatta aslında savaş beklentisiyle ittifaklar kurmak için düzenlenmiş bir partiye değil mezuniyet balosuna hazırlanıyor olabilirdik.

Titrek bir nefes aldım.

Zo'nun gözleri gözlerime kilitlenmişti. "Onları daha önce bir araya getirdin," dedi sessizce.

"Bu kez ordum yok," diye fısıldadım. "Sunacak hiçbir şeyim yok."

Bana üzgün bir şekilde baktı, sonra eğilip yanağımdan öptü. "O zaman da yoktu, Prenses."

Bu doğrudu. Bir şekilde unutmuştum. Nefesim düzene girdi.

Buraya ilk geldiğimde neyin doğru olduğunu biliyordum. Hayatımı bu ülke için tehlikeye atmıştım. Grey de öyle, binlerce kez. Kimsenin beni Kordiyar halkına yardım ettiğim için suçlu hissettirmesine izin vermeyecektim. Grey'e yardım ettiğim için kötü bir seçim yapmışım gibi hissettirmelerine asla izin vermeyecektim.

Şimdi de izin vermemeliydim.

Kapıya döndüğümüzde aynadaki hâlimiz gözümü çalındı. Elbiseler yan yana geldiklerinde gerçekten çarpıcı görünüyorlardı; Kordiyar'ı desteklediğimizin açık bir işareti.

Rhen daha önce onun müttefiki olmamı, birlikte halkına bir ittifak sunmamızı istemişti. Yanında durmamı istemişti. Ama bu... bu farklıydı. Ben reklam panosu değildim.

Öfke, tanıdık ve pek de nahoş olmayan bir şekilde içimde büyüdü ve diğer her şeyi kovaladı.

“Bekle,” dedim Zo’yu çekip durdurarak. “Freya?” Korsemin ipini gevşettim. “İkimizin de başka elbiselere ihtiyacı olacak”

Rhen hiçbir masraftan kaçınmamıştı ve bu “parti” için sadece bir hafta önce haber saldığını düşünürsek ucuz olmadığına da emindim. Her kırmızı masa örtüsünde, her altın şamdan-da, Büyük Salon’daki şöminenin üstüne asılan devasa armada Kordiyar’a sadakat çağrısı vardı. Köşeye müzisyenler yerleştirilmiş, canlı ve enerjik çalmaları söylenmişti, güveni yayması için seçilmiş bir melodi. Kale kapıları açık duruyor, gece havasının içeri akmasını sağlıyordu. Muhafızlar parıltıyan zırhları ve silahlarıyla belirli aralıklarla nöbete duruyor, hizmetçiler masalara dolu tepsiler taşıyordu. Merdivenin tepesinden yemeğin kokusunu alabiliyordum.

Saat hâlâ erken olduğu için odada yalnızca birkaç düzine insan vardı. Rhen’e bağlılık yemini etmiş kasabalardan gelen gerçek sadık insanlardı, Mareşaller ve onların kâhyaları. Ve prensin yakın çevresindenmiş gibi görünmek için ilk gelenlerden olmak isteyen, fakat Rhen’in henüz onlara katılmadığı insanlar. Kendi muhafızlarını da getirmişlerdi ki bu alışılmadık bir şey değildi, fakat duvarlara sıralanmış bir grup silahlı erkek ve kadın, pek de samimi bir parti ortamı yaratmıyordu.

Merdivenin tepesindeki bir çığırkan bizi anons etmek ister gibi öne çıktı, fakat ben elimi sallayınca geri çekildi. Kalkan göğsümde gümbürdüyordu, ellerimle lacivert eteğimi düzelttim. Şu an ihtiyacım olan son şey Rhen’in onsuz anons edildiğimizi duymasındı. Sinirlenirdi ve ben de muhtemelen onu merdivenden aşağı iterdim.

Bu şekilde hissetmekten nefret ediyordum.

Zo beni inceliyordu, her zamanki gibi düşüncelerimi okudu. “Henüz anons edilmedik,” diye mırıldandı. “Odaya dönebiliriz. Seçtiği elbiseleri giymek için hâlâ vaktimiz var.”

“Hayır.” Ona baktım ve keşke ben de onun düşüncelerini okuyabilseydim diye düşündüm. “Yani – yapabiliriz tabii. Eğer istersen.”

Gözleri benimkilere sabitlendi. “Başından beri istemiyordum ki.”

Bu beni gülümsetti. Elini sıktım ve merdivenlerden indim.

Anons edilmediğimiz için fazla dikkat çekmedik. Rhen’in buradaki herkesin adını bildiğine emindim, ama ben hepsini tanıımıyordum, özellikle uzak şehirlerden gelenleri. Micah Rennells’ı gördüm, haftada bir Rhen’le buluşan ticaret danışmanı. Tanıdığım en samimiyetsiz insanlardan biriydi ve Rhen’e yaptığı sahte övgüler parmağımı boğazıma sokma isteği uyandırıyor. Zo ve ben ters yöne, sıra sıra kırmızı şarap ve altın renkli, parıldayan şampanya dizileriyle dolu bir masaya doğru gittik.

Vay canına.

Zo’ya, “Altın sarısı ve kırmızı giymediğimizi fark eden olur mu sence?” diye fısıldayınca sırıttı. İkimiz için de birer bardak aldım, bardağı tek yudumda bitirmek çok cazip geliyordu.

Sonra arkamı döndüm ve kendimi kırışık ve bronz tenli, gri saçlı, dertli mavi gözleri olan kısa boylu bir adamla yüz yüze buldum. Onu Washington, DC’de görmüş olsaydım emekli bir asker olduğunu söylerdim, öyle bir duruşu vardı: fit, ince ve dimdik. Giysileri zarif fakat aynı zamanda sadeydi: kırmızı bir gömleğin üzerine tokalı, koyu renk bir ceket, dana derisi pantolon ve bağcıkları aşınmış uzun, cilalı çizmeleler.

“Leydim,” dedi şaşkınlıkla, sesi çatallı ve sertti fakat düşmanca değildi. Eğilip selam verdi, ardından bir an arkama ba-

kıp tekrar gözlerini bana çevirdi. “Beni affedin. Partiye katıldığınızı bilmiyordum.”

Elini uzattığında kabul ettim ve reveransta bulundum. “Katılalı çok olmadı.” Hafızamı yoklayıp adını aradım ancak hiçbir şey bulamadım. Dudaklarımı kemirdim, sonra kendime bunu yapmamam gerektiğini hatırlatıp durdum. “Özür dilerim, daha önce tanışıp tanışmadığımızı hatırlamıyorum.”

Hafifçe gülümsedi. “Tanıştık, ama başka bir zamanda. Ve Karis Luran, Kordiyar’dan sürüldüğünden beri Demir Gül’e uğramadım. Ben Rillisk’in Mareşali Conrad Macon.”

Rillisk. Donup kaldım. Rillisk, Grey’in doğuştan sahip olduğu haktan kaçtıktan sonra saklandığı yerd; öldüğünü düşünerek aylarımızı geçirdiğimiz zaman.

Conrad’ın ifadesi de aynı şekilde dondu ve o sıkıntılı bakış gözlerine geri döndü. “Majestelerinin bu geceki davetini aldığım için biraz rahatladım. Rillisk’in gözden düştüğüne dair söylentiler duymuştuk.. bilirsiniz, sahte vâris şehrimizde saklanırken bulunduktan sonra.” Duraksadı ve sesine ufacık bir çaresizlik tınısı yerleşti. “Biz Kraliyete her zaman sadık olduk leydim, sizi temin ederim hiçbir bilğimiz yoktu...”

“Elbette,” dedim hızlıca. “Rhen’in bundan şüphesi yok.” Öyleydi herhalde. Umudum o yöndeydi. Bakışlarına rahatlama gelmişti. “Ah. Pekâlâ. Belki bu dedikoduları yatıştırır. Vâris bizim...” Aniden durdu. “Affedersiniz, *sahte* vâris bizim şehrimizde yakalandığı için ticaret konusunda bazı güçlükler yaşadık, üstelik biz liman şehri değiliz...”

“Gümüş Ay *bir* liman şehri,” dedi bir başka adam, “ama biz de zorlanıyoruz.” Döndüm ve bu sefer konuşanı tanıdım. Mareşal Anscom Perry, Gümüş Ay Limanı’ndan. Gür saçları, aşırı soluk teni ve ceketinden çok şey talep eden kalın bir bel çevresi vardı. Gümüş Ay’da tanıştığımızda Mareşal Perry’nin dostane tavırları hoşuma gitmişti, ancak sonrasında kapılarını Rhen’e kapatmaya çalışmıştı.

Açıkçası burada olmasına bile şaşırmıştım.

“Mareşal Perry,” dedim sakince. “Sizi tekrar görmek ne hoş.”

“Ama burada olmak hoş değil,” dedi adam ters ters. “Dave-tiyede isteyerek gelmezsem zorla getirileceğim ima ediliyordu. Ancak bu kadar asker getirebildim.”

Ne diyeceğimi bilemedim ve Zo’ya baktım, ama Zo benimle göz göze gelince kısaca başını iki yana salladı. Artık Kraliyet Muhafızları’nın bir parçası değildi. Rhen’in hangi mesajları gönderdiğini bilmiyordu.

“Yanlış anladığınıza eminim,” diye başladım.

“Emin misiniz?” dedi bir kadın sesi sözümü keserek. Şeydendi Mareşal Earla Vail, neredendi... hatırlayamıyordum. Buranın kuzeyinde bir yerden, Syhl Koyağı’na giden dağların yakınındaki bir şehirden. Yetmişlerindeydi; gür, ağarmış saçları ve koyu kahverengi teni vardı. Yaşına rağmen bir kalçasında kılıç, diğerinde hançer taşıyordu. “Babanızın Kordiyar’ı korumak için bir ordu göndereceğinden emin olduğunuz gibi mi?”

“Babamın ordusuna ihtiyaç duyulmadı,” dedim gergince. Kalbim göğüs kafesimin içinde çırpınıyordu.

“Kordiyar’ın galip gelmesi için yalnızca Prenses Harper’ın varlığı yeterli oldu,” dedi Zo, sesinde bir hararet vardı.

“Kayıp verilmeden değil. Belki babanızın ordusu Syhl Koyağı’na yardım etmeye hazırdır,” dedi başka bir adam, o kadar çok insan etrafımızı sarmaya başlamıştı ki kimin konuştuğunu göremiyordum bile.

“Evet,” dedi Conrad. “Disi’nin ittifakları değişti mi? Veliahdınız dağın ötesindeki o canavarlara katıldı.”

“Belki prensesleri de katılmıştır,” dedi Mareşal Vail anlamlı bir şekilde bana bakarak. “Karis Luran ölmüş olabilir, ama Syhl Koyağı’ndan gelen o askerler *binlerce* insanı katlet...”

Derin bir nefes aldım. “Ben *kesinlikle*...”

“Disi ne tür bir oyun oynuyor?” dedi başka bir kadın. “Ba-

banınızın orduları Syhl Koyağı'na destek verirken siz prensin dikkatini dağıtmak için mi buradasınız?"

"Hayır değil," dedi Zo, sesi alçak ve gergindi.

Mareşal Perry, "Ya da belki de Prenses Harper müzakerelerin dışında tutulmuştur," dedi.

"Müzakerelerin dışında *tutulmadım*," diye çıktım, birinin omzuma yakın bir yerden alaycı bir şekilde güldüğünü duya-biliyordum, iki Mareşal birbirine bakıyordu. Hepsi daha da yaklaşmaya başlamıştı, keşke muhafız çağırabilseydim. Ancak Grey'e yardım ettiğimden beri Rhen'in muhafızları ona yeminli olduklarını açıkça belirtmişlerdi – bana değil.

"Neden prensin yanında değilsiniz?" diye devam etti Mareşal Perry.

"Ben... şey, o... ah..."

Rhen arkamdan usulca, "Leydim," dedi ve ben yerimden sıçradım.

Etrafımı saran insanlar o kadar hızlı geri çekildiler ki sanki biri onları tutup sürüklemişti.

"Majesteleri," dediler. Erkekler eğildi. Kadınlar reveranslarını yaptılar.

Rhen onları görmezden geldi ve gözleri gözlerimi buldu. Öne çıkıp elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü ama yüzünden hiçbir şey okuyamıyordum. "Beni affedin," dedi elimi beni kendine çekmek için kullanarak. Sesi sıcak ve alçaktı... bir süredir duymadığım bir şekilde. "Bu kadar gecikeceğimi tahmin etmemiştim."

Yutkundum. "Affedildiniz."

Elim eline sarılmış hâlde insanlara doğru döndü. "Gece henüz erken. Belki de siyaset konuşmaya başlamadan önce birbirimizin varlığından zevk alarak birkaç saat geçirebiliriz?" Başıyla masalara yemekleri koyan hizmetçilere işaret etti. "Ya da en azından yemek servis edilene kadar bekleyin. Bu güzel yemeği boşa harcarsak yazık olur. Anscom, köşede gördüğünüz

hizmetkârim, şekerli içkiler hazırlıyor. Babamla birer kadeh yudumlamaktan ne kadar keyif aldığınızı hatırlıyorum.”

Gümüş Ay’dan Mareşal Perry boğazını temizledi. “Ah... evet. Elbette, Majesteleri.”

Baş selamı verdi ve bana baktı. “Gidelim mi, leydim?”

Nereye gidelim mi? Ama beni kurtarmıştı ve aptalca bir şey yapmamıştı, o yüzden başımı salladım. “Evet, kesinlikle.”

Beni yakınında tutarak gitmek için döndü, adımları yavaş ve uyuştu.

Ona baktım. “Nereye gidiyoruz?”

Beni daha yakınına çekti ve biraz eğildi, dudakları hafifçe şakağıma dokunmuş, kızarmama ve ürpermeme sebep olmuştu çünkü bu çok beklenmedik bir şeydi. Onun böyle olabileceğini unutmuştum. Elbise hakkında tek kelime etmedi.

Sonra konuştu, “Dans etmeye.”

Neredeyse kendi ayağıma takılıyordum. “Bekle. Rhen...”

“Şşş.” Beni mermer platforma çekti ve eli belime kapandı.

Birçoğu beni hain olmakla suçlayan düzinelerce insanla etrafımız çevrilmişti. Hiç şey olmalarını beklememiştım... *böyle olmalarını* ve olanların hiçbirini beni rahatsız etmemiş gibi önlerinde dans etmeyi de kesinlikle istemiyordum. Ama hâlihazırda sebep olduğumdan daha fazla tantanaya sebep olmak da istemiyordum.

“Dans etmekten nefret ediyorum,” diye fısıldadım.

“Biliyorum.” Rhen yüzünü bana döndü ve eli elimi kavradı. “Ben de hazırlığım olmadan siyasi komploların ortasına düşmekten nefret ediyorum. Ama buradayız işte.”

Ağzım ince bir çizgi hâlini aldı, ama şarkı şimdi yavaşlamıştı ve dans konusunda eskisi kadar umutsuz değildim. Onun yönetmesine izin verdim. “Sen delisin.”

“Öyle mi görünüyorum?” dedi kibarca.

“Hm hm.”

“Takdire şayan bir şekilde sakladığımı sanıyordum.” Dur-

du ve gözlerime baktı. “Niyetiniz ikimizin burada anlaşmazlığa düşmesi mi, leydim?”

Onu anlamaya çalışarak baktım. Bir yanımda kızmasına, burada kırılganlıkla savaşıyor tek kişinin ben olmadığına seviniyordu. Diğer yanımda ölçülemeyecek kadar üzgündü. Sanki yüzüne yumruk atıp sonra hıçkırıklara boğulabilirmişim gibi.

“Eğer öyleyse,” diye devam etti, “keşke bunu tüm Kordiyar’a göstermek yerine bana gelseydin.”

Kaşlarımı çatıp başka yöne baktım. Bütün bunlar olurken o mutlu görünebilirdi, ama ben yapamazdım. Müzik odanın içinde dolaşıyordu, bana dans etmeyi öğrettiği geceyi hatırladım; Gümüş Ay’da, bir uçurumun kenarındaydık. “Bunun gerçek olduğundan emin olmak istiyorum,” dediğim zaman. O da gerçek olmasını istemişti – ve çok uzun bir süre öyle olduğunu hissetmiştim.

Ama sonra kendimden şüphe etmeye başlamıştım. Ondan şüphe etmeye.

Ben hiçbir şey söylemeyince Rhen’in sesi dikkatli bir hâl aldı. “Senin için gönderdiğim elbise hoşuna gitmedi mi?” Duraksadı, sesine ufak bir mesafe gelmişti. “Yoksa hoşnut olmayan Zo muydu?”

“Bendim,” dedim. “Bana kızgınsan sinirini ondan çıkarma.”

Duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. “Böyle bir şey yapacağıma inanıyor musun gerçekten?”

“Yapmak istediğin her şeyi yapacağına inanıyorum.”

Eliyle elimi sıktı ve beni gereğinden biraz fazla keskin bir şekilde döndürdü. “Zo’ya hak ettiğinden daha iyi davrandım.”

Bu muhtemelen doğrudu, bakışlarımı kaçırdım. “İyi.”

Sessizdi, ama şimdi vücudundaki gerilimi hissedebiliyordum. Başka hiç kimse dans pistine girmeye cesaret edememişti, belki onlar da hissedebiliyordu.

“Kukla olmak istemiyorum,” dedim gergince. “O elbise beni öyle gösteriyordu.”

“Bundan kuşkuluyum.”

Muhtemelen iltifat olarak söylemişti, ama kulağa küçümseme gibi geliyordu. “Bana öyle *hissettirdi*.” Yutkundum, boğazım düğümlenmişti. “O yüzden Freya’dan başka bir tane bulmasını istedim.” İçini çekince ekledim, “Sinirini ondan da çıkarma.”

Gözlerini benden ayırmadı. “Arkadaşlarına hiçbir şey yapmadım, leydim. Ve onları hiçbir zaman *senin* yaptıklarından sorumlu tutmam.”

“Bu bir tehdit mi?” diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı, sarsılmıştı. “Ne? Hayır... Ben asla...”

“Çünkü Grey hayatını *senin* istediklerini yaparak geçirdi ve yapmadığı ilk seferinde onu duvara astın.”

Sanki tokat atmışım gibi geri çekildi. Artık dans etmiyorduk. Aniden aramızda buz gibi bir mesafe oluşmuştu. Dans pistinde müzik devam ediyordu, ama biz ortasında, hareketsiz bir şekilde duruyorduk. Kalabalık sessizliğe bürünmüştü, havada gerilim vardı.

Ben de nefessiz kalmıştım.

Bunu söylediğime inanamıyordum.

Kelimeler ağzımdan dökülene kadar böyle *hissettiğimi* kendime bile itiraf etmemiştim.

Rhen’in bakışları çeliği kesebilirdi. Benimkilerin de öyle olduğuna emindim.

Zo yanımda belirdi. “Leydim,” dedi sakince. “İlgilenmeniz gereken bir konu var.”

Vücudum taşa dönmüş gibi hissediyordum. Rhen kımıldamadı, nefes alamıyordum. Tokat atsam daha az ilgi çekerdik sanırım.

Belki de haklıydı – onunla özel olarak konuşmalıyım. Ama olanı geri alamazdım. Söylediklerimi geri alamazdım.

Eteğimi tutup reverans yaptım. “Majesteleri.”

Cevap beklemeden, arkama bile bakmadan salondan hızlıca çıktım.

ALTINCI BÖLÜM

RHEN

Onun böyle olabileceğini unutmuştum. Öyle öfkeliydim ki Lilith'e cehenneme gitmesini, Harper'ı da Washington, DC'ye geri götürebileceğini, bundan çok memnun olacağımı söylemek istiyordum. Dans pistinin ortasında yalnızdım ve sözlerimiz çok uzağa gidecek kadar yüksek sesle söylenmese de tartışmamızı başka bir şey gibi gösterip gizlemek mümkün değildi. Her ne kadar Zo'ya kızgın olsam da ikimizden biri başka bir şey söylemeden Harper'ı alıp götürmesine sevinmiştim.

Dustan dans pistini geçip önümde durdu. "Lordum."

Grey gittiğinden beri benim başkumandanım oydu. Güçlü, becerikli ve genellikle oldukça sevilen biriydi. Ben muhafız alımı için çağrıda bulunmadan önce batıda, özel bir orduda görev yapıyordu ve bana ilk yemin edenlerden biriydi. Grey katı ve mesafeliyken Dustan daha neşeliydi ve muhafızlarla iyi bir ilişkisi vardı. Çaresiz kaldığımda kolay bir seçimdi.

Ama söylediklerimi yapmakta iyi olsa da bazen keşke söylemediklerimi yapmakta daha iyi olsaydı diyordum.

Grey olsa Harper'ın ben olmadan partiye girmesine izin vermezdi.

Grey olsa Zo'dan önce araya girerdi.

Grey olsa...

Grey'i düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. O gitmişti. O benim düşmanımdı.

Onu duvara astın.

Sözler göğsüme saplanmış bir hançer gibiydi ve o varken nefes almak zordu. Keşke Dustan bana bir bardak şekerli içki getirseydi. Muhtemelen bunu Grey de yapmazdı — ama hizmetkâra yapmasını söylemeyi akıl ederdi.

“Peşinden git,” dedim.

Dustan kaşlarını çattı. “Lordum...”

“Peşinden git,” dedim tekrar. Kale, amaçları -ve sadakatleri-haritaya saçılacak insanlarla doluydu. Harper az önce beni hedef hâline getirmişti, ama kendini de hedef hâline getirmişti. “Onu güvende tut. Araziyi terk etmediğinden emin ol.”

“Sizce yapar mı?”

İlk başlarda Grey ve benim defalarca onun peşinden koşmak zorunda kaldığımızı hatırladım. “Şu an burada kalsa daha çok şaşırdım.” Arkamı döndüm.

Dustan tereddüt etti. “Ama...”

Tekrar döndüm, bakışlarım yeterince soğuk olmalıydı, çünkü Dustan baş selamı verip, “Emredersiniz, lordum. Derhal,” dedi.

Grey tereddüt etmezdi.

Sonunda bir uşak elinde tepsiyle yaklaştı ve bir kadeh şarap aldım. Tüm kadehi tek yudumda bitirmemek için öz kontrolümün her zerresini kullanmam gerekmişti. Bu hâliyle de yansıma içmiştim.

Mareşallerden biri yaklaştı. Conrad Macon, Rillisk'ten. Şehrinin Demir Gül'e uzak olmasından dolayı onu pek iyi tanıyordum, ama bu kötü bir şey değildi. İyi tanıdığım Mareşaller

yalnızca yakınlarda yaşayanlardı – ya da babamla araları bozuk olanlar.

Conrad, Grey kendi sınırları içinde yakalandığından beri tüm taleplerime çabucak yanıt vermişti. Ve bu gece de buraya gelmişti.

“Lordum, affedin,” dedi ve sesi uysaldı. “Prensese gerginlik yaratmak niyetinde değildim.”

“Etrafta dolaşan fazlaca gerilim var,” dedim. “Sebepler siz değilsiniz.”

Bunu duyunca rahatlamış göründü. “Ah... evet, lordum. Katılıyorum.” Tereddüt etti. “Anladığım kadarıyla orduyu Syhl Koyağı’ndan gelecek yeni bir saldırıya hazırlıyorsunuz.”

Bu sefer kadehi diktim. “Evet.”

“Bildiğiniz gibi Rillisk’in de küçük, özel bir ordusu var,” dedi. “Gümüş Ay’la... anlaşmazlık yaşadığınızı biliyorum. Ama Vahşi Diken Vadisi’nin Mareşali ile konuşuyordum ve inanıyoruz ki askerlerimizi uygun hizaya sokarak batıda oldukça büyük bir kuvvet oluşturabiliriz, bu da diğer şehirlerin sahte vârisin topraklarına katılmasını engellemeye yetecek kadar büyük olabilir.”

Düşüncelerim hâlâ Harper’ın bana söylediklerinden dolayı karmakarışıktı, ama bu dikkatimi çekmişti. “Silahlı kuvvetlerinizin Syhl Koyağı’na karşı durmaya yeteceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Şey, Mareşal Baldrick’in yanında Syhl Koyağı’nın askerlerinden bilgi alabilen bir kadın var.”

“Bir casus,” dedim.

İrkildi. “Daha çok bir paralı asker,” dedi, sesini alçalttı. “Ve anladığım kadarıyla ucuz da değil. Ama daha önce içlerine sızmayı başardı ve Vahşi Diken Vadisi’ni pek çok kayıptan kurtardı.”

Elimde bol bir şey varsa o da gümüştü. Kordiyar’da kraliyet ailesinin pek de aktif olmadığı beş sene geçmişti, çünkü tek

bir bakır bile harcamaya ihtiyacım olmamıştı. Syhl Koyağı'nın kontrolü ele alma konusunda bu kadar çaresiz olmasının bir nedeni de buydu. "Mareşal Baldrick'e şu paralı askerle bir görüşme planlamasını istediğimi iletin," dedim. "İstediği şey paraysa geçireceği zamana değmesini sağlarım. Dahasını bizzat kendinden duymak isterim."

Conrad, "Gerek yok," dedi. "Onu yanında getirdi."

Chesleigh Darington beklediğimden daha gençti; yirmili yaşlarının ortalarında, zeytin tenli, beline kadar uzanan siyah saçları ve kurnaz, gri gözleri olan biri. Yanağında Harper'inki-ne benzer bir yara izi vardı, ama Chesleigh'inki kulağının üst tarafında büyüyen ince, beyaz bir çizgi hâlindeki saç tutamına kadar uzanıyordu. Partideki diğer kadınların aksine pantolon giymişti – siyah dana derisi, bağcıklı çizmeler ve koyu mor, ince bir tunik. Muhafızlarımdan çoğundan daha silahlıydı, aramıza katıldığında köşedeki masada duran muhafızlarımdan birkaçının yaklaştığını fark ettim.

Mareşal Baldrick ve Mareşal Macon masaya oturdular, şaraplarını yudumlarken sunacak bir şey getirdikleri için gururlu görünüyorlardı. Başka zaman olsa böbürlenmelerine karşı kayıtsız olurum, ama bu gece insanların onları kıskanmalarını istiyordum. İnsanların benim çıkarlarımı gözetmelerini istiyordum. Grey'e karşı durabilmek için Kordiyar'ın birlik olmasına ihtiyacım vardı. Kuzeydeki birçok şehre kendini sevdirmişti bile. Ve ben Gümüş Ay Limanı'yla kaygan bir zemindeydim. Mareşal Perry'nin bu gece gelmesi bile büyük ihtimalle bir mucizeydi.

Keşke Harper çekip gitmeseydi.

Parmağımı şarap kadehinin kenarında gezdirdim ve dikkatimi mevcut meseleye verdim.

"Syhl Koyağı ordusu hakkında bilginiz olduğuna mı inanıyorsunuz?" dedim Chesleigh'e.

“Sadece ordu hakkında değil,” dedi. “İstediğim zaman sınırı geçebiliyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl?”

“Syssalahça konuşuyorum. Geleneklerine aşinayım ve beni vatandaşları olarak görmeye başladılar.”

Masaya yaslandım. “Nasıl?”

“Orada doğdum.”

Masadaki Mareşaller birbirlerine baktılar, Baldrick boğazını temizledi. “Chesleigh, Kordiyar’a sadıktır.”

Gözlerimi kadının gözlerinden ayırmadım. “Neden?”

“Çünkü kraliçeleri ailemi katletti.” Sözleri sakın ve duygusuz, gözleri soğuktu. Ama ben büyücü tarafından yaratılmış bir canavardım, kendi ailemi katletmişim; o yüzden benim de ses tonum aynıydı. Bir çift soğuk gözün arkasına ne kadar öfke, hiddet ve kaybın saklanabileceğini gayet iyi bilirdim.

“Orduları dağ geçidinden ilk geldiğinde,” diye devam etti, “kendimi onların arasında kaybettirmenin ne kadar kolay olduğuna şaşırmıştım. Kordiyar’da çok az insan Syssalahça konuşur ve çok daha azı yapılanlardan sonra korkusuzca bir Syhl Koyağı askerine doğru yürüyebilir. Cesur kadınlara burada az rastlanıyor, ama Syhl Koyağı’nda sık rastlanır.”

“Ve sınırı geçmene izin mi verdiler?” dedim. “Öylece?”

Bana karanlık, entrika dolu bir gülümsemeyle baktı. “Casus olduğuma inanıyorlar.”

Gülüşüne karşılık vermedim. “Öyle olmadığını nasıl bilebilirim?”

“Herhangi birinin öyle olmadığını nereden biliyorsunuz?” Masadaki Mareşallere baktı, sonra bana döndü. “Anladığım kadarıyla Disi *prensesiniz* vadedilen askeri güçlerini getirmemiş. Kraliyet ailesi de Disi kralının koruması altındayken zail olmuş. Belki de o casustur.”

“Burada *sizin* ne teklif edeceğinizi tartışmak için bulunduğumuzu sanıyordum,” dedim.

“Öyleyiz.” Durakladı. “Sözlerimin doğru olduğuna sizi temin ederim.”

“Kanıtlayın.”

Koltuğuna yaslandı ve bardağından bir yudum aldı. “Bedavaya çalışmam, Majesteleri. Bir kızın yemek yemesi gerek.”

Çok açık sözlüydü. Syhl Koyağı insanların arasında kaybolmakta neden zorlanmadığını anlayabiliyordum. Bu masaya oturan insanların kaçamak konuşmalarına alışkındım, o yüzden apaçık bir talep neredeyse... hoş bir yenilik olmuştu. “Elli gümüş,” dedim çekinmeden.

Gülümsedi. “İki yüz.”

Mareşal Macon kahkahalara boğuldu, başka biri lanet sözleri mırıldandı, ama ben gülmüyordum. “Epey aç olmalısınız.”

Gözleri parladı. “Tahmin bile edemezsiniz.”

“Elli,” dedim tekrar.

“Pazarlık yapmayacak mısınız?”

“Henüz değil.”

Uzun süre beni inceledi. “Dağların arasında dar bir geçit var, buranın kuzeybatısından at üstünde üç dört gün sürer. Birliklerin hareketine imkân verecek kadar geniş değil, ama bu tarafı korunmuyor.”

Doğrudum. “Ve?”

“Küçük asker birliklerinin tek seferde geçmesine izin verecek kadar geniş. Sizin küçük şehirlerinizin çoğunu yerle bir ettikten sonra Kordiyar’da kamplaşmaya başlayabilirler.” Durdu “Fark edilmeden.”

“Çoktan başladılar mı?”

Omuz silkti ve şarabından bir yudum aldı.

Gözlerimi kıstım. “Öncü göndererek kendim öğrenebilirdim.”

“Evet, ama bu bir haftanızı alır ve muhtemelen o öncüler kaybedersiniz.” Bardağını dikti, sonra gülümsedi. Samimi görünüyordu ve yüz ifadesi kurnazdan daha ilgi çekici bir şey

dönüştü. "Bu, *gerçekten* yüz elli gümüşe daha değer mi? Majesteleri?"

Hayır, değmezdi. "Şimdi yüz," dedim ona. "Bana söylediklerinizi doğruladığımda yüz daha."

"Adamlarınızı yine de riske mi atacaksınız?"

"Sizin sözünüzle tüm ordumu riske atmaktansa birkaçını riske atmayı tercih ederim." Durdum. "Şimdi. Anlatın."

"Kuvvetler, Karakaya Ovası'nın batı yakasında çoktan kamp kurdu, dağların hemen eteğinde."

Mareşallerin soluğu kesilmişti.

Benim değil. "Ne kadarlar?"

"En az bin."

Gümüş cehennemler. Ülkemde bin düşman askeri konuşlanmıştı ve benim haberim yoktu.

Bir parçam bu düşünceyle ürperdi. Grey beni uyarmıştı. *Lilith* bile beni uyarmıştı.

İnanmak istememiştim.

Ürpertiği bastırmak zorundaydım. Muhafızlarımdan birine baktım. "General Landon'ı bulun." Hızlı bir şekilde baş selamı verdi ve koşarak uzaklaştı. Chesleigh'e döndüm. "Size gümüşünüzü ödeyeceğim ve hikâyenizi doğrulatacağım. Eğer doğru söylemişseniz bir hafta sonra Demir Gül'e dönün, kalanını ödeyeyim."

Chesleigh kımıldamadı. "Size askerlerden daha fazlasını anlatabilirim, Majesteleri."

"Başka ne var?"

Kaşları kalktı.

"Açlıkla açgözlülük arasında fark vardır," dedim.

"Öyle mi diyorsunuz?" dedi masumca.

"Şimdi yüz elli."

Tereddüt etti, daha fazlası için benimle oynayıp oynamayacağını tarttığını görebiliyordum. Paralı askerlerle hiç pazarlık yapmamıştım, ama babamın yaptığını görmüştüm ve tecrübe-

lerime dayanarak bir kez limit belirlediğinizde sonraki sefere daha fazlasını isteyeceklerini biliyordum. Bugün benden bundan fazlasını alamayacaktı, sanırım yüz ifadem de bunu açıkça anlatıyordu.

“Syhl Koyağı’nda bir bölünme meydana geldi,” dedi. “Büyüden korkan çok insan var. Halkın içinde bunların bir parçası olmak istemeyen çok kişi mevcut. Büyücülerin tuttuğu, yapabilecekleri şeyleri ve hassas noktalarını anlatan kayıtlar ve defterler var.” Duraksadı. “Kraliçeye ve onun şu büyüyle olan ittifakına karşı olanlar var.”

Kaya kadar hareketsiz kaldım. “Siz de bu bölünmenin bir parçası mısınız?”

“Olabilirim.”

“Nasıl savunmasızlar?”

“Büyünün Iishellasa’nın buz ormanlarında dövülmüş, belirli bir tür çeliğe bağlanabileceğini duydum. Bu çelik sihrin kendisini taşıyacak şekilde tasarlanabilirmiş – veya sihirden etkilenmeyen yaralara neden olabilirmiş. Bu yapıtların çoğu zaman içinde kaybolmuş, ama bir kısmı hâlâ zamanında büyücülerin yaşadığı Syhl Koyağı köylerinde bulunabilirmiş.”

Mareşallerden biri patladı, “Saçmalık.”

Ama saçmalık değildi. Grey bir zamanlar büyücünün bileğine bağladığı gümüş bir bileklik takıyordu. Bu onun Washington, DC’ye açılan perdeyi geçmesine izin veriyordu.

Bileziğe ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama böyle bir şeyin var olduğunu biliyordum.

Nefesim daraldı ve düşüncelerim birbirine girdi. Lilith’e zarar verebilecek bir silah var mıydı? Çözüm bunca zamandır Syhl Koyağı’nda mıydı?

Chesleigh, “Böyle bir silahın söylentisini duydum,” dedi. Omuz silkti. “Kuşkusuz başkaları da vardır.”

Mareşallerden birinin, “Böyle bir silah sahte vârise karşı kullanılabilir,” diye mırıldandığını duydum.

Hayır, diye düşündüm. Böyle bir silah Lilith'e karşı kullanılabilir.

Risk gibi geliyordu. Kanıt yoktu. Garanti yoktu. Lilith'in kendisine de soramazdım elbette. Şimdi bile bu konuşmayı dinliyor mu diye etrafa göz atmak istiyordum.

"Bu silahı ele geçirebilir misiniz?" dedim.

Gözleri parladı. "Size pahalıya patlar."

"Bu kez fiyatı kendiniz belirleyebilirsiniz."

YEDİNCİ BÖLÜM

HARPER

Güneş saatler önce batmış, ahır işçileri çoktan yataklarına gitmişti. Etrafımı sessizlik kaplamıştı, ama umurumda değildi. Sessizlik, yalnız olduğum anlamına geliyordu. Nereye gideceğimden tam olarak emin değildim, ama bu sefer Zo'yu yanımda sürüklemeyecektim. Kendi odama gideceğime söz vererek onu odasına gönderdim.

Onun yerine ahırlara gelmiştim ve bu elbise at binmek için biçilmiş kaftandı. Üç dakikada Demirbilek'i eyerlemiş, bir dakikada sırtına binmiştim. Nereye gideceğimi gerçekten bilmiyordum, ama *burada* olmak istemiyordum. Atı nazıkçe dürttüm ve ahırın kapısından çıktık.

Aniden yoktan bir el belirip dizginleri yakaladı. Bir erkek sesi bağırdı, "Hol"

Demirbilek ürktü, sonra döndü, sonra da geriledi.

Nefesi kesildi ve yana kaydım. At sığıyor, demir ayakları döşeme taşlarına çılınca çarpıyordu. Kontrolü sağlamaya çalıştım, fakat düşecektim. Bu *acıyacaktı*.

Onun yerine biri beni yakaladı. Kolları etrafıma dolanmış, düşüşü durdurmuştu.

Hava karanlıktı ve Kordiyar'daki insanların yarısı şu an Rhen'den nefret ediyordu, o yüzden çılgık atıp debelendim, elim belimdeki hançeri bulmaya çalışıyordu.

"Leydim. *Leydim*." Dustan'ın sesiydi. Ayaklarım sertçe yere bastı.

Pelerinimi düzeltmeye, asi saçlarımı yüzümden çekmeye çalıştım. Nefesim havada hızlıca kaybolan bulutlar oluştuyordu. Başka bir muhafız Demirbilek'in dizginlerini tuttu ve at, başını savurarak şahlandı.

Öfkeyle Dustan'a baktım. Rhen'in Grey'e yaptıklarının bir parçası olduğu için aylardır onu görmezden geliyordum. Zo'ya görevinden azledildiğini o söylediği için. Arkadaş olabileceğimizi düşündüğüm birinden başka birine dönüştüğü için – içerdığım birine.

Kalbim hâlâ boğazımda atıyordu. "Senin *derdin* ne?"

Burada olmaktan benden daha mutlu görünmüyordu. "Majesteleri sizi kale arazisinde tutmamı emretti."

AH, ÖYLE YAPTI DEMEK.

Güçlkle nefes alıyordum, düşüncelerim zehir zemberekti. Dustan yolumu kapatıyor, ona tokat atmama hazırmış gibi duruyordu – ya da kaçmama.

Şu an ikisi de iyi fikir gibi geliyordu. "Atımı geri ver," diye çıkıştım.

Çaresiz görünüyordu. "Sizi arazide ve güvende tutma emri aldım."

"Buradayım. İyiyim." Bir adım atıp dizginlere uzandım fakat Dustan önüme geçti.

"Mecbur bırakırsanız emirlere sizi odanıza kilitleyerek uyarım."

Hayretle içimi çekmemek için kendime engel oldum. "Öyle mi? Ne büyük şövalyelik."

Sözlerimi duymazlıktan geldi. "Grey de aynısını yapmaz mıydı?"

Dondum. Rhen'le bir seferinde tartıştığımız ve benim han-
çer çektiğimi hatırladım. Grey beni durdurmak için kılıcını
çekmişti ve Rhen, "Emredersem kolunuzu koparır," demişti.

Daha sonra Grey'e sormuştum bunu. *Ben emirlere uyarım,
leydim. Size karşı kötü bir niyetim yok.*

Kesinlikle aynısını yapardı.

Bu, yelkenlerimi biraz indirmişti.

Kaşlarımı çattım ve yürüyüp gitmek için adım attım. Dus-
tan engellemek için önüme geçti.

Dişlerimi gıcırdattım. "Eyeri çıkaracağım," dedim huysuz
bir sesle. "Eğer sizin için de uygunsa."

Bir süre beni inceledi, ardından geri çekildi. Dizginleri di-
đer muhafızın elinden koparıp çektim ve elimi Demirbilek'in
yanağına koydum. Geviş getiriyor, kuyruğunu sallıyordu; o da
içerlemiş gibi görünüyordu.

Keşke kıvrak ve çevik olsaydım, Demirbilek'in sırtına atla-
yıp buradan dörtünela çıkabilecek, çıkarken de Dustan'ı eze-
cek türden becerilerim olsaydı. Ama değildim ve yapamazdım,
eğer denersem büyük ihtimalle Dustan beni odama kilitlemek
üzere sürükleyip götürürdü.

Ahıra döndüm, kemeri gevşettim, eyeri kula donun sırtın-
dan çekip çıkardım. Kapana kısılmış değildim, ama yine de
tutsak gibi hissediyordum. Eyeri bırakıp bir fırça aldım ve yu-
muşak kılları Demirbilek'in kürküne hafifçe bastırdım. Bir süre
sonra Dustan diğer muhafızlara ahırların dışında beklemeleri
emrini verdi, ama kendisi koridorun karşısına geçip duvara
yaslandı.

Fırçalamaya devam ederek onu görmezden geldim ve ses-
sizlik derinleşti. Öfkem kendine bir hedef arayarak bir ona bir
buna savruluyor, gergin ve huzursuz olmama sebep oluyordu.
Ahıra soğuk bir rüzgâr girdi, ürpermek için kendimi sıkıp
ata daha da yaklaştım. Faydası olmadı, dişlerimin arasından
titrek bir nefes çekerek öncekinden daha sert şekilde ürperdim.

“Leydim.” Dustan arkamdan konuşuyordu fakat ona dönmedim.

“Git.”

“Üşüyorsanız kaleye dönmelisiniz.”

“Hayır.”

Hiçbir şey söylemedi, hâlâ orada mı duruyor yoksa koridorun karşısındaki yerine mi döndü merak ediyordum.

Ben mi kabayım yoksa o mu pislik karar veremiyordum ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değildi. Fırçalamayı bıraktım ve alnımı Demirbilek’in boynuna yaslayıp saman ve at eti kokusunu içime çektim. Sıcaktı, tanıdıktı ve en başından beri benim için bir teselli kaynağı olmuştu.

Ortadan kaybolduğunuzda ilk olarak ahırlara bakmam gerektiğini artık öğrendim, leydim.

Bunu bana Grey söylemişti, Kordiyar’daki ikinci günümde.

İstemeye istemeye gözlerim doldu ve boğazım düğümlendi. Annemi kanserden kaybetmiştim, Grey kaçtığında arkadaşımı kaybetmiştim ve yardıma gittiğinde de kardeşimi kaybetmiştim.

Ve burada kalan aptal bendim. Çünkü Rhen’e inanmıştım.

Çünkü Kordiyar’a inanmıştım.

Burnumu çekip gözyaşlarımı bastırdım, ama bunu sessizce yaptım çünkü Dustan’ın bilmesini istemiyordum. Kollarımı karnıma bástırarak tekrar titredim.

Dustan iç çekti. Bir an sonra omuzlarıma bir pelerin indi.

Döndüm, gözlerimden alevler saçtığıma emindim çünkü Dustan ellerini havaya kaldırmıştı. “Bana kızdığınızı göstermek için üşütmenize gerek yok.”

Pelerin, vücudunun sıcaklığını taşıyordu, ona geri fırlatmak istedim fakat çocukça olacağını düşündüm — ayrıca gerçekten üşüyordum. Hazırda bekleyen gözyaşlarımı yuttum ve tekrar kula dona dönüp gereğinden biraz fazla güç kullanarak fırçalamaya başladım. “Kibarmışsın gibi davranmana gerek yok.”

Dustan bir an sessiz kaldı. “Majestelerine söylediklerinizi duydum. Büyük Salon’da.”

“İyi.” Herkesin duyduğuna emindim.

“Grey ve Tycho’ya yaptıklarının emrini bu yüzden verdiğine mi inanıyorsunuz gerçekten? Bir tür... misilleme olarak?”

“Seninle konuşmak istemiyorum, Dustan.”

“Ve ben itaat etmeyi reddetseydim prensin başka bir yolu izleyeceğine mi inanıyorsunuz?” Durakladı. “Yoksa *beni* görevimden azledip emri başkasına vereceğine mi?”

Fırça, Demirbilek’in omzunda kaldı.

“Sizce,” diye devam etti Dustan, “Böyle bir emir verse Grey reddeder miydi?”

Hayır. Etmezdi. Sertçe yutmak zorunda kaldım.

“Grey’in *son sözleri*,” dedi Dustan sırtıma, “Kordiyar’ı neredeyse yok eden bir büyücüye ettiği yemin sözleri oldu. Yaptığı seçim için Majesteleri’ni suçlayabilirsiniz, verdiği emre uyduğum için beni suçlayabilirsiniz, ama Grey’in basitçe kabul ettiği...”

“Yeter. Lütfen.” Yanağımdan aptal bir gözyaşı damlası süzülüyordu.

Dustan’ın haklı olmasını istemiyordum – ama haklıydı. Grey bana nasıl biri olabileceğine -nazik ve kibar- dair birkaç izlenim vermişti ama ona Korkunç Grey dememin bir nedeni vardı. Başlangıçta onu korkunç bulmamın bir nedeni vardı.

Ne kadar kabul etmek istemesem de Rhen’in cevap almak için bu kadar uğraşmasının bir nedeni vardı.

Grey asla boyun eğmezdi. Rhen’e bildiklerini anlatması için ona yalvarmıştım. *Yalvarmıştım* ve o reddetmişti. Gururdan mı yoksa Kraliyet Muhafızları’ndayken içine işlenen bir şey yüzünden mi bilmiyordum, ama Grey o bilgiyi asla vermemişti.

Rhen de alana kadar duramazdı. Tüm Kordiyar risk altındayken bunu yapamazdı.

“Leydim.” Dustan arkamdan konuşuyordu fakat ona dönmedim.

“Git.”

“Üşüyorsanız kaleye dönmelisiniz.”

“Hayır.”

Hiçbir şey söylemedi, hâlâ orada mı duruyor yoksa koridorun karşısındaki yerine mi döndü merak ediyordum.

Ben mi kabayım yoksa o mu pislik karar veremiyordum ve dürüst olmak gerekirse umurumda da değildi. Fırçalamayı bıraktım ve alnımı Demirbilek’in boynuna yaslayıp saman ve at eti kokusunu içime çektim. Sıcaktı, tanıdıktı ve en başından beri benim için bir teselli kaynağı olmuştu.

Ortadan kaybolduğunuzda ilk olarak ahırlara bakmam gerektiğini artık öğrendim, leydim.

Bunu bana Grey söylemişti, Kordiyar’daki ikinci günümde.

İstemeye istemeye gözlerim doldu ve boğazım düğümlendi. Annemi kanserden kaybetmiştim, Grey kaçtığında arkadaşımı kaybetmiştim ve yardıma gittiğinde de kardeşimi kaybetmiştim.

Ve burada kalan aptal bendim. Çünkü Rhen’e inanmıştım.

Çünkü Kordiyar’a inanmıştım.

Burnumu çekip gözyaşlarımı bastırdım, ama bunu sessizce yaptım çünkü Dustan’ın bilmesini istemiyordum. Kollarımı karnıma bastırarak tekrar titredim.

Dustan iç çekti. Bir an sonra omuzlarıma bir pelerin indi.

Döndüm, gözlerimden alevler saçtığıma emindim çünkü Dustan ellerini havaya kaldırmıştı. “Bana kızdığınızı göstermek için üşütmenize gerek yok.”

Pelerin, vücudunun sıcaklığını taşıyordu, ona geri fırlatmak istedim fakat çocukça olacağını düşündüm — ayrıca gerçekten üşüyordum. Hazırda bekleyen gözyaşlarımı yuttum ve tekrar kula dona dönüp gereğinden biraz fazla güç kullanarak fırçalamaya başladım. “Kıbarmışsın gibi davranmana gerek yok.”

Dustan bir an sessiz kaldı. "Majestelerine söylediklerinizi duyduğum. Büyük Salon'da."

"İyi." Herkesin duyduğuna emindim.

"Grey ve Tycho'ya yaptıklarının emrini bu yüzden verdiğine mi inanıyorsunuz gerçekten? Bir tür... misilleme olarak?"

"Seninle konuşmak istemiyorum, Dustan."

"Ve ben itaat etmeyi reddetseydim prensin başka bir yolu izleyeceğine mi inanıyorsunuz?" Durakladı. "Yoksa *beni* görevimden azledip emri başkasına vereceğine mi?"

Fırça, Demirbilek'in omzunda kaldı.

"Sizce," diye devam etti Dustan, "Böyle bir emir verse Grey reddeder miydi?"

Hayır. Etmezdi. Sertçe yutmak zorunda kaldım.

"Grey'in *son sözleri*," dedi Dustan sırtıma, "Kordiyar'ı neredeyse yok eden bir büyücüye ettiği yemin sözleri oldu. Yaptığı seçim için Majesteleri'ni suçlayabilirsiniz, verdiği emre uyduğum için beni suçlayabilirsiniz, ama Grey'in basitçe kabul ettiği..."

"Yeter. Lütfen." Yanağımdan aptal bir gözyaşı damlası süzülürdü.

Dustan'ın haklı olmasını istemiyordum – ama haklıydı. Grey bana nasıl biri olabileceğine -nazik ve kibar- dair birkaç izlenim vermişti ama ona Korkunç Grey dememin bir nedeni vardı. Başlangıçta onu korkunç bulmamın bir nedeni vardı.

Ne kadar kabul etmek istemesem de Rhen'in cevap almak için bu kadar uğraşmasının bir nedeni vardı.

Grey asla boyun eğmezdi. Rhen'e bildiklerini anlatması için ona yalvarmıştım. *Yalvarmıştım* ve o reddetmişti. Gururdan mı yoksa Kralliyet Muhafızları'ndayken içine işlenen bir şey yüzünden mi bilmiyordum, ama Grey o bilgiyi asla vermemişti.

Rhen de alana kadar duramazdı. Tüm Kordiyar risk altındayken bunu yapamazdı.

Derin bir nefes alıp bıraktım. Sonunda dönüp Dustan'a baktım. Ahır kapısında durmuş, pervaza yaslanmıştı.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," dedim.

"Haklısınız, leydim." İfadesi anlaşılmazdı. Onun da benden nefret edip etmediğini merak ettim.

Ama aramızdaki gerilimin bir kısmı uçup gitmişti. Hepsi değil, yarısı bile değil, ama hissetmeme yetecek kadar. Oyun yok, gizli amaçlar yok. Şu anda birbirimizden *hoşlanmıyor* olabilir-dik, ama birbirimizi anlıyorduk.

Keşke Rhen'le de bu kadar kolay olabilseydi, ama aramızda çok fazla şey vardı. Dustan'ın emri yerine getirme sebebini anlamak bir şeydi, Rhen'in o emri neden verdiğini anlamak başka bir şey. Sonrasında olanları görmek, bunların ülkesine karşı suç işleyen birine değil, *Grey'e* yapıldığını bilmek ise bambaşka.

Gürültülü düşüncelerim onu çağırmış gibi ahırın ana kapıları açıldı ve Rhen içeri girdi. Dustan anında esas duruşa geçmişti.

Atın yanına döndüm. "Parti bu kadar çabuk mu bitti?"

Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra, "Kumandan. Bizi yalnız bırak," dedi.

Dustan'ın sessiz çıkışını duydum, şimdi yalnızdık. Fırçayı atın kolları boyunca nazikçe ilerlettim; ama Rhen ahır kapısına gelmiş olacak, Demirbilek kımıldanıp dönerek beni geri adım atmaya zorladı. Kula don kulaklarını dikti ve boynunu uzatıp Rhen'in ellerine üfledi.

Hain.

Rhen atın yüzünü okşadı. "On mil ötede olmadığına şaşır-dım."

"Dustan'a beni burada tutmasını emretmişsin."

"Kordiyar'ın yarısı bana karşı ayaklanmaya hazır görünüyor. Syhl Koyağı zaten hazır." Duraksadı, sesi alçalmıştı. "Senin güvenliğinin için burada tutmasını emrettiğimi biliyorsun, tutsağım

olarak değil." Başka bir duraksama. "Özellikle Mareşallerime anlaşılamadığımızı gösterdikten sonra."

Hiçbir şey söylemedim. Vücudumdaki her kas gergindi; kavga çıkarmasını, dans pistinde başladığımız şeyi bitirmesini bekliyorlardı.

Ama... yapmadı.

Rhen'in sabrı beni her zaman şaşırtmıştı. Bir emriyle her şeyin yapılmasını bekliyordu, ama bir şekilde, hiçbir şey emretmediğinde daha güçlüydü ve bunun yerine basitçe... bekliyordu. Fırçalamaya devam ediyor, atın sıcaklığı ve hareketin tekrarından sakinlik bulmak için her fırça darbesini avucumla yineliyordum. Sonunda omuzlarım gevşedi. Göğsüm şimdi çökecek gibi değildi.

"Özür dilerim," dedim sessizce ve kelimeleri söylerken gerçekten samimi olduğumu fark ettim. "Öyle yapmamalıydım... orada yani."

"Özrü hak etmiyorum," dedi, o da aynı derecede sessizdi. "Aslında... ben sana bir özür borçluyum sanırım."

Ben bir şey söylemeyince, "Bana kızgınsın," diye ekledi. Sonra tereddüt etti. "Galiba aramızda uzun zamandır söylenmemiş pek çok şey var."

Ona baktım ama gözleri attaydı ve Demirbilek başını Rhen'in göğsüne yaslamıştı. Eli hayvanın yanağındaydı, uzun parmakları çenesinin altındaki güzel kılları okşuyordu.

Bu bana Rhen'in Lilith'in büyüğü yüzünden bir canavar, yoluna çıkan her şeyi yok etmeye kararlı bir yaratık olduğu zamanları hatırlatmıştı. Canavar formundayken asla, hiç kimseye karşı uysal olmamıştı, kimseyi *tanımamıştı* bile — Grey'i dahi. Ama benim için uysallaşmıştı. Devasaydı, en az üç metre boyundaydı; dişleri, pençeleri, pulları ve rengârenk ışıldayan tüyleri olan bir yarı ejderha yarı attı. Hepimizi öldüreceğini sanmıştım, ancak başını göğsüme dayamış ve dizlerime sıcacık nefesini üflemişti.

Anı o kadar güçlüydü ki nefesimi kesmişti. Demirbilek'e dönüp baktım.

"Leydim?" dedi Rhen.

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Senin..." Boğazımı temizlemem gerekti. "Senin söylemediğin neler var?"

"Ne yapacağıma karar vermeden önce seninle Grey hakkında konuşmalıydım."

Nefesimi tuttum.

"Ben düşünmüştüm ki..." diye başladı, sonra tereddüt etti. "Sebeplerimi anladığımı düşünmüştüm, ama belki..."

"Anlıyorum." Tekrar ona baktım. Sesim çatallanmıştı. "Sebeplerini anlıyorum." Atın arkasına bakmak zorunda kaldım. "O şeyi yaptığında," diye fısıldadım, "canavarken hiç olmadığı kadar korkunçtun."

Keskin bir şekilde nefes aldı, ama ona bakmadım. Ona bakamazdım.

"Çünkü bir *seçim* yapmıştın," dedim ve sesim çatladı. "Çünkü o *sendin*. Çünkü önemsedığım biriydi. Çünkü bu korkunçtu."

Gözyaşlarım aktı ve alnımı atın boynuna bastırdım. Parmaklarım Demirbilek'in yelesine dolandı. "Çünkü yapman gerekiyordu. Çünkü *senin* böyle bir şey yapabileceğini kabul etmek istememiştim."

"Harper." Birden yanımdaydı, sesi yumuşak ve üzgündü. Parmağıyla yanağıma dokundu, dokunuşu tüy kadar hafifti, sanki ondan uzaklaşacağımdan endişe ediyor gibi.

Uzaklaşmadım. Birden ona fazla uzun süredir uzak olup olmadığını düşündüm.

Gözlerime baktı. "Lütfen, Harper, lütfen... Ona söylemesi için yalvardım. Lilith'in yaptıklarından sonra ben... ben insanlarımı riske atamazdım." Gözlerindeki işkence görmüş gölgeler kıpırdandı. "Beni affet. Lütfen. Bana *hiçbir* şeye mal olmadı mı sanıyorsun?"

Sesindeki duyguların ağırlığı, boğazımın düğümlenmesine ve gözlerime taze yaşlar birikmesine neden oldu. Özür dilediğinden değildi – onun da benim kadar incinmiş ve bir parçası eksilmiş hissetmesindendi. Özrünün midemdeki o öfke topağından sekmesini bekledim, ama sekmedi. İlk defa öfkenin büyük kısmının çevremdeki insanlardan kaynaklanmadığını fark ettim. Rhen’le ilgili de değildi.

Benimle ilgiliydi.

O bazı seçimler yapmıştı, ama ben de yapmıştım. Onun seçimleri Kordiyar’la ilgiliydi. Benimkiler Grey’le ilgili.

İkimiz de hem haklı hem haksızdık ve sonunda öfkeyi hafifleten, daha katlanılabilir yapan şey, *bunun* farkına varmaktı.

İçimi çektim ve yüzümü göğsüne bastırdım. Kolları pelerinin altına girip sıkıca sırtına dolandı ve beni kendine doğru çekti. Nefesini saçlarımda hissediyordum, kalbi benimkinin yanında atıyordu.

Kollarının arasında olmak iyi hissettiriyordu. Bir şekilde bunu unutmuştum.

“Artık bu tuhaf bekleme paternine devam etmek istemiyorum,” dedim göğsüne doğru.

Bir an sessiz kaldı, sonra, “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve sonra boğazımdan bir kahkaha fırladı. Washington, DC’den yeterince kızla tanışmıştı, onu sık sık şaşırtamıyordum, o yüzden bu kez şaşırdı ben de şaşırmıştım.

Geri çekilip baktım. “Yani...” Ona bir uçağın belli bir sebepten, belli bir rotada tur atmasının ne demek olduğunu nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu, önemi de yoktu aslında. “Demek istediğim, bizi vazgeçirecek bir şey olana kadar aynı şeyleri tekrar tekrar yapmak istemiyorum.” Kaşlarını çatıyordu, o yüzden ekledim, “Seninle kavga edip durmak istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum.” Yanağımdan süzülen bir damla yaş sildi. “Sana söylemem gerekirdi.”

Ve benim de sormam gerekirdi. *Düşünebilmeliydim.* Burnumu çektim. “Sen... Senin yapman gerekiyordu. Ve ben de seni durduracaktım.”

“Hayır. Daha iyi bir yol bulmama yardım edecektin.” Gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. “Hep daha iyi bir yol bulmama yardım ediyorsun.”

Sorunun bir parçası da buydu zaten. Daha iyi bir yol *var mı* bilmiyordum. Kordiyar’ı korumak için elinden geleni yapmıştı. Rhen’in en büyük sorumluluğu insanlarıydı — bunu hiçbir zaman, hiç kimseden saklamamıştı. Ama bana olan hisleri de kuvvetliydi. Şimdi burada durmuş nefesini saçlarımda, kalbini kalbimde çarparken hissederken kalmakla yanlış bir seçim yaptığımı düşünmüyordum.

Uzun süre öylece kaldık. Onun eli hafifçe benim sırtımı okşuyor, benim elim onun göğsündeki düğmelerle oynuyordu — ta ki an değişene, her şey daha yoğun hâle gelene kadar. Daha tatlı. Daha sıcak. Nefes aldım — ya da belki o aldı, çünkü adım, fısıldanmış mırıltı gibi ağzından döküldü, sonra dudakları dudaklarımı buldu.

Başta tereddüt etti, sanki hâlâ geri çekileceğimden endişeleniyormuş gibi, ama çekilmedim ve anında kendine güveni yerine geldi. Elleri belime inip beni kendine hapsetti. Dili dilimi okşadı ve parmaklarım saçlarına dolandı. Beni böyle öpmeyeli çok uzun zaman olmuştu, nefesim kesildi. Sıcaklık vücuduma yayıldı; başta küçük bir kıvılcım, sonra damarlarımda hızla ilerleyip her yere sıçrayan alevler. Boğazından küçük bir ses çıktı ve ben daha hazır olamadan sırtımı sertçe bölme kapısına yasladım.

“Ah.” Kıkırdadım.

“Affedersin,” dedi ve gerçekten pişman görünüyordu.

“Bir şey olmadı.”

Gözlerinde bir ışık parladı ve beni içeri çekip bölme kapısının kapanmasına izin verdi. Kapı yüzünden mesafenin kısalmasını fırsat bilip aynı anda hem ceketinin düğmelerini hem de kılıç kemerinin tokasını çözdüm.

Sonra ağzı tekrar ağzımı ele geçirdi ve parmaklarım çalışmayı bıraktı.

Onunkiler bırakmamıştı. Silahının yere düştüğünü güç bela duydum, sonra da ceket çıkmişti. Şimdi gömleğinin üstünden teninin sıcaklığını, sırtının uzun, eğimli kaslarını hissedebiliyordum. Bir eli korsemin ön tarafını okşadı, parmak uçları göğsümün açıkta kalan minicik kısmına değdiğinde içim alev almıştı, Freya'ya korseyi bu kadar sıkı bağladığı için lanet okudum.

Belki de diğer elbiseyi *giymeliydim*.

Düşüncesi kıpkırmızı olmama ve ona sıkıca sarılmama sebep olmuştu çünkü bu kadar ileri gitmek hiç onun tarzı değildi. Onlarca kez *yan yana* yatmıştık; ama yüzlerce farklı sebepten, hiç *birlikte* yatmamıştık – bu sebeplerden biri, birlikte olduğu son kadının onu sonsuza dek lanete mahkûm etmesiydi.

Bu konulara hiç girmemişti, ama sebepleri sıralayacak olursak bunun ilk beşte olacağına bahse girebilirdim.

Aramızın sürekli bozuk olması da muhtemelen listede olurdu.

Beni tekrar öpmesi çok güzeldi. Tekrar *sımsıkı tutması*. Bazen Rhen o kadar sert, o kadar kararlı ve zorlu oluyordu ki nazik olabileceğini unutuyordum. İnce. Öpüşüyle kibrit yakabileceğini ve içimi ateşe çevirebileceğini unutuyordum.

“Seni özledim,” dedim usulca, bu doğrudu, o kadar doğrudu ki az kalsın yeniden gözyaşlarına boğulacaktım.

Durdu, bunu beklemiyordum, sonra boynuma doğru solugunu bıraktı. Nefesi titriyordu. Elleri yavaşladı, hâlâ beni sımsıkı tutuyordu. Şimdi vücudunda farklı bir gerilim, havada bir parça hüznün vardı.

Göğsüne yaslandım. "Rhen?"

Başını kaldırıp gözlerime bakması yıllar aldı sanki. Bölme loştı, gözleri karanlık birer göldü. Yanağıma dokundu, parmakları önce hafifti, sonra avucu çenemi kavradı ve başparmağı dudaklarımın üstünde gezindi. "Bu, Gümüş Ay'a ilk giydiğin elbise."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hatırlıyor musun?"

"Kraliçe gibi görünüyordun." Gözleri yine gözlerimi buldu. "Kraliçe gibi görünüyorsun."

"Bu çok güzel bir elbise."

Elbiseyi içine çekti ve yavaşça nefesini verdi. "Sana Grey'den bahsetmedim çünkü bazen iradenin benimkinden güçlü olduğunu düşünüyorum."

"Bazen mi?" dedim şakasına, ama nazıkçeydi, çünkü çok kırgın görünüyordu.

"Eskiden olduğu gibi," dedi, "sana söylemedim çünkü bunun seni tehlikeye atacağından korktum."

Eskiden. Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman almıştı, ama sonra anladım. Lanet bozulmadan öncesiydi; Rhen bana âşık olmaya başladığı için Lilith ona her gece işkence ederken. Onu kendi odama sürüklemek zorunda kalmıştım çünkü beni riske atmak istemiyordu – ama beni hiçbir zaman reddetmemişti.

Ondan Grey'e zarar vermemesini isteyebilirdim, o da bunu yapmazdı.

Kalbim bir an tekledi. Yanılmıştım. Rhen, Kordiyar'ı her şeyden üstün görmüyordu.

Beni her şeyden üstün görüyordu.

"Rhen." Ona baktım. "Partide bir şey mi oldu?"

"Parti gayet iyiydi," dedi. "Vahşi Diken Vadisi'nden ordu intikalleri hakkında içeriden bilgi vermeyi teklif eden bir paralı askerle tanıştım. Syhl Koyağı'nda büyüye karşı koyabilecek silahlar olduğundan bahsetti."

“Bir dakika, ne?” Gözlerimi kırptırdım. “Hiçbir şey anlamadım.” Çenesinin keskin hatlarını inceledim, şimdi karanlıkta daha da belirgin olan göz altı gölgelerini.

Sormam gerekirdi.

Onun son birkaç haftadır nasıl olduğunu düşündüm. Gerginliği, ürkekliği, artık hiç uyumuyor gibi görünüşü. Savaşa hazırlanıyor olması gerekiyordu – ama hiçbir şeye *hazırlanmış* gibi görünmüyordu.

Rhen’i tek kelimeyle anlatmak gerekirse bu kelime *hazırlıklı* olurdu.

Omuzlarımı dikleştirip ona baktım. “Savaşmak istemiyorsun,” diye tahminde bulundum.

“Savaşmazsam Grey, Kordiyar’ı alacak,” dedi. “Syhl Koyağ’ıyla ittifak yapacak, ama onlar *binlerce* insanımızı katletti. O bir kral değil, Harper. Ülke yönetme konusunda tecrübesi yok,” dedi.

“Bu yüzden mi?” dedim gözlerimi kısarak. “Yoksa korktuğun şey onun büyü gücü mü?”

Büyü sözü karşısında irkildi.

“Grey’in sana zarar vermek istediğini sanmıyorum,” dedim sessizce.

“Aslına bakarsan korkularım Grey’le ilgili değil.”

Birden kalakaldım. Sesinde çözemediğim bir şey vardı.

“Rhen.” Tekrar yaklaştım, aynı havayı soluyana kadar. “Bana neden korktuğunu söyle.”

Sonunda gözlerime baktı. “Lilith.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

RHEN

Harper bana kaşlarını çatıyordu. Kelimeleri ağızma geri çekmek, büyücünün adını yaşadığımız andan silmek istiyordum.

Harper ahır bölmesinin loşluğunda çok güzeldi, buklelerinin tokları hafifçe gevşemiş, dudakları öpüşmemizden kızarıp şişmişti. Gözleri endişe doluydu, keşke zamanı bir dakika geriye alabilseydim de yüzündeki o endişeyi kovalayabilseydim.

Ama tekrar yapamazdım. Bunu ondan daha fazla saklayamazdım.

“Lilith mi?”

İsim, hâlâ kalbimi korkudan hoplatacak güce sahipti; sanki Lilith tam şu anda, burada belirecekmiş gibi ahırın gölgeli köşelerine göz attım.

Belirmedi.

Harper’ın kaş çatışı derinleşti. “Ama Lilith öldü.”

“Hayır. Ölmedi.” Nefes aldım ve sesim alçaldı. “Buraya geldi, Demir Gül’e. Sihirle geldi – ve tehditlerle ve yoğun bir beni perişan etme arzusuyla.”

Harper bir adım geriye gitti, gitmesine izin vermek bana acı

veriyordu. İfadesinde ihanet görmeyi bekliyordum, ama ihanet yoktu.

Kararlılık vardı.

Konuştığında sesi ölçülüydü. "Ne zaman? Nerede? Ne yaptı?" Cevap beklemeden kapıya doğru baktı ve sesini yükseltti. "Dustan! Muhafızlar!"

"Leydim..."

Kapılar ardına kadar açıldı ve silahları çekilmiş, gözleri tehdit arayan dört muhafız koridora doldu.

Ona huysuz bir bakış attım, sonra ceketimle kılıç kemerimi almak için eğildim. Kendisi en azından tamamen giyinikti. "Rahat olun," dedim muhafızlara. "Teyakkuza geçmek için bir neden yok."

"Evet, var." Harper'ın sesi çelik gibiydi. "Eğer geri döndüyse yalnız kalamazsın."

Dustan silahını kınına soktu, ama bir ona, bir bana bakıyordu. Harper'ın sesindeki gerilimi yakalamıştı. "Lordum?"

İçimi çekip kollarımı cekete geçirdim. "Kumandan. Odama çekileceğim."

Harper daha fazla soru sormak için, buna emindim, ağzını açtı fakat ona bakış atıp elimi uzattım. "Bana katılır mısınız, leydim?"

Kaşlarını çatı, ama elini avucuma koydu. Ahırdan çıktık. Fakat ilerlerken duraksadım, gözlerim karanlığın içinde büyü-cüyü arıyordu.

Harper fark etmiş olmalıydı, çünkü onun adımları da tekledi. Bana baktı. Kendimi yürümeye zorladım.

"Konuş benimle," diye tısladı. "Nasıl böyle bir şey söyleyip bana daha fazlasını anlatmazsın?"

"Anlatmayı planlamıştım ama sen muhafızları çağırdın." Çok fevriydi. Rüzgâr boynumun çıplak derisine dokundu ve ürperdim. İçeride olmak istiyordum. Odamda olmak istiyor-

dum. Kimsenin giremeyeceği kadar kalın bir kapının arkasına kilitlenmek istiyordum.

Ama bunların hiçbirisi işe yaramazdı. Lilith'i hiçbir şey duramazdı.

Kalenin arka kapılarına ulaştık ve uşaklardan biri bize kapıyı açmak için öne atıldı. Soğuk gece havasını arkamızda bıraktığımızda kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Daha az savunmasız. Dustan hemen yanıımızdaydı, onu uzaklaştırmak istiyordum. Lilith'in onlarca döngü boyunca Grey'e neler yaptığını görmüştüm. Daha fazla muhafızımın aynı muameleye maruz kalmasını istemiyordum.

Ama belli ki Harper onu korkutmuştu. Odama ulaştığımızda Dustan, diğer üç muhafızla dışarıda yerini aldı. Bir an bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı, fakat kapıyı suratına kapattım.

Harper'a dönmeden önce gözlerim köşeleri aradı. "Sanırım *būtün* kaleyi ayaklandırmadığına sevinmem gerek."

"Sakin bana kızmaya cüret edeyim deme."

"Kızmadım. Ben..." Sesim solup gitti ve içimi çektim. Kılıcımı duvara dayadım, ellerimle yüzümü sıvazladım. Cümleyi nasıl bitireceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. *Ben...*

Pişmanım.

Yorulдум.

Tükendim.

Ve en kötüsü: *Utaniyorum.*

Bu sözleri söylemek hatalarımı daha da ağırlaştıracaktı ve ben bunu yeterince yapmışım.

"Ben ne olduğumu bilmiyorum," dedim.

"Partiye geldi mi?" Harper öfkeli bir nefes aldı. "Dustan'ı yanında tutmalıydın. *Benim* peşimden göndermemeliydin onu, onca insan..."

Gümüş cehennemler. "Harper. *Dur.*"

Durdu.

“Lilith *haftalardır* burada.” Durakladım. “Aylardır.”

Bu bilgiyi özümsemesini, yüz ifadesindeki endişe ve korkunun kafa karışıklığı ve şaşkınlığa dönmesini izledim. Bağırmasını, nutuk çekmesini bekledim, ama onun yerine düşünceli bir hâl aldı. “Aylar.” Sesi daha da yumuşamıştı. “Rhen. Rhen. Neden bana söylemiyorsun?”

Bir an kararsız kaldım, Harper derin bir nefes alıp elini karnına bastırdı. “Mesele benim. Beni kullanarak seni tehdit etti.”

“Evet.”

Harper ellerini yüzünün önünde birbirine bastırıp nefesini verdi ve ardından şöminenin önündeki sandalyeye çöktü. “Pekâlâ. En başından başlayalım. Grey’in onu diğer tarafa götürüp öldürdüğünü sanmıştım.”

Yanımdaki koltuğa oturdum. “Kesinlikle denemiş. Boynunda bir yara izi var – *bu* tarafta denediği onca şeyin hiçbirini bırakmamıştı. Grey onun yaşadığının farkında olmayabilir.”

“Peki ne istiyor?”

“Savaşı kazanmamı.”

“Neden? Neden umurunda olsun ki?”

“Çünkü Kordiyar’ı yönetmek istiyor. İnsanlarının yok edilmesinden babamı -ülkemi- sorumlu tutuyor. Tahtı istiyor.”

“Neden seni öldürmüyor o zaman?”

“Grey’le olan anlaşmazlığımın bizi şimdiden iç savaş riskine soktuğunu görüyorsun. Tahtıma oturmasının ve tüm krallığının ona diz çökmesinin mümkün olmadığını tüm kalbiyle kabul ediyor. O güçlü, ama *o kadar* güçlü değil.”

Harper bunu bir süre düşündü. Ben de şöminedeki ateşin sesini dinleyerek bekledim. Bu andan çok korkmuştum... *yıllar boyunca*. Harper’ın bilmesini istememişim. Onun tehlikede olmasını istememişim. Ama gerçeği bilmeyi talep edene kadar bir sırdaşa ne denli ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Düşünce göğsümü sıkıştırıyordu, duyguyu bastırmak zorunda kaldım. Büyücüyle tanıştığım geceyi hâlâ hatırlıyordum;

önce babamı cezbetmeye çalışışını, babamın onu geri çevirecek kadar sağduyulu oluşunu.

Ben yapmamıştım, o zamandan beri de bedelini ödüyordum.

Harper elini elimin üstüne koydu. "Saklanma," dedi. "Konuş benimle."

Hak ettiğimden çok daha nazikti. "Grey'le ben lanetin içindeyken Lilith'in ne kadar korkunç olduğunu bilen tek kişi oydu. Bunu seninle paylaşmak... zor. Şimdi bile."

"Bana ne yapmak istiyormuş peki? Organlarımı Kordiyar'ın çeşitli yerlerine mi saçacakmış?

"Daha kötüsü. Seni Disi'ye geri götürmekle tehdit etti."

Eli hâlâ elimin üstündeydi, yüzü öylece dondu. "Ah."

Nefesimi tuttum, Lilith'in kendini gösterip tehditlerini yerine getireceğinden endişeleniyordum, ama oda sessizliğini korudu. Büyücü gelmedi. Ateş çıkırdamaya devam ediyordu.

Harper hâlâ yanımdaydı.

"Yani bu savaşı senin kazanmanı istiyor. Kral olmanı istiyor." Harper tereddüt etti, gözleri beni süzüyordu. "Ve sen kral olduğunda da yanında olmak istiyor."

Başımınla onayladım.

Bir süre sessiz kaldı. "Grey'le savaşmayı gerçekten istiyor musun?"

"Kordiyar için başka yol göremiyorum..."

"Hayır." Bir elini kaldırdı. "*Sen, Rhen, kardeşinle* savaşmayı gerçekten istiyor musun?"

İçimi çekip sandalyeden kalktım ve masaya gidip şarap şişesinin tıpasını açtım. "Kandan kardeşim olabilir, Harper; ama o benim kardeşim değil." Şarap doldurmak için ara verdim. "Bana gerçeği söylemek yerine kaçtı. Karşımda durdu ve bu sırrı benden sakladı. *Bana* o savaş ilan etti."

"Hayır, sana altmış gün verdi..."

“Savaşa hazırlanmam için.” Bardağı dikip bir tane daha doldurdum. “Mektubu oldukça açıldı.”

“Bana bunu yaptıрма, diyordu.”

“Ben ona hiçbir şey yaptırmadım. Orada kalabilir, ben de burada kalırım ve hepimiz huzur içinde yaşarız.” Bu bardağı da bir dikişte bitirdim, özellikle bu söylediğimin doğru olmadığını bildiğim için. Syhl Koyağı lanet bozulmadan önce de kaynak ve ticaret için çaresizce mücadele ediyordu. Babam, Grey’in doğuştan gelen hakkını sır olarak saklamak için onlara vergi ödüyordu, ama ben lanetlenince ve babam öldüğünde vergi ödenmez olmuştu. Beş yıllık gümüş kasamda kalmıştı — ve Syhl Koyağı muhtaç hâle gelmişti.

Bu yüzden Karis Luran topraklarıma asker göndermişti; bu yüzden Grey, Lia Mara’yla müttefik olmazsam aynı şeyi yapacaktı.

Harper yanımda belirdi ve bardağı elimden aldı. “Lilith etraftaysa yapman gereken son şey sarhoş olmaktır.”

Bu, tartışmaya açık bir konuydu; ama mantarı yerine taktım. Aylardır sarhoş olmamıştım. Grey’in Harper’ı Washington, DC’ye götürdüğü gecedan beri. Biz doğum hakkı konusunda hiçbir şey bilmezken. Lanet hâlâ bozulmamışken.

Sen iflah olmazsın. Bunca sene sana nasıl katlandım bilmiyorum.

Grey’in sözleri. Onu sarhoşken gördüğüm tek zaman. Muhtemelen bana söylediği en doğru sözlerdi.

Son kez canavara dönüşmeden önce, benimle kale korkuluklarındaydı. Kendimi feda etmeye çalışmıştım. Atlayacaktım. Çok korkmuştum.

Atılıp elimi tutmuştu.

Boğazım düğümlendi. Mantarı çekip doğruca şişeden içtim.

“Vay canına,” dedi Harper.

“Gerçekten vay canına.” Sesim boğuktu.

Bu sefer şişeyi aldı. Şöminenin önündeki sandalyeye çöktüm ve yüzümü sıvazladım.

“Neden bana söylemedin?” dedi sessizce.

“Çünkü seni bir daha kaybedemem,” dedim. “Seni riske atamazdım.”

Bir süre ses çıkarmadı, ona bakmaya cesaretim yoktu. Haftalarca süren öfke yeterince kötüydü. Bir de hayal kırıklığıyla veya kınayarak bana baktığını görmek istemiyordum.

Tam o sırada parmakları omzumda gezindi. Gelip benimle sandalyeye kıvrıldı, etekleri kucağıma düşmüş, başı çenemin altındaki boşluğa girmişti. Sıcak, kararlı ve kendinden emindi.

Benden nefret etmiyordu, bunun verdiği rahatlıktan neredeyse titreyecektim.

“Bu yüzden Mareşallere böyle bir gösteri yapıyordun,” dedi. “Lilith’e iyi bir gösteri sunmak için.”

“Syhl Koyağı’na karşı bir şansımız olacaksa gösteriden fazlası olmalı.” Durakladım. “Ama evet.”

“Keşke elbiseyi giyseydin.”

“Seni asla kukla olarak görmedim,” dedim ve sözlerimde ciddiydim. “Ne istersen onu giy.”

Bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun süre boynumda nefes alıp verdi ki düşüncelerim dağılmaya başladı, belki yorgunluktan belki şaraptan. Ya da her ikisinden de.

“Eskiden Grey’e zarar vermesin diye kendini Lilith’in önüne atardın,” diye fısıldadı.

Büyücünün her ziyaretinde ikimizde de sebep olduğu sonsuz sefaleti hatırlıyordum. Bazen kini yüzünden, bazen sadece onun kavrayabileceği suçlara ceza olsun diye, bazen can sıkıntısından. Yaptığı hiçbir şey bizi öldüremezdi, lanet işlerken ölmezdik, ama acı son derece gerçektir.

Becerebildiğim zamanlarda dikkatini Grey’den kendime

çekerdim. Lanete o sebep olmamıştı, ben olmuştum. İlk döngüde kaçıp gitmesi gerekirdi, ilk değişimimde.

Bazen keşke gitseydi diyordum.

“Yapabileceğim tek şey buydu,” dedim. “Ama sadakatı yanımda kalmasına sebep oldu. Kimse *bunun için* sonsuza kadar işkence görmeyi hak etmez.”

“Grey bir keresinde bana zarar görmenin onun görevi olduğunu söylemişti, sen zarar görmeyesin diye.”

Biliyordum. Söylerken duymuştum onu.

Kırbaç sırtının derisini parçalayıp yararken aklımda o sözler vardı.

Şarap şişesini tekrar almak istiyordum.

“Her şeyi yüklenmek zorunda değildin,” dedi. “Ve şimdi de değilsin.”

“Lilith’i nasıl yeneceğimi bilmiyorum...”

“Birlikte,” dedi. “Daha önce yaptığımız gibi.”

Öyle kendinden emin konuşuyordu ki.

“Elbette, leydim,” diye fısıldadım, şakağına bir öpücük konurdum.

Keşke ben de aynı şekilde hissedebilseydim.

“Majesteleri.”

Göz kapaklarım kıpırdanıp açıldı. Oda soğuk ve karanlıktı, sol kolum uyuşmuştu. Harper uykuyla ağırlaşmıştı, nefesi yavaş ve hafifti. Şöminedeki ateşler köze dönmüştü.

“Şşş,” dedi ses. “Prensesinizi uyandırmayalım.”

Yavaşça gözlerimi kırpıstırdım, gözlerim gölgelerde bir yüz arıyordu. Gece için odama çekildikten sonra bir hizmetkârın odama girmesi alışıldık bir şey değildi.

Sonra Lilith’in güzel yüz hatları netleşti ve telaşla yerimden sıçradım.

“Şşş,” dedi tekrar. “Uyanırsa onu Disi’ye götürmek zorunda

kalmaktan hiç hoşlanmam.”

Kalbim panik içinde g mb rdemeye başladı, öyle ki Harper’ı uyandıracağına emindim. “Bırak beni,” diye fısıldadım. “Lütfen, Lilith.”

“Ona gerçeği söyledin,” dedi.

Bu sanki bir zayıflık gibi söylemişti, çenemi sıktım. “Artık senin suçlarını saklamayacağım.”

“Ben suç işlemem.” Dudaklarımızın arasında yalnızca bir nefes kalana kadar yaklaştı. Gözleri karanlıkta parlıyordu.

Kaya kadar kıpırtısız bir şekilde durdum. Hemen şu anda Lilith’i durduracak bir silahla ortaya çıkabilecek olsa yeni muhbirime Kordiyar’daki her bir gümüş kırıntısını verirdim. Parmaklarım kollarımdaki kızı sımsıkı kavramaya can atıyordu, sanki sırf irade gücümle onu güvende tutabilecekmişim gibi. “Savaş için hazırlık yaptım. Grey’e karşı çıkacağım. İstedini yaptım.”

“Aferin sana,” dedi nefes alırken. Dudakları dudaklarıma değince hemen geri çekildim. Harper kollarımda kıpırdandı.

Lilith gülümsedi. “Ona ne söylersen söyle, benim yardımım olmadan perdeyi geçemez. G t r rsem ona ulaşmanın hiçbir yolu olmayacak.”

“S yledini yapacağım,” dedim. “Söz veriyorum.”

“İyi.” Ben Harper’ı çekip kurtaramadan yanağındaki yara izine dokundu.

Harper irkilerek uyandı ve Lilith’in yanağına bir tokat attı. Hızla nefes alıp veriyordu. “Rhen. Ne... kim... Sen.” Kollarımın arasında kımıldamadan durdu.

“Evet. Ben.” Lilith’in gözleri karanlıkta tehlikeyle parladı, ağzından çıkan her sözde yılan gibi tıslıyordu. “Seni zayıf, bozuk, değersiz küçük...”

Harper kendini kollarımdan ileri attı, kemerimdeki hançeri kaptığını çok geç fark etmiştim.

“Hayırlı” diye haykırdım. Büyücüye en son silah fırlattığında

neler olduğunu çok iyi hatırlıyordum.

Ama Harper hançeri fırlatmadı. Onu doğrudan Lilith'in gövdesinin ortasına saptı, ağırlığını harekete vermiş, büyücüye yere devirmişti. Dizleriyle Lilith'in kollarına çöktü, ardından boşdaki eliyle onun saçlarını kavradı.

Eğildi. "Devam et," diye fısıldadı. "Götür beni eve. Benim tarafımda ne kadar yaşarsın birlikte görelim."

Rüzgâr odanın içinde dönüp mumları söndürdü, şöminedeki alevleri titreştirdi. Lilith'in ağzı, belki geçirdiği şoktan, belki acıdan dolayı açık kalmıştı. "Sana bunu ödeteceğim..."

"Yapmasını istediğin şeyi yapıyor. Bu yaraya Grey mi sebep oldu? Bahse girerim ben daha büyüğünü yapabilirim."

"Harper." Nefes alamıyordum. "Harper, lütfen."

Lilith'in ağzı öfkeden neredeyse köpürüyordu. "Seni *geberteğim*..."

"Yap hadi. Sahip olduğun tek avantajı kaybet." Harper daha da yaklaştı. "Zayıf olan sensin," diye fısıldadı. Lilith hiddetle çılgılık attı ve boşdaki eliyle Harper'ın koluna dokundu.

Harper bağırıp geri zıpladı. Üst kolundan üç uzun şerit hâlinde kan akıyordu.

Kapım savrulup açıldı. Çılgılların sesine gelen muhafızlar içeri akın ettiler.

Lilith ortadan kaybolmuştu, yerdeki hançer ve yerdeki kan lekesi dışında geride hiçbir şey bırakmadan.

Harper elini koluna koydu. Hırlıyordu. "Kötü mü?" dedi. "Ben göremiyorum."

Bakakalmıştım, gözlerimin yüzünden ayrılması biraz zamanımı aldı. Parmaklarını temkinli bir şekilde kolundan çektim. Elbisesinin kolu yırtılmıştı, kesiklerden kan akıyordu.

Dustan yanımda belirdi ve dizinin üstüne çöktü.

"Brandyn," dedi muhafızlardan birine. "Doktor getir. Prensesin dikişe ihtiyacı olacak."

Harper içini çekti. "Bir yara izi daha. Harika."

Ona hayretle bakmaktan kendimi alamıyordum.

“Ne?” dedi.

Söyleyecek sözüm yoktu. “Nasıl... sen nasıl...” Sustum. “Nası?”

“Ondan nefret ediyorum,” dedi basitçe. “Zor olmadı. Yoksa onu nasıl öyle yere yapıştırdığımı mı kastediyordun?”

“Kimi?” dedi Dustan.

“Evet,” dedim.

“Kolay.” Harper bıçağı aldı, mahvolan elbisesinin eteğine sildi ve kabzası önde olacak şekilde bana doğru uzattı. Gözleri sert ve kararlıydı. “Zo öğretti.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

LIA MARA

Kraliçe olmayı düşlediğim zamanlarda hayallerimde halkımın nihayet huzura kavuşması olurdu. Annemin gaddarlığı yerine nazik bir kararlılıkla hükmedecektim ve tebaam gelişecekti. Kimse benden korkmayacaktı. Hiçbir zaman benden korkulmasını *istememiştim*. Halkımın buna sevineceğini düşünmüştüm.

Taht odamın tam ortasında birinin bana uzuvlarını kesmem için yalvaracağını hiç düşünmemiştim.

Eskiden annemin, şimdi *benim* baş danışmanım olan Clanna Sun, "Majesteleri," diye fısıldadı. "Bir şeyler yapmanız gerek."

"Ellerini kesmelisiniz," diye gürledi önümdeki kadın. Adı Kallara'ydı ve kuzeyde, Donmuş Nehir kıyısında küçük bir çiftliği vardı. Elleri boğumlu, teni bir ömür gördüğü ağır işler yüzünden yıpranmış durumdaydı. "Elma, ağaçtan da düşse alabileceği anlamına gelmez."

"Ben elma çalmadım!" diye söylendi Bayard adındaki başka bir toprak sahibi. "*Kendi toprağıma* ekтім."

“Orası *benim* toprağım,” diye bağırdı Kallara.

Adam, “Benim!” diye kükredi. Yanakları kızarmış, gözleri öfkeyle yerinden fırlamıştı.

“Bir adamın mesafe ölçecek zekâdan yoksun olmasına şaşmamak gerek,” dedi Kallara. “Belki bilge kraliçemiz topraklarını bana verir de seni ait olduğun tarlada çalıştırırım.”

“Ben ait olduğum tarlalardaydım zaten!”

Nolla Verin, kız kardeşim, karşımdaki tahtından, “İkisinin de ellerini kestir,” diye mırıldandı. Ellia Maya, her daim ona yakın olan başka bir danışman, sessizce güldü. Nolla Verin de ona gülümsedi.

İçimi çekip pencereye baktım. Prens Grey dışarıda, yanında Jake ve Tycho’yla askerlerimizin eğitimini gözlüyordu. Başlarda ben halkımın şikâyetlerini dinlerken Grey de yanımda duruyordu, ama herkes Kordiyar dilini bilmiyordu ve Grey hâlâ Syssalahça öğrenme aşamasındaydı. Bu bir kusur değildi, ama kibir ve cehaletle ilgili söylentiler duyuyordum ve hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Zaten insanlar annemin ölümünün ardından benim hükmedecek kadar acımasız olup olmadığımı sorgulamaya başlamışlardı.

Bütün bunlar hayal ettiğimden çok daha karmaşıktı.

Nolla Verin yanımda kendinden emin bir şekilde boğazını temizledi.

Gözlerimi pencereden Clanna Sun’a çevirdim. “Aslen kimin toprağı?”

“İkisinde de arazinin kendilerine ait olduğunu gösteren tapular mevcut, Majesteleri.”

Mevcuttur elbette. Bir kez daha içimi çekmemek için kendimi tuttum.

“Sahtedir eminim,” diye burnunu çekti Kallara.

“Yeter.” Annemin önünde asla böyle atışmazlardı. Odanın karşısına, katiplerin söylediğimiz her kelimeyi not aldığı yere

baktım. “Katipler tapuları teyit etsin. Annemin mührünü doğrulayın.” Kallara ve Bayard’a baktım. “Bir hafta sonra tekrar...”

“Bir *hafta*!” dedi Kallara. “Çok saçma.”

“Eller,” diye fısıldadı Nolla Verin. “Kestir onları kardeşim.”

Ellia Maya öne çıktı. Örgüler hâlinde topladığı uzun, siyah saçları vardı ve kendini bir asker gibi taşıyordu. Kordiyar’daki son muharebede kendini kanıtlamadan önce orduda bir subaydı, ardından annem ona danışmanlık pozisyonunu vermişti. “Küçük bir ceza başkalarının size karşı çıkmadan önce iki kere düşünmesini sağlar.”

“Evet!” dedi Nolla Verin tatlı tatlı gülümseyerek. “O zaman sadece bir el belki?”

Şaka yapıyor gibiydi, ama sesinin altındaki hüsrân dalgasını duyabiliyordum. Yerimde olsa ellerini şimdiye çoktan kestirmişti.

Hatta Nolla Verin insanların şikâyetlerini dile getirmelerine kesinlikle izin vermezdi.

Kâhyalardan biri öne çıkıp çiftçilerin tapularını aldı. Bayard kendininkini tereddütsüz verdi ve bana resmi selamını sundu. “Bilgeliğiniz takdire şayan, Majesteleri.”

Fakat Kallara kâğıdı sıkı sıkı tutuyordu. “Anneniz beni *asla* sorgulamazdı.”

Annem ona *asla tahammül etmezdi*. İkisinin bu şikâyeti Kristal Saray’a getirme cesaretine sahip olabileceğini bile sanmazdım. Arabuluculuk talep eden kişi sayısının on kat arttığını hem Nolla Verin hem de Clanna Sun söylemişti.

İstediğim de buydu, bir bakıma. Daha az şiddet, daha az kan. Daha az ölüm.

Daha az korku.

Ama öyle değildi, bir bakıma.

“Tapuyu bırak,” dedim sertçe.

Kallara bir adım geri çıktı. “Bu gülünç.” Kâğıdı bir silindir

hâlinde sardı. “İyi. Bir *erkekten* yana olun öyleyse. Şaşırmamam gerekirdi.” Bayard’a tükürdü. “*Fell siralla.*”

“Bir erkekten yana değilim,” dedim. “Senden tapunu bırakmanı istedim ki adil bir şekilde...”

Kadın bana tükürdü, ardından arkasını dönüp kapıya yürüdü.

Yanımda Nolla Verin, Ellia Maya ve Clanna Sun nefeslerini tutmuşlardı. Sıra bekleyen diğer insanlar birbirlerine rahatsız bakışlar attılar.

Annem olsa Kallara’yı hemen burada idam ettirirdi. Ya da başta idam ettirmezdi belki. Muhafızların acı verici bir şekilde onun uzuvlarına ayırmasını sağlardı, sonra da böyle bir küstahlığa cüret edeceklere ibret olsun diye vücudunu taş zeminde, kanlar içinde bırakırdı.

Ben bunu yapamazdım. Yapamazdım.

Nolla Verin bana baktı ve ben bir şey söylemeyince ayağa kalktı. “Muhafızlar!” dedi, “Durdurun onu.”

Kızgın bakışlar atmak için başımı hızla kız kardeşime çevirdim. Benim adıma emir vermemeliydi. Ama iki muhafız çoktan duvardaki yerinden ayrılmıştı ve Kallara’yı kollarından tutmuş getiriyorlardı. Kadın şimdi bana küfürler savuruyordu. Bayard kocaman açılmış gözlerle bakıyordu.

“Bana öyle bakma,” diye fısıldadı Nolla Verin. “Bir şeyler yapmalısın. Yapmak zorunda olduğunu biliyorsun.”

Muhafızlara dönüp baktım. “Tapuyu alın. Kimin toprağı olduğunu belirleyeceğiz.”

“Ve dilini kesin,” dedi Nolla Verin. “Kraliçeye tükürdüğün için.”

“Dur. Ne? Hayır!” dedim, ama muhafız çoktan bıçağını çekmişti ve sözlerim Kallara’nın ani protesto çığlıkları arasında kayboldu. Kadının ağzından elbisesinin önüne kan aktı. Çığlıkları ağıtlara, bozuk ve ıslak seslere dönüştü. Dizleri pes etti fakat muhafızlar onu dik tutuyordu.

Olduğum yerde dondum, kendi nefes alıp verişlerim de sığlaşmıştı. Kürsünün dibinde Bayard'ın rengi kaçmıştı. Diğerlerinden birkaçının da şikâyetleri başka günü bekleyebilirmiş gibi kıpırdanıp kapıya baktıklarını gördüm.

Bu tür şiddet gösterilerine yabancı değildim, ama yine de üzücüydü. Taht odamda böyle şeyler istemiyordum. Kız kardeşimin emriyle böyle şeyler yapılmasını istemiyordum.

Bir şeyler yapmalısın. Yapmak zorunda olduğunu biliyorsun.

Keşke bir dakikam daha olsaydı. Bir saniye daha.

Ama Kallara gidiyordu. Bana tükürmüştü. Küfretmişti.

Bir emri reddetmişti.

Ve ben hiçbir şey yapmamıştım. Ellerim bir sürü nedenden dolayı titriyordu.

"Çıkarın onu buradan," dedim, sesim alçak ve gergindi, muhafızlar onu sürüklemeye başladı. Bayard'a baktım. "Tapular aksini kanıtlayana kadar topraklar senindir. Bir hafta sonra kararımı duymak için gelebilirsin."

"Elbette." Biraz kekeliyordu. "Elbette, Majesteleri." Hızlıca bir selam verip geri geri kaçtı.

Nolla Verin'e bakmak için döndüm. "Bunu bir daha yapma."

"O kadının ne dediğini duydun mu sen? Birinin yapması gerekiyordu."

"Hallederdim. Beni küçük göstermene gerek yoktu."

"Gidiyordu. Arkasından mektup mu gönderecektin?"

En kötüsü de kız kardeşimin haklı olmasıydı. Tekrar pencereye baktım. Eğitim sahasında askerler idman için gruplara ayrılmıştı. Grey ve diğerlerini göremiyordum; bu, onların da katılacağı anlamına geliyor olmalıydı.

Muhafızlar konuşma yeteneğini almadan önce Kallara'nın söylediklerini düşündüm. İyi. Bir *erkekten yana olun öyleyse. Şaşırmamam gerekirdi.*

Annem hiçbir zaman yanında bir adamla hükmetmemiş-

ti. Bir kraliçenin iyi yönetmek için bir krala ihtiyaç duymadığı inancıyla yetiştirilmiştim. Ama Grey, Kordiyar tahtının gerçek vârisiydi ve birlikte hüküm sürmek iki krallığa da barış getirebilirdi.

Halkımın yanımda bir erkek görmeyi başka bir zayıflık belirtisi olarak algılayacağını hiç düşünmemiştim.

Grey'in davet edilmediği toplantıları düşündüm. Akşam yemekleri, partiler. Vatanı Kordiyar'a karşı gerçekten Syhl Koyağı'nın yanında yer alıp almayacağına dair fısıltılar. Tahtta yanımda bir erkek istiyorsam hükmedecek kadar güçlü olup olmadığım soruları.

Bütün bunlar düşünüldüğünde Grey'in burada, yanımda mı olması iyi olurdu yoksa eğitim alanında mı bilmiyordum.

Annemin ne düşüneceğini biliyordum.

Konuşmak isteyenlerin bir kısmı gitmişti. Benden dolayı değil. Kız kardeşimden dolayı.

İç çekip kalan muhafızlara baktım. "Harekete geçmeden önce *benim* emrimi bekleyeceksiniz, anlaşıldı mı?"

"Evet, Majesteleri."

Sözlerinin içi boş gibiydi. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Nolla Verin şimdi Ellia Maya ile fısıldaşıyordu. Benim hakkımda konuştuklarını düşünmüştüm, fakat sonra danışman başını salladı ve odadan çıkmak için ayağa kalktı. Kardeşim dönüp bana baktığında hiç pişman görünmüyordu. Kendini beğenmiş görünüyordu.

Kaşlarımı çatmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Clanna Sun ellerini çırpı. "Sıradaki kim? Sıradaki davayı getirin."

Uzun, koyu renk pelerini olan bir kız öne çıktı. Kısa boylu ve geniş omuzluydu, yüzünün yarısına dökülen düz, kumral saçları vardı. Çözülmesi için kraliçeye başvurulacak bir sorunu olamayacak kadar genç görünüyordu, belki adımlarındaki tereddüt de bundandı. Titriyor gibiydi. Kalbim yumuşadı. İşte

yardımcı olmak istediğim insanlar bunlardı. Anneme yaklaştırmaktan korkacak olanlar.

“Öne gel,” dedim nazikçe.

“Emredersiniz, Majesteleri,” diye fısıldadı. Bana kaçamak bir bakış atıp kürsüye yaklaştı. Sesi duyulamayacak kadar kısık çıkıyordu, heceleri titriyordu. “Sizinle görüşmeme izin verdiğiniz için minnettarım. Ben... Ben size bir hediye getirdim.” Pelerininin gölgelerinin arasından bir cam parladı.

Elimi uzattım. “Gel,” dedim tekrar. “Korkma.”

Elimi tuttu ve kürsüye çıktı. Parmakları küçücüktü ve titriyordu, avucunun içi nemliydi. Parmaklarını taş yüzükler süslüyordu. Gözleri Nolla Verin ve Clanna Sun’a kayınca dudaklarını yaladı.

“Senin için ne yapabilirim?” diye sordum.

Hediyesini geri çekti. Kristal bir şişeydi bu, boynu kırmızı ve altın rengi bir ipekle sarılmıştı. Parmaklarını şıklattı ve yüzüklerinin taşlarından kıvılcımlar çıkıp ipeği tutuşturdular. Küçük bir ateş oluştu.

Derin bir nefes alıp geri çekildim. Muhafızlardan biri öne doğru atıldı, elimi kaldırdım.

Kız gülümsedi. Kristal şişe alevlerin altında parılıyordu, ipek parçalandı ve ayaklarının dibinde kıvılcımlara dönüştü. “Hediyeniz, Majesteleri.”

Tereddüt ettim. Çok güzeldi, fitili dışarda olan bir lamba gibiydi.

“Büyü,” diye fısıldadı, “sizi yok edecek.”

Sonra şişeyi alıp taş zemine fırlattı ve etrafımızda alevler yükseldi.

ONUNCU BÖLÜM

GREY

Kılıç düellosunun en iyi yanı çeviri gerektirmemesiydi.

Askerlerin çoğu Korcayı iyi konuşuyordu, ama bir kısmı konuşmıyordu —bir kısmı da konuşmamayı *tercih ediyordu*. Ne dediklerini bilmemi istemediklerinde birçok kişinin Syssalah-çaya geçtiğini keşfetmiştim.

Henüz akıcı konuşmuyordum, ama benim hakkımda konuştuklarını anlayacak kadar dillerini öğrenmiştim. Bana veya sihrime güvenmediklerini biliyordum. Çoğu benim fazla genç, Kordiyar’a fazla sadık, fazla dışarıklı olduğumu düşünüyordu. Çok... erkek. *Fell siralla* bir zamanlar Lia Mara ve benim aramda bir sevgi sözüydü, ama Syhl Koyağı’nda bunun gerçek bir hakaret olduğunu öğrenmiştim. *Aptal adam*. Kimse yüzüme söylemeye cesaret edememişti —henüz— ama gözlerinde görebiliyordum. Hoşlanmadıkları bir emir verdiğimde mırıldanarak söylediklerini duyabiliyordum.

Syhl Koyağı’nda erkekler güç ve savaş konusunda takdir ediliyordu, görünürde bunda sorun yoktu; ta ki ben bunun erkeklerin çoğunlukla ağır yükleri taşıdıklarında ve savaşta öl-

düklerinde değer gördükleri anlamına geldiğini keşfedene kadar.

Sihirle ilgili herhangi bir beceri için kesinlikle değer görmüyordum.

Karşılaştığım zorluklara rağmen elimde kılıcımla idman alanında daha mutluydum. Kılıç kınından çıktığında dil ve siyasetin önemi kalmıyordu. Burada önemli olan tek şey beceriydi.

Altı rakiple karşı karşıyaydım. Dördü Syhl Koyağı ordusu askeriydi; ikisi kadın, ikisi erkek. Biri korumam Talfor, diğeri en yakın arkadaşım ve en iyi müttefikim Jake. Iisak yukarı yükselip havayla gücünü besledi. Sihrinin hissini tanımak uzun zamanımı almıştı çünkü benimki gibi yıldızlar ve kıvılcımlar oluşmuyordu. Sakin bir günde esen rüzgârın tüy kadar hafif dokunuşu gibiydi, güneş yukarıda parlarken yanağıma düşen buz gibi soğuk yağmur damlası gibi, zırhımın altına nüfuz edip beni titreten buzdan bir iğne gibi. Havayı yavaşlatabilir, rakiplerimin hareketlerini bir parça daha yavaş hâle getirebilirdi. Bu beni de yavaşlatırdı, ama ben de kendi kılıcımı hızlandırmak için büyümü kullanabilirdim. Sihrinin direndiğini hissettim ve altı bıçağımı ışık hızında tutup onu yarıp geçtim.

Adamlardan biri, Solt adında bir yüzbaşı, kılıcımdan sıyrıldı ve aynı şeyi yapmak için kaba kuvvet kullanarak göğsüme hamle yaptı.

Iisak'ın büyüsü düşüşü yavaşlatmıştı, ama bir şekilde daha çok canımı acıtmıştı. Asker boğazıma nişan alarak hançer çekti, ama hızlıydım, o henüz yaklaşmamışken karşı koymak için kol zırhımı kullandım.

“Her şeyi yarıp geçemezsin,” dedi ve sesinde bir mesafe vardı.

Yüzbaşı Solt benden hoşlanmıyordu. Yalnız değildi.

Silahımı geri almaya çalışarak elinden kurtuldum fakat kılıcımı ulaşamayacağım bir yere fırlattı ve beni sıkıştırmaya çalıştı. Benden bir an daha yavaştı, ama telafi edecek gücü vardı.

Kendimizi yuvarlanıp boğuşarak galip gelmek için savaşıırken bulduk. Kolumu geriye bükte, böylece silahımı yuvasından çıkarmak için onu itemeyecektim. Paçayı kurtarabileceğini düşünse Solt muhtemelen şu an beni öldürürdü. Ağzıma kir ve kan tadı geliyordu, ama kılıcım sadece birkaç santimcik uzaktaydı – herhalde.

Buz gibi bir rüzgâr sahayı süpürdü. Iisak, “*Büyü*,” diye seslendi.

Ah. Evet. *Büyü*. Görüş alanımda kıvılcımlar ve yıldızlar parladı ve gücümü yere verdim. Etrafımızdaki kuru otlardan alevler yükseldi.

Solt küfredip beni bıraktı ve geri kaçarak tutuşan kolunu tokatladı. Gözleri öfkeden karanlıktı. Etrafımızdaki karşılaşmalar sona ermişti ve ilgi odağı bizdik. Diğer askerler kömürleşmiş topraktan uzaklaşıyor, sessizce Syssalahça konuşuyorlardı.

Araziyi bir başka soğuk rüzgâr süpürdü ve alevlerin sönmesine izin verdim. Jake yanıma geldi ve beni ayağa kaldırmak için elini uzattı. Kabul ettim ve kılıcımı alıp kınına soktum.

Ama gözüm Solt’taydı. “Eğitimin amacı bu değildi.”

“Dövüştük işte,” dedi karanlık bir sesle. “Siz de büyü kullandınız. Plan buydu, değil mi?”

Büyü kelimesini beni hile yapmakla suçlamak için kullanacağı bir sesle söylemişti. Alay gibi değil, ama kesinlikle bir aşağılama içeriyordu.

Bu, itaatsizliğe tehlikeli bir şekilde yakındı – hâlihazırda o anlama gelmiyorsa elbette. Ama Solt bu alandaki askerlerin çoğunun saygısını kazanmıştı ve kılıç kullanmakta iyiydi. Ona düşman olarak değil müttefik olarak ihtiyacım vardı. Yine de aramızdaki gerilim yoğundu.

Burada benim sihrim karşısında tedirgin olmayan -ya da onu küçümsemeyen- tek bir asker vardı. Tycho yakın bir mesafede duruyor, kendi kılıcını kınına sokuyordu. O sadece on

beş yaşındaydı ve yaşına göre ufak tefekti, ama acemilerle antrenman yapmak için epey dil dökmüştü. Genç askerler başta "çocuk"la karşılaşmayı reddetmiş, Tycho içlerinden birini yirmi saniyeden daha az bir sürede yere serince isteksizce katılmasına izin vermişlerdi.

Şimdi Solt'la aramdaki gerginliği izliyordu.

Jake öne çıktı. "Hadi bir daha yapalım," dedi sakince. Jake kimseyi gücendirmeden gerilimi azaltmakta, arabuluculuk etmekte oldukça iyiydi.

"Tamam," dedim. Gökyüzüne bakıp Lisak'e ıslık çaldım.

Askerler mırıldanarak yerlerine döndüler. Bu sefer çeviriye ihtiyacım yoktu. Sırpençenin eğitimimize yardım etmesine gönülsüzce izin vermişlerdi, ama onu müttefik olarak görmüyorlardı. Karis Luran onu zincire vurmuştu, şimdi bana yeminliydi, yine de ona güvenmiyorlardı.

Aslında, çoğu bana güvenmiyordu.

Lisak kanatlarını düzgünce katlayarak yere indi. "Majesteleri," dedi, sesi kelimeleri tırmalıyordu. Bana böyle demesine gerek yoktu ve ona yapmamasını söylemiştim, ama diğerlerine buradaki rolümün ne olduğunu hatırlattığını söylüyordu.

"Beş dakika," dedim. "Tekrar yapacağız."

Saraydan bir boru ötünce irkildim. Çevremdeki çoğu kişi de öyle. Ben konuşmadan boru tekrar öttü. Kısa bir duraksamadan sonra üçüncü kez öttü. Savaş borularından daha gürültülü, neredeyse sağır ediciydi.

Etrafımdakilerin nefesi kesilmişti.

Korumam Talfor'a baktım. "Ne anlama geliyor?"

Talfor'un rengi solmuştu. "Saldırı."

"Rhen mi?" dedi Jake. Sesi sertleşmişti. "Saldırıyor mu?"

"Hayır," dedi Talfor. "Doğrudan kraliçeye bir saldırı."

Lia Mara odasında, yüzüstü yatağa yatmıştı fakat çevresini saran muhafızlar ve danışmanlardan neredeyse görünmüyor-

du. Gözlerini güçlükle açabiliyordu, teni kül rengiydi. Yaklaşıp yanaklarında parlayan gözyaşlarını fark edince kalbim teklemiş, göğsüm sıkışmıştı. Nolla Verin kız kardeşinin yanında diz çöküyor, Lia Mara'nın elini tutuyor, parmak boğumlarını öpüyordu. Diğer tarafında daha önce Washington, DC'de doktor olan, fakat artık Disi'den gelen şifacı olarak bilinen Noah vardı. Lia Mara'nın bacaklarına suları damlayan bir kumaş rulosu bastırıyordu.

Sonra kabarmış, kırmızı tenini gördüm. Kan. Kömürleşmiş kumaş. Nolla Verin'in cübbesindeki ve yanaklarındaki is.

"Geliyor," diye mırıldandı Nolla Verin. Beni kapıda gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Grey. Bir saldırı oldu." Kekeledi. "Biz... Lia Mara... onu iyileştirmelisin."

Çoktan yatağın yanına gelmiştim. Sırılsıklam kumaşı çektim ve hasarın kaynağını aradım.

"Yavaş," dedi Noah bileğimi yakalayarak. "Yavaş. Çok cam var."

Sonra yanındaki küçük yığını gördüm, her bir parça taze kanla parlıyordu.

Duraksadım ve gözlerim Noah'ın gözlerine döndü. "Ne oldu?"

"Bir tür şişe bomba." Boş gözlerle bakıyor olmalıydım çünkü ekledi, "Molotof kokteyli. Burada ne diyorsunuz bilmiyorum. Yakıcı bir tür..."

"Büyü," diye tısladı biri.

"Büyü *değil*," dedi Noah vurgulayarak. "Kasıtlı olarak yapıldı, ama büyü değildi."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Nolla Verin.

Danışmanlardan biri, "Prens de eğitim alanında ateş kullanıyordu," dedi. "Belki de büyüğü yoldan çıktı ve..."

"Büyü değildi" diye çıkıştı Noah. "Bana bir şişe ve biraz fener yağı getirirseniz aynısından bir tane yapabilirim."

Herkesin ağzı açık kalmıştı. "Şifacı bizi tehdit..."

“Tehdit değildi,” dedim öfkeyle. Omzumun üstünden Jake’e baktım fakat çoktan insanları dışarı çıkarmaya başlamıştı.

Bu sefer daha dikkatli bir şekilde, ıslak çarşafları çektim. Altındaki deri fena hâlde yanmıştı, kokusu mide bulandırıcıydı. Nispeten küçük cam parçaları hâlâ deride duruyordu.

Lia Mara yüzünü buruşturdu ve kımıldanmaya çalıştı. Gözleri titreyerek açıldı. Boğazından bir hıçkırık kurtuldu.

“Sakin,” dedim yumuşak bir sesle. “Sakin ol.” Derin bir nefes alıp ellerimi yaranın en kötü yerine bastırdım ve gözlerimi kapatıp büyük yıldızlarımı çağırdım. Nefesi titredi, büyüünün daha hızlı olmasını diledim, ama tecrübelerimden bildiğim üzere onu zorlamaya çalışırsam yıldızlar dağılıp hiçliğe saçılacaktı.

Ama yara büyüktü. Lia Mara’nın acısını hissedebiliyordum. Her nefeste duyabiliyordum onu.

“Ne oldu?” dedim, sesim sert ve alçaktı.

“Bir kız,” dedi Nolla Verin, sesi öfke doluydu, ama onun da yanaklarında yaşlar vardı. “Yardım bahanesiyle huzuruna geldi. Bir hediyesi olduğunu söyledi, fenere benziyordu. Ama sonra onu yere attı ve o şey... o şey patladı. Lia Mara’nın elbisesi tuttu... kumaş... her yerde alevler vardı...”

“Kız nerede?” dedim.

“Öldü, Majesteleri,” dedi odada kalan muhafızlardan biri. Sesi, sanki kraliçelerine saldırmaya cüret eden birinin başka türlü bir kaderi olabilirmiş gibi şaşkıncı.

Bu dürtüyü anlıyordum, ama ben Kraliyet Muhafızlarındayken sorgulama amaçlı saldırganı canlı tutmaya çalışırdık. Artık onu kimin gönderdiğini veya gerçekten yalnız çalışıp çalışmadığını bilmemize imkân yoktu.

Lia Mara daha yavaş, düzenli nefesler almaya başladı. Bal-dırlarının derisi artık kırmızı ve yara içinde değildi. Kalan cam parçaları kayıp çarşafa düşmüştü. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Başka nerende yara var?”

Başını hızla iki yana salladı. “Yok. Ben... ben iyiyim.”

“İyi değilsin,” dedi Nolla Verin. “Sen *saldırıya* uğradın.”

Noah ıslak bezleri çekti. Muhafızlara baktı. “Temiz bez getirin.”

Muhafızlar tereddüt edip bakıştılar.

Bu benimle mi ilgiliydi yoksa Noah’la mı bilmiyorum, ama kesinlikle güvensizlikten kaynaklanan bir tereddüttü ve Nolla Verin’in, “*Hemen,*” diye bağırmasına mutlu olmuştum.

Hizmetkârlar temiz bez ve giysi getirdiler. Nolla Verin, Ellia Maya ile konuşmak için koridora çıktı. Jake neler olduğunu öğrenip geleceğini söyledi ve o da çıktı. Ayağa kalkıp kollarımı kavuşturdum ve neversimlerin değiştirilmesini izledim. Noah yanımda bekliyordu.

“Bunun büyü olmadığına emin misin?” diye sordum sessizce.

“Bence büyü gibi *görünmesi* için yapılmış.” Durakladı. “İnsanlar bir şeyden korktuğunda korkularını körüklemek kolaydır.”

Antrenman yaparken askerlerin huzursuzca kımıldanışlarını düşündüm. Noah silahtan bahsettiğinde Lia Mara’nın danışmanlarından çıkan sesleri.

Tehlike geçince göğsümdeki korku dağılmış, öfkenin yoğunlaşması için yer açmıştı.

Hiç kimse böyle büyük bir hasara yol açamamalıydı.

Neler olduğunu Jake’in soruşturmasının daha iyi olduğunu düşündüm. Prens Grey olarak politik ve kontrollü olmam bekleniyordu.

Şu anda ikisi de olmak istemiyordum.

Hizmetkârlar gittikten sonra Lia Mara, Noah’a baktı. “Sana minnettarım, her zamanki gibi.”

Noah gülümsedi ve gitmek üzere dönmeden önce omzuma dokundu. “Bu sefer hepsini Grey halletti.”

Lia Mara bana baktı, içinde bulunduğum ruh hâlinin sır

olmadığına emindim. “Eğitiminizi böldüm, affet,” dedi. Durdu. “İstersen dönebilirsin.”

Bana takılıyor mu yoksa cesur bir tavır mı takınmaya çalışıyor anlamamıştım, ama önemi de yoktu. Noah ve danışmanlar kadar kolay gitmeyecektim. “Saldırıya uğradın. Bu odadan çıkmayacağım.”

“*Eninde sonunda* gitmek zorunda kalacaksın,” dedi.

Şimdi yalnızdık ama muhafızlar açık kapının hemen dışındaydık bekliyordu. Eksiksiz bir mahremiyete nadiren sahip olabiliyorduk, öyle olsa bile kraliçeleriyle ilişkim hakkında çok fazla dedikodu vardı. “Dinlenmek istiyorsan koridorda beklerim.”

Elini uzattı. “Hayır.” Gözleri gözlerimi buldu ve o anda korkusunu, kararsızlığını gördüm. “Kal.”

Elini tutmak için yanına gittim ve odasının sessizliğinde yanına oturdum. Aylar öncesinde kraliçe odasına taşınmış olması gerekirdi, ama hâlâ ilk tanıştığımız odada; onun prenses olmadığı, kraliçeliğin Nolla Verin’in kaderinde olduğu zamanlarda kaldığı odada kalıyordu.

Yaraları tamamen kapanmış, çarşafı değiştirilmişti; ama giysisinde kan lekeleri ve teninde isin izleri vardı. Bir hizmetkâr çağırmam gerekiyordu, ama parmakları parmaklarıma sıkıca dolanınca yerimde kaldım.

“*Fell vale,*” dedi, ona baktım.

Nazik adam. Ucundan bile geçemezdim. Savaşıp bir şeyleri yere indirmek istiyordum. Bir yanımda saldırganı öldürdükleri için pişmandı – sorgulamayla ilgisi olmayan nedenlerden dolayı. “Şu anda pek nazik hissetmiyorum,” dedim.

Doğrulamak için elimi tuttu. İtiraz etmem gerekirdi, ama ben edemeden kollarımın arasına girip sırtını göğsüme dayamış, başını çenemin altına yerleştirmişti. Kolumu kucağına çekti, ben de ona sımsıkı sarılıp iç geçirdim.

“Gördün mü?” dedi yumuşak bir sesle. “Nazik.”

“İnsanlarla görüşürken yanında olmalıydım,” dedim.

Hiçbir şey söylemedi ve ekledim, "Niyetini görürdüm. Bu kadar zarar vermeden önce onu durdurabilirdim."

Kol zırhımı çözmeye başladı, direnmek istiyordum ama parmakları hafif ve becerikliydi – ve bir şey istediğinde genellikle onun karşısında güçsüz kalıyordum. "Bunu bilemezsin," dedi.

"Bunu biliyorum."

İtiraz etmek için nefes aldı, yüz yüze olabilmek için onu kollarımın arasında çevirdim. Ellerim belindeydi ve yavaş hareket etmeme rağmen yüzünü buruşturdu.

Durdum. "Beni affet. Hâlâ canın yanıyor mu?"

"Sadece biraz ağrım var."

Ellerimi tekrar büyüyle besledim, ardından alnımı alnına bastırmak için eğildim. "Muhafızların onun bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydi. Kaza mı yoksa kasıtlı mı bilmiyorum, ama her hâlükârda yanında olmalıydım."

Hiçbir şey söylemedi ama arada kaldığını hissedebiliyordum.

"Ne?" dedim.

"Toprak hakları konusunda bir erkekle tartışan başka bir kadın vardı. Muhafızlarım ben emir vermeden Nolla Verin'in emrine uydular."

"Saldırıya uğramadan önce miydi bu?"

"Evet."

"Sadık değiller," dedim hemen. "Başkalarını seçmelisin."

"O benim kardeşim. Kraliçe olacaktı. Muhafızlar *sadık*."

"Onun emrine uymamalıydılar." Durdum. "Ve Nolla Verin de emir vermemeliydi."

Lia Mara hiçbir şey söylemedi. Anlaşmazlıktan nefret ederdi. Halkı için huzur istediğini biliyordum – ve Kordiyar'daki benim halkım için. Şiddet ve korku olmadan yönetmek istiyordu.

Ancak halkının bu şekilde yönetilmek istediğinden emin değildim.

Tekrar bana doğru eğildi. Nefesi boynumun çıplak teninde sıcak ve tatlıydı.

“Sen ne yapardın?” dedi sessizce.

“Yapacaklarımı duymak isteyeceğini sanmıyorum.”

Sesim karanlıktı, bana bakmak için başını çevirdi. “Sorunu kılıcınla çözmezdin.”

“Evet. Muhafızları görevden alırdım. En azından hemen o anda, orada yemin etmelerini isterdim. Ve kız kardeşini görevinden alırdım.”

“Ne? Hayır!”

“Nolla Verin kraliçe *olacaktı* – ama *olmadı*. Syhl Koyağı’nda onun senden üstün olduğu konusunda yeterince şüphe var – muhafızlarınızın ona itaat etmesi de cabası. Bu saldırının başkalarını cesaretlendireceğinden endişeleniyorum.”

“Beni destekliyor.”

“Seni zayıflatıyor.”

Lia Mara sessizce, hiç kımıldamadan durdu ve bir an öfkemin beni ele geçirdiğinden endişelendim. Aramız bozulsun istemiyordum.

Ama sonra kalbinin hızla attığını fark ettim. Parmakları, ona sardığım kola sıkı sıkı tutunmuştu. Lia Mara kızgın değildi.

Korkuyordu.

Bu, öfkemin bir parça sönmesine sebep olmuştu; yerini derin bir korumacılık aldı. Dudaklarımla şakaklarını okşadım. “Korkma,” dedim sessizce, Kör Kovuk’ta Kordiyarlı bir asker boynuna bıçak dayadıktan sonra da aynı sözü söylemişim: “Sana bir daha kimse dokunamayacak.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Sabaha karşı duvar süsleri ve kadife halılar değiştirilmiş, taht odam dünküyle tıpatıp aynı hâle getirilmişti fakat havada hâlâ duman ve yanmış kumaşın o keskin kokusu vardı. Bugün yanımda Grey olacağı için rahatlamak istemezdim, ama rahatlamıştım. Annem halkının önünde asla silah taşımazdı, bunun onlara güvenmediğini gösterdiğini söylerdi. Ama Grey baştan aşağı silahlıydı ve bunu en ufak bir şekilde gizlemiyordu. Yüzünde okunamaz bir ifade vardı, ilk gördüğümdeki kadar uzak ve soğuktu. Prenses Harper bir keresinde ona Korkunç Grey demişti ve haklıydı. Böyle görüldüğünde gerçekten korkutucuydu.

Jake de burada, muhafızlarla duvarın önünde duruyordu. Eğitim sahasında olmalıydı ya da Noah'la vakit geçirebilir, Tycho'yla kılıç tokuşturabilirdi, ama onun yerine buradaydı, soğuk gözleri kapıdan giren herkesi değerlendiriyordu. Grey'den çok daha az sert, biraz daha küstah ve hürmetsizdi, ama en az yanımdaki kılıklı prens kadar tehlikeli olmaya başlamıştı.

Ben ikisine de güvensen de muhafızlarımın güvenmediği

ortadaydı. Bu sabah koridorlarda herkesin saldırının kaynağının büyü olduğundan şüphelendiğini anlayacak kadar fısıltı duymuştum. Sanırım Grey ve arkadaşları için en kötüsünü düşünmek, Syhl Koyağı'ndan birinin tahtın aleyhinde hareket edeceğini düşünmekten daha kolay geliyordu. Düşünce beni ürpertti. Halkımın ölmemi istediğini düşünmek istemiyordum. Kraliçe olarak başarısız olmayı düşünmek istemiyordum.

Grey, Nolla Verin'in konumumu zayıflatıyor olabileceğini söylemişti, ama sorun Nolla Verin değildi. Bendim.

Sonuç olarak kız kardeşim bugün burada değildi. Saldıran kadının nereden geldiğini belirlemek için Ellia Maya ile çalışacağını söylemişti. Lisak kadının büyücü olmadığını fakat yaptığı şeyden sonra insanların büyüden şüpheleneceğini ve Grey'e, onun Kordiyar bağlarına duyulan güvensizliği derinleştireceğini bilen biri olması gerektiğini söylemişti. Beni öldürse kanunen tahtı kendisi için talep edebilirdi, ama Nolla Verin de onun karnına bir kılıç gömüp bu hakkı anında geri alırdı.

Amaç bu muydu? Kız kardeşimi iktidara getirmek?

İnsanlar böylesinin daha iyi olacağını mı düşünüyordu?

Keşke dün hissettiğim gibi hissedebilseydim, annemden farklı bir şekilde yönetebileceğim konusunda iyimser olabilseydim, ama bütün sabah sandalyemde kaskatı oturmuş, bu sefer kimin tehdit olabileceğini düşünmüştüm. Bu beni gerginleştiriyor ve dikkatimi dağıtıyordu ve Clanna Sun birden fazla kez eğilip fısıldamak zorunda kalmıştı, "Majesteleri, cevap bekliyorlar."

Ne zaman biri bana doğru gelse o kızı düşünüyordum. Patlamayı. Yakıcı acıyı, cam parçalarının derime saplanışını.

"Lia Mara."

Grey'in sesi derin, yoğun ve sadece benim duyabileceğim kadar yüksekti. Gözlerimi kırıştıtırıp ona baktım.

Göz göze geldik, sonra aşağı baktı. Kollarımı karnımın üstü-

ne doladığımı fark ettim. Nefesim titriyordu.

Yutkunup doğruldum, sonra tekrar kürsünün önünde duran yaşlı kadına baktım. Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyordu. Şikâyetini bile hatırlamıyordum. Tavuk veya horozlarla ilgili bir şey olmalıydı ya da belki bambaşka bir şey. Belki henüz şikâyetini dile bile getirmemişti. Elleri bir sepetin sapı etrafında kıvrandı.

“Majesteleri?” dedi.

Evet, demeliydim. Şikâyetiniz nedir? Ama sepet sapındaki ellerine bakıp duruyordum. Gizli bir silahı olup olmadığını düşünüyordum. Alnımda bir ter damlası belirdi.

Bu gülünçtü. Kadın muhtemelen seksen beş yaşında falandı. Ama konuşamıyordum.

Grey, “Kraliçe bütün sabah ricacı kabul etti,” dedi Clanna Sun’a, ama gözleri benim üzerimdeydi. Sonraki sözleri bir ricaydı, talep değil. “Belki bir süre dinlenebilir?”

Reddetmem gerekirdi. Reddetmek istiyordum.

Yapamadım.

Grey’in beni odama ya da belki çocukluğumdan beri sığınağım olan kütüphaneye götürmesini beklemiştim. Ama onun yerine beni sarayın ön tarafındaki su fışkırtan çeşmelere ve şehre inen uzun, mermer bir merdivene açılan büyük kapılara götürdü.

Muhafızlar nereye gidersek gidelim peşimizden geleceklerdi, ama eşikte tereddüt ettim.

Ne aptaldım. Halkımdan hiçbir zaman *korkmamıştım*. Şimdi de korkmayı reddediyordum.

Grey bir şey söylemedi ama fark ettiğine emindim. O her şeyi fark ederdi.

Şehrin bu kesimindeki sokaklarda at ve fayton trafiği kadar yaya trafiği de yoğundu. Kraliçenin sokaklarda yürümesi sık rastlanan bir şey değildi, bu yüzden birkaç bakıştan fazlasını üstümüze çekiyorduk, insanlar aceleyle eğilip reverans yapı-

yordu. Muhafızlarım çevremize yayıldığı için insanlarla aramızda yeterince mesafe vardı, ama Jake daha yakından takip ediyordu.

Grey'e baktım. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir taverna var, buradan çok uzakta değil, kızarmış hamura sarılı biftek servis ediyorlar. *Hushna Bora*. Bilir misin?"

Hushna Bora. Vahşi At. Bilmiyordum – ama aklına bir taverna gelmiş olması çok hoşuma gitmişti. Nolla Verin olsa skandal derdi. *Kraliçe*, diye tısladığını hayal edebiliyordum, *sıradan insanlarla yemek yemez*. Annem de asla bir tavernada yemek yemeye tenezzül etmezdi – ki tek başına bu bile taverna fikrini benim için cazip hâle getiriyordu, Grey yemekten bahsetmemiş olsa bile getirirdi.

Ama taverna insanlarla dolu olacaktı. Yabancılarla.

Grey, "Kahvaltıda pek bir şey yemedin," dedi. "Ve bir yürüyüş hoşuna gider diye düşündüm." Sesi rahattı, hiçbir gerginlik ya da endişe belirtisi göstermiyordu, ama sonra elini elimin üzerine koydu ve hafifçe parmaklarımı sıktı.

Bu, onun hakkında en sevdiğim şeylerden biriydi. Kontrolü kolayca ele alabiliyordu. Taht odasını da ele geçirebilirdi – ve ben onu durduramazdım. Muhafızlarımı sorgulayıp ve emirler verebilirdi.

Ama yapmıyordu. Boyun da eğmiyordu. O... *destekliyordu*.

Sesini alçalttı. "Saldırı söylentileri yayılacaktır. Korkmuş görünmemen önemli."

Tekrar yutkunmak zorunda kaldım. Parmaklarım Grey'in kolunda gerilmişti. "Korkuyorum." Kelimeleri çok sessizce söylemiştim, kendim bile duymak istemiyordum.

"Biliyorum." Durakladı. "Ama korkundan daha güçlü olduğunu da biliyorum." Sözlerinin beni eksik olduğunu fark etmediğim bir sıcaklıkla aydınlattığının farkında değilmiş gibi başıyla ileriye işaret etti ve derin bir nefes aldı.

"Yemek kokusunu alabiliyor musun? Hadi onları kraliçele-

riyle şaşırtalım.”

Yemek Grey’in söz verdiği kadar iyiydi. Taverna sahipleri loş bir köşede bizim için yer açmışlardı, ama şömineye yakındık, o yüzden sıcaktı ve muhafızlar bizimle diğer insanlar arasında duvar oluşturduğu için güvendeydik. Jake ve Grey’in muhafızlarından biri ortamı kolaçan edebilecekleri, barın hemen yanındaki masalardan birinde zar atıyorlardı. Sabahtan beri ilk defa derin bir nefes alabilmişim.

Dürüst olmak gerekirse, *haftalardır* ilk kez derin nefes alabilmişim gibi hissediyordum.

“Daha iyi misin?” dedi Grey.

Gözlerine bakıp başımı salladım. “Daha iyiyim.” Durdum. “Neredeyse günün kalanını burada geçirmeyi dileyeceğim.” Bunu itiraf ettiğim için utanarak gözlerimi kaçırdım. “Ama bu saklanmak olurdu.”

“Saklanmak olarak düşünme. Bunu bir... stratejik konumlanma olarak düşün.”

Kraliçelere hiç de yaraşmayan bir ses çıkardım. “Dedi asla bir şeyden saklanmayan adam.”

“Günlerce ormanda saklandım seninle.”

“O farklıydı.”

“Nesi farklıymış?” Durdu, sesi değişti, şimdi buruklaşmıştı. “Ve aylarca kendimi Rillisk’te stratejik yönden konumlandırıdım.”

Rillisk hakkındaki hikâyelerini duymuştum, Demir Gül’den kaçışını, ahır işçisi olarak işe girişini, Tycho’yla gizli saklı çalışmalarını. Ta ki yaralanan biri yerine dövüşmek için gönüllü olup kendini Rhen’in Kraliyet Muhafızları kumandanı Dustan’a açık ettiği güne kadar.

“İisak bir seferinde bana neden Kordiyar toplumunun neredeyse en alt basamağında olan bir işe girdiğimi sormuştu,” dedi.

Tabağımda kalan hamurdan bir parça kopardım. “Neden?”

Hafifçe omuz silkti. "Bilmem. Atları severim. İşi nasıl yapacağımı biliyordum." Sesi ağırlaşmıştı, duraksadı ve bıçağının sapıyla oynadı. "Hayatım çok uzun zamandır korkuyla, acıyla, kayıplarla iç içeydi. Sanırım... basit bir yaşam istemiştim."

Lanet yüzünden. "Keşke Rhen de aynı şeyi isteseydi."

Grey kaşlarını çattı. "Aslına bakarsan... Bence istiyor." Durakladı. "Bazen yaptıklarının sadece büyü korkusundan olmadığını düşünüyorum, lanetin bozulmasına rağmen hâlâ kapana kısılı olduğu için gücendiğini. Benim özgürlüğüme kavuşmamı kışkandığını."

Oldukça şaşırmıştım çünkü Rhen'in Grey ve Tycho'ya yaptıkları gerçekten korkunçtu ve bu onları daha da korkunç hâle getiriyordu. "Yaptıklarını mazur göremezsin, Grey."

"Görebilirim elbette." Gözlerini gözlerime dikti. "Doğum hakkımdan kaçtım – ama bu bana her şeyden uzaklaşma fırsatı verdi, bir süreliğine. Lanet sırasında asla yapamayacağım bir şekilde kendimi bulmamı sağladı. Rhen'in hiç böyle bir şansı olmadı."

Masaya yaslandım. "Seni kırbaçlattı..."

"Büyücü ona *işkence* etti. Defalarca. Ve kırbaçlanmaktan çok daha kötüydü." Grey'in omuzları şimdi gergindi, eli hâlâ bıçağındaydı, gözleri soğuk ve karanlıktı. "Bazı günler o... Bazen onun..."

Birden sustu ve derin bir nefes aldı, hiç böyle şeyler yapmazdı. "Annen görse Lilith'in yöntemlerine hayran kalırdı. Ama Rhen, Lilith'in bana *işkence* etmesine izin vermezdi." Gözlerini benden kaçırdı. "Böylece Lilith de ona *işkence* ederdi. Her bir döngü boyunca."

Grey lanet sırasında Rhen'le kalede yalnız geçirdiği zamandan nadiren bahsedirdi. Bahsettiğinde de sesi ağırlaşır. Çok şey için kendini suçladığını biliyordum, ama Rhen hakkında bu söylediğini ilk kez öğreniyordum.

İlk kez ona karşı bir parça sempati beslemiştim.

“Bunu bana hiç söylememiştin,” dedim yumuşak bir sesle. Bakışlarını kaçırdı. “Olan oldu.”

Uzanıp elimi eline koydum. Bileği boyunca uzanan, teninin düzgün derisini bozan bir yara vardı, kendini iyileştirmek için sihir kullanmayı henüz öğrenmediği zamanlardan kalma. Bu, sırtında Rhen’in açtıklarının yanında hiçbir şeydi.

Grey ona dokunduğumda bir an gerildi. Nazik dokunuşların onu irkittiğini öğrenmiştim, çünkü kimsenin ona nazikçe dokunmadığı uzun yıllar geçirmişti. Yalnızlığa o kadar alışmıştı ki dokunulmaya ve nezakete yabancılaşmıştı.

Hızla gevşedi, sonra elimi avucuna almak için döndürdü. “Krallığını almak için Kordiyar’a yürüyeceksek bunların hiçbir önemi yok.”

“Sence geri çekilme ihtimali var mı?” diye sordum. “Ona altmış gün verdik.”

“Zincire vurulmuş hâlde önüne sürüklendiğimde Rhen beni serbest bırakmış ve arkadaş olmamız gerektiğini söylemişti.” Duraksadı. “O an geri çekilebileceğini düşünmüştüm. Bana özgürlüğümü vereceğini.” Tekrar duraksadı. “Onu korumaya çalıştığımı söylediğimde bana güveneceğini.”

Onun yerine hemen ertesi gece Grey ve Tycho’yu duvara zincirletmiş, muhafızlarına bir çift kamçı bulmalarını emretmişti.

“Çekilmeyecek,” dedim.

“Evet.” İfadesi yine soğuk bir hâl almış, birkaç dakika önceki duygular kilitlenip saklanmıştı. “Ben de çekilmeyeceğim.”

“Orduyla çalışmaların nasıl gidiyor?”

Grey homurdanıp doğruldu. “Askerlerinizin çoğu eğitim sahasında sihir istemiyor gibi görünüyor.” Durakladı. “Çoğu *beni* istemiyor gibi görünüyor.”

“Ama sen bizim *müttefikimizsin*,” dedim kızgınlıkla.

“Düşmanınız olduğum zamanların üstünden uzun süre

geçmedi," dedi. "Savaşırken dövüştüğüm ama şimdi komuta ettiğim askerler var. Benim için kolay olmayacak, o yüzden onlar için de neden kolay olmadığını anlayabiliyorum."

Çenemi kaldırdım. Haklı olduğunu biliyordum. Başka türlü olabileceğini düşünerek saflık etmiştim belki.

"Yani bölünmüş bir ülkeyle yüzleşmek üzere bölünmüş bir orduyu Kordiyar'a götürmek üzereyiz."

"Evet." Derin bir iç çekti. "*Barış* harekâtımız."

Ben de iç çektim. Barışı bir orduyla getirmek yanlış geliyordu, ama halkımı lanetli bir prensin gururu için feda edemedim.

Bir hizmetçi kız tabaklarımızı almak için muhafızların arasından geçti.

Kız yaklaşırken ışık, bir camın üstünde parladı. Bir an bana saldıran kadının anısı zihnime üşüştü, nefesimi içime çekip geri kaçtım.

Muhafızım Aria, bir saniyeden kısa sürede yanımdaydı. Bıçağı çekilmişti. Grey'inki de öyle.

Kız çılglık attı ve tabaklardan birini yere düşürdü. Yemek parçaları yere saçılmıştı. Kireç gibi bir yüzle dizlerinin üstüne çöktü ve kekeleyerek özürler dilemeye başladı.

Grey ve Aria birbirlerine baktılar, sonra gözleri bana döndü. "Sorun yok," dedim Syssalahça. "İyiyim. Bir... yanlış anlaşılma oldu."

Kız nefes nefeseydi, neredeyse ağlayacaktı. "Beni bağışlayın, Majesteleri... beni bağışlayın..."

"Her şey yolunda." Ben de biraz nefes nefeseydim. "Doğrul. Lütfen."

Taverna sahibi aceleyle yanımıza geldi, başının arkasına sıkıca tutturulmuş gri, gür ve kıvrıkcık saçları olan yaşlı bir kadındı. Titreyen kızın kolunu yakalayıp ayağa kalkması için çekiştirirdi. "Bizi bağışlayın, Majesteleri. Cezasını çekmesini sağlarım." Sonra bir an bile tereddüt etmeksizin önümde kızın suratına

bir tokat atacakmış gibi elini arkaya doğru gerdi.

“Hayır!” Ayağa kalkarken sandalyem gıcırdayıp savruldu. Kadının bileğini yakaladım. Ama darbe güçlüydü ve ben sadece körelmesini sağlamıştım.

Fakat kadın tökezlemişti. “Ben... Majesteleri... beni affedin. Ben düşündüm... düşündüm ki...” Dehşete düşmüş görünüyordu. Bir bana, bir taverna sahibine bakarken kızın nefesi göğsünü indirip kaldırıyordu, yüzü buz kesmişti.

Muhtemelen bu çirkin davranışı takdir edeceğimi düşünmüşlerdi – ya da herhangi bir şeye olan öfkemi kızdan çıkaracağımı.

Annem kesinlikle yapardı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedim. “Ama cezalandırmalardan hoşlanmıyorum. Kız yanlış bir şey yapmadı.” Doğrudum ve Aria ile Grey’e baktım. “Silahlarınızı kaldırın. Burada kimse zarar verme niyetinde değil.”

Kaldırdılar. Kız reverans yaptı ve düşen tabağı almak için eğildi. Elleri titriyor, hâlâ özür sözleri fısıldıyordu. Taverna sahibi kararsızca ellerini ovuşturdu.

Ona baktım. “Prens Grey tavernanızdan övgüyle bahsetti. Yemeklerin mükemmel olduğunu görmekten oldukça memnunum. Kızınız çok saygılıydı. İkinize de minnettarız. Kraliyet Evlerime de burada yemek yemelerini söyleyeceğimden emin olabilirsiniz.”

Kadının ağzı açık kaldı. “Majesteleri.”

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. “Müsaadenizle yemeğimizi bitirmek isteriz.”

“Evet.” Reverans yaptı. “Yani elbette. Size en iyi şarabımızdan bir şişe daha göndereyim.”

Kadın gitti. Oturdum. Yanaklarımı ateş basmıştı ve Grey’in gözlerine bakabileceğimden emin değildim. Kargaşaya sebep olduğum için utanıyordum.

Ama sonra bana doğru eğildi. “Dediğim gibi,” diye mırıldandı.

dandı ve sesinde gurur vardı. "Korkundan daha güçlüsün."

Bu başımı kaldırmamı sağladı. Sadece irkilmiştim... *yok yere*. Neredeyse bir kızın tokatlanmasına neden oluyordum – belki daha da kötüsüne. "Kendimi çok güçlü hissetmiyorum."

Tavernanın diğer tarafına geçmiş, iki kişiyle konuşmakta olan hizmetçi kıza anlamlı anlamlı baktı. Üçü, birkaç kez bize kaçamak bakışlar atmışlardı.

"Onlar öyle olduğunu düşünüyor gibi," dedi.

Kızardım. "Beni buraya getirmene sevindim."

"Ben de öyle." Parmak uçlarıyla çeneme dokunmak için uzandı ve bu kez ben donup kaldım. Benim ona karşı nazik olduğum anlarda olduğu gibi onun yumuşaklığı da beni şaşırtıyordu, özellikle daha az önce elinde silahıyla hazırda beklediği için. Bu çok nadiren gösterdiği bir yanıydı, özellikle toplum içinde.

Geri çekilip iç geçirdi. "Ama eğitimi *bütün* gün asamam." Tereddüt etti, gözleri gözlerimdeydi. "Belki askerler de kraliçelerini görmeli."

"Artık müttefikim olmana sevindim," dedim. Kaşları kalkınca yüzüm kızardı çünkü bu kulağa hayli tuhaf geliyordu. "Seninle savaş alanında karşılaşmak istemezdim."

"Ben de seninle savaş alanında karşılaşmak istemezdim."

"Yalancı," dedim, takılıyordum, ama aynı zamanda ciddi-yim. "Seni savaşta asla yenemezdim."

"Tam aksine." Elimi tuttu ve parmak uçlarımı öptü. "Bana boyun eğdirmek için gereken her şeyi biliyorsun."

ON İKİNCİ BÖLÜM

GREY

Yüzlerce ömür gibi gelen uzun yılları muhafız olarak geçirmiştim, ama hiç gerçekten bir asker olmamıştım. Yine de nasıl savaşılacağını, bir bütünün parçası olarak nasıl çalışılacağını biliyordum. Askerlerin bir amaca hizmet ettiklerinde, liderlerini desteklemek için bir araya geldiklerinde nasıl olduklarını biliyordum.

Öyle olmadıklarında nasıl olduklarını da biliyordum.

Karis Luran'ın altında askerler ve muhafızlar vahşice bir araya gelmişti. Kraliçelerine hizmet etmek büyük onurdu – ama iyi hizmet edemeyenlerin cezası hızla ve acımasızca kesiliyordu. Tam da bu eğitim alanında Karis Luran'ın yanında durduğumu, eğitim sırasında sürekli yavaş kalan bir askerinin eline kumandanının hançer saplayışını izlediğimizi hatırlıyordum. Karis Luran başıyla bunu onaylamıştı.

Lia Mara asla böyle bir ceza vermezdi.

Bu askerler Nolla Verin'in, on altı yaşında ve en az annesi kadar gaddar ve kurnaz olan kızının tahta çıkmasını bekliyorlardı. Ama yasalar gereği Lia Mara kraliçe olmuştu ve olabildikleri kadar acımasız olmaları için eğitilmiş bu askerler, gad-

darlıktan kaçınan bir liderle karşılaştıkları için ne yapacaklarını bilemiyor gibi görünüyordular.

Askerlerin Lia Mara'nın huzurunda daha iyi mi olmalarını bekliyordum yoksa daha kötü mü emin değildim, ama aynılardı – ki bu da yeterliydi. Başkaldırmıyorlardı kesinlikle, ama emirleri olması gerekenden bir parça daha yavaş yerine getiriyorlardı. Gözlerime gereğinden bir an daha uzun süre bakıyorlardı. Dikkat etmediğimi düşündüklerinde mırıldanıyor, kımıldanıyor, bakışıyorlardı.

Haftalardır bunun bana güvenmemelerinden kaynaklandığını düşünüyordum.

Bugün onları Lia Mara'nın önünde görünce *ona* güvenmemelerinden mi kaynaklandığını düşündüm. Nezaketi sayesinde o hizmetçi kızın gönlünü kazanmış olabilirdi, ama nezaket burada işe yaramazdı.

Gözlerim idman alanındaki gruplarda gezindi, daha deneyimli olanlar dövüşlerde acemilere önderlik ediyordu. Nolla Verin'i aralarında gördüğümde şaşırmadım, saçlarını iki örgü yapıp başının arkasında topuz hâline getirmişti. *Onunla* dövüşen askerler hiç de küstah ve sinsi görünümlü değildi – ama öyle olsalar muhtemelen Nolla Verin onları gömerdi. Tycho'yu da grupların arasında görmeyi beklemiştim, ama genç askerlere baktığımda idman alanında olmadığını fark ettim.

“Jake,” diye seslendim. “Tycho nerede?”

Jake grubundan çıktı ve terden ıslanmış saçlarını alnından iterek acemilere baktı. “Hiçbir... fikrim yok.”

Solt, bana en çok sorun çıkaran yüzbaşı, hemen önümdeki eğitim grubunu yönetiyordu ve savunma hamlelerini hiç kaçırmadan alayla gülüyordu. “O iblise yaltaklanıyordur,” dedi Sys-salahça; rakibi, Hazen adında daha genç bir asker, kahkahalarla güldü.

Isak'ten bahsediyorlardı. Solt onu anlamadığımı düşünebilirdi, ama anlamıştım.

Lia Mara kesinlikle anlıyordu.

“Sırpençe dost ve müttefikdir,” dedi soğukkanlılıkla. “Tycho da öyle.”

Solt, Hazen’ı kolayca etkisiz hâle getirdi, ama şimdi ikisi de işi ciddiye almıyordu. “Haklısınız, Majesteleri.” Kılıcın düz yanını alnına değdirip selam verdi, ama sesinde saygı yoktu. Bir parça alay vardı.

Lia Mara karşılık vermek için derin bir nefes aldı, ama gözleri Solt’un kılıcına kilitlenince donakaldı.

Tavernadaki o an gibi, ama bu sefer gerçekten bir silah vardı.

Korkusunu ben hissedebilmişsem muhtemelen alandaki herkes hissetmişti. Solt’un gözlerinde fark edilmiş ânını gördüm, bir an şaşırmış, ardından şaşkınlık yerini küçümsemeye bırakmıştı. Diğer askerlerden biriyle fısıldaşan Hazen’in ifadesi bile küstahlıkla gölgelenmişti.

Solt boş vermişlikle nefesini verdi, sonra kılıcını kınına soktu ve diğer ikilinin çarpışmasına izin vermek için arkasına döndü.

“Yüzbaşı,” diye bağırdım.

Lia Mara elimi yakaladı. “Grey.” Parmakları avucumda gergindi, sesi zar zor duyulan bir fısıltıydı. Benim Nolla Verin’in, hatta belki onun muhafızlarından birinin yapacağı şeyi yapmamı bekliyordu. Onun otoritesini sarsmamı bekliyordu, onu zayıflatmamı. Belki kılıcımı çekip hemen burada kanını onun akıtmamı bile bekliyor olabilirdi. Nolla Verin’in izlediğini görebiliyordum, o olsa kesinlikle böyle yapardı.

Ben yapmazdım. “Talimi tekrarla,” dedim.

Solt tereddüt etti ve gözleri kısıldı, ama yerine döndü. Hazen kaşlarını çatıp çizginin dışına çıkarak bana karanlık bir bakış attı.

Burada kimse beni sevmiyordu.

Ama dövüştüler. Kılıçlar çarpışırken güneş ışığında parlıyorlardı.

Karşılaşmaları tamamen aynı şekilde bitti. Pek az çaba harcayarak hareketleri yerine getirdiler. Emri harfi harfine yerine getirdiler, ama daha fazlasını yapmadılar. Hazen, Solt'a bir şeyler mırıldandı.

Kullandığı kelimeyi bilmiyordum, ama ses tonu yeterliydi.

"Tekrar," dedim.

Tekrar dövüştüler.

"Tekrar."

Tekrar. Tekrar. Tekrar.

Onuncu kez birbirlerinden ayrıldıklarında ikisi de güçlükle nefes alıyordu, ama Hazen'ın gözlerindeki küstahlık kaybolmuştu. Tekrar yapmalarını emrettiğimde başını salladı ve terini gözlerinden uzaklaştırmak için başını eğdi.

Ama Solt kılıcını kaldırmadı. Göğsü hızla yükselip iniyordu. "Yeterince yaptık," dedi dişlerini sıkarak.

Sabit gözlerle ona baktım ve bekledim.

Aramızdaki düşmanlık iyice yoğunlaşana kadar bana baktı. Yakın çarpışma gruplarının da dikkatini çekmiştik, birçoğu ayrılmış bizi izliyordu, tıpkı dünkü gibi aramızdaki gerilimi hissediyorlardı. Jake kılıcını kınına sokmuştu, ama belanın gelmekte olduğunu biliyormuşçasına yakın duruyordu.

Başlarda Jake'le iyi geçinememiştik, ama o farklıydı. O zamanlar Jake vardı ve ben vardım. Şimdi bir orduya karşı bendim. Bir ordu benim adıma savaşmayı bekliyordu. Benim adıma ölme ihtimali olan kadın ve erkeklerden oluşan bir ordu. Onların gözünde ben genç ve tecrübesizdim, düşman krallıktandım, tahtı kız kardeşinden alan bir kızla ittifak kurmuştum.

Solt'un kırık camların üstünde sürüklenmesini ya da Karis Luran'ın aklına gelecek bir ceza vermesini emretmek yerine elimi tutan bir kız.

Solt gözlerini kaçırmadı. Kara gözlerindeki öfke, kılıcını Hazen yerine bana çekebileceğini düşünmeme neden oluyordu. Talim yerine gerçek bir dövüş için.

Solt öne doğru bir adım attı ve elim kılıcımın kabzasına doğru seğıirdi.

Ama Hazen kılıcının düz tarafıyla onun baldırlarına vurdu. "Yüzbaşı." Sesinde yenik bir tını vardı. "*Rukt.*"

Dövüş.

Solt homurdandı ve kılıcını çekti. Artık yorulmuştu, o yüzden biraz daha yavaşlamıştı, hareketleri biraz daha zahmetliydi. Hızı yerine gücüne güvenen bir adam. Hazen ilk kez talime kalbini verdi. Solt'un savunmalarını şiddetle zorladı, bir açıklık kazandı ve onu silahsız bıraktı. Solt lanet okudu.

"Hazen," dedim. "Dinlenmeyi hak ettin."

Hazen nefes nefeseydi, göğüs zırhının tokalarını çekiştiriyordu. "Teşekkürler." Tereddüt etti, ardından bana baş selamı verdi. "Ekselansları."

Donup kaldım. Karis Luran öldüğünden beri ilk defa biri bu topraklarda bana saygı gösteriyordu.

Gözlerimi Solt'tan ayırmadım. "Tekrar." Gözlerim yeni bir askere kaydı; Solt, Tycho hakkında yorum yaptığında gülen biri. "Baz."

Baz şimdi gülmüyordu. Çabucak itaat etti. Solt dik dik bana bakıyordu, ama Baz kılıcını çektiğinde dövüşmeye başladı.

"Ona bunu daha ne kadar yaptıracaksın?" dedi Lia Mara yanımdan, sesi oldukça alçaktı, sadece benim duyabileceğim seviyede.

"Ciddiye alana kadar." Kulağa acınası geliyordu, hatta biraz huysuzca. Bir bakıma öyleydi – ama aynı zamanda değildi. Bana saygı duymalarına ihtiyacım vardı. *Ona* saygı duymalarına ihtiyacım vardı. Aynı madalyonun farklı taraflarındaydık, ben de Solt kadar hayal kırıklığına uğramıştım. En azından o, öfkesini sahada atabiliyordu.

Ama her geçen gün, herkesin bunu ciddiye alacağı ya da Rhen'in askerlerinin bizi ezeceği güne biraz daha yaklaşıyorduk. Büyüm tüm orduyu koruyamazdı.

“Savaşmayı reddedebilir,” dedi Lia Mara.

“Gururu buna müsaade etmez.”

Ve reddetmedi de. Altı tur Baz’a karşı dövüştü. Hazen’da dersini almış ve müsabakaların altısını da kazanmıştı. “Tekrar” dediğimde bana alaycı bir bakış attı.

Eğitim alanındaki hemen hemen tüm askerlerin dikkatini çekmiştik ama umurumda değildi. Solt güçlükle nefes alıp veriyordu. Savunmada özensiz davrandığı anlarda kollarında şeritler hâlinde kan birikmiş, kanın tere karıştığı yerler pembeye dönmüştü. Kolları titriyordu.

Gururu olsun ya da olmasın, daha fazla oyun kazanamayacaktı. Buna emindim.

Ama çaresizlik her zaman iyi bir müttefikti.

“Tekrar,” dedim. Baz öksürdü, ama kılıcını kaldırdı. Diğer askerlere göz attım. Şimdi kimse cüretkâr görünmüyordu.

Haklıydım. Bu kez Baz, kılıcı Solt’un elinden düşürmeyi başardı ve Solt yere çöktü. Baz kılıcını bir dakikadan kısa bir sürede Solt’un boğazına dayamıştı.

“Baz,” dedim. “Dinlenmeyi hak ettin.”

Baz geri çekilip başını salladı. Kısa bir an Hazen’a baktı, sonra bana döndü. “Teşekkürler. Ekselansları.”

Solt kılıcını geri aldı ve kendini ayağa kaldırdı. Artık nefesleri düzensizdi. Sahada kusmak istiyor gibi görünüyordu. Hayır, beni ezmek, sonra cesedime kusmak istiyor gibi görünüyordu.

Güzel. Ona baştan başlamasını söylemek için nefesimi içime çektim.

“Yeter,” dedi Lia Mara. “Sakıncası yoksa, Prens Grey.”

Ona baktım. Sesi güçlü ve netti.

“Elbette,” dedim.

Solt hâlâ nefes nefeseydi, çenesinden ter damlıyordu. Ama şaşkınlıkla Lia Mara’ya baktı.

“Annem olsa seni ibret olman için kullanırdı,” dedi ona. “Parmaklarını yaktırır veya kızgın yağ yutman için zorlardı.

Bunun farkında olduğuna eminim.” Solt bir şey söylemeyince kaşları kalktı. “Cevap ver, lütfen.”

Lütfen. Onun nazik hareketlerini zayıflık olarak görüyorlardı. Rhen de öyle görmüştü.

Yanılıyorlardı. O, hiç de zayıf değildi.

Solt’un nefes alışını biraz yavaşlayınca başını salladı. “Evet, Majesteleri.”

“Benim o kadar zalim olmayacağıma inanıyorsun,” dedi. “Doğru mu?”

Tereddüt etti. Bu soruyu Karis Luran sorsa bir tuzak olarak sorardı. Rhen de öyle. Ama Lia Mara nazikçe, açık sözlü konuşuyordu ve bence burada en beklenmedik şey buydu. Solt’un yüzünden bir kararsızlığın geçtiğini gördüm. Fazla mı ileri gittim diye düşünüyordu.

“Anneniz gibi hükmetmeyeceğinize inanıyorum.” Solt’un gözleri bir an bana döndü, ama Lia Mara fark etmişti.

“Prens Grey annem kadar gaddar olabilir,” dedi. “Sen henüz bunu görmemiş olabilirsin, ama ben gördüm. Şanslısınız ki benim şiddetsiz yönetme umuduma saygı gösteriyor. Yoksa elin o kılıcı tutamayacak kadar zayıf düşene dek savaşmanı emrederdi. Ki bunu yapmasına izin vermeyi düşünmedim değil.” Durdu. “Ama iyi bir askersin. Gücünü ve kabiliyetini görebiliyorum. Bunun boşa gittiğini görmek istemem. Yine de beni zorlama.”

İyi bir konuşmaydı, ama Lia Mara parmaklarımı öldürürcesine sıkıyordu. Kararsızlığını hissedebilen tek kişi bendim. Tavernadaki an gibi değildi. Açık bir düşman tarafından saldırıya uğradığı an gibi bile değildi. Bu, onun askerlerinden biriydi ve şansını *zorlamasından* çekiniyordu.

Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydi. *Onların* gözlerinden, şu an gördükleri gibi. Çünkü en etkileyici olduğu andı bu, gücünün sözlerinde parladığı an. Barış için gittiğinde Rhen’in onu geri çevirmesi büyük aptallıktı. Bugün bile ben savaşmalarını sağlarken Lia Mara durmalarını sağlıyordu.

Solt başını salladı, ama sonra dizinin üstüne çöktü. Bakışlarında pişmanlık yoktu, ama bir parça saygı vardı ki bu daha iyiydi. "Emredersiniz, Majesteleri."

Lia Mara bana baktı. "Saraya dönmem gerek. Katılmam gereken görüşmeler var. Akşam yemeğinde sizi görecektim mi?"

"Evet, elbette." Duraksadım. "Sizinle gelmemi ister misiniz?"

Gözleri gözlerimle buluştu, söyleyemediklerimi duyduğunu biliyordum.

Yanında kalmamı ister misin?

Lia Mara çenesini kaldırdı. "Üstesinden gelebilirim."

"Hiç şüphem yok." Parmak boğumlarını öpmek için elini kaldırdım, yüzü kızarmıştı.

"Eh," dedi cilveyle. "Belki arayı çok açmamalısın."

Bu, hemen o anda peşine düşmek istememe sebep olmuştu. Ama ilgilenmem gereken askerlerle dolu bir eğitim sahası vardı ve üstünlük kazanmıştım, şu an bunu kaybedemezdim.

Lia Mara arkasını döndüğünde Solt'a döndüm ve ayağa kalkmasına yardımcı olmak için elimi uzattım. Ufacık bir an yine alayla elime baktı, fakat fikrini değiştirmiş olmalıydı ki elimi kabul etti.

Aptal değildim. Bu adamla aramızdaki duygular bir nebze olsun değişmemişti.

Arkasını dönmeye başlamıştı ki elini daha sıkı kavradım. "Yanıliyordu."

Tereddüt ederek bir elime, bir yüzüme baktı. "Yanılıyor muydu?"

"Elin kılıç tutamayacak kadar zayıf düşene dek savaşmanı emrederdi dedi." Eğildim ve sesimi alçalttım. "Yanıliyordu. Kılıcı eline bağladım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GREY

Eğitim alanında mola verdiğimde Tycho hâlâ ortalarda yoktu. Solt, sırpençe hakkında bir yorum yaptı ama Iisak de benim kadar işiyle meşguldü. Ayrıca bana haber vermeden Tycho'yu yanına almazdı – ve Tycho da talimleri atlamazdı. Kılıç çarpıştırmayı nefes almaktan bile daha çok seviyordu.

Askerler istirahate çekilmeye başlamıştı, arkalarından baktım. Kaleye dönmeli, Lia Mara'yı kontrol etmeliydim ama Tycho'nun olmadığını ilk fark ettiğimde göğsüme bir endişe çöreklenmiş ve hâlâ gitmemişti.

Jake kılıcını kınına soktu ve yanıma geldi. "Keşke Lia Mara seni durdurmasaydı," dedi, askerlerin çoğu gitmiş olsa da sesi alçaktı. "O adamın kendi botlarına kustuğunu görmek isterdim."

"Ben de," dedim, gülümsedi.

Ben ona gülümsemeyince, "Neyin var?" diye sordu.

"Tycho eğitime gelmedi."

"Birlik sorumlusu bu sabah programı ektiğini söyledi, öğle yemeğine gelmemek için de izin istemiş. Kışlaları kontrol etmek ister misin?"

Askerlerin en gençleri eğitim alanından en uzaktaki binada, ahırlara ve dağlara çıkan ormana yakın bir yerde kalıyorlardı. Tycho'nun sarayda bir odası vardı, ama askerlerle arasını iyi tutmak için zamanla burada daha çok vakit geçirir olmuştu.

Kışla ve ahırları kontrol ettik, ama orada değildi. Cephaneliğin yanından geçerken Solt bir kovadan yüzüne su çarpıyor, alçak sesle başka bir kıdemli subayla konuşuyordu. Subay, bizim yakında olduğumuzu söylemiş olmalıydı, Solt başını çevirip gözündeki suyu sildi. Bakışları çeliği kesebilirdi.

"Ekselansları," dedi Syssalahça, sesi o kadar soğuktu ki kendime bir mezar kazmamı söylüyor sanırdınız.

Adımlarım yavaşlamıştı, fakat Jake kol zırhımı tutup beni çekiştirdi. "Sonra öldürürsün. Haydi. Tycho kendini iyi hissetmiyorsa belki revire gitmiştir."

Sarayın iki reviri vardı. Biri şifa sanatlarının kadın zekâsına bırakılmasının daha iyi olduğunu savunan, gergin ağızlı, huy-suz bir yaşlı kadın olan Drathea adındaki şifacıya ev sahipliği yapıyordu. Drathea, Syhl Koyağı'ndaki ilk haftasında ateş düşürme, yaraları dikme ve hastalıkları tedavi etme konularında iyi olduğunu kanıtlayan Noah'la bir şey yapmak istemiyordu. Yetenekleri bir yana, sarayda birçok kişi hâlâ ona karşı temkinli ve kararsız hissediyordu. Bu, Noah'ın bana ya da Kordiyar'a sözde bağlı olmasından mı kaynaklanıyor yoksa halkın onun da bir çeşit büyüsünün olduğuna inanmasından mı bilmiyordum, ama Lia Mara halkının rahatsız olmasını istemiyordu, bu yüzden ona sarayın kuzey ucunda bir yer vermiş, bu da onu eğitim alanına ve kışlalara daha yakın hâle getirmişti.

Bir defasında Noah'a Drathea'nın hastalığını iyileştiremediği kaç kişinin ona geldiğini sormuştum, o da nezaketinden ötürü takip etmediğini söylemiş; ama sonra Jake eğilip bana fısıldamıştı: "Notlarını gördüm. Yetmiş altı falan."

Tycho'nun hangisini ziyaret edeceğini biliyordum.

Sarayda bir oraya bir buraya giderken endişem büyüyüp bir

türlü kurtulamadığım bir gerilime dönmüştü. Tycho toy değildi, ama gençti. Kimseye fazla güvenmezdi, ama masumdu.

Lia Mara'nın güvenliğiyle o kadar meşguldüm ki durup diğer arkadaşlarımla durumunu bir an bile düşünmemiştim. Son nefesini vermek istemeyen kimse lisak'le uğraşmaya cesaret edemezdi ve Jake kendi başının çaresine bakmaktan fazlasını becerebilirdi. Noah anlayışlı ve zeki, burada yeterince insana kendini sevdirmişti ve benim her gün uğraştığım gönülsüz kabullenişle karşı karşıya kalmıyordu.

Ama Tycho... Revire adım attığımda nefesim daralmıştı. "Noah. Tycho'yu..."

Durdum. Noah, çeşitli aletlerin olduğu alçak bir masanın yanındaki bankta oturuyordu. Tycho hemen yanındaydı. Kucağında küçük, turuncu bir kedi yavrusu vardı ve Tycho'nun parmağını dişliyordu.

"Grey." Tycho beni görünce kediye masaya bırakıp ayağa fırladı. Hayvan bana tısladı, sonra ahşabı tırmaladı, yere sıçradı ve gözden kayboldu.

Tycho önce Jake'e, sonra pencereye, sönmekte olan gün ışığına baktı. "Gümüş cehennemler." Yüzünü buruşturdu. "İkinci eğitimi de kaçırdım."

"Eninde sonunda seni aramaya geleceklerini biliyordum." Noah bize baktı. "Selam, Jake."

"N'aber?" dedi Jake. Noah'ın oturduğu köşede, masada unutulmuş bir tabak fındık, peynir ve meyve duruyordu. Jake kalçasını masaya yaslamak için onları kenara itti ve sonra iki elma kapı.

Birini bana fırlattı, havada kaptım, ama gözlerim hâlâ Tycho'daydı. Ordu üniforması giymişti, yeşil ve siyah, Syhl Koyağı'nın renklerinde. Kılıcı ve askıları masanın yanında, yerde olsa da deri astarlı göğüs zırhı ve baltası yerindeydi. Sarı saçları Worwick Arenası'nda ahır işçisiyken olduğu zamandan daha kısa; vücudu, elinde kılıçla geçirdiği onca zamana rağmen bi-

raz daha zayıf, biraz daha kaslıydı. Ama hâlâ yitirilmemiş bir gençliği, yontulmayı bekleyen bir kenarı vardı.

Ayrıca gözlerinde aylardır görmediğim bir gölge vardı.

Gözlerim kısıldı. "Hasta mısınız?"

"Yol Ben, hayır. İyiyim. Ben... Ben..." Bocaladı.

Kaşlarımı çattım. Sinirlenmek istemiyordum çünkü bu hiç Tycho'ya benzemiyordu – ama benim buradaki rolüm çok tehlikeliydi. Kendi arkadaşlarım eğitime katılmayacaksa Solt'u ciddiye almadığı için cezalandıramazdım. Kendi arkadaş çevremle birlik olamazsam Syhl Koyağı askerlerinden aynısını bekleyemezdim.

"Ne oldu?" dedim.

"Hiçbir şey." Yutkundü. "Ben... zamanın bu kadar çabuk geçtiğini fark etmemişim."

Rhen'le lanete hapsolmadan önce Kordiyar kraliyet ailesinin gerçeğin etrafında kolaylıkla dans edişini çok görmüştüm, o yüzden bir yalan duyduğumda anlardım. "Daha önce bana hiç yalan söylemedin," dedim. "Şimdi başlama."

Tycho kızardı.

"Grey," dedi Noah. Sesindeki rahatlık gitmişti. "Bırak."

Taş kadar hareketsiz bir şekilde durdum. Gün çok yorucu, çok fazla tehditle dolu geçmişti, hem sarayın içinden hem de dışından. Bir de buradaki yarı-gerçekler ve kararsızlıklar hakkında endişelenmek istemiyordum.

Tycho gözlerimin ardındaki kararan düşünceleri okumuş olmalıydı, askılarını ve silahlarını kapmak için eğildi. "Özür dilirim," dedi çabucak, sesi alçaktı ve pişmanlık doluydu.

Belki Jake de ne durumda olduğumu hissetmişti. "Tycho," dedi, "Birim sorumlunu bul ve talimleri şimdi yapıp yapamayacağını sor."

Tycho kapıya gidiyordu, ama duraksadı.

Noah, Jake'e baktı; birbirleriyle sözsüz bir şekilde mesajlaşmış olmalıydı, çünkü Jake doğrularak masadan uzaklaştı ve,

“Biliyor musun?” dedi, “Boş ver onu. Ben öğretirim.” Elmasından bir ısırık daha aldı. “Hadi, T.”

Onlar gittiğinde revir epey sessizleşti. Noah’la aram bozuk gibi hissetmekten hoşlanmıyordum. Kolay anlaşılan biriydi: Asla saldırgan değildi, asla zorba değildi. Cesareti basit, karmaşıklıktan uzaktı. Rhen ve Demir Gül’ü arkasında bıraktığı gün olduğu gibi, Noah bir konuda güçlü bir şey hissettiğinde sakın ve akli başında oluyordu, ama iradesi çeliktendi.

Benim de öyle.

Sakince karşılık verdi. “Daha on beş yaşında, Grey.”

“Ben Kraliyet Muhafızlarına katıldığımda on yedi yaşındaydım.”

Homurdandı. “Fazla uzun zamandır yirmi yaşındasın herhalde, çünkü on beşle on yedi arasında dağlar var.”

Muhtemelen her iki konuda da haklıydı, ama bundan hoşlanmamıştım. “Ben on beş yaşındayken ailemin çiftliğini yönetmeye çalışıyordum.”

“Nasıl gitti peki?”

Sesi sakindi, zalim değil, ama yine de sözleri ok gibi içime işledi. Nasıl gittiğini biliyordu. Ailem neredeyse açlıktan ölecekti. Kraliyet Muhafızlarına katılmamın gerçek nedeni buydu: Ailemden tamamen vazgeçecektim ve onlar da beni orduya feda ettikleri için cömert bir şekilde ödüllendirileceklerdi. Başarısızlıklarımın veya fedakârlıklarımın hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu, özellikle de şimdi. “Benimle kavga mı etmek istiyorsun, Noah?”

“Hayır.” Ses tonu değişmemişti.

“Tycho’yu orduya girmeye *ben* zorlamadım,” dedim hiddetle. Ona doğru bir adım attım. “Birliklere katılmak kendi seçimiymi. Ben talep etmedim...”

“Hey.” Elini kaldırdı, şimdi sesinde sakinleştirici bir ton vardı. “Büyük baskı altında olduğunu biliyorum. Sadece onu çok zorlamamanı söylüyorum, tamam mı?”

Tereddüt ettim, sonra elimi ensemde gezdirdim. Hayal kırıklığının sebebi Noah değildi. Aslında Tycho bile değildi.

Kendime karşı gerçekten dürüst olacaksam hayal kırıklığının sebebi buradaki askerler bile değildi.

Rhen'di. Kendimdim.

İçimi çekip masaya yaslandım.

Bileğime bir şey vurdu, deri bacak zırhımın altından dahi hissedebildiğim, güçlü vuruşlar. Aşağı baktığımda masanın altında duran kedi yavrusunu gördüm, patileriyle çizme bağcıklarına vuruyordu. Onu elime almak için eğildim.

Anında Iisak'inkileri aratmayan pençelerini bana geçirdi. Lanet okuyarak bıraktım, yine masanın altına kaçmıştı. Parmaklarımda çizgiler hâlinde kan belirdi.

Noah gülüyordu. "O kedi sadece Tycho ve Iisak'in kendisine dokunmasına izin veriyor." Bir parça kumaşa uzandı. "Kedi çizikleri kolayca enfekte olur. Bırak da..." Durdu, parmaklarımdaki yaralar sihirli bir şekilde kapanırken hatırladı. "Ah. Boş ver. Unutmuşum."

Ortam yine sessizleşmiş, gerilim biraz azalmıştı. Belki de benim sormam gerekiyordu. "Ne oldu?" dedim. "Tycho neden buraya gelmiş?"

Noah tereddüt etti. "Güvenine ihanet etmek istemiyorum."

"Diğer askerler onu rahatsız ediyorsa bilmem gerek."

Hafifçe başını iki yana salladı. "Yanlış bir şey yaptıklarını sanmıyorum. Bence onlar... sadece asker gibi davranıyorlar." Durakladı. "Muhafızlar Tycho'yu Rillisk'ten ilk getirdiklerinde de benimle revire saklanmıştı."

Demir Gül'de. Rhen beni yakaladığında. Muhafızlar, Tycho'yu bana karşı koz olarak kullanmak için esir almışlardı. Tycho saklanıp onlarla konuşmayı reddetmişti.

Rillisk'te, Worwick Arenası'nda çalışırken Tycho oradaki askerlerden de korkardı. Turnuvaya geldiklerinde ortadan kaybolur ya da ahırlarda, benim yanımda kalırdı. Kılıç ustası olarak

sonsuz yıllar geçirmiştım, ama Tycho *benden* asla korkmamıştı. Güvendiğim ilk kişi oydu. *Onun* ilk güvendiği kişi bendim.

Ben de senin sırrını korurum, Hawk.

Hawk.

Benden hiç korkmamıştı çünkü bir kılıç ustası değildim. Ahır işçisiydim, sonra bir kanun kaçağı ve sonra isteksiz bir prens.

Burada o kadar büyümüş ki bunu unutmuştum.

“Ordudan çıkmak mı istiyor?” dedim Noah’a sessizce.

“Bunu ona sorarsan kalbini kırarsın diye düşünüyorum.”

Şaşkın gözlerle bakınca Noah ekledi, “Seni hayal kırıklığına uğratmaktan endişeleniyor.”

Pencereye baktım. Eğitim alanının karşısında Jake ve Tycho dövüş pozisyonu almıştı, gölgeleri solmakta olan güneş ışığında uzundu. Solt gibi adamlar hız yerine güce güvenirlerdi ve bu bazen onları tembel ve aşırı özgüvenli yapardı. Tycho kimseyi hafife almazdı, her seferinde tüm yeteneklerini ortaya ko-yuşunu izlerdim. Diğer askerlerin saygısını kazanmasının bir nedeni de buydu. Bu savaşta hayatını riske atmaya hazırdı ve bunu her gün gösteriyordu. Ve bunun sebebi Syhl Koyağı’na ya da benim hükmetme hakkıma olan inancı değildi. Bana inanıyordu.

“Tycho beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı,” dedim.

“Belki bunu bilmesi gerekiyordur.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek bir an düşündüm. Burada birçok konuda başarısız olduğumu hissediyordum.

Bir el kapı pervazına tıkladı ve koyu kahverengi tenli, yaşlı bir kadın tereddütle kapıda belirdi. Onu şehirdeki metal işi yapan dükkândan biliyordum, sahiplerinden biriydi. Gözleri Noah’tan bana döndü. “Şifacı,” dedi Syssalahça. Islak beze sarılmış elini uzattı. Bir şeyler daha söyledi, ama ben sadece *yanmak* ve *demir dövmek* kelimelerini çıkarabilmişim.

Noah birçok rahatsızlığı iyileştirebilirdi, ama kötü bir yanık

haftalarca ağırırdı ve muhtemelen yara izi kalırdı. “Yardım edebilirim,” dedim, ama kadın kolunu tedirgince vücuduna doğru çekti.

“*Nah*,” dedi başını iki yana sallayarak. “*Nah runiah*.”

Sihir yok. Kaşlarımı çattım.

Noah onunla konuşuyordu, sesi rahatlatıcı, güven vericiydi. Bana baktı. “Henüz işe yaramaz değilim,” dedi.

Sesi iğneleyiciydi, ama sözlerinde adını koyamadığım bir şey vardı.

Ne demek istediğini sormak için nefesimi içime çektim, ama şimdi kadına sorular sorup yarım Syssalahçasıyla cevaplarını anlamaya çalışarak kaşlarını çatıyordu. Sessizce kapıya gittim, kadın ben gittiğim için rahatlamış görünüyordu.

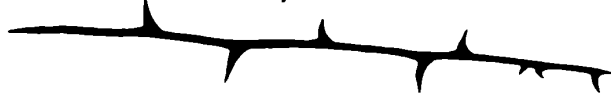
Noah arkamdan, “Hey, Grey,” diye seslenince koridorda durdum.

“Bilgin olsun,” dedi, “sen de bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadın.”

“O kadar erken karar verme,” diye seslendim arkama dönüp, ama çoktan hastasıyla ilgilenmeye başlamıştı, sözlerim havada kaybolup gitti, halbuki onun sözleri hem bir güvence hem de bir hatırlatma olarak kalbime kazınmıştı.

Akşam yemeğine kadar bir saatim vardı, göğüs zırhımın tokalarını sıkıp Jake ve Tycho’ya katılmak üzere dışarı çıktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LIA MARA

Öğleden sonra aynı sıkıcılıkla uçup gitti ve kendimi normalde baktığımdan daha sık pencerelere bakarken buldum. Kraliyet Evlerinden danışmanlar ve temsilciler savaş hazırlıklarını anlatırken öylece oturup dikkatle dinlemek zordu. Beynim insanların ellerindeki en ufak bir ışıltıya odaklanmak isterken tahıl stokları ve geç gelen hasata odaklanmak imkânsızdı. Sarayın içinde kapalı kalmak gerginleşmeme sebep oluyordu, sanki her kapının arkasına suikastçıların saklandığı bir koridorda kapana kısılmış gibiydim, eğitim alanları beni savunmasız ve kırılgan hissettiriyordu. İki seçeneği de sevmiyordum. Nihayet akşam yemeğinden önce giyinmek için odama çekilebildiğimde rahatladım.

Odam bana her zaman bir sığınak olmuştu, şimdi de farklı değildi. Bir tepsi sıcak çay getirmeleri için emir verip kendimi içeri kapattım ve pencerenin önündeki koltuğa kıvrıldım. Saray siyasetinden ve annemin entrikalarından sıkıldığımda da buraya saklanır, kitap okurdum.

Ya da kendimi burada *stratejik konumlandırırdım*. Düşünce beni gülümsetti. Pencereden Grey'i görebiliyordum. Görünüşe

göre Tycho'yu bulmuştu, Jake'le solmakta olan güneşin altında dövüşüyorlardı.

Ama izlerken gülümsemem yüzümden kayıp gitti. O ve askerler arasında gerilim yaşanmasına hazır değildim, özellikle de subaylar arasında. Syhl Koyağı'nda bir yıl askerlik zorunluydu, ama eğitim alanındaki pek çok kadın ve erkek hayatını buna adanmıştı. Bu, bir zamanlar *onur* olarak kabul edilirdi.

Bugün gördüğüm insanların pek azı hâlâ bunun bir onur olduğunu düşünüyor gibiydi.

Bu benim yüzümden mi yoksa Grey yüzünden miydi bilemiyordum. Ya da her ikimizin.

Kapım çalınınca yerimden sıçradım, kalbim şiddetle kaburgalarıma çarpıyordu. Kendime suikastçıların kapı çalmayacağını, ayrıca muhafızların çoğu insanın buraya kadar gelmesine izin vermeyeceğini hatırlatmam gerekti. Muhtemelen az önce istediğim çay gelmişti.

Her hâlûkârda, "Girin," demem biraz zaman aldı.

Kız kardeşim ben daha kelimeyi söylemeden kapıdan içeri süzülüp girivermiş, ağır ahşap kapının arkasından kapanmasına izin vermişti. Üstünde hâlâ eğitimde giydiği zırh ve silahları vardı, ama bir şekilde onları sarayda giydiğimiz tüllü tuvaletlerden daha zarif bir şekilde üstünde taşıyordu. Saç örgüleri parlıyordu, yanakları dışarıdaki havanın soğüğundan hâlâ pembeydi.

"Bütün öğleden sonra seninle konuşmak için bekledim," dedi. "Grey'in o adamı çizmelerine kan kusana kadar dövüşürmesine izin vermeliydin. Annem olsa öyle yapardı."

Her gün, her saniye başarısızlıklarımı annemin zaferleriyle kıyaslamıyormuşum gibiydi. "Merhaba canım kardeşim," dedim kısaca. "Lütfen, özgürce konuşmaktan çekinme."

Ellerini kalçalarına koydu. "Burada ne yapıyorsun? Kış için yiyecek stoklarıyla ilgili danışmanlarla görüşeceğini sanıyordum."

“Görüştüüm.” Pencereye dönüp baktım. “*Sen* burada ne yapıyorsun? Hâlâ eğitim sahasında zavallı askerlere merhamet diletiyor olmamana şaşırdım.”

“Ellia Maya sana saldıran kadının kimliğini öğrendi,” dedi. “Şehirde yaşıyormuş, saraydan çok uzakta değil. Tek başına çalıştığına inanmıyoruz.”

Bu sabah Grey’le birlikte şehrin sokaklarında nasıl yürüdüğümüzü hatırlayarak donakaldım. Ürpermek için kendimi tuttum.

Nolla Verin’in sözü bitmemişti. “Ellia Maya, kızın evinin büyücülük tarihiyle ilgili belgelerle dolu olduğunu söyledi. Sihirden etkilenmeyen silahların kayıtları var – geçmişte onlara karşı kullanılan silahlar.”

“Silah?”

“Hiçbiri bulunamadı.” Tereddüt etti. “Ama bu, onların var olmadığı anlamına gelmez. Kız, Kraliyet Evlerine sihirle olan ittifakımıza karşı durmalarını isteyen mektuplar yazmış. Mektuplarda imzası olan tek kişi o değil.”

Bu sefer ürperdim. Büyüye olan güvensizliğin Syhl Koyağında güçlü olduğunu biliyordum, ama organize bir başkaldırıya hazır değildim.

“Kaç kişi?” dedim sessizce.

“Çok değil. Muhafızlar izlerini sürüyor.” Durakladı. “Birçoğu kaçmış gibi görünüyor. Evleri yağmalanmış.”

Hiçbir şey söylemedim, kız kardeşim bana yaklaştı. “Lia Mara.” Elini elimin üstüne koydu. “Dün olanlardan sonra... iyi misin?”

Şaşkınlıkla ona baktım. Nolla Verin o kadar duygusuz, o kadar gaddar olabiliyordu ki sevecen ve itaatkâr olabildiğini unutuyordum.

Ben bir şey demeyince koltuğa, yanıma oturdu. Ter, deri ve gün ışığı gibi kokuyordu, annemin başta neden onu vâris olarak seçtiğini hatırladım. Bazen bu konuda benden iyi olurdu

diye düşünüyordum. Solt eğitim alanında meydan okuyamazdı. O suikastçı yaklaşmaya cesaret edemezdi. Nolla Verin'in o önemsiz şikâyetleri dinlediğini hayal edemiyordum bile.

Dün taht odasında emir verdiği için hâlâ sinirliydim – ama aynı zamanda benim alamadığım sert önlemleri alma gücüne sahip olmasını kıskanıyordum.

“Lia Mara.” Sesi yumuşaktı, elime dokunmak için uzandığında kollarımı yine karnımın üstüne çektiğimi fark ettim. “Kendimi aptal gibi hissediyorum,” diye fısıldadım ve gözlerim istemeden yaşlarla doldu.

Nolla Verin *cık cık cık* yaparak beni kendine çekti. Benden daha küçüktü, ama kollarında kendimi çocuk gibi hissediyordum. Omzuna yaslandım, sırtımdan aşağı doğru saçlarımı okşarken silahlarının kenarı kıvrımlarıma batıyordu.

“Şşş, geçti,” dedi bir süre sonra. “Söyle bakalım senin için kimi bıçaklayabilirim?”

Kıkrdayıp doğruldum, gözyaşlarımı sildi. “Korkunçsun.”

“Adanmışım.” İnceden alay ediyordu. Gözlerime baktı. “Anem beni vâris ilan ettiğinde, beni Prens Grey’le evlendirme niyetini belirttiğinde bunu hükmetme becerisinden ödün vermeden yapmıştı. Syhl Koyağı halkının korkacak bir şeyi yoktu.”

Hıhladım. “Ama şimdi *benim* hüküm sürme şeklimden korkuyorlar.”

“Evet,” dedi basitçe. “Büyüden korkuyorlar. Düşman bir ülkenin prensiyle yapacağın ittifaktan korkuyorlar.” Sesi sertleşiyordu. “*Senden* korkmaları gerekirdi.”

“Ben kimsenin benden *korkmasını* istemiyorum.”

“Ah. Onları kucaklayıp sarmalayarak sadakatlerini kazanmayı umuyorsun yani.” Gözlerini devirip ellerini göğsüne bastırdı. “Lütfen bana zarar vermeyin suikastçılar! Kremalı pasta almaz mıydınız?”

“Kes şunu.” Ellerini itip ayağa kalktım. “İnsanlarımdan onları önemseydiğimi bilmelerini istiyorum. Onları *botlarına kan tü-*

kürmeye zorlamadan koruyabileceğime güvenmelerini istiyorum."

Kaşlarını çattı. "O hâlde isyana tahammüllünün olmadığını onlara göstermelisin. Sadakatsizliğe göz yummayacağını onlara göstermelisin.

"*Zalim* olmaya gerek yok..."

"Doğru." Eğitim alanına işaret etti. "Ama onlardan senin için savaşmalarını istiyorsun. *Benden* senin için savaşmamı istiyorsun."

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin..."

"Ah, *kardeşim*." Nolla Verin lanet okudu. "Sen *kendin* için savaşmıyorken onlardan nasıl *senin* için savaşmalarını isteyebilirsin?"

Sözcükler beni duraksatmıştı, ona baktım. Yaptığım şey bu muydu? Bilmiyordum. Emin değildim.

"Benim adıma emir verme ihtiyacı hissetmeseydin belki kendim için savaşardım," dedim gergince.

"Köylülerin suratına tükürmesine izin vermeye bu kadar hevesli olmasaydın ihtiyaç duymazdım," dedi öfkeyle.

"Ben bir şeyi kanıtlamak için birinin dilini kestirmeye gerek duymuyorum."

"Belki de duymalısın! İnsanlar *kanıtlayacak* bir şeyinin olduğundan şüphe ediyorlar."

Kızgınlıkla ona baktım. O da aynı şekilde bana bakıyordu.

Keşke az önce omzunda ağlamasaydım. Bu beni tarif edemeyeceğim kadar zayıf hissettirmişti; özellikle ben odamda saklanırken, o deri ve çelikle süslenmiş hâlde eğitim alanından çıkıp karşıma geçmişken.

Doğrudum. "Düşüncelerini paylaştığın için teşekkürler," dedim dişlerimin arasından. "Şimdi, akşam yemeği için hazırlanmam gerekiyor."

Kapım çalındı ancak ikimiz de yerimizden kımıldamadık.

"Gir," dedim sonunda.

İstediğim çayı getiren bir hizmetçi kızdı. Küçüktü, kırmızı yanakları ve başının arkasında topuz yaptığı kızıl saçları vardı. Gözleri neredeyse boyu kadar olan geniş tepsiye dikilmişti. Yavaşça odaya girdi ve fincanları şingirdatarak reverans yaptı. Boğazını temizlemesi gerekmişti. "Majesteleri." Gözleri Nolla Verin'e kaydı ve tepsiyi masaya koyarken sesi titredi. "E-ekselansları. İkiniz de çay alır mıydınız?"

Nolla Verin kollarını kavuşturdu, "Tabii," dedi, ben de aynı anda, "Kardeşim çıkmak üzereydi," dedim.

"İyi." dedik ikimiz birden.

Ben de kollarımı kavuşturdum. Kız tereddüt etti, sonra kardeşimin kalacağına karar vermiş olmalıydı ki iki şingirdayan fincana da çay koydu. Aramızdaki gergin sessizlikte dökülen sıvının sesi çok yüksekti gelmişti.

Kız çay tabağını tek eliyle tutup bana doğru ilerledi. Gözleri yere eğilmişti. Bardağın titreme şekli bana kızın önceden annem tarafından azarlanıp azarlanmadığını düşündürmüştü ve meyhanedeki ürkek barmen kızı hatırlatmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim nazikçe, ama gözlerimi kardeşimden ayırmadım.

Tabağa uzandım.

Kız tabağı bıraktı ve bir kez daha reverans yaptı. Sonra aniden elini savurdu.

Nolla Verin'e o kadar odaklanmışım ki göremeyecektim, ama bugün sinirlerim bozuktu ve benim gönüllü katılımım olmaksızın vücudum yana doğru eğildi.

Önemi yoktu gerçi. Nolla Verin benim asla olamayacağım kadar iyi bir dövüşçüydü ve kılıcı çoktan yerinden çıkmıştı. Kız kardeşimin hançeri kızın göğsüne saplandı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan çay fincanım yere düşüp paramparça oldu.

"Muhafızlar!" diye bağırdı Nolla Verin, ama benim bakışlarım yerdeki kıza sabitlenmişti. Nefes aldı, kendi kanında bo-

ğuluyordu. Elleri, göğsüne gömülen kılıcın etrafında gevşekçe sallanıyordu.

“Sen... sen...” Nefesi kesildi.

Nolla Verin onun kaburgalarına tekme attı, kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ciğerleri hava için yalvarırken boğulma sesleri çıkardı.

Kardeşim kıza tükürdü. “Sana asıl hak ettiğini vermeden önce öleceğin için şanslısın.”

Kolunu tuttum. “Dur.” Muhafızlar silahları çekilmiş hâlde odama dolarken kıza baktım. “Ben. Ben ne?”

Göz kapakları titredi. Elleri kılıcı kavradı. “Sen bizi canavarlarla müttefik yaptın.”

Sonra gözleri hareket etmeyi, elleri çırpınmayı bıraktı ve orada öylece kaldı, ölmüştü.

Saldırı o kadar çok patırtıya neden olmuştu ki bir daha sakin bir an bulabilecek miydim bilmiyordum, ama bir şekilde bu kaos, sorular, muhafızları sorguya çeken Grey ve kız kardeşimin aşırı titizliği umurumda değildi. Clanna Sun kraliçe odasına geçmem için yalvarmıştı, ama odamdan çıkmak istemiyordum. Burası benim son sığınağım gibiydi. Hizmetçiler cesedi ve kadife yer döşemelerini alıp götürmüş, ben köşede durup gizli silahlara bakmamaya çalışırken yerine yenisini getirmişlerdi.

Son muhafızlar ve hizmetkârlar da gidip yalnızca kapıda hararetli hararetli tartışan Nolla Verin ve Grey kalana kadar saatler geçmişti. Nolla Verin’in sesi alçaktı, ama kardeşim duruşunu zaten belli etmişti. Muhtemelen tüm muhafızlarımı idam ettirip tertemiz bir başlangıç yapmak istiyordu. Belki çoktan emri vermişti. Belki insanlar itaat ederdi.

Bu düşünce beni kızdırmıştı. Bilmek istemiyordum.

Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden olmuştu. Bilmek istemeliydim.

Nolla Verin haklıydı. Kendim için savaşmalıyım. Odamın zemininde son nefesini veren kadın bunun deliliydi.

Ürperdim ve uzun süre önce kararan pencereye gittim. Oda, şöminedeki ateşten dolayı sıcaktı; ama pencerenin kenarlarından bir esinti geliyordu. Hava akışını kesmek için perdeleri çekmeliydim, ama böyle bile kapana kısılmış gibi hissediyordum. Camın köşelerinde buz kristalleri parıldayınca Iisak'ın çatıda olduğunu anladım.

Bizi canavarlarla müttefik yaptın.

Belki öyleydi, ama şu an güven vericiydi. Kimsenin üçüncü kat penceresinden gireceğini sanmıyordum, ama Grey bir keresinde iple tırmanmıştı, o yüzden imkânsız olmadığını da biliyordum.

Kapı hafifçe tıklatıldı, yalnız olduğum için mi yoksa saldırıya uğradığım için mi daha da paniklemiştim bilmiyordum, ama kendime engel olamadan hızla döndüm.

Nolla Verin gitmişti, Grey kapının önünde tek başına duruyordu. Kara gözleri yüzümü inceledi, ifademden tüm endişelerimi okuyabildiğine şüphem yoktu.

“Yemek getirmelerini söyledim.” Durdu. “Koridordaki muhafızları kız kardeşin seçti. Yemek geldiğinde ben de onlara katılacağım. Gece yarısı Jake benim yerime...”

“Lütfen yapma.” Sözlerim ancak fısıltı kadar çıkmıştı, durup bana baktı.

“Lia Mara. İki kez saldırıya uğradın.” Tereddüt etti. “Odama dönersem içim rahat...”

“Hayır. Demek istediğim...” Tekledim. “Yani gitmeni istemiyorum.”

Gözleri hafifçe kısıldı, keşke duygularını saklama konusunda bu kadar iyi olmasaydı diye düşündüm. Yanaklarıma bir sıcaklık tırmandı, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Nadi-ren yalnız kalıyorduk. Kaldığımız zamanlarda da hep kapı açık oluyor, dışarıda bir muhafız bekliyordu. Halkım bir erkeğin ya-

nımda olmasına ihtiyaç duymam fikri karşısında o kadar hassastı ki onları rahatlatmak, Grey'le olan ittifakımızın öncelikle benim halkım için olduğunu onlara göstermek için her türlü girişimde bulunmuştum.

Ama şimdi buradaydı, kapı kapalıydı, pencerelere gece çökmüştü.

Hiçbir şey söylemedi, tekrar dışarı bakmak üzere pencerelere döndüm. "Affet beni," dedim çabucak. "Uygunsuz davrandım." Durdum. "Ayrıca aptallık ediyorum."

"İkisini de yapmadın." Hemen arkamdan konuşmuştu, neredeyse yerimden zıplayacaktım. Odayı çıt çıkarmadan geçmişti. Her zamanki gibi deri ve bıçaklarla bezeliydi, ama gümüşten yansıyan parıltılar bana Nolla Verin'in büyüye karşı koyabilecek silahlar hakkında söylediklerini hatırlattı.

"Nolla Verin büyücülere karşı kullanılabilecek silahlar hakkında söylentiler olduğunu söyledi." Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Sana karşı."

"Bana da söyledi." Gözlerini kırpmaksızın bana baktı. "Eğer böyle bir silah taşıyan varsa buyursun denesin."

Titredim. Belki bu yüzden hedef bendim. Kendimi nasıl savunacağımı biliyordum, ama Grey'in yaptığı gibi değil. Kız kardeşimin yaptığı gibi bile değil.

Şimdi yakın durduğumuzdan, vücudunda bir parça yorgunluk sezdim. Daha önce fark etmemiştim. Etmeliydim.

"Dinlenmen gerek," dedim.

"Senin de öyle." İçini çekti. "Kader ikimize karşı sürekli komplolar kuruyor gibi görünüyor."

"Kader." O buna inanıyordu, ama ben inanmıyordum. Uzanıp elini tuttum, parmaklarımızı birbirine doladım ve başparmağımı zırhının kenarında, bileğine oturduğu yerde gezdirdim. "Bu saldırıların önceden alnımıza yazılmış olabileceği fikri hoşuma gitmiyor. Kordiyar'a yapacağımız saldırının baştan sona önceden yazılmış olabileceği fikri de."

Bir an için sessiz kaldı. "Kaderin imkânsız görünenin ötesi-
ne bir yol çizdiği düşüncesi beni hep rahatlatır."

"Bu savaş sana imkânsız mı görünüyor?" Ben bu düşünceyi
zerre kadar güven verici bulmamıştım.

"Evet." Durakladı. "Ama lanet de öyle. Syhl Koyağı'na olan
yolculuğumuz. Demir Gül'den kaçışım." Başka bir duraklama.
"Çocukluğum." Bana baktı. "Senin annen."

Elini tuttum ve tekrar pencereden dışarı baktım. Yanımda
sıcacık, aniden varlığının fazlasıyla farkına vardım. Sanırım
muhafızları atlatıp gizlice içeri girdiği gecedan beri odamda
kapı kapalı hâlde yalnız kalmamıştık. O zaman da şimdiki gibi
görevine ve onuruna bağlı, nazik bir beyefendi idi. Annem ka-
pıdan içeri fırtına gibi girene kadar pencerenin altında şekerli
eriklerimizi ve ticaret sırlarımızı paylaşmış, birbirimize kaça-
mak öpücükler kondurmuştuk.

Onu öpmeyi düşündüğüm anda yanaklarım yanmaya baş-
ladı ve pencereye dönmek zorunda kaldım. Avuçlarının benim-
kilere değdiği yer şimdi çok sıcaktı, bu fazla samimi geliyordu,
ama bırakmak daha garip olurdu. Beni güvende tutmak için
buradaydı, hepsi bu. Benim metrelerce kumaşa, onun tokalı
deri zırlara bürünmüş olmasına memnun olmuşum. Önce
müttefiklik. Daha ötesi biz barışı sağlayana kadar reddetmek
zorunda olduğumuz minik umutlardı.

Ama yanımda nefesinin yumuşaklığını dinlerken düşün-
bildiğim son şey barış, savaş, hatta hayatıma yönelik tehditler-
di. Bakışlarımı hafifçe, gölgeler içindeki profilini görene kadar
yana çevirdim; dudağının kıvrımını, çenesinin çıkıntısını, hep
ciddiyetinin bir parçasını koparan günü gelmiş sakalını.

Aniden o da dönüp bana bakınca nefesimi tuttum. Bakışla-
rına hapsolmuşum.

Kapı çaldı ve *yarım kilometre kadar* yerimden sıçradım.

"Sakin ol." Parmak uçlarımı öpmek için elimi kaldırdı ve

kolumdan yukarı şimşekler çaktı – sonra bıraktı. “Bu bizim akşam yemeğimiz olmalı.”

Kapıya yöneldi ve beni pencerenin önünde erimeye bıraktı.

Kader, akşam yemeğini tam da bu anda göndermek zorunda mıydı? diye sormak istiyordum.

Ama sormadım. Elbisemi düzelttim, odama hizmetkârların girmesiyle birlikte duyduğum yeni gerilime karşı sırtımı dikleştirdim ve kendime nasıl kraliçe olunacağını hatırlattım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

İştahımın olmasını beklemiyordum, ama tabaklar açıldığında kurt kadar aç olduğumu fark ettim. Odama girecek başka bir hizmetçi düşüncesiyle gerilip huzursuzlanmıştım, ama Grey genç adamın eşiği geçmesine bile izin vermemişti. Onun yerine tepsiyi getirmesi için bir muhafıza emir vermiş, yemek masaya yerleştirilirken muhafızla benim aramda durmuştu.

Şimdi yine yalnızdık ve aramızda yemeklerin buharı tütüyordu. Bir şeyin tadına bakmaya korkuyordum.

Grey beni inceledi ve, “Muhafızlardan birine yemekleri tatmasını emredebilirim,” dedi.

Saçmalıyordum. Mutfakta zaten bir tadımcım vardı.

Yine de.

“Hayır, hayır,” dedim bir an sonra. Ama yemeğe dokunmadım.

Grey bana alaycı bir bakış attı, sonra tabağındaki her şeyden küçük birer parça kesti ve hepsini denedi.

Fincan gibi gözlerle ona bakıyordum. Onu güvende tutan büyü gücü vardı elbette, ama...

“Bunda sorun yok.” Tabağını kaldırdı ve değişmemiz için işaret etti. “Benimkini al.”

Kendimi mahcup hissediyordum, yine de onunla değiş tokuş yaptım. Burada tek başıma oturup öylece tabağa baktığımı, birinin beni zehirleyip zehirlemeyeceğini düşünerek yemeğimin soğumasını izlediğimi hayal ettim. Grey’in kalması, *burada* olması çok rahatlatıcıydı ki neredeyse yemek sofrasında göz yaşlarına boğulacaktım. Gözlerimdeki ıslaklığı silmem gerekti.

“Haklısın,” dedi Grey. “Sizin şefin kızarmış tavuğu beni de sık sık ağlatır.”

Sesi o kadar kuruydu ki gözyaşlarımın arasından kıkırdamadan edemedim. “İyi anlamda mı?”

Yüzünü buruşturdu. “Hayır. Tavuğu ateşe salsa daha iyi olurdu.”

Bir kahkaha patlattım. “Kordiyar’daki o kabuklu deniz hayvanlarından iyidir.” Ben de yüzümü buruşturdum.

“Bu çok büyük bir küfür.” Gülmüyordu, ama gözleri dans ediyordu; o yüzden şakalaştığını biliyordum. “Tycho ve ben şehirdeki en iyi buharda pişirilmiş yengeçler için Rillisk’te birbirimizle yarışırdık.”

“Sen yengeç için *yarışmaktan* bahsedene kadar dünyada yengeçten daha kötü bir şey olmadığını düşünüyordum.”

Bu onu güldürmüştü, sesi kalbime yerleşti. O kadar içine kapanıktı ki gülümsemeleri kazanmak zor, gerçek kahkahaları kazanmak neredeyse imkânsızdı. Ve onları kazandığım her seferinde sesini daha sonra hatırlayacağım bir hazine olarak bir kutuya kilitlemem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

“Barmen Jodi arkadaşımı,” dedi sonra.

Belki *arkadaş* deme şeklinden, belki bir kadın ismi telaffuz edişinden ya da barmenin bir kadın olmasındandı; ama içimde bir şey ayaklanmış, dikkat kesilmişti. “Arkadaş?” dedim rahat görünmeye çalışıp fena hâlde çuvallayarak.

“Evet. Arkadaş. Daha fazlası değil.” Hafifçe başını iki yana

salladı. "Ben... kimsenin daha fazlası olamayacak kadar bulunmaktan korkuyordum."

"Bütün o stratejik konumlanmaların yani?"

"Hmm," dedi kayıtsızca, gülümsedim. Bekledim, ama başka bir şey söylemedi. Bir an bunun anlamlı olup olmadığını, aralarında kabul etmek istemediği başka şeyler olup olmadığını merak ettim. Etmemeliydim. Kendi hakkında bu kadar az şey anlatan birine göre inanılmaz ölçüde açık sözlü konuşmuştu. Hiçbir kandırmaca veya yalan yoktu.

Aramızda oluşan sessizlik sinir bozucu değildi ve önceki duygularım yumuşayarak daha sıcak bir şeye dönüştü. Daha iyi. Daha nazik. Bu odadan hiç çıkmamamızı, dünyamın burayla sınırlı olmasını dilememe neden oluyordu. Sadece o, ben, kükreyen ateş ve pencerenin dışındaki gece gökyüzü.

Bu düşünce ölçülemeyecek kadar bencilceydi.

Gözyaşlarım yeniden oluşmadan önce boğazımı temizlemem gerekti. "Eğitim alanında Tycho'yla seni gördüm. Onu günlerdir görmemiştin. İyi mi?"

"Emin değilim."

Beklediğim cevap değildi, o yüzden bakışlarımı yukarı kaldırdım. "Neden?"

"Sanırım seçtiği rolle mücadele ediyor."

"Eh." Şarap şişesinin tıpasını açtım ve bir şekilde normalde içtiğimin üç katı kadar doldurmamayı başardım. "Bu konuda yalnız değil."

"Evet." Grey içini çekti. "Değil." Bardağını bana doğru itti.

Neredeyse hiç içmezdi. Kaşlarımı kaldırdım.

Omuz silkti.

Doldurdum.

Daha bardağına uzanamadan ben kendiminkinin yarısını bitirmiştin, o ise bardağı masaya bırakmadan önce yalnızca minicik bir yudum aldı. Ama gözleri hareketimi takip ediyor-

du; bardağımın eğimini, parmaklarımın onun etrafında kıvrılışını, dudaklarımı ve boğazımı ve...

Bardağı indirmem gerekiyordu. Yanaklarım yanıyor, düşüncelerim olmaları gereken yerden milyonlarca kilometre uzaklarda geziniyordu.

Parmağını bardağının etrafında gezdirdi, kızardım. "İkimiz de rahat oluruz diye düşünmüştüm," dedim.

Ama asla rahat olmayacaktı elbette. Asla dikkatsiz olmayacaktı.

"Muhafızlarla olmam gerek Lia Mara," diyerek düşüncemi onayladı.

Muhtemelen haklıydı, ama kelimeleri kalbimi delip geçti. Sonra kılmıdamadığını fark ettim. O karanlık gözler bana kilitlenmişti, uzun parmakları hâlâ bardağının etrafında daireler çiziyordu.

Kendin için savaş, demişti Nolla Verin.

Yutkundum. "Benimle kalmanı istiyorum," diye fısıldadım.

Gözlerini kapattı ve nefesini çekti, sonra o kendi bardağını dikip bitirdi.

Birden bardağı bıraktı ve şarabı itti. "Gümüş cehennemler. Bu iyi bir yere varmayacak."

Kalmaktan mı yoksa şaraptan mı bahsediyordu bilmiyordum, ama onu içmeye zorlamak istiyordum. Bir kez olsun kontrolünü kaybettiğini görmek istiyordum.

Sırf bu düşüncenin kendisi bile kızarmama sebep oldu. En azından birimiz sorumluluk sahibiydi. Burada olmasının asıl sebebi beni güvende tutmaktı. Saldırganları dışarıda tutmak. Sarhoşken bunu başaramazdı.

Masadan kalktım ve tekrar pencereden bakmaya gidip parmaklarımı buz kesmiş pervaza koydum. Soğuk sarsıcı ve kendine getiriciydi, derin bir nefes aldım. "Gitmen gerekiyorsa git," dedim. "Muhafızlar muhtemelen..."

Elleri belime kapandı ve benim nefesim kesildi.

“Şşş,” diye mırıldandı beni sabit tutarak. Nefesi saçlarıma, boynumun derisine dokunuyordu. Elleri nazikten de nazikti, ama gücünü hissedebiliyordum. Kalbim göğsümün içinde dörtnala koşuyordu sanki; yine de ona yaslanmak istiyordum, kollarının etrafımda kapanmasını ve gümbürdeyen nabzımı kucaklamasını istiyordum.

“İnsanlar konuşacaktır,” dedi, sesi alçak ve kararlıydı. “Sen uyusan ve ben odanın içinde nöbet tutmaktan başka bir şey yapmasam bile muhafızların ve hizmetkârların konuşacaktır. Dedikoduların önünü alamayız.”

Eğitim sahasındaki hâlini düşündüm, Solt’la karşılaşışını, askerlerimi şiddet olmadan yönetme kuralımdan çıkmadan kontrol etmek için elinden geleni yapışını, benimle çelişiyor izlenimi vermeden kontrolü sağlama çabasını. Nolla Verin’in söylediklerini düşündüm ve etrafımdaki herkesi kendi özgüvensizliğimle engelleyip engellemediğimi merak ettim. Diğerlerinin ne istedikleriyle o kadar çok ilgileniyordum ki, *beni* nasıl görecekleyle o kadar çok ilgileniyordum ki *kendi* istediğim şeyin ne olduğunu hiç düşünmemiştim.

“Bırak konuşsunlar öyleyse,” dedim sonunda.

“Lia Mara...”

“Umurumda değil.” Kollarının içinde döndüm ve ona baktım. “Dur bir saniye. Sen... buna önem veriyor musun?”

“İnsanlarının benim hakkımda hoş düşünmemeleri senin için zor olur.” Kaşlarını çatı. “Ama *senin* hakkında hoş düşünmemelerini istemem.” Yanağıma düşen bir tutam saçı çekmek için elini kaldırdı.

“Ben *senin* hakkında hiç de kötü düşünmüyorum,” dedim sessizce. Başparmağı çenemi okşadı, ürperdim.

“Birinin böyle düşünmesine sevindim.” Parmağı boynumu okşadı, öyle nazikti ki sanki dokunmaya cesaret edemiyordu. Omzumun kıvrımını okşayan eli tüy kadar hafifti – geri çekilene kadar.

Bileğini yakaladım ve parmaklarımı deri zırhına gömdüm. Gözleri bir yerlerden gelen ışıkla parıldadı ve orada, birbirimizi nefesinde durduk.

Yüzüm daha da kızardı ve şapşal bir ifadeyle eline baktım. "Sanki istesen gidemeyecekmişsin gibi."

"Sanki isteyecekmişim gibi."

"Sanki..."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Parmaklarım hâlâ bileğindeydi, ama sanki o *beni* yakalamış gibiydi. Ağzı sıcaktı, yavaş ve istekli, dili dilime dokunduğunda boğazımdan küçük bir ses koptu. Ben mi onu bıraktım yoksa o mu elimden kurtuldu bilmiyordum; ama elleri birden belimi kavramış, içimde bir ateş yakmıştı. Sırtım pencerenin soğuk çerçevesine çarpıp camları takırdattı.

Şaşkınlıktan nefesim kesilmişti ancak çıkardığım sesi ağzıyla yuttu. Üstümdeki ağırlığı kuvvetli ve bağımlılık yapıcıydı. Daha önce de öpüşmüştük, ama bu kez hiç olmadığı kadar yakın geliyordu. Öpücükleri daha ısrarlı, daha kendinden emin bir hâl almıştı. Sorudan ziyade bir meydan okuma gibilerdi.

Ellerim kol kasları boyunca uzanıp omuzlarına, göğsüne gitti ve tenini aradı fakat tek bulabildikleri daha fazla deri zırh, daha fazla silah oldu. Parmakları kemerimin kenarında gezince huylanıp kıkırdadım ve hafifçe kıvrandım — ta ki diğer eli aşağı kayıp elbisemin içinden kalçamı bulana ve beni yepyeni sebeplerle kızartıp soluğumu kesene kadar.

Dudaklarından ayrılıp yüzümü boynuna gömdüm, teninin tatlı sıcaklığına karşı nefes alıp verdim. Düşünemiyordum. Konuşamıyordum. Gülmek istiyordum. Ağlamak istiyordum. "Grey," diye fısıldadım. "Grey."

"*Faer bellama,*" dedi saçlarıma. "*Faer gallagant.*"

Güzel kız. Cesur Kız.

Gözlerim dolmuştu, ona bakmak için geri çekildim.

Gözyaşlarımı silmek için elini kaldırdı, ardından dudaklarını nemli yanağıma dokundurmak için eğildi.

"Faer vale," dedi.

Nazik kız.

Ellerim boynunu buldu ve parmaklarım ensesindeki saçları okşadı, baş döndürücü kokusunu içime çektim.

Geri çekilmek üzereydi ki parmaklarımı göğsündeki kayışlara geçirip onu sımsıkı tuttum.

Durdu, gözleri gözlerimi arıyordu fakat bakışlarımı tokalara dikip onlardan kaçındım. Derin bir nefes aldım ve bir tane-sini çözmeye başladım.

Olduğu yerde donup kaldı.

Yanaklarım *kaynıyordu*. Bir kez daha nefeslerimiz oldukça gürültülü gelmeye başlamıştı.

"Bir sürü toka var, biliyorsun," dedim ama yanaklarım yanıyordu. Ona bakamıyordum.

Gülümsedi. "Dediğin gibi."

Elleri hızlı ve becerikliydi, benimkilerden en az üç kat daha hızlı; ani bir tehdit durumunda zırh kuşanmak üzere eğitim gören eller. Ama tüm zırhlar ve silahlar *saniyeler* içinde yerdeydi, sadece keten gömleği ve deri pantolonu kalmıştı. Yani en azından ben öyle düşünüyordum, tekrar öpmeye başlamadan önce hâlâ giyinik olduğunu anlayacak pek az zamanım olmuştu.

Ah, az önce ne kadar da yanılmıştım. İşte şimdi her zamankinden daha yakındı; gömleğinin ince kumaşı, teninin sıcaklığını gizleyemiyordu. Artık öpücüklerinde hiç tereddüt yoktu, boğuluyormuşum gibi hissedene dek onu tattım. Kalbinin üstünde atan kalbimin gūmbürtüsünü hissettiğine şüphem yoktu; özellikle eli vücudumun üstüne aşağı kayıp elbisemi çekştirir, ipek kumaşları yukarı çeker ve dizlerimi, baldırlarımı açığa çıkarırken. Kalçaları benimkilerle buluştuğunda eli uyluğumun çıplak derisini buldu.

Derin bir nefes aldım ve daha da yaklaştım. Nasıl nefes alacağımı unutmuştum. Nasıl düşüneceğimi. Sadece, tamamen onu hissetmek istiyordum. Gömleğini çekiştirdim ve parmaklarım belinin düzgün eğimini, göğüs kafesine uzanan kaslarının yumuşak kıvrımlarını buldu.

Derken parmaklarım yaralarının sert kenarlarına ulaştı. O mu dondu yoksa ben mi bilmiyordum. Ama ellerim yavaşladı. Durdu. Kayıp gittiler.

Grey birkaç santim geri çekildi. Şimdi gözleri karanlık ve anlaşılmazdı.

Yaralarını sadece bir kez, Kordiyar'dan kaçarken görmüştüm. Dağlarda bir mağaraya sığınmıştık ve baktığımın farkında değildi. O zaman bile sadece kısa bir bakış atabilmişim, korkunç bir şeye atılan küçücük bir bakış. En kötüsünü Noah görmüştü, Grey'in iyileşmeden önceki hâlini, ama bunun dışında izleri gizli tutuyordu. Prenses Harper ona giysi getirdiğinde bile Rhen'in ona neler yaptığını görmesine izin vermemişti.

Belki yaralar ona kendini savunmasız hissettirdiğinden, belki de bir zamanlar güvendiği kişinin böyle bir işkenceye sebep olduğunu hatırlattığından aramızdaki şey değişmişti. Az önce ışık olan yerde şimdi gölgeler vardı.

Acısına üzüldüğümünden mi, gücüne şaşırdığımdan mı yoksa ona yapılanlara duyduğum öfkeden mi bilmiyordum – ya da tanımlayamadığım başka bir duygudan. Sebebi her neyse, ellerimi gömleğinin altında kaydurdım ve ona tekrar uzandım. Şimdi gergindi, ama kımıldamadı. Parmaklarım izlerin üstünde gezinirken irkildi, nefesi hafifçe hızlanmıştı, ama çekilmedi.

Duvarı itip ona doğru bir adım attım ve dudaklarımı boynunun altındaki deriye bastırarak ellerimin sırtında gezinmesine, onu bana yaklaştırmalarına izin verdim. Kalbinin çarpışını hissedebiliyordum, kapana kısılmış bir kuşunki gibi hızlıydı ve çırpınıyordu; ama ona sarılırken, parmaklarım yaralarında gezinirken ve nefesim boynunu ısıtırken gerginliği hafifledi. Sa-

kinleşti. Duruldu. Başını eğdi ve şakaklarıma, yanağıma öpücükler kondurdu, parmakları saçlarıma dolanmıştı.

“Dediğim gibi,” diye fısıldadı kısık bir sesle, “bana boyun eğdirmek için gereken her şeyi biliyorsun.”

Bu, az önceki alevler saçan o çekimden farklıydı.

Daha güçlüydü. Daha değerli. Bu, güvendi. İnanç. Umut.

Aşk.

Kulağımanın dışını öpüp çekilmeden önce hafifçe dişleriyle ısırıdı. Ardından gömleği başından çıkarmak için uzandı ve tüm nefesim ciğerlerimi hızla terk etti. Ateşin ışığı tenini altın renklerine ve gölgelere boyuyordu. Karnımda tutuşan arzu ve korkuyla kızarmıştım, başım dönüyordu. Aniden utandım, çizmelerinin iplerini çözmek için eğilirken ellerim karnımın üstünde titremeye başlamıştı. Fark etmiş olmalıydı, durup kısa bir an bana baktı.

“Tekrar giyinmeli miyim?” dedi; sesinde kınama yoktu, yargılama yoktu.

“Hayır. Hayır!” Hızla başımı iki yana salladım. Sesimin işini yapması gerekiyordu. “Grey... Grey, bilmen gereken...”

Söyleyemezdim. Alevler düşünme yeteneğimi tüketip bitiriyordu. Grey fazla hoştu, fazla vahşi, fazla erkek... ah, çok fazla.

Botlarını çıkardı ve aniden gelip beni kollarına aldı. Sessizce ciyaklayıp boynunu tuttum, ama bu yüzlerimizin çokça yakınlaşmasına sebep oldu. Boştaki elim çıplak göğsündeydi, göz göze gelmek için çaba göstermek zorunda kaldım.

“Neymiş bilmem gereken?” dedi, sesi alçak ve nazik, sadece benim duyabileceğim yükseklikteydi.

“Daha önce hiç yapmadım,” diye fısıldadım.

“Ha.” Beni yatağa taşıdı, şimdi kalbi göğsünden kaçma sırası bendeydi. Beni yatak örtüsünün üstüne yatırdı ve yanıma uzandı. Aramızda birkaç santim ancak boşluk vardı ve ben o boşluğun her bir santimini kapatmak istiyordum.

Sonra, “Ben de,” dedi.

Bu o kadar beklenmedikti ki az kalsın yataktan düşecektim. “Ama... ama sen muhafızdın! Bu nasıl mümkün olabilir?”

Hafifçe omuz silkti. “Kraliyet Muhafızlarına yemin ettiğimde on yedi yaşındaydım, yemin ettiğinde aileye de tövbe edersin, yani flört yasaktır. Bazıları şehirlerdeki eğlence evlerini ziyaret ederdi, ama bana göre değil.” Bir parmağını elbisem, omzum, boynum ve ardından göğsümün önü boyunca gezdirdi.

Ürpermiştim, soluk alıp verişlerim hızlanmıştı, ama o eğilip dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. “Tecrübesizliğimi bağışlaman gerekecek.”

“Senin de benim...” diye başlamıştım ki nazik eli elbisemin altından kaydı ve dokunuşu karşısında sırtım kıvrılıp büküldü, artık hiç düşünemediğimi fark ettim.

“Bazı söylentiler duydum,” dedi yanağıma karşı, dişleri çenemde gezinirken sesi kışkırtıcıydı. “Bir sürü kitap okuyormuşsun.” Başparmağı tenimin hassas bir yerine dokununca tekrar nefesim kesildi.

Göz göze gelebileceğimiz kadar geri çekilip gülümsedi. “Üstesinden gelebileceğimize eminim.”

ON ALTINCI BÖLÜM

GREY

Nadiren güneş ışığıyla uyanacak kadar uyurdum, ama nihayet gözlerimi açtığımda oda sabahın erken ışıklarıyla loşlaşmıştı. Ateş köze dönmüştü, havadaki soğğun tadını alabiliyordum ama Lia Mara'nın battaniyeleri beni sıcak tutmaya yetiyordu, özellikle kraliçenin kendisi de yanı başımda yatarken.

Henüz uyanmamıştı, alnı omzumdaydı ve kızıl saçları aramızdaki boşluğa dökölüyor, solgun güneş ışığında parlıyorlardı. Dizlerini bükmüş, uyluğunun dış kısmına bastırıyordu. Uyandırıp gözlerini görme zevkini mi tatsam yoksa güneş ışığının omzunun çıplak kıvrımında süzölmesini mi izlemeye devam etsem bilemiyordum. Sonsuza kadar yanında mı yatsam yoksa ona zarar vermeye cüret edebilecek herkesi bulup kendi ellerimle mi bıçaklasam bilemiyordum. Ona karşı hep korumacı olmuşum, tüm arkadaşlarıma karşı öyleydim, ama bu... bu aniden farklılaşmıştı. Yükümlölük değildi. Zorunluluktı. Şiddetli bir aciliyet.

Bu sabah ordu subayları ve Lia Mara'nın generalleriyle görüşmem gerekiyordu, muhtemelen tam şu anda, ama onun yanından ayrılamadığımı fark ettim.

Lia Mara derin bir nefes aldı ve daha gözlerini bile açmadan dudaklarını koluma bastırdı. Saçlarını yüzünden çekmek için uzandığımda gözleri hafifçe aralandı.

“Uyanıp seni yanımda bulamayacağımdan korkuyordum,” dedi usulca.

“Hâlâ buradayım.” Parmağımı dudaklarının kenarlarında gezdirdiğimde parmak ucuma bir öpücük kondurdu. “Ama generallerinle Kordiyar’dan gelen raporlar hakkında görüşme...”

“Biraz daha bekleyebilirler.” Bacakları bacaklarıma dolanana kadar yaklaştı ve teninin hissi, ağzının tadı dışında her şeyi unuttum.

Dakikalar, saatler veya on yıllar sonra güneş ışığı odaya doldu. Lia Mara battaniyelerinin altından bana bakıp kızarıırken zırhlarımı yerlerine taktım.

“Bana öyle bakmayı kesmezsen,” dedim, “günü burada geçirmek zorunda kalacağım.”

“Bunun bir uyarı mı olması gerekiyordu? Çünkü kulağa daha çok vaat gibi geliyor.”

Bu beni gülümsetmişti, onu öpmek için eğildim. “Beni kıskırtma güzel kız.” Parmağını gömleğimin yakasına geçirmeye kalkmıştı ki sırtıp elini uzaklaştırdım. “Sonra.”

Yastığına yatıp surat asar gibi yaptı. “Sanırım kraliçe olmam gerek, en azından kısa bir süreliğine.”

“Ben yokken Lisak’ten seninle kalmasını isteyeceğim,” dedim ve kendine geldi. Sahte somurtuşu gerçek bir kaş çatmaya dönmüştü.

“Keşke burada kalabilseydik,” dedi yumuşak bir sesle.

Kılıç kemerimi alıp belime doladım. “Bir keresinde Rhen’in babasının -benim de babam, sanırım- halkın seni sevmesini sağlayamıyorsan senden korkmasını sağlaman gerek dediğini duymuştum.” Durakladım. “Saygı nadiren başka bir şeyden doğar.”

“Kız kardeşim de aynısını söyledi.” Silahlarımı yerlerine takarken beni inceliyordu. “İnsanların benden korkmasını istemiyorum, Grey.” Sesi öyle yumuşaktı ki. “Bu beni zayıf bir kraliçe mi yapar sence?”

“Hayır.” Yatağa doğru ilerledim ve elimi yanağına bastırdım. “Annene dönüşmeden de güçlü bir kraliçe olabilirsin, Lia Mara.”

Bunu söylediğim anda doğru olup olmadığını bilmediğimi fark ettim. Eğitim alanlarındaki askerler benimle aynı fikirde olmazdı. Kordiyar’da Kral Broderick de kesinlikle *nazik* olarak anılmazdı. Ve Rhen her ne kadar kendini halkına adanmış olsa da o da gerek gördüğünde acımasız olmaktan çekinmezdi. Sırtımdaki yaralar -Tycho’nun sırtındaki yaralar- bunu yeterince kanıtlıyordu.

Lia Mara gözlerimdeki tereddüdü okumuş olmalıydı, çünkü elini elimin üstüne koyup bastırdı. “Nolla Verin çok gevşek olduğumu düşünüyor.”

“Kız kardeşin gaddar çünkü annen öyle olmasını istiyordu.” Durakladım. “Tahta geçmeyi bekliyordu – ve başka bir yönetim şekli bilmiyor.”

Bana baktı. “Sen... ona itimat etmiyorsun,” dedi dikkatle.

“Tıpkı Karis Luran’ın davranacağı gibi davranacağına itimat ediyorum.”

Kaşlarını çattı. “Nolla Verin başkalarının benim adıma savaşmasını bekliyorsam kendim için savaşmayı öğrenmem gerektiğini söylüyor. Annem buna katılırdı.”

“Nolla Verin yanılıyor.”

“Öyle mi?”

“Sen *kraliçesin* Lia Mara, o tahtı zorla aldın. Kendin için nasıl savaşacağını zaten biliyorsun. Senin gücünü ve cesaretini sayısız kez gördüm.” Onu öpmek için eğildim. “Şimdi bunu halkına gösterme vakti.”

Sonunda odadan çıkabildiğimde Jake koridorda bekliyordu. Karşı duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bilmesem uyukladığını söylerdim, ama Jake'in sıkılmış ve dik-katsiz görünürken aslında tam tersi olma konusunda epey iyi iş çıkardığını biliyordum. Gözleri genişledi ve beni gördüğünde doğruldu. Görünüşümde beni ele veren neydi emin değildim, ama baş parmağını kılıç kemerine geçirip sırttı. "Ee, merhaba, Grey," dedi fazla kayıtsız bir şekilde. "Gecen güzel geçti mi?"

Bu tür sataşmaları tanıyacak kadar uzun zamandır muhafızdım, o yüzden duymazlıktan geldim ve Lia Mara'nın muhafızlarına baktım; bu sabahkiler iki kadındı. Sadece birini tanıyordum, Karis Luran'a sadık olan Tika adındaki taş suratlı muhafızı.

"Kimse eşlikçi olmadan kraliçenin odasına girmeyecek," dedim ikisine. "Sırpençe Iisak'ten gün içinde yanında kalmasını isteyeceğim."

Bir an bakiştılar, sonra Tika başını salladı. İfadesi değişmişti. "Emredersiniz Ekselansları."

Gitmek için arkamı döndüm ve Jake'in peşime takılmasına hiç şaşırmadım.

"Hiç başlama," dedim.

"Kızardığının farkında mısınız?"

Kızarmıyordum. Yani en azından öyle umuyordum.

Jake sırttı. Gümüş cehennemler.

"Yorulmuşsundur," diye devam etti, "şeyden sonra... ee, nōbet tuttuktan."

Yan yan baktım ve buna ne kadar daha katlanmak zorunda kalacağımı merak ettim.

"Ne?" dedi masumca.

Onun saygısız konuşmalarını taklit ettim. "Pislikleşme, Jake."

Sesini alçalttı ve o da benim ciddi sesimi taklit etti. "Emredersiniz, Ekselansları."

Kafasının arkasına bir şaplak atınca güldü ancak çabucak toparlandı. Ardından daha kısık sesle konuşmaya başladı, "Sana bunu söylemek için duyma mesafesinden çıkmayı bekledim, Lia Mara'nın muhafızları az kalsın odaya dalacaktı."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne zaman?"

"Gece yarısı civarında." Duraksadı. "Görünüşe göre ona zarar vereceğinden endişeleniyorlar."

Koridorda bir an durdum ve ona döndüm. "Ben mi sebep ola..."

"Şşş." Jake durmadı. "Yürümeye devam et."

Ettim. "Ben yakınında değilken iki kez canına kastedildi."

"Bir sürü söylenti var." Durakladı. "Kanunlarına göre kraliçeyi öldüren Syhl Koyağı'na hükmeder, değil mi? En güçlü söylentilerden biri Lia Mara'yı öldürüp tahta kendin geçmek niyetinde olduğun."

"Neden buna ihtiyacım olsun ki? Zaten *müttefikiz*." Koridorda bir hizmetçinin yanından geçtik, yüz ifadem korkutucu olmalıydı, hızla selam verip yolumuzdan çekildi.

"Büyüye güvenmiyorlar, Grey. Sana güvenmiyorlar." Derin bir nefes aldı. "Şehirde Syhl Koyağı'nın sihre karşı durması gerektiğini düşünen gruplar var. Ordunun kontrolünü ele geçirmek için Lia Mara'yı manipüle ettiğinden ve onlar Kordiyar'a yürüdüklerinde senin her şeyi kontrol altına alacağından endişeleniyorlar. O zaman kraliçeleri ölecek ve sihrin yüzünden kimse sana dokunamayacak diye..."

"Yeter." İç çekip elimi yüzümde gezdirdim.

Onu manipüle ettiğimi düşünüyorlardı, çünkü onu *gerçekten* zayıf görüyorlardı. Barışçıl bir kraliçe olmak istemişti ama bu her konuda savaşağımız anlamına geliyordu. Ordusunu zorla kontrol altına alırsam çeliştığımız düşünülecekti. Almazsam... onları bir arada tutmakta zorlanacaktık.

İlk kez olmamak üzere keşke Rhen'in tavsiyesini alabilseydim diye düşündüm.

Düşünceyi kafamdan atmak istedim ancak her zamanki gibi oraya yerleşti. Hataları olmadığından değildi, ama o bu çıkmaza girmezdi. Bunun için yetiştirilmişti, *bir krallığa hükmetmek için*. Rakipleri kendilerini gösterdiğinde onları alt etme becerisine sahipti. Bu yüzden ilk seferinde Syhl Koyağı'nı Kordiyar'dan defedebilmişti – ve muhtemelen bu yüzden Lilith'i bu kadar uzun süre idare edebilmişti.

O yüzden ordunun kraliçelerine saygı duymasına ve bana güvenmesine ihtiyacım vardı. Rhen sezdiği en ufak bir zayıflığı sonuna kadar kullanırdı. Kuvvetleri Kordiyar'a sokamazsak sihrimin anlamı yoktu. Halk beni desteklemezse taht üstündeki hak iddiamın değeri yoktu.

Bir defasında Rhen'e kendinden şüphe duymamasını söylemiştim, şimdi ben aynı durumdaydım.

Strateji odasına giden koridordan önceki son dönemece geldik ve durdum. Yankılanan seslerin kakofonisini buradan duyabiliyordum. Nolla Verin, danışmanı Ellia Maya ile kapıya yakın bir yerde duruyordu, derin bir sohbete dalmış görünüyorlardı. Ne söylediklerini duyamayacak kadar uzaktaydım ancak Nolla Verin bana onaylamayan bir bakış attı. Ben de ona onaylamayan bir bakış atmak istiyordum fakat oradaki herkesin bir süredir beklediğinden emindim ve bu da durumumu pek iyileştirmiyordu.

Ben durunca yanımda duran Jake'e baktım. "Yani hâlihazırda benden nefret eden ve kendilerini sadece araç olarak kullanacağımı düşünen general ve subaylarla görüşeceğim." Solt ve diğerlerinin eğitim alanında bana küçümseyerek bakmalarına şaşırmamak gerekirdi.

Jake sabit gözlerle bana karşılık verdi. "Yanlış anlama ama... öyle değil mi zaten?"

Kaşlarımı çattım.

"Orduya sahip olmanın amacı bu değil mi? *Herhangi* bir orduya?" Devam etti. "Harper beni ve Noah'ı Demir Gül'e ilk

sürüklediğinde seni atların ezmesini umuyordum, ama yine de o 'Kordiyar için' saçmalığına düştüm. Yine de hayatımı riske attım. Bunların çoğu Harper içindi – ama birçok şey de..." Duraksadı, sonra utanarak gözlerini devirdi. "Öff, *senin* içindi, seni hıyar." Anlamlı bir şekilde koridora göz attı. "Hâlâ buradalar. Yaptığın *bir* şeye inanıyor olmaları gerek."

Prens olmak için yetiştirilmemiştim. General değildim. Asker bile değildim.

Yaptığım şeyi *benim* yaptığımdan tam olarak emin değilken onları nasıl inandıracağımı bilmiyordum.

"Git." Jake omzuma yumruk attı. "Oyun öncesi moral konuşmasına ihtiyacın var mı?"

"Ne?"

"Cesaret yoksa zafer yok. Kafanı oyuna ver. Büyük düşünmezsen..."

"Jake."

"*Grey.*" Göğsümün ortasına vurdu, Kordiyar ambleminin deriye işlendiği yere: Altın bir aslan ile kırmızı gül birbirine dolanmış; yeşil ve siyahla, Syhl Koyağı'nın renkleri çevrelenmişlerdi. Zırh bir zamanlar Karis Luran'ın hediyesiydi, gelecekteki ittifakımızın onuruna verilmiş bir armağan.

"Syhl Koyağı'nın varlığını sürdürmesi için Kordiyar'la müttefik olması gerekiyor," dedi Jake hiddetle. "Bunu biliyorsun. Onlar da biliyor. Karis Luran da biliyordu."

"Ben de biliyorum." Lia Mara koridordan konuştu ve arkama dönüp baktığımda muhafızları peşinde, mermer döşenmiş koridorda bize doğru geldiğini gördüm. Üstünü değiştirip yeni, yeşil elbiseler giymiş ve beline ince, siyah bir kemer takmıştı. Kızıl saçları ipek bir perde misali omzunun üstünden akıyordu. Gözleri parlak fakat ağzı ciddiye ve kalbim güzelliği karşısında tekledi.

Jake eğilip selam verdi ve başta alay ettiğini zannettim, az kalsın onu yumruklamam gerekecekti. Ama sonra Syssalahça,

"Majesteleri," dedi ve öyle olmadığını anladım. Belki de kafamı gerçekten oyuna vermeliydim.

Lia Mara gülümsedi. "Jake. Günaydın."

"Ordu subaylarıyla görüşmeden önce stratejiyi tartışıyorduk," dedi.

"*Stratejinize* kulak misafiri oldum," dedi, aldanmamıştı. "Size katılmak isterim. Müsaadeniz olursa."

Sanki içeridekiler *onun* generalleri ve subayları değilmiş gibi. Sanki istediği her şeyi vermeyecekmişim gibi.

Başımınla onayladım. "Her zaman."

Koluma uzandı ve kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı, portakal ve vanilya kokuyordu. "Silahlı kuvvetlerimle arama mesafe koymanın halkıma hemen şiddete başvurmayacağımı göstereceğini düşünmüştüm." Tereddüt etti. "Ama tam tersini yaptığa inanıyorum. Askerlerimin onlara ihtiyacım olmadığını düşünmelerini istemiyorum. İnsanlarımin zayıf olduğumuzu düşünmelerini istemiyorum."

Asla düşünmezlerdi, demek istedim fakat bu bir yalan oldu. İnsanları endişeli ve kararsızdı ve bu açıktı.

Lia Mara'nın bunu görmesi etkileyiciydi. Bunu *kabul etmesi* ise daha da etkileyici.

"Ayrıca," dedi. "Söylediklerine katılmıyorum. Onlara *benim* gücümü göstermeme gerek yok."

Bu sözler daha net bir şekilde söylenmişti, koridorun diğer ucunda Nolla Verin doğruldu.

Şaşkınlıkla Lia Mara'ya baktım. "Yok mu?"

"Evet." Başını kaldırıp kız kardeşinin meydan okuyan bakışlarına odaklandı fakat parmakları kolumun kıvrımında sıkışmıştı. "Bu, sadece Syhl Koyağı'yla ilgili değil. Bu, ülkelerimiz arasında bir ittifak oluşturmakla ilgili. Sihrin tehdit değil, bir değer olabileceğini öğrenmekle ilgili. Bu, şiddet ve güçten daha fazlası. Bu eğitimle, bilgiyle ve iletişimle ilgili." Bana baktı, bakışları kuvvetliydi. "Halkımın güç görmesi gerekiyorsa onlara *bizim* gücümüzü göstermeliyiz."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

RHEN

Lilith kendini göstereli iki hafta olmuştu.

İki hafta – Grey’in güçlerini getirmesinden önce Kordiyar’ın bir aydan az zamanı kalmıştı.

Hangisi göğsümü daha fazla daraltıyordu emin değildim. Bunun bir önemi olduğundan bile emin değildim.

Bu sabah Harper yine penceremin önünde Zo’yla çarpışıyordu. Daha sonra Gümüş Ay’a gidecektik çünkü Gümüş Ay Mareşali ordusunu Kordiyar’ı savunması için isteksizce teslim etmişti ve kuvvetlerinin durumunu kendi gözlerimle görmek istiyordum. Bu akşam casusum Chesleigh Darington’ın Syhl Koyağı’ndan dönüp ordularla ve Grey’e karşı kullanacağımı düşündüğü bir silahla ilgili rapor sunması gerekiyordu – benim Lilith’e karşı kullanmayı umduğum bir silah.

Çok fazla umut vardı. Çok fazla korku. Çok fazla bilinmeyen.

Hava soğumuş ve Demir Gül’ü çevreleyen tarım arazilerinden esen, sert bir kışın habercisi buz gibi rüzgârlar getirmişti. Muhafızlar artık zırhlarının altına yünlüler giyiyordu ve kaleyi çevreleyen nöbet kulübelerinin her birine çelik ateş varilleri

yerleştirilmişti. Ağır pelerinler sandıklardan çıkarılmış, hizmetçiler yatağıma kuş tüyü battaniyeler eklemişti. Bir zamanlar kaleye kışın gelmesini dilediğimi, ümitsizce her dngnn sonunda yeniden sonbaharın başlayacağını düşündüğümü hatırlıyordum. Günlerin ne çabuk kısaldığını, soğuk esintilerin odamın her köşesini nasıl ele geçirdiğini unutmuştum.

Gndnmn geçtiğimizde Kordiyar ve Syhl Koyağı arasındaki dağları kar örtmeye başlayacak, yolculuğu zorlaştıracaktı. İyi bir hasat döneminde bile bir orduyu beslemek yeterince zordu, üşümüş ve alarken insanları savaşmaları için motive etmek çok daha zordu. Bu, benimkini olduğu kadar Grey'in ordusunu da etkileyecekti.

Ya da belki etkilemezdi. Belki büyüyle askerlerinin ağzına yemekler yağdırırdı. Belki karı ve buzu uzaklaştırabilir, Kordiyar'ı tekrar sonsuz bir sonbahara hapsederdi. Belki kendini büyüyle sarabilir, Lilith'in yaptığı gibi dokunulmaz olurdu.

Düşünce, içimde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu ve ürperdim. Grey'in Lilith gibi olduğunu düşünmek istemiyordum. Bana karşı sihir kullanacağını düşünmek istemiyordum.

Onun büyü yapabildiğini düşünmek istemiyordum.

Lanetin başlarında Lilith'in onu sevmeyi reddettiğim için bana verdiği cezalardan birini anımsadım. Bahçede, hanımeli ve gllerin açtığı bir yerdeydik; hava güzel kokularla doluydu. Henüz nc ya da dördüncü dngyd; Lilith, canavarım yüzünden ailemi katlettiğimi görmüştü ancak hâlâ kalbimde ona bir yer bulabileceğime dair hastalıklı bir umut besliyordu.

Parmağını yanağımda gezdirip dokunuşuyla kan çekti; damarlarım o kadar hızlı yanmaya başlamıştı ki dizlerimin üstüne düşmüştüm. Grey bileğini tutup onu durdurmaya çalıştı fakat Lilith bu kez ona yöneldi. Parmaklarındaki kemikler birer birer çatırdadı, Grey geri çekilmeye çalıştığında onu bileğinden yakaladı ve oradaki kemikleri de kırdı. Sonra bacağındakilerden birini, çünkü yere yığılmıştı. Pantolon kumaşından fırlayan ke-

mığın çıkıntısını hatırlayabiliyordum. Kırılan kemiklerin sesi hâlâ kulaklarımdaydı.

“Durl” diye bağırmıştım kendi kanımla öksürerek. “Durl”

Ama durmamıştı. Kılıcını çekip Grey’in karnına sapladı. Grey yere düştüğünde Lilith kılıcını çekip çıkardı ve bu kez omzuna saplayarak onu önüme, toprağa iğneledi.

Grey’in boştaki eli başka bir silah çekmeye çalışıyordu fakat Lilith o bileği de yakaladı ve diğer parmaklarını kırmaya başladı. Grey’in işlemeyen ellerle serbest kalmaya çalışırken kesik kesik, panik içindeki nefes alıp verişlerini hatırlıyordum. Ona lanetler okuyordu, kadere, sihre.

Ama asla bana değil.

Kendimi Lilith’in yanına sürükleyip kolunu yakalamış, “Lütfen,” diye yalvarmıştım.

“Ah, yalvarmak mı istiyorsun?” diye cıvılamıştı, etrafındaki çimler kana bulanmış olmasına rağmen sesi hafif ve tatlıydı. Çenemi kavramak için uzandığında acı duymayı bekleyerek irkilmiştim ancak parmakları tenimde buz gibiydi.

“Yalvarmanı seviyorum,” diye fısıldamıştı daha da yaklaşıarak. “Hadi biraz daha yalvar.”

Sonra çenemi kırmış, ben haykırırken beni itip yere düşmememe sebep olmuştu. Göğsümün üstüne diz çökerken büyüğü yüzünden kaburgalarım tek tek kırılıyordu. Çıplak elleriyle ağızımdaki dişleri sökmüş, hepsini boğazımdan aşağı atmıştı, ta ki ben ölmek için yalvarıp kendi kemik ve kanımla boğulana kadar. Etekleri ipek yığınları hâlinde etrafıma yayılmıştı, yakınlarda bir yerde bal arısı vızıldıyordu – ya da acıdan, çaresizlikten bana öyle gelmişti.

Lilith mi yakarışlarıma karşılık verdi yoksa kader mi bilmiyorum, ama kendimi işkence hiç gerçekleşmemişçesine oturma odamda otururken buldum, Grey yanımdaydı ve lanet bir kez daha başlıyordu. Ancak anısı gitmemişti. Yaşadıklarımız uzun süre boyunca daha yeni uyandığım bir kâbus gibi gelmiş-

ti. Gözlerimi kapattığımda kemiklerin kırılma sesini duymuş, yutkundugumda kan tadı almıştım.

O akşam Grey'e beni Lilith'ten korumama emrini verdim.

"Seni korumaya yemin ettim," demişti.

"Sen kalan son muhafızsın," diye çıkmıştım sanki bu bir başarısızlıkmiş gibi, çünkü bunun ne kadar anlamlı olduğunu bilmiyordum. Ama lanet başlı başına bir işkenceydi. Bir kişiyi daha mahvetmesine katlanamazdım, sırf kendi eğlencesi için, döngüler boyunca, *benim* verdiğim bir karar yüzünden. "Emri-me itaat etmeyeceksen *git*."

Kalmıştı – ta ki gidene kadar. Ve işte buradaydık.

Grey, Demir Gül'e sihri geri getirecekti ve benim vermek istemediğim bir şeyi alacaktı. Ve küçücük bir parçam bunların hepsini hak etmiş olabileceğimden endişeleniyordu.

Penceremin dışında kılıçlar tokuştu ve Harper haykırdı. Bir kılıç, Arnavut kaldırımlara düşüp tıngırdadı.

Pencereye koştum. "Harper!"

"İyiym. Ben iyiym." Zo'nun uzattığı eli tuttu ve ayağa kalktı. Gözlerim bedenini taradı ancak görünürde kan ya da herhangi bir hasar yoktu.

Harper da bana baktı, daha önce gözlerini bulandıran öfkenin dağıldığını gördüğüm için rahatlamıştım. Birlikte geçirdiğimiz anlar şimdi bana lanetin son haftalarını hatırlatıyordu; büyücünün bana işkence ettiği geceleri ve bu yüzden Harper'ın gece gündüz, neredeyse hiç yanımdan ayrılmadığı zamanları.

Benim onu koruyor olmam gerekirdi. Ama hep o beni koruyormuş gibi geliyordu.

Üstündeki tozu silkeledi. "Bu konuda felaketim."

"Yine onun kılıcını kovalıyorsunuz, leydim."

Silahını düştüğü yerden aldı. "Gel, göster bana."

Ona bakakaldım, örgülerinden fırlayan buklelerine, rüzgârın pembeye boyadığı elmacık kemiklerine. Haftalar önce de

aynen bu şekilde duruyorduk ve benden nefret ettiğinden en-dişeleniyordum. Şimdi ise bana acıdığından.

“Elbette,” dedim.

Avluya vardığımda Zo ortadan kaybolmuştu. Bir hafta önce onun bu sık sık ortadan kaybolmalarını zayıflık olarak görüyordum. Küçümsenecek bir şey.

Harper’ın Lilith’e hançerle saldırdığı o andan beri bu düşüncemden pişmanlık duyuyordum.

Dustan ve diğer üç muhafız avluya kadar peşimden geldiler ancak duvar kenarına mevzilendiler. Ürpermeme bastırdım ve keşke üstüme pelerin alsaydım diye düşündüm.

Harper kılıcını kaldırıncı ben de kendiminkini çektim fakat aylardır ilk kez birbirimizle bu şekilde karşı karşıya olduğumuz gerçeği karşısında bir an şaşırmışım – Grey zincirlere vurulmuş hâlde kaleye geri sürüklendiğinden beri. Duruşu hatırladığımdan çok daha iyi, çok daha dengeliydi ki bunun onun için hep bir mücadele konusu olduğunu biliyordum; Zo’ya minnettar olmam gereken bir şey daha – çünkü Harper başka kimseyle kılıç tokuşturmuyordu.

Yukarıdan basit bir saldırıyla başladım ve saldırıya geçmek için kolayca beni savuşturdu. Hareketleri kusursuz ve çalışılmıştı, yine de hızından etkilendim. Fakat tekrar beni engellediğinde toparlanmak için geri çekildim ve hareketimi takip etti.

Bu onun dengesini bozmuştu, kılıcını hemen elinden kopardım.

“Ah,” dedi silahı geri alırken.

“Rakibini kovalamana gerek yok,” dedim. “Biri gerçekten düşmansa sana geri dönecektir.”

Durup bana baktı ve söylediğim şeyin farkına vardım. Grey’i düşünüp düşünmediğini merak ettim, o benim peşimden gelmeye çalışmamıştı.

Bir türlü kurtulamadığım Lilith’i düşündüm.

Harper'ın gözleri meydan okurcasına parladı. "Pek sabırlı değilim."

"Sanki söylemene gerek varmış gibi." İnancı, onda hayran olduğum ilk şeylerden biriydi. Kılıcımı kaldırdım.

Tekrar denedik. Ve tekrar. Sekizinci seferde alnında bir tutam ter parlamaya başladı fakat yüzündeki ifade vahşicesine kararlıydı. Dengesi ve sol tarafının zayıflığı hakkında endişeleniyordu, ama ayak hareketleri neredeyse kusursuzdu. Dikkatli pratik ve tekrarın bir sonucu olmalıydı, çünkü kendiliğinden olan bir şey değildi. Etkileyiciydi, ama içimin sızlamasına da sebep oluyordu.

Yay tutmayı, dans etmeyi, ordu kumanda etmeyi ona ben öğretmiştim. Ama iş kılıç tutmaya gelince her şeyi önce Grey'den öğrenmişti.

Benim mi dikkatim dağıldı yoksa Harper sonunda kendini beklemeye ikna mı etti bilmiyordum, ama geri çıktığımda peşimden gelmedi. Bunu beklemiyordum, o yüzden saldırdığım zaman Harper bana hazırlıklıydı ve kalkarıyla kılıcımı kancaya aldı. Metal metale sürtündü, kilitlendi ve bizi birbirimize kenetledi. Nefeslerimiz bu soğuk havada aramızda çabucak kaybolan bulutlar oluşturunuyordu.

Gözleri kocaman ve şaşkındı, gülümsedim. "Tebrikler."

Yanakları pembeleşti. "Kazanmama izin mi verdin?"

"Leydim." İncinmiş gibi yaptım. "Beni yaraladınız."

Yanaklarındaki pembelik gerçek bir kızarıklığa dönüştü. Birbirimize çok yakındık, kılıçlarımız aramızda birbirine geçmişti, ama gerginlik ya da kızgınlık yoktu.

Keşke ona verebileceğim bir şey olsaydı. Tüm yanlışlarımın acısını alacak bir şey. Yaptıklarımı geri alamayacağımı veya hatalarımı silemeyeceğimi biliyordum. Bağışlanma satın alınamazdı, ama onu nasıl kazanacağımdan da tam olarak emin değildim.

Dudaklarını ıslattı ve kılıcını benimkilerden ayırdı. “Ders için teşekkürler.”

Yanağındaki bir tutam saç çekmek için uzandığımda yüzünü elime yasladı ve dokunmayı sürdürdüm, baş parmağım dudağının kenarını okşadı. Eğilip onu öpmeyi nasıl da istiyordum, ama bu bile bana fazlasıyla riskli geliyordu. Söz konusu Harper olduğunda her şey kazanılmalıydı. Sabır, mükâfatını verirdi.

Onun yerine alnından öptüm. “Gümüş Ay yolculuğu için hazırlanman gerek,” dedim, sesim pürüzlüydü.

“Freya bir elbise hazırladı bile.” Bakışları yine benimkileri inceledi. “Hazırlanmam uzun sürmez.”

Giderken Dustan kapıyı onun için tuttu fakat muhafızlarının hiçbiri peşinden gitmedi. Ben emir vermedikçe gitmezlerdi. Beni korumaya yeminlilerdi, onu değil. Lilith’in gerçek tehditleri bir yana, Disi’nin başarısızlıklarından, tahtın gerçek vârisinden bahseden çok söylenti vardı; muhafızlara Harper’ı güvende tutmalarını emretsem bile kimsenin onun için hayatını riske atacağını sanmıyordum. Şimdiye kadar bunu yapan tek kişi bugünlerde bana savaş açmaya hazırlanıyordu.

Kaleye doğru yönelirken düşüncemde yanıldığımı fark ettim.

Kraliyet Muhafızlarının odaları kalenin en alt katında, eğitim alanına giden arka koridor boyunca sıralanıyordu; mutfakların ve hizmetkâr odalarının karşı tarafında, ahırlara en yakın yerde. Burada olmamı gerektirecek pek az şey olmuştu ve en son ne zaman geldiğimi dahi hatırlamıyordum. Lanete hap-solduğumuzda Grey benimkine yakın odalardan birini almıştı çünkü tek muhafızımın duyma mesafesinin dışında olmasının anlamı yoktu.

Gölgeli koridordan ilerlerken uzun zamandır derinlerde gömülü olan bir anı gün yüzüne çıktı. Altı yedi yaşlarındaydım, bakıcılarımın veya öğretmenlerimin dikkatli

gözlerinden nasıl kaçacağımı bilecek kadar büyük, girmeme izin verilmeyen yerleri merak edecek kadar küçüktüm. Yanlış hatırlamıyorsam zindanları arıyordum çünkü kız kardeşim Arabella orada hayaletler olduğu konusunda ısrar ediyordu, fakat kendimi bu koridorda bulmuştum ve merdiven boşluktan duyduğum yüksek, öfkeli seslerin hayaletlerden ya da mahkûmlardan değil hararetli bir tartışmanın ortasındaki muhafızlardan geldiğini fark ettiğimde gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

O güne kadar bir muhafızın yanlış bir şey yaptığını hiç görmemiştim. Hiçbirinin ölçülü, bilinçli bir ses dışında konuştuğunu duymamıştım, kraliyet ailesine karşı hep saygılı dururlardı.

Ama o sabah bir muhafızın diğerini taş duvara ittiğini, başka iki muhafızın onları ayırmaya çalıştığını görmüştüm. Sözleri annemin yüzünü kızartacak kadar ateşli bir küfürler dizisine dönüşmüştü, ama ben *büyülenmişim*.

Sonra içlerinden biri küfredip tıslayınca beni gördüklerini anladım. “Prens. Prens.”

Ayrıldılar ve esas duruşa geçtiler. Verdikleri tepkiye o kadar şaşırmıştım ki ben de esas duruşa geçmiştim. Yaptıklarının azarlanmaya sebep olacağından korktuklarını biliyordum, ama ben de burada bulunmaktan ve babamı kızdırmaktan korkmuştum. Onu öfkeliendirmenin sonuçlarını bilmeyecek kadar küçük değildim.

Nihayet biri duvardan ayrılacak cesareti bulmuş -ya da benim de ne kadar korktuğumu anlamış- olmalıydı, yaklaştı ve, “Ekselansları,” dedi, “yolunuzu mu kaybettiniz?”

Nasıl görüldüğünü, hatta adının ne olduğunu bile hatırlamıyordum. Ne hakkında tartıştıklarına ya da ben kulak mesafesinden çıktığımda devam edip etmediklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece sesinin nazik olduğunu ve başımın belaya girmeyeceğini düşündüğümü hatırlıyordum. Elini tıpkı yürü-

yüşe çıktığımızda bakıcımın elini tuttuğum gibi tuttuğumda nasıl da ürktüğünü hatırlıyordum.

Babamın muhafızlarının -*benim* muhafızlarımın- kraliyet ailesiyle hiçbir ilgisi olmayan düşünceleri, duyguları ve eylemleri olabileceğini; hepsinin bir yemin ettiğini, ancak bu yeminin her bir kadın ve erkek için ayrı anlam ifade ettiğini ilk kez anladığımı hatırlıyordum.

Anı, bir başka anıyı peşinden getirdi. Bu seferki daha az hoş karşılanan türdendi.

Yemininden pişman mısın?

Değilim.

Bu son döngümüz, Kumandan. Özgürce konuşabilirsin.

Özgürce konuşuyorum, lordum.

Göğsüm sıkıştı ve zorla nefes almam gerekti. Grey'i düşünmek istemiyordum, ama her zamanki gibi düşüncelerim ne istediğimi umursamıyordu.

Koridorun sonuna yakın bir kapının önünde durdum. Dustan ve bir diğer muhafızım Copper, beni buraya kadar takip etmişti ve meraklandıklarını hissedebiliyordum, ama beni sorgulamazlardı.

Genelde varlığım resmi olarak duyurulurdu fakat Zo'yla aram hâlihazırda bozuktu ve bir de törenle uğraşmak istemiyordum, o yüzden kapısını çaldım.

"Öf!" diye bağırdı, sesi masif ahşabın diğer tarafından boğuk geliyordu. "Defolun ahmaklar!"

Kaşlarımı kaldırıp Dustan'a baktım. Bakışlarıma sakın gözlerle karşılık verdi. "Bazı muhafızlar onun hâlâ burada kalıyor olmasına biraz içerlemiş olabilir."

"Sen de içerledin mi?"

"Hayır, lordum."

Bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Başiboş bir şekilde kalmasına izin verdiğine göre *birazcık* da olsa içerlemiş olmalıydı.

Dustan boğazını temizledi. "O da pek kendini sevdirmeye çalışmıyor. Kemanının sesi gün doğmadan saatler önce koridorlarda yankılanmaya başlıyor."

Neredeyse gülecektim. Zo ve Harper'ın arkadaş olmalarına şaşmamalıydı.

"Dışarıda komplo kurduğunuzu *duyabiliyorum*," dedi Zo kapının diğer tarafından, ses tonu sertti. "Başka yapacak işiniz yok mu sizin?" Kilit takırdadı ve kapı savrulup açıldı. Zo'nun bir eli hançerine dolanmış, diğeri yumruk olmuştu.

Bir an bana baktı ve gözleri kocaman açıldı. "Ah!" Hançeri indirdi. "Majesteleri. Ben... affedin..." Reverans yaptı. "Öyle demek... sözlerim..."

"Benim için değildi. Biliyorum. Girebilir miyim?"

Gözlerindeki şaşkınlık kayboldu ve yerini şüpheyeye bıraktı. Bir an reddetmesini bekledim, reddederse ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yanı muhtemelen o hançeri *benim* üstümde kullanmak istiyordu.

Ama yapmadı. Bir adım geri çıkarak kapıyı ardına kadar açtı. "Tabii."

Odasına girdim. Küçük fakat iyi döşenmiş bir odaydı, diğer muhafız odaları gibi. Pencere yoktu çünkü Kraliyet Muhafızları saldırıya açık olamazdı, ama tuğlaların arasında temiz hava girmesine müsaade eden birkaç dar aralık bulunuyordu. Bir köşeye asılan büyük fener badanalı duvarlarda gölgeler bırakıyordu. Diğer köşedeki küçük odun sobası içeriği ısıtıyordu. Yatağın ayakucunda geniş bir sandık ve ön duvarda ince bir dolap vardı. Masanın üstü kitaplar, parşömen ve yazı setiyle kaplıydı. Silahlar ve zırh asmak için arka duvara bir raf yerleştirilmişti, fakat Zo'da artık hiçbiri olmadığı için raflarda sadece kemanı duruyordu.

Dustan ve Copper benim peşim sıra içeri girdi, hepimizin ayakta durmasına ancak yetecek kadar yer vardı. Ben odasını

İncelerken Zo da beni izliyordu, bakışları arkamdaki muhafızlara kaydı. Göz göze geldiğimizde yutkunduk.

“Sorun çıkarmadan giderim, Majesteleri,” dedi sessizce.

Kaşlarımı çattım. “Ne?”

“Muhafızlara gerek yok. Emir verirsiniz giderim. Biliyorum, ben...” Tereddüt etti ve cesaretini toplar gibi göründü. “Kraliyete karşı geleceğime inandığınızı biliyorum, ama asla...”

“Zo. Buraya kovulmanı emretmek için mi geldiğimi düşünüyorsun?”

Tekrar Dustan ve Copper’a baktı. “Ben... evet?”

“Hayır,” dedim. “Kraliyet Muhafızlarındaki rolüne son verirken biraz aceleci davrandığımı düşünüyorum.”

O alaycı bakış geri gelmişti. “Öyle mi?”

“Lordum,” dedi Dustan, sesi gergindi.

Onu duymazlıktan geldim. “Evet,” dedim. “Harper’ı koruma amacıyla hareket ettin. Onun emrini yerine getirdin. Değil mi?”

“Evet, Majesteleri,” dedi yavaşça. “Öyle yaptım.” Tekrar Dustan’a baktı. “Kraliyet Muhafızları arasındaki görevimi tekrar teklif etmek için buradaysanız iyi olacağını sanmıyorum.”

“Niyetim bu değil.”

“Değil mi?” Kaşlarını çattı. “O zaman neden buradasınız?”

“Harper için endişeleniyorum. Büyücü tehditlerini açık açık ortaya koydu. Syhl Koyağı saldırısı kapıda. Aramızda casuslar olabilir. Şehirlerimin çoğu hükümdarlığımı kabul etmeyi reddetti. Kordiyar’ın tamamı risk altında.”

Şüpheli ifadesi yüzünden kayıp gitti. “Biliyorum.” Durdu. “Harper için ben de endişeleniyorum.”

“Çünkü o senin arkadaşın.”

“Evet.”

Dustan’a baktım. “Duyduğuma göre Kraliyet Muhafızları hâlâ aralarında kaldığın için hoşnutsuzluklarını dile getirmişler.”

Konuşmanın nereye gittiğini anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. "Harper gitmemi istemiyor."

Bilgiç bir şekilde gülümsedim. "Sabahın erken saatlerinde diğer muhafızları eğlendirmekten epey hoşlanıyormuşsun."

"Bayılıyorlar," dedi duygusuz bir sesle.

"Sana başka bir oda teklif ediyorum," dedim. "Harper'inkinin karşısında." Durdum. "Ve bugün Demir Gül'den ayrılırken bize eşlik etmeni istiyorum."

Beni inceledi. "Neden?"

"Sen yanımdayken kendini daha güvende hissedeceğini düşünüyorum. Ben de öyle hissedeceğim."

Gözleri biraz kısıldı ve cevap vermek için nefes aldı, fakat sonra vazgeçmiş olmalıydı, hiçbir şey söylemedi.

"Lütfen dürüst ol," dedim. Gözleri bir an arkamdaki muhafızlara kaydı. "Dustan. Cooper. Koridorda bekleyin."

Koridora çıktılar ancak kapıyı açık bıraktılar. Zo'dan, Harper'ın kendisinden korktuğum kadar korkmuyordum, o yüzden uzanıp kapıyı kumandanımın yüzüne kapattım.

"Seninle aramız bozuldu," dedim. "Ama artık böyle olmasını istemiyorum."

Tekrar reverans yaptı. "*Nasıl isterseniz, Majesteleri.*" Sesindeki alaycılık yoğun değildi, ama yine de oradaydı.

"Dürüst olmanı istedim," dedim ifadesiz bir sesle. "Bana inanmıyor musun?"

"Harper'a değer verdiğinizde inanıyorum. Benden bir şey istediğinize ve çatışma durumunda olmamızın istediğiniz şey düşünüldüğünde *uygun* olmayacağına inanıyorum." Tekrar cesaretini toplayışını izledim. "Ve en başında, neden çatışma durumunda olduğumuzu anlamadığınıza inanıyorum."

Sesi soğukkanlı ve içtendi, ben de aynı tonla cevap verdim. "Emirlerime karşı geldin ve Kraliyet Muhafızlarındaki pozisyonunu kaybettin. Nedir yanlış anlaşılan?"

"Ben emre karşı gelmedim. Size ihanet etmedim. Yemini-

me ihanet etmedim." Omuzları şimdi gergindi, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Harper'ı korudum. Yapmasam Grey'in peşinden kendi başına giderdi ve siz de bunu gayet iyi biliyorsunuz. Hepimizi çok güç bir duruma soktunuz."

"Ben de çok güç bir durumdaydım," dedim sinirli bir şekilde.

"Biliyorum!" dedi hiddetle. "Hepimiz biliyoruz!"

"Bilmiyorsun..." diye başladım ama kendimi tuttum. Her zamanki gibi öfkem ve hüsranim karşımdaki insana karşı değildi. Durup nefes aldım. Odun sobası çıtırdadı. Tekrar konuşabildiğimde sesim daha ölçülüydü. "Durumun farkındaysan neden çatışma hâlindeyiz peki?"

"Neden mi?" Kulaklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Çünkü Harper benim *arkadaşım*."

Nedeni bu kadar basitti işte. Ya da öyle olmalıydı. Ama değildi.

"Harper ve ben farklılıklarımızın üstesinden geliyoruz," dedim.

"Bir sonraki tartışmanıza kadar."

Neredeyse irkilip geri çekilecektim. Buraya geldiğime pişman olmaya başlamıştım ve bunun bana meydan okumasından mı yoksa meydan okumaya hakkı olmasından mı kaynaklandığından emin değildim. "Yani benden nefret mi edeceksin, sonsuza kadar? Alacağın pozisyon bu mu, Zo?"

Ateş üfleyecekmişçesine nefes aldı, ancak durdu ve nefesini bıraktı. "Hayır. Sizden nefret etmiyorum." Durakladı. "Ama sizin arkanızda toplayacağınız -ve korumanız gereken- koca bir krallık var. Harper'ın kimsesi yok. Ama yine de burada kalıyor. Sizin için."

Bu sözler bana tokat gibi çarptı. Göğsüm aniden sıkıştı ve derin bir nefes almam gerekti.

"Kardeşi gitmesini istedi," diye devam etti Zo daha sessiz bir şekilde. "Onlarla birlikte. Syhl Koyağı'na."

“Biliyorum.”

“Grey değildi.”

Kelimeleri yavaş yavaş sindirirken ona baktım. Grey istememişti. Ve Harper gitmemiştir.

Ama sorsaydı gidebilirdi.

Sohbetin içimde uyandırdığı şüphelerden hoşlanmamıştım. Harper kaldı. *Buradaydı*. Benim için. Tıpkı Zo’nun onun için kaldığı gibi.

“Sanırım sana bir minnet borcum var,” dedim. Kaşları kalktı, ama sözüm bitmemiştir. “Ve bir özür.” Sesim alçaldı. “Harper muhafızların sana sataştığından bahsetmemiştir.”

Zo başını iki yana salladı. “Bilmiyor ki. Ayrıca neden kızdıklarını da anlıyorum.”

Bir süre sessiz kaldık. Zo’nun vücudumu parçalara ayırıp odun sobasına atmadığından emin olmak için odaya dalmadan önce Dustan’ın bana daha ne kadar mahremiyet tanıyacağını merak ediyordum.

“Buraya gerçekten seni kovmak için geldiğimi mi düşündün?” dedim.

“Elbette.”

Elbette. Bu bana Harper’ın dans pistinde hayal kırıklığının sebep olduğu siniri arkadaşlarından çıkarmamamı söyleyişini hatırlatmıştı. Acaba herkes benden olabilecek en kötü şeyi mi bekliyordu?

Aslında bu duyguya yabancı değildim fakat artık lanetli olmadığım için, kararlar yalnızca ve yalnızca bana ait olduğu ve büyük etkileri olabildiği için şimdi daha farklı geliyordu.

Bundan hoşlanmamıştım.

“Aslına bakarsan,” dedim, “sana yeni bir iş teklif etmeye geliyordum.”

“Nasıl bir iş?”

“Muhafızlık.”

Çileden çıkmış görünüyordu. “Kraliyet Muhafızları asla...”

“Benim muhafızım olmayacaksın,” dedim. “Harper’ın muhafızı olacaksın.”

Ağzı kapandı.

“Şu an krallığımda fazla belirsizlik var,” diye devam ettim. “Ben ne emir verirsem vereyim, biliyorum ki Kraliyet Muhafızları onun hayatına benimkinden daha fazla değer vermeyecek. Ama sen, bence, öyle yapmazsın.”

Hiçbir şey söylemedi. Gözleri kapanmıştı, benimle aynı fikirde olduğundan mı yoksa böyle söylediğim için kızdığından mıydı bilemiyordum.

“Kraliyet Muhafızlarıyla eğitim aldın,” dedim. “Halk içindeyken onun yanında bulunmaya gayet uygunsun.”

Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu, o yüzden dik bakışlarına karşılık verdim. “Ya da reddedebilirsin. Böyle gibi devam edebiliriz.”

“Harper’a bunu isteyip istemediğini sordunuz mu?”

Soru beni şaşırtmıştı. “Hayır. Sormadım.”

İçini çekti. Bir şey söylemedi.

“Pekâlâ,” dedim. “Düşündüğün için teşekkürler.” Kapıya yöneldim. Hayal kırıklığı hiç yabancı bir duygu değildi.

Ama kapı koluna varmadan döndüm. “Zo. Lütfen.” Durakladım. “Haklıydın. Harper kendini hiç tereddüt etmeden riske atardı.”

“Biliyorum. Harper hayır deme fırsatı bulamadan evet desem mi diye karar vermeye çalışıyorum.”

Bu beni gülümsetmişti. “Yani reddetmiyor musun?”

“Tabii ki hayır.” Zo gülümsememe karşılık vermedi. “Ne kadar ödemeyi düşünüyorsunuz?”

“Senin için uygun rakam nedir?”

Gözleri kısıldı ve muhafızların aldığıının iki katından da fazla bir rakam söyledi.

Bu meydan okumanın Harper’ı temsilen mi yoksa tamamen kendi adına mı olduğunu bilmiyordum, ama önemli de-

ğildi. “Anlaştık,” dedim kolayca, gözleri neredeyse kafasından fırlayacaktı. “Eşyalarını taşımana yardım etmeleri için sana hizmetçi gönderirim. Bir saat içinde Gümüş Ay’a gitme niyetindeyiz. Hazır olabileceğini düşünüyorum?”

“Ama... evet? Evet.” Boğazını temizlemesi gerekti. “Majesteleri.”

“Güzel.” Kapıya uzandım.

“Biliyor musunuz,” diye seslendi arkamdan, “Harper için bedavaya da çalışırdım.” Durdu. “Sadece bu işin sizin için ne kadar değerli olduğunu merak etmiştim.”

“On katını da verirdim.” Harper’ın Lilith’in göğsüne hançer sapladığı ânı hatırladım. Aniden gelen hissi bastırmak için elimi karnıma koymam gerekti. “Harper için sana her şeyimi verirdim.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

HARPER

Sonunda dışarısı soğuk olduğu için mutluydum, çünkü Washington, DC’de en çok özlediğim şeylerden biri deodorantlara olan çabuk erişimdi.

Freya’nın güzel kokmamı sağlayacak yarım düzine kavanoz losyon, iksir ve pudrası vardı ancak hiçbirisi terlememi engellemiyordu. Koridorda köşeyi döndüğümde kol zırhlarımı çözmenin tam ortasıyındaydım ki alçak sesler duyunca birden durdum. Freya’nın sesi tanıdıkta, ama Jamison’ın sesini tanımam biraz zaman aldı. Onu kısa bir süreliğine muhafız, sonra asker olarak tanıdım; savaşta kolunu kaybeden ve alayının tamamının Syhl Koyağı orduları tarafından yok edilmesini izlemek zorunda kalan, yine de Rhen’e hizmet etmek için yeniden üniforma giymeye gönüllü biri olarak.

Kısık sesle ve nazikçe konuşması beni şaşırttı. Freya’nın onu yakından tanıdığı belliydi. Kapıma giden yolda tereddütlerle durdum ve yüzüme küçük bir gülümseme yerleşti. Rhen’in partisinin olduğu gece de Jamison’dan bahsetmişti; ama alçak sesleri, aralarında sıradan bir arkadaşlıktan fazlası olduğunu düşünmeme sebep oldu.

Dudağımı kemirdim ve onları rahatsız etmemek için sessizce odama süzüldüm. Buradaki her şey o kadar narin, o kadar belirsizdi ki bu bana aşkın her yerde çiçek açabileceğini hatırlamam için umut vermişti, en karanlık zamanlarda bile.

Ama sonra Freya'nın hıçkırdığını duydum, Jamison, "Mecburum. Mecburum," diyordu.

Ağlıyor muydu? Kapısı açıktı, pervaza tutundum ve eklemelerimle çerçeveye vurdum. Hemen ayrıldılar ancak birbirlerine sarıldıklarını, Jamison'ın elinin Freya'nın sırtına inen saçlarını okşadığını görmemi engelleyecek kadar hızlı değillerdi.

Freya aceleyle gözlerini sildi. Sarı saçları kurdelesinden çıkmıştı ve yanakları kızarmıştı. Jamison'ın üniformasının omuzunda ıslak bir yer vardı, fakat beni gördüğünde esas duruşa geçti. "Leydim."

"Ah, leydim," dedi Freya. Yine gözlerini sildi. "Beni affedin."

"Af dileme." Kapı eşliğinde kararsız kaldım. "İyi misin?"

"Evet. Evet, tabii." Ama yine hıçkırdı.

Gözlerim odayı tarayıp çocukları aradı ama orada değillerdi. "Çocuklar iyi mi?"

"Ahl Evet. Dahlia ve Davin aşağıda, mutfaktalar. Bebek yan odada uyuyor." Derin bir nefes aldı ve eteklerini düzeltti. Jamison yanında sessizdi ve sabırla bekliyordu. İfadesinden hiçbir şey okuyamıyordum.

"Eh," dedim. "Tamam o zaman. Güzel."

Hiçbir şey söylemedim. Onlar da bir şey söylemediler.

Birden her şey çok garip bir hâl almıştı.

"Ben az önce... şey, ağladığımı duydum da. Sadece bir... biliyor musun? Boş ver. Beni ilgilendirmez." Kapıdan geri çekildim. "Sadece... Ben odamda olacağım."

Kendimi aptal gibi hissediyordum. Yüzümü ateş basmıştı, kendimi odama kapattım. Kol zırhlarımı çıkardım, kılıç kemerimi çözdüm ve terli deriyle birlikte kurumaları için hepsini şöminenin yanına fırlattım. İç çekerek spor sütyeni niyetine

kullandığım kemik çubuklu keten korseyi çözmeye çalıştım ancak arkadan bağlanıyordu. Buradaki onca giysinin neden hep biri yardımıyla giyilip çıkarılması gereken şeyler olduğunu anlamıyordum. Bazen bir tişört için her şeyimi verebilecek hâle geliyordum.

Kapım usulca açıldı, arkamı dönmedim çünkü yüzüm hâlâ yanıyordu. “Özür dilerim,” dedim. “Bölmek istememiştim. Ağlıyordun ve iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Freya’nın soğuk parmakları ellerimi nazikçe kenara itip omurgamdaki kurdeleleri çözmeye başladı fakat konuşmuyordu. Kızmış mıydı, yoksa hâlâ duygusal olduğu için biraz müsaade mi gerekiyordu karar veremedim.

“Ben kendim yapabilirim,” dedim sessizce. “Eğer şu an Jamison’la olman gerekiyorsa.”

Parmakları kurdeleleri sertçe çekti ve kumaş göğüs kafesi-me o kadar sıkı sarıldı ki bağırmak için nefes alamadım bile.

“Hayır, tatlım,” dedi kesinlikle Freya’ya ait olmayan kötücül bir ses. “Bence seninle olmam gerekiyor.”

“Lilith.” Adını güçlükle fısıldayabilmişim. Serbest kalmaya, dönmeye çalıştım fakat kurdeleleri daha da sıkı. Tişört olsa bu baskıdan yırtılırdı, ama korse böyle şeylere dayanacak şekilde yapılmıştı. Kaburgalarım kırıldı kırılacakmış gibi hissediyordum. Nefes almaya çalıştım ama ancak gıcırda gibi bir ses çıkarabilmişim. Boynumu tırmaladım, ama faydası olmadı.

Tüm silahlarımı köşeye fırlatmışım. Tam bir *aptal* gibi. Paniğin üstesinden gelmem gerekiyordu. Düşünmek zorundaydım.

Şansıma, Zo’yla aylarca talim yapmışım.

Dirseğimi geriye doğru savurdum ve Lilith’in homurdandığını duyduğuma memnun oldum, ama bırakmamıştı.

Aksine sanki parmakları korsenin içinden geçip sırtıma girmişti, tek hissettiğim ateş oldu. Buz. Omurgamdaki bir milyon iğne. Göremiyordum. Nefes alamıyordum.

"Görüyor musun?" dedi, sesli aynı anda hem kükreme hem de fısıltı gibiydi. "Onu kontrol etmek için seni öldürmeme gerek yok. Sadece neler yapabileceğime dair hatırlatmalar bırakmam yeterli."

Tamamen yere kapandım. Lilith sırtımdaydı. Sanırım bir ara acıdan kustum. Emin olamıyordum. Kan ve safra tadı alabiliyordum. Her şey acı veriyordu, mermere karşı hıçkırıklara boğuldum.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Gerçekten çok kötüyüm."

Cevap veremedim. Düşüncelerim konuşabilmek için yeterince organize olamıyordu. Daha önce acının ne olduğunu bildiğimi sanırdım. Amansız ve cesur olduğumu sanırdım; şimdi yerde ağlıyordum.

"Onun yanında duruyorsun," diye tısladı Lilith, "sanki buna layıkmiş gibi. Sanki kendi eliyle binbir türlü zarara yol açmamış gibi."

Kör edici acı karşısında dişlerimi sıktım. Rhen'in insanlarına neler yaptığını biliyordum, ama hepsini Lilith'in yarattığı vahşi canavara dönüştüğü sırada yapmıştı. Her şey için kendini suçluyordu Rhen, yapmamalıydı. "O... asla... asla..."

"Ah, öyle mi?"

Görüşüm karardı fakat acı devam ediyordu. Aniden zihnimde bir görüntü belirdi: Grey ve Tycho avluda duvara zincirlenmişti, karanlıkta meşaleler titreyordu, Rhen emir verirken gölgeler dans ediyordu. Sırtımda ateşten bir çizgi uzandı — kırbaç yarası. Bağırmaya çalıştım ama sesim çatallı ve boğuktu.

"Eminim buna da benim sebep olduğumu düşünüyorsundur," dedi acımasızca, nefesinin sıcaklığını kulağımda hissettim. İrkilip geri çekildim.

"Bunda benim hiçbir payım yoktu," dedi ve görüntü değişerek burada, kaledeki bir odaya dönüştü. Rhen odasındaki masanın yanında duruyor, ceketini giyliyordu. Ama... farklı görünüyordu. Nedenini tam olarak çıkaramıyordum.

“Muhafızlarım arabanızı çağıracaktır,” diyordu ve sesi soğuk, duygusuzdu. “Çay getirmelerini emrettim.”

“Ama, Majesteleri...”

Konuşan kadını göremiyordum, ama sesini tanımıştım. Lilith’ti. Rhen’i onun gözünden görüyordum. Açığı düşünecek olursak yataktan bakıyor olmalıydı.

Lanetin öncesiydi bu. Hem korkmuş hem de büyülenmiştim.

Görüntü devam etti. Kapı hafifçe vuruldu ve içeri çay ve tatlı taşıyan genç bir hizmetçi girdi. Rhen onu tamamen görmezden geliyordu ve çocuk da kraliyet ailesi tarafından görmezden gelinmeye alışkın görünüyordu. Tepsiyi masanın üstüne bıraktı ancak bardağı doldurmak için demliği eğdiğinde bir an dengesini yitirip bardağı düşürdü. Bardak mermer zeminde paramparça oldu. Her yere çay sıçramıştı – Rhen’in çizmeleri dahil. Çocuk irkildi ve Rhen’e baktı. “Ba... bağışlayın, Yüce...”

“Muhafızlar.” Rhen ona bakmadı bile.

Kapıda bir muhafız belirdi ve Grey olduğunu fark ettiğimde sarsıldım. O da Rhen gibi biraz farklı görünüyordu. Daha genç değildi, sadece... aynı değildi. Belki gözlerindeki ifadelerden ya da varlıklarının ağırlığındandı – ya da belki henüz kaybetmedikleri ya da kazanmadıkları bir şey yüzünden.

Grey bir şey söylemeye fırsat bulamadan Rhen, “Onu buradan çıkarın. Pişman olmasını sağlayın,” dedi, Lilith’i başıyla selamladı ve “Elveda, leydim,” dedi.

Sonra kapıya döndü.

Grey’in gözleri soğuktu. Bağırان çocuğun kolunu tuttu.

Korkunç Grey.

Arkamda, günümüzün Lilith’i fısıldadı, “Hepsi canavar, değil mi?”

Görüntü karardı ve acı içindeki hâlime o kadar çabuk döndüm ki haykırdım.

Lilith’in parmakları büküldü, kemiklerimin derimden çıkmak üzere olduğunu hissettim.

“Kötü olanın ben olduğumu düşünüyorsun,” dedi; acı, damarlarımda geziyordu. “Canavarın ben olduğumu düşünüyorsun. Ama seçimleri kim yaptı, Harper?”

Hıçkırıkların arasında boğuluyordum. Hâlâ mermerin üstünde yüzüstü yatıyordum, gözyaşlarım yerde birikinti oluşturmuştu.

“Rhen’in ailesi türümü katletti,” dedi. “İntikam istediğim için beni mi suçluyorsun? Kendin de gördün, ben daha ortaya çıkmadan o canavardı zaten.”

“Hayır,” diye içimi çektim. “Hayır... sen...”

“Askeri hareket görmek istiyorum, *Prenses*,” diye tısladı. “*Bana* boyun eğdiğini görmek istiyorum, sana değil. Anlaşıldı mı?”

Parmakları beni sıkıştırdı. Görüş alanımda noktalar parladı ve altımdaki mermer siyaha döndü.

Bir an kendimden geçtim sandım ama hayır, zemin değişmişti. Asfaltta yatıyordum. Başımı kaldırmaya çalıştım ve bir kaldırımın soluk gri betonuyla bir su giderinin paslı parmaklıklarını gördüm. Aralarına bir şeker ambalajı takılmış, kenarı rüzgârda dalgalanıyordu.

Washington, DC’ye dönmüştüm.

“Hayır!” diye feryat ettim. Eğer beni burada bırakırsa geri dönmemin hiçbir yolu yoktu. Rhen’e yardım etmemin bir yolu yoktu. Asla...

Araba kornası ötünce başımı çevirdim ve doğruca üstüme gelen bir arazi aracı gördüm.

Çığlık attım ve araba kayboldu. Odama geri dönmüştüm, çığlık hâlâ boğazımda yankılanıyordu.

“Unutma,” dedi Lilith, nefesi kulağımda sıcaktı. “Seni de onu kontrol ettiğim kadar kolaylıkla kontrol edebilirim.”

“Hayır,” diye bağırdım ve onu üstümden atmak için kendimi hazırladım. “Hayır.”

Bir el omzuma yapışıp beni çevirdi. Hızlıca doğruldum; çılgınca sallanıyor, öfkeyle çılgık atıyor, tırmalıyordum.

“Leydim. *Leydim*.” Bir erkek sesi bana sakın olmamı söylüyordu, parmaklarımın insan derisi ve ipek yerine zırh derisi ve metal tokaları tırmaladığını fark ettim.

Dustan yanımda diz çökmüştü ve parmaklarım zırhını ölümcül bir şekilde kavırıyordu. Lilith omurgamı kırmamıştı. Hiçbir şeyi kırmamıştı. Sırtımın ıslak olduğunu hissediyordum ancak ter mi yoksa kan mı olduğundan emin olamıyordum, karnım ağrıyor, acıyordu. Öyle titriyordum ki dişlerim birbirine çarpıyordu. Nefesim, aramızdaki boşlukta hırıltıyla ve panik içinde çıkıyordu.

Dustan ve ben arkadaş değildik, ama düşman da değildik. Parmaklarım bir türlü onu bırakamıyordu. Onun yerine yüzümü zırhına dayayıp ağladım.

Orada ne kadar oturdum bilmiyordum, ama uzun sürmemişti. Rhen beni böyle bulmamalıydı. Lilith’in döneceğinden zaten çok korkuyordu. Parmaklarımı açtım, geri çekildim ve Dustan’ın yalnız olmadığını fark ettim. Freya ve Jamison arkasında duruyordu ve kapıda bir muhafız daha vardı.

Gözlerimi sildim. “Kanayan bir yerim var mı?”

Dustan yüzümü taradı, sonra vücuduma göz gezdirdi. “Hayır.” Durakladı. “Büyücü mü buradaydı?”

“Evet.” Keşke titremeyi bırakabilseydim. Freya dehşetle içini çekti. Eli Jamison’ın elini kavramıştı.

Dustan koridorda bekleyen muhafıza emir verecekmiş gibi doğrulmaya yeltendi, prensi çağıracağına emindim, biliyordum işte. Rhen benim içimdeki paniği ve korkuyu emecek, kendi içindeki panik ve korkunun ikiye katlamasına izin verecekti, her zamanki gibi. Lilith onu kontrol etmeye devam edecekti.

Güç bela ayağa kalktım ve görüş alanımda parlayan nokta-

ları görmezden gelerek Dustan'ın kolunu yakaladım. "Kumandan." Sesim, boğazım çakıl taşıyla dolu gibi çıkıyordu. "Rhen'e söyleyemezsin."

Elime baktı ve sesini alçalttı. "Leydim. Bunu sır olarak saklayamam..."

"Yapabilirsin. Dustan, yapmalısın."

Bana baktı, ifadesi kesinlikle yapamayacağını söylüyordu. "Lütfen." Parmaklarımı kol zırhına gömdüm. Grey asla boyun eğmezdi, ama Dustan belki eğebilirdi. "Lütfen, Dustan. Lilith onun orduyu harekete geçirmesini istiyor. Elini zorlamak istiyor. Ona izin veremeyiz. Bu şekilde değil."

Bakışları sertti, kabul edeceğini sanmıyordum, ama sonra Jamison bir adım öne çıktı. "Büyücü askeri eylem istiyorsa istediğini alacak. Majesteleri kuvvetlerin sınıra konuşlanmasını emretti."

Gözlerimi kırıştırdım. "Öyle mi?"

Freya başını salladı. Yanakları ağlamaktan hâlâ pembeydi fakat gözyaşları kurumuştı. "Evet," dedi. "Jamison da dağ geçidine atanan alayda."

Bir Freya'ya, bir Jamison'a baktım. Bunun iyi haber olması gerekiyordu çünkü böylece Lilith yatışmış olacaktı — ama öyle değildi. Dağ geçidine atanan alay, Syhl Koyağı'ndan gelecek askerlerle ilk karşılaşan alay olacaktı.

Ve muhtemelen ilk ölecek.

Her zaman olduğu gibi her şey çok karışıktı. Düşünemiyordum. Düşünemiyordum.

Yüzümü ovuşturup nefes aldım. "Dustan. Lütfen. Onu manipüle etmek için beni kullanmaya çalıştığını görmüyor musun?"

"Görüyorum."

"Ona izin..."

"Ayrıca Kordiyar'ı Majestelerinin yönettiğini de biliyorum." Durakladı. "Sizin değil."

“Bak,” dedim. “Gümüş Ay’a gidiyoruz. Rhen destek toplamaya çalışıyor, değil mi? Ona olanlardan bahsederek hiç gıltımayabilir.” Hâlâ bütün gövdem acıyordu ve bir saat at binmenin nasıl acıtacağını düşünmemeye çalışıyordum. Lilith’in az önce yaptıklarını duyarsa Rhen’in odamdan çıkmama izin vermeyeceğini düşünmemeye çalışıyordum.

İhanete uğradığını hissettiğinde Grey ve Tychon’a ne yaptığını düşünmemeye çalışıyordum. Lilith daha az önce Rhen’in odasına çay döken bir çocuğa nasıl davrandığını göstermişti. Şimdiye dek onun böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim, ama içinde hâlâ ondan bir parça olduğunu biliyordum.

Dustan ondan bir şey saklarsa nasıl tepki vereceğini düşünmemeye çalışıyordum.

“O zaman ona benim söylememe izin ver,” diye önerdim. “Sadece... geri dönene kadar beklememe izin ver.” Dustan hâlâ kabul edecek gibi görünmüyordu. “Sadece birkaç saat! Ne fark eder ki?”

Bana uzun süre sabit gözlerle baktı, sonra içini çekti. Bu bir onaylama mı yoksa çileden çıkma mıydı emin olamıyordum, ama Rhen’i çağırımları için emrini vermedi. Bir adım geri çıktı ve kapıya döndü. “Hazırlansanız iyi olur, leydim. Majesteleri kısa süre içinde yola çıkmaya hazır olacak.”

“Evet. Evet, elbette.” Korsemin iplerini çekiştirmeye çalıştım, Lilith’in sıkışından sonra muhtemelen kesilmeleri gerekecekti. “Freya, bana...”

“Tabii, leydim. Derhal.” Jamison’a bakarak onun yanından ayrıldı.

Durdum. Aralarına girmek istememiştim. “Hayır. Hayır, üzgünüm. Siz devam edin... yaptığınız şeye.”

Jamison başını iki yana salladı. “Birliğe dönmem gerek, leydim.” Freya tam çekilemeden elini sıkıca tuttu, eğildi ve parmak boğumlarına bir öpücük kondurdu. “Elimden geldiğinde haber gönderirim.”

Ardından gitti ve Freya'nın gözleri doldu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Jamison'la senin... bilmiyordum."

"Ben bile biliyorum sayılmazdı," dedi. "Daha yeni konuşmaya başlamıştık." Yanaklarından akan yaşları silip omuzlarını kaldırdı. "Affedin. Ben..."

Gidip ona sarıldım. İçim acıyordu, çekildim ve Lilith'in etkilerini kafamdan atmak zorunda kalarak arkadaşşıma tutundum.

Freya, Rhen gibi değildi. Ona destek olmama izin verdi ve yüzünü omzuma bastırdı – ama sadece bir anlığına. Sonra çekilmeye çalıştı. "Uygunsuz davrandığım..."

"Ben senin omzunda defalarca ağladım," dedim. "İyiliğinin karşılığını verebilirim."

Bu, nefesinin aksamasına neden oldu. "Çok şey kaybettim, umut beslemeye cüret etmek istemedim... ah, düşünemiyorum bile." Geri çekildi. "Kumandanın ne dediğini duymadınız mı? Hazırlanmak zorundasınız."

Korse konusunda haklıydım. Çıkarmak için kurdeleleri kesmek gerekmişti. Daha gösterişli bir elbisenin içine girmeme yardım ederken ikimiz de sessizdik ve düşüncelere dalmıştık, ardından beni aynanın karşısındaki bir pufa oturttu ve buklelerimi yola getirmeye çalıştı.

Aynada gözleri hâlâ kırmızı ve şişkindi.

Bundan nefret ediyordum. Her şeyinden. Ne zaman endişelenmeye beş dakika ara versem yeni bir şey tokat gibi suratıma çarpıyordu. Ya da sırtımdan bıçaklıyordu. Ya da Lilith her ne yapıyorsa.

"Rhen'den Jamison'ı burada tutmasını isteyebilirim," dedim yumuşak bir sesle. "Başka yerde görevl..."

"Hayır," dedi kısaca. "Hem o da bunu istemezdi. Kordiyar'ı korumanın büyük bir onur olduğunu düşünüyor," dedi. Durdu. "Ben de öyle."

"Biliyorum." Yutkundum. "Ben de öyle düşünüyorum."

Elini omzuma koydu ve omzumu sıktı. "Biliyorum. Şu anki cesaretiniz bunu kanıtıyor. Her günkü cesaretiniz bunu kanıtıyor." Karşılık olarak elimi elinin üstüne koyup sıktım. Bir anda gözlerim nemlenmişti. "Bir keresinde bana dünyanın en karanlık görüldüğü zamanların ışığın doğma şansının en yüksek olduğu zamanlar olduğunu söylemiştin."

Aynada bana başını salladı, ama sonra gözleri tekrar doldu. "Bazen ışığın çok kolay söndürülebileceğinden endişeleniyorum."

"O zaman tekrar yakarız," dedim her ne kadar bunun doğru olduğundan emin olamasam da. Ama onun ıslanmış yüzüne bakıp aksini söyleyemezdim. Bir kez daha aklıma annem gelmişti, yanlış kararlar verip durmasına rağmen onca zaman babamın yanında duruşu. Rhen'i düşündüm ve ben de mi aynı şeyi yapıyorum diye merak ettim. Konuştuğumda sesim neredeyse titreyecekti, onu kontrol etmem gerekti. "Tekrar tekrar, ne kadar gerekirse."

Göz göze geldik ve derin bir nefes aldı. "Evet, leydim."

Bir el kapı pervazına tıkladı ve Rhen'i görmeyi bekleyerek arkama döndüm, ama gelen Zo'ydu ve baştan aşağı Kraliyet Muhafızlarının giydiği deri üniformalara bürünmüştü. Kavrayabilmem için dönüp tekrar bakmam gerekti. Haşin ve duygusuz görünüyordu, doğruldum. "Zo?"

Sert çehresindeki bir şey değişti ve küçük bir gülücük sundu. "Majesteleri henî işe aldı."

Az kalsın taburemden düşüyordum. "Kraliyet Muhafızlarına geri mi döndün?"

"Ee... hayır. Senin koruman olacağım. Sadece senin."

Ona sarılmak istiyordum fakat artık üniformalı olduğu için muhtemelen pek yakışık almazdı. Freya'nın elini tekrar sıktım. "Gördün mü?" dedim. "Bir başka ışık."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

RHEN

Lanetin öncesinde giyinip hazırlanmama yardım eden hizmetkârlarım; elbiselerimi hazırlayan, tıraşımı yapan, düğmelerimi ilikleyen uşaklarım vardı. Emir versem ağzıma kaşık kaşık yiyecek koyacak insanlar.

Lanet başlayıp tüm kale personeli kaçtığında -ya da öldüğünde- Grey'den başka kimsem kalmamıştı. Haftalarca kendimi çaresiz hissetmişim. Uşaklarımın iç çamaşırlarımı nereye koyduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da çoraplarımı! Onları bulamadığım için günlerce botlarımı çorapsız giymişim. Bir kez bile kendim tıraş olmamışım ve denediğimde neredeyse boğazımı kesiyordum.

Grey'i odamın dışında beklerken bulduğumu hatırlıyordum; terk edilmiş, sessiz koridorda tek başına esas duruşta bekliyordu.

"Kumandan," demiştim sertçe. "Bana tıraş olmayı öğreteceksin." Uzun bir an boyunca bana bakmış, kendimi şımarık bir budala gibi hissetmişim; hele ben kanaması dursun diye boynuma ipek mendil bastırırken onun kendi elinden çıkma, tertemiz tıraşlı yüzüyle karşılaştığımda.

İfadesinin küçümseme veya horgörüye dönmesini bekledim. Belli etmeden iç geçirmesini. Kalede iki kişi kalmıştık ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O ânı küçük düşürücü bir hâle getirebilirdi.

Getirmedi. “Emredersiniz, lordum,” dedi sakince. “Malzemeleriniz var mı?”

Anının canımı acıtmasını bekledim ama nedense acıtmadı.

Lanet bozulduktan sonra kaledeki pozisyonların dolması için pek çok hizmetkâr tutmuş fakat kendi odam için kimseyi almamıştım. Eskiden zorunluluk gibi görünen bir şey artık havailik gibi geliyordu.

Ama bugün bir danışmanın bana nasıl giyineceğim konusunda yardım etmesini isterdim. Şehirlerimi ziyaret ederken genellikle özel dikim ceketler ve cilalı çizmeler giyerdim, gümüş veya altınla süslenmiş ipekler ve brokarlar. Asla babamın kiler kadar gösterişli değillerdi — ama kim olduğumu göstermeye yeterdiler. Bir vatandaş değil, bir asker değil. Bir prens — gelecekteki kralları.

Fakat Gümüş Ay’a yapacağım bu ziyarette bir orduyu komuta etmeye hazır görünmem gerekiyordu.

Kalın ketenden yapılma gömleğin iplerini bağladım ve üstüne parlak deri zırhımı yerleştirdim. Kırmızı kumaşlar göğüs plakamı çevreliyor, gövdemin merkezindeki nişanda bulunan altın aslan ve kırmızı gülle eşleşiyordu; tam kalbimin üstüne altın bir taç dövülmüştü. Kılıç kemerimi yerine geçirip yanına bir hançer ilıştirdim ve ön kollarıma parmak eklemlerime kadar uzanan bağcıklı kol zırhları geçirdim. Ağırlıkları sağlamlık hissi veriyordu ve şaşırtıcı derecede güven vericiydi. Belki kim olduğumun hatırlatılması gereken tek kişi bendim, halkım değil.

Uzun aynada kendime bir bakış attım ve gözlerim utanıp aynadan uzaklaştı. Bu zırhı aylardır giymemiştım; Syhl Koyağı tehditleri ilk belirmeye başladığından, Grey’le birlikte Harper’ın peşine düştüğümüzden beri. Şu an o anılarda kaybolmak

İstemliyordum. Askıdan bir pelerin aldım ve omuzlarıma yerleştirdim.

Odamdan çıktığımda Dustan ve Copper koridorda bekliyordu.

“Atları hazırlayın,” dedim koridora çıkarken. “Ben Prenses Harper’a bakacağım.”

Copper bana başını salladı ve merdivenlere yöneldi, fakat Dustan peşime düştü. “Efendim,” dedi sırtıma. Sesini alçak tutuyordu.

“Kumandan.” Zo’yu henüz koridorda göremiyordum ama Harper’ın kapısı açıktı. Koridor halısına ışık saçılıyordu.

“Prenses’le görüşmeden önce sizinle konuşmam gerek.”

Durmadım. “Zo hakkında başka endişelerin varsa...”

“Büyücü kadın kaledeydi.”

Söyleyebileceği pek az şey beni durdurabilirdi, ama bu başarmıştı. Ona döndüm. “Ne?”

“Büyücü, Prenses Harper’ı ziyaret etti. O...”

“Ne zaman?” diyerek cevap talep ettim. “Neden hemen söylemedin?” Panik kalbimi sardı ve hızlı adımlarla yürüdüm. “Zarar gördü mü? Bir şey...”

“Lordum. Durun.” Kolumu yakaladı. “Lütfen!” dedi. “Bitirmeme izin verin.”

Durdum. Nefes alıp verişlerim çok hızlı geliyordu. Tekrar Harper’ın kapısına baktım.

“Uzun zaman olmadı,” dedi çabucak, sessiz bir telaş içinde konuşuyordu. “Prenses zarar görmedi. Büyücü yalnızca tehditler savurmuş.” Durakladı. “Ancak Prenses Harper bu bilgiyi sizden saklamamı istedi.”

Nabzım hâlâ kulaklarımda uğulduyordu. Lilith, Harper’a mı gitmişti? Tehdit mi etmişti? Büyücünün isteklerini nasıl ifade ettiğini çok iyi biliyordum, ürpermemi bastırmam gerekti.

Ama sonra aklım Dustan’ın son sözlerine takıldı.

Prenses Harper bu bilgiyi sizden saklamamı istedi.

Hareket edemedim. Günlerdir büyücünün geri dönmesinden korkuyordum.

Şimdi korktuğum başıma gelmişti ve Harper bunu benden saklamaya çalışıyordu. İhanet gibi geliyordu. Gelmemeliydi, ama geliyordu işte. Benim ondan defalarca bir şeyler saklamamdan farkı yoktu, ama korku ve hiddet içimde dönmeye devam etti.

Sonra aklımda başka bir düşünce belirdi. Gözlerim hızla Dustan'inkilere döndü. "Daha önce de olmuş mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Birkaç saniye önce zırhın ağırlığı güven vericiydi, şimdi ise sahtekârlık gibi geliyordu. Sanki sadece yetkinmiş gibi davranıyordum. Ben Harper'ı güvende tutmak için gerçekleri ondan saklamıştım. Hayatını benim için pervasızca riske atmasını istememiştim.

O gerçeği benden saklıyordu çünkü bununla başa çıkamayacağımı düşünüyordu.

Kendimi kontrol etmem için derin bir nefes almam gerekti. Onunla yüzleşmek istiyordum. Saklanmak istiyordum. Kırılmıştım. Aşağılanmış. Korkmuş.

Öfkeli.

Harper, Dustan'ın sırrı koruyacağını düşünmüş olmalıydı, çünkü aksi hâlde şu an koridorda bana yalvarıyor olurdu.

"Başka kim biliyor?" dedim, sesim sertti. "Copper. Freya. Asker Jamison."

Yani sadece muhafız kumandanıma benden sır saklamasını söylemekle kalmamıştı, bir de bunu başkalarının önünde yapmıştı. Dürüstlük ve karşılıklı saygıdan geçen bir yol bulduğumuzu sanıyordum, belki de yanılmıştım. Çenem kasılmıştı. "Pekâlâ," dedim ve Harper'ın odasına giden kalan mesafeyi aşmak için döndüm.

Buradaki ikinci gününü hatırlıyordum, yoksul insanlara götürmek için mutfaktan yiyecek toplamıştı. Grey ve ben onun

peşinden tekrar gitmek zorunda kalmıştık -yine- ve neden yardım istemediğini sormuştum.

Çünkü edeceğini düşünmemiştim, demişti.

O an karnımda utanç büyümüştü.

Şimdi de o andan farklı gelmiyordu.

Kapısına gelince durdum. Bir yanım onu endişeli, titrer hâlde bulmaktan korkuyordu, Lilith'le yüzleştikten sonra biraz yılgın olmasını. Ama öyle değildi. At binmek için tasarlanmış menekşe rengi elbisesi, belindeki siyah deri korsesi ve kalçasının bir yanından sarkan hançeriyle göz kamaştırıcıydı. Asi birkaç bukle dışında saçları iki balıksırtı örgüyle sabitlenmiş, gözleri siyah sürmeyle çerçevelenmişti. Korkmuş görünmüyordu. Savaşçı bir prenses gibi görünüyordu.

Alçak sesle Freya ve Zo'yla konuşuyordu ama beni gördüğünde sustu. Gözleri kocaman açılmıştı. "Rhen."

Bana bu kadar az mı inanıyorsun? demek istedim.

Sanırım cevabı biliyordum ve hazırda bekleyen öfkemin bir kısmı da özgüvenim gibi solup gitti. Sanki birbirimize kilometrelerce öteden bakıyorduk. Bundan nefret ediyordum.

Dudaklarımdan kaçmak için fırsat kollayan çok kelime vardı, fakat tek söylediğim, "Atları hazırlattım, leydim," oldu.

Arkamı döndüğümde Dustan, bana çabucak reverans yapan uşaktan bir parça kâğıt alıyordu. Dustan hızlıca yazanı okudu ve "Chesleigh Darington, Syhl Koyağı'ndan haberlerle dönmüş," dedi.

Casusum. Vermem gereken bir savaş vardı. Benim gururumdan daha önemli şeyler risk altındaydı.

Harper kapıda belirdi. "Rhen," dedi. "Sorun ne?"

Tüm duygularımı kilitledim ve "Hiçbir şey," dedim. Dustan'a baktım. "Chesleigh'e Gümüş Ay Limanı'na gitmek üzere olduğumuzu söyle."

"Hizmetçilere oda hazırlamalarını..."

"Hayır. Bir at daha hazırlayın. Bizimle gelmesini istiyorum."

YIRMİNCİ BÖLÜM

HARPER

Rhen'in bugün Zo'yu benim yanımda at binmesi için tuttuğunu öğrenmek beni çok rahatlatmıştı, sonunda aynı fikirde olduğumuzu ve Lilith'i tatmin edecek doğrultuda ilerlediğimizi düşünmek de öyle. Ama şimdi Gümüş Ay'a gidiyorduk ve Rhen her zamankinden daha soğuk ve mesafeliydi, benim yanımda değil casusunun yanında at sürmeyi tercih etmişti. Mutlu olmam gerekirdi – askeri stratejiden ve harekâttan bahsediyorlardı. Ama Lilith'in yaptıkları yüzünden hâlâ canım yanıyordu ve kilometrelerce yol gitmek rahatsız hissetmeme, asabileşmeme sebep oluyordu. Ayrıca aramızda yanlış giden bir şeylerin olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Belki Chesleigh yüzündendi. Adını pek çok kez duymuştum; Syhl Koyağı hakkında değerli bilgiler karşılığı gümüş yığınları talep ettiğinden, sihre karşı duran bir grup hakkında bilgi sahibi olduğundan bazen saygıyla bazen küçümsemeyle bahsediliyordu. Rhen'in generalleriyle yakınlaşmayı başarmıştı, görünüşe göre prensin kendisiyle de öyle. Nedense onu gözümde korkutucu, yıpranmış bir asker olarak canlandırmıştım; daha yaşlı ve savaş ve siyasetten bıkmış biri. Benden ancak on

yaş büyük, amansız bir özgüvene ve keskin becerilere sahip, Rhen'in dikkatini flört ya da dalkavukluk yerine salt yetkinliğiyle çekecek biri olarak değil.

Chesleigh'e öfkelenmek istemiyordum. Özellikle bunlar yüzünden. Bizimle çalışan yetkin birinin olması iyi bir şeydi. Ama ben sadece kendimi korumak için kılıç dövüşünde dengemi nasıl bulacağımı öğrenmeye bile aylarımı harcamışken bu kadının Syhl Koyağı'na gidip krallığa sunacak bir şeylerle dönmüş olması aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Lilith bu savaşta beni Rhen'i manipüle etmek için kullanıyordu ve ben onu durduramıyordum bile. Destek yerine köstekmişim gibi hissettiriyordu.

Bu düşünceleri sevmiyordum. Ama düşünmeden edemiyordum.

Kordiyar'a ilk geldiğimde Rhen'in halkına yardım etmenin aslında ne kadar kolay olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Birkaç hamur işi ve etli turtayı çantaya doldurup hana götürüyordum.

İnsanlarımın hepsini doyurmaya yetmez, demişti Rhen.

Evet, ama bazılarını doyurabilir, Rhen, demiştim.

Bazılarını, ama hepsini değil.

Bunun yeterli olması gerektiğini düşündüğümü hatırlıyordum. Ve öyleydi de, bir süreliğine. Ama *insanlarının hepsi* çok fazla insan ediyordu.

Freya'nın Jamison için ağlayışını düşünüyordum. Gerçekten çok şey kaybetmişti.

Zo bana yaklaştı. "Demir Gül'den ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç konuşmadın." Dikkatle bana baktı. "Hasta mısın?"

"Ah. Hayır, iyiyim." Özgüvensiz hissettiğimi söyleyemezdim. Sırtımı dikleştirdim ve kendime toparlamamı söyledim. "Dinliyordum."

Chesleigh, Kordiyar sınırının hemen kenarında konuşlanmış askerlerden bahsediyordu. "Hiçbir müdahaleyle karşılaş-

madıkları için kuvvetleri ikiye katladılar,” diyordu. “Kör Kovuk’un yaklaşık elli mil kuzeybatısında, dağların eteğinde kamp kurdular. Ama pozisyonlarını korumaları için emir aldılar.”

Hiçbir müdahaleyle karşılaşmamışlardı çünkü uzun vadede bu savaşta savaşacak yeterli askerimiz yoktu. Rhen’in Jamison’ı bu yüzden mi sınır alayına gönderdiğini düşündüm – Grey’in hâlihazırda sahip olduğundan daha fazla hareket alanı kazanmasını önlemek için.

“En azından Grey hâlâ altmış günü bekleme onurluluğunu gösteriyor,” dedim.

Rhen omzunun üstünden bana baktı. “Topraklarıma asker sokmasında hiçbir *onurlu* yan olduğunu düşünmüyorum.”

Sesi sitemkârdı. Ben daha yorum yapamadan Chesleigh, “Ben de öyle,” dedi. Bana baktı. “Sizin askeri strateji deneyiminiz var mı, leydim?”

Tamam, şimdi ona öfkelenmek istiyordum.

Hayır, bu doğru değildi. Basit bir soru sormuştu sadece. Dürüst bir soru. “Çok az,” dedim.

“Kralınızın ordusunun lideri *kardeşinizdi*, değil mi?” Rhen’e baktı. “Ve de sonra o hainle kaçmıştı.”

“Jake hain değil,” diye çıktım.

Chesleigh önce Rhen’e, sonra bana baktı. “Prens Jacob kendini Grey’in sağ kolu olarak konumlandırdı. Onların ordularıyla talim yapıyor ve Grey ya da kraliçenin kendisi dışında kimseden emir almıyor. Eğer hain değilse Kordiyar’a hiçbir zaman sadık olmamış demektir, hatta belki Disi’ye de.”

Dur biraz, dur, dur. Cümleleri makineli tüfek mermisi gibi vurmuştu, sanki daha fazlası isabet etmeden tepki veremezdim. Jake’i Grey’le birlikte kaleye döndükleri günden beri görmemiştım; savaş ilan ettikleri, kardeşimin benimle yemek yiyip Jake’in, “Evet, Harp, dönüyorum,” dediği andan beri. Durup, “Sen de gelmelisin,” demişti.

Ve ben gitmemiştim.

O ve Grey'in eskiden birbirlerine olan nefretlerini geride bıraktıklarını biliyordum. Kardeşimin bu savaşın diğer tarafında olduğunu biliyordum.

Onu Grey'in sağ kolu olarak hiç düşünmemiştim. Rhen'e karşı planlar kurduğunu hiç düşünmemiştim. *Bize* karşı. Burada, Kordiyar'dayken Noah'la kendi hâllerindelerdi. Jake kendini Rhen'e sevdirmek için asla çaba göstermemişti – ve dürüst olmak gerekirse Rhen de durumu düzeltmeye hevesli davranmamıştı.

Ama kardeşim yapılması gerektiğine inandığı şeyi yapmakta asla tereddüt etmemişti – bu, ellerini kirletmek anlamına gelse bile. İlk defa onun bu savaş hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Rhen'e *karşı* mı savaşıyordu? Yoksa Grey *için* mi savaşıyordu?

Yoksa ikisi de değil miydi? Kendi için mi savaşıyordu, inandığı bir şey için?

Ben yanlış tarafta mıydım?

Anneme de böyle olup olmadığını düşündüm – söz konusu babam ve seçimleri olduğunda hep kendinden mi şüphe etmişti? Bilmiyordum. Lilith'in bana gösterdiği o sahne beynimde dönüp duruyordu, Rhen'in Grey'e sırf biraz çay döktü diye hizmetçi çocuğu odasından dışarı çıkarmasını emredışı.

Hepsi canavar, değil mi?

Rhen, Chesleigh'e döndü fakat Jake hakkındaki yorumlarına cevap vermedi. Bunu bana nezaketinden mi yapmıştı yoksa gerçekten umurunda mı değildi, bilmiyordum. Her hâlükârda midemdeki o eski, tanıdık öfke yumruğu geri dönmüş, belirsizlikle savaşıp büyümeye çalışıyordu.

"Ayrılmadan evvel," dedi sertçe, "Syhl Koyağı'nda bazı... eserler olduğundan bahsetmiştiniz."

Eserler. Ne tür eserler? Hâlâ benden sakladığı sırlar olmasından nefret ediyordum.

Ya da belki sır değillerdi. Belki paylaşmaya gerek görmediği askeri şeylerdi.

Beynimi kapatmam gerekiyordu.

“Fiyatı benim belirleyebileceğimi söylemiştiniz,” dedi.

Göğsümde bir şey sıkıştı. “Rhen’in öyle bir şey söylediğini sanmıyorum.”

Rhen bana baktı, gözlerinden lazer ışınları fırlatabiliyor olsa yapardı. “Bu konu için, söyledim.”

Bunun *derdi* neydi böyle? Çenemi sıktım. Bir keresinde asla bana sahip olduğum her şeyi sunmamamı, çünkü isteyen birinin mutlaka çıkacağını söylemişti. Ya Chesleigh tüm krallığı isterse? Savaşta avantaj elde etmek için neleri feda etmeye hazırды?

Chesleigh krallığı istemedi. “Bin gümüş,” dedi.

Kalbim yerinden oynadı. Bu çok paraydı. Rhen, vârisin bulunması için beş yüz gümüş sunmuştu ve insanlar elde etmek için birbirlerini öldürmeye hazırды. Arkamda Zo, alçak sesle nefesini verdi.

“Elinde ne var?” dedi Rhen.

Chesleigh kemerinden bir hançer çıkarıp uzattı. “İshellasa buz ormanlarından gelen çelikle yapılmış,” dedi. “Büyü geçirmez.”

Rhen hançeri alıp elinde tarttı. Silah eski duruyordu, kabsının çevresindeki deri örgüler kullanılmaktan incelmış gibiydi. Ancak bıçağın kendisi cilalanmış gümüşlendi ve taşı bile kesecek kadar keskin görünüyordu.

Dönüp kadına baktı. “Sadece bir hançer de olabilir.”

Chesleigh omuz silkti. “Doğru. Olabilir. Yine de eti kesecektir.” Durakladı. “Yakınlarımda hiç büyücü yok. Sizin var mı?”

Büyü geçirmez.

Yakınlarımda hiç büyücü yok.

Rhen’e baktım, ama o Chesleigh’e bakıyordu. “Bin gümüş.” Hançeri kemerine taktı. “Tamamdır.”

Silahlı Grey'e karşı mı kullanmak istiyordu? Yoksa Lilith'e mi?

Ya da her ikisine de?

Cevaptan korkuyordum – çünkü bildiğimi düşünüyordum. Bu, tıpkı Grey'i duvara zincirlemeyi seçtiği zamanki gibiydi. Bana söylememişti çünkü bilmek istememiştim. Şimdi de bilmek istemiordum. Grey'i öldürmeyi planladığını düşünmek istemiordum.

Ama elbette bu bir savaştı.

Rhen, kimseyi şaşırtmayan bir hamleyle, strateji edinmeye karar vermişti. "Syhl Koyağı'nın ne kadar askeri kaldı?" dedi.

"En az bin asker," diye cevap verdi Cheslegh. "Çok sıkı çalışıyorlar. Günde iki kez."

"Askerleri zinde ve savaşa hazır olacak," dedi Rhen. "Benimkiler de öyle. Bu sabah sınıra alay gönderme emri verdim."

En azından bunu biliyordum. Konuşmaya dahil olmak istiyordum. "Jamison bahsetmişti," dedim.

"Evet," dedi Rhen, neredeyse kestirip atar gibiydi. "Teğmenle konuştuğunuzu duydum."

Ona karşılık vermek için nefes almıştım ki Chesleigh'in başı hafifçe bana döndü, yolculuk grubumuzdaki herkesin dikkatinin bizde olduğunu fark ettim. Zo yanımdan mırıldandı, "Leydim."

Ağzımı kapattım. Atımın biraz geride kalmasına izin vererek Rhen'le arama mesafe koydum. Çok... bir şeydim. Kendi duygularımı ayırt edemiyordum bile, ama Rhen'e hareket çekmek istiyordum, en azından hıçkıra hıçkıra ağlamaktan iyiydi.

Keşke gelmeseydim. Şu anda neden bana ihtiyaç duyulduğundan bile emin değildim; hele ata binmek bile işkence gibi gelirken, her adımda vücudum sarsılıp Lilith'in yaptıklarını hatırlatırken.

Gümüş Ay'a varıp atları uşaklara bıraktığımızda Rhen, "Leydim," dedi, "Mareşalle yapacağım görüşme sizi sıkacaktır emi-

nim. ChesleIGH planlarımızı tartışmak için bana eşlik edecek." Sesi biraz soğuktu. "Belki Zo'yla pazarda dolaşmak istersiniz?" Bir kese dolusu para uzattı.

Gelirken çenemi kapalı tutmayı başarmış olabiliyordım, ama benim de bir sınırim vardı. Parayı ona geri ittim. "Benim kendi param var. Teşekkürler." Saldırgan bir reverans sundum ve arkamı döndüm.

Arkamda ChesleIGH'ın kıkırdadığını duyabiliyordum, sessizce bir şeyler fısıldadı.

Ellerim sıkılıp yumruklara döndü. O yumrukları savurmadan engel olan tek şey ChesleIGH'ın tırnağını dahil kırmadan beni yere serebilecekmiş gibi görünmesiydi.

Zo çabucak, "Gelin leydim," dedi. "Önce hangi standı ziyaret etmek istersiniz?"

"Okçuya gidelim," dedim sesimi alçaltmak için hiçbir çaba göstermeden. "İçimde yakın zamanda silah isteyebileceğime dair bir his var."

Üzücü olan şey, benim Rhen olmadan hiçbir yere gitmemiş olmamdı, o yüzden kendi param yoktu.

Karmaşık duygularıma rağmen bu güzel sonbahar havasında Rhen ve Mareşal'i dinlemek yerine pazarda gezecek olmaktan memnundum. Rhen'i defalarca askeri harekât haritalarının üstünde kafa patlatıp danışmanlarıyla birliklerin yerini tartışırken görmüş olmama rağmen gerçekten temel bilgiden ötesine sahip değildim. Haritaların üstüne çelik biblolar koyunca tüm o yerleştirmelerin savunma yapımları gereken aksi takdirde ölmeleri beklenen gerçek insanlar olduğunu unutmak kolaydı. Ben insanları önemsiyordum. Onları daha etkili bir şekilde öldürmenin yollarını düşünmekten hoşlanmıyordum. Syhl Koyağı'nın ilk saldırısında Rhen'in canavara dönüşüp askerleri paramparça edişi aylarca kâbuslarıma girmişti. Gecelerce uzuvları kopmuş kadın ve erkeklerin feryatlarını, bağırsakları vücutlarından çıkmış insanların haykırıışlarını duymuştum; bir

daha hiç nefes alamayacak insanların görmeyen gözlerini görmüştüm.

Ve şimdi aynı şeyleri yeniden yapacaktık. Keşke Lilith'in beni almasına izin verseydim.

"Harper," dedi Zo, yutkunup gözlerimi kırptırdım.

"Affedersin," dedim. "Uzun bir gün oldu." Durdum. "Beni Rhen'den uzaklaştırdığın için teşekkürler. Neden böyle olduğunu bilmiyorum, bu kadar... neyse işte." Gözyaşlarımı uzaklaştırdım. "Seni tekrar üniformalı görmek çok güzel."

Zo gülümsedi. "Yeniden üniforma giymek de öyle." Çekingence omuz silkti. "Majesteleri önce sana sormadığı için kızarsın diye endişelenmiştim."

"Hayır." Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır, ben... kendimi çok suçlu hissediyordum. İşini kaybetmen benim suçumdu."

Bana deliymişim gibi baktı. "Hayır, değildi."

"Seni Grey'in peşine düşürmemeliydim..."

"Beni zorlamadın." Nefes aldı ve dişlerinin arasından verdi. "Zorlamazdın da."

Hanın arkasındaki küçük avluda durduğumuz ânı düşündüm, Grey ve Tycho'nun kırbaç yaraları yüzünden zar zor ayakta durdukları zamanı. O zamanlar Lia Mara'nın kaderinde kraliçelik olmamasına rağmen onlara Syhl Koyağı'na güvenli giriş olanağı sunmuştu. Rhen'den kaçış sunmuştu.

"Onlarla gitmeli miydim diye binlerce kez düşündüm," dedim sessizce, sanki sözlerin sesli bir şekilde söylenmesi cesaret gerektiriyormuş gibi.

Zo başını salladı, ifadesi düşünceliydi, onun da aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Sen gider miydin?" diye sordum, sesim çok yumuşaktı çünkü cevabı bilmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Muhtemelen doğru soru bu değildi.

Ben gitmeli miydim?

Her zamanki gibi Rhen'e mi yoksa kendime mi daha çok kızgınlım bilemiyordum.

"Evet," dedi Zo ve irkildim. Bana baktı. "Sen gitmek isteseydin giderdim. Ama sen sadece prens için kalmadın. Kordiyar için kaldın." Lanet okuyup uzaklara baktı. "O muhafızlar bunu anlamalı. Majesteleri bunu anlamalı."

Gözlerim yine yaşlarla dolmuştu ve göz kırptırmakla savuşturulamayacak kadar fazlalardı. Şu an ne de krallara layık görünüyordum. Tezgâhlarına baktım, birçok insan karanlık bir merakla bana bakıyordu, birkaç bariz düşmanlık içeren bakış da vardı. Rhen, Gümüş Ay'da pek popüler değildi. Ben de değilim sanırım. Ya da belki kim olduğumu bilmiyorlardı. İlk kez yanımda Rhen olmadan şehirde gezmeye çıkıyordum.

Her hâlükârda bu, gözyaşlarımı çabucak kurutmaya yetmişti.

Keşke para kesesini alsaydım diye düşündüm. Rhen hep avucundaki birkaç gümüşün insanın sadakatine yön verebileceğini söylerdi. Başkası söylese bu sözler bana duygusuz ve manipülatif gelebilirdi, ama onun halkına karşı ne kadar cömert olduğunu, Kordiyar ticaretini nasıl desteklediğini görmüştüm. Grey'in burada destekçileri vardı; tahtta onu görmeyi tercih eden insanlar, çünkü pek çok kişi lanet dönemindeki çöküşten Rhen'i sorumlu tutuyordu. Ama bu ülkeyi yıkımın eşiğinden döndürenin Rhen olduğunu unutuyorlardı.

Bunu burada, Gümüş Ay'da bile görebiliyordum, ilk ziyaretimden bu yana meydana gelen değişimleri: Artık kimse bir deri bir kemik değildi. Giysiler basit olsa da eski püskü, giyilmez hâlde değildi. Ayakkabılar ve botlar iyi dikimliydi ve deliksiz görünüyorlardı. Yemek tezgâhlarındaki tabaklarda kavrulmuş et ve baharatlı sebze yığınları vardı ve kadehler ilk ziyaretimizde olduğu gibi yarıya kadar şarapla doldurulmuyordu.

Ama başka birinin vâris olduğuna inanıyorlardı, bunların hiçbirinin önemi yoktu. Disi'nin "ordusunu" var edememiş ol-

mamın onları savunmasız bıraktığına inanıyorlardı, bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Ben de suçlu olduğumu fark ettim. Rhen pek çok iyilik yapmıştı -o kadar çok ki zamanında onun hiç bitmeyen iş ahlakına hayran kalmıştım- ama Grey'e karşı durur durmaz diğer her şeyi gölgede bırakmış gibiydi.

İçimi çektim. Dolaşmaya devam ettik. Pazar yeri kalabalık görünmüyordu, bu da beni şaşırtmıştı. Havada garip bir hls vardı. Düşmanca değildi, ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordum, ama beni huzursuz ediyordu işte. Parmaklarımı ipek kumaşların arasından geçirip üfleme cam heykelcikleri inceledim. Herkes sıcak görünüyordu -en azından yüzüme karşı- ama Gümüş Ay'a ilk gelişimizi, Rhen'le saldırıya uğrayışımızı ve canlarımızı güç bela kurtarışımızı aklımdan çıkaramıyordum.

Kendime hâkim olmak zorundaydım. Şimdi öyle değildi, ama yanımda sadece Zo olduğunun son derece farkındaydım.

Akşam olurken hâlâ kimse beni öldürmeye çalışmamıştı ve kurt gibi açtım.

Lilith'in yaptığı her şeyin acısı geçmişti ve gururum Rhen'i aramama engel oluyordu. Zaten muhtemelen meşguldü. Zo ve ben pazarın arka tarafına, satıcı tezgâhlarının iki kat daha geniş olduğu ve çok daha pahalı malların satıldığı yere gelmiştik: İnce işçilikle yapılmış silahlar, boncuklu elbiseler, deri ve kürk-ler ve cıvalı mücevherler vardı. Gümüş Ay muhafız ve infazcılar burada daha çoktu, biraz rahatlamıştım.

Müziyen tezgâhına yaklaştığımızda Zo'nun gözleri parladı ve ev dokuması yün kıyafetler içinde kısa, tombul bir kadın tezgâhın arkasından fırladı. Yıpranmış bronz teni ve kısa kesilmiş gri saçlarıyla ellisine yakın görünüyordu. Gülümsemesi güneşten bile parlaktı.

"Zol" diye haykırdı bize doğru koşarak. "Ah, Zo, şu güzelliğine bak." Sonra aceleyle durdu ve eteklerini kavrayarak bana hızlı bir reverans yaptı. "Af buyurun, leydim."

Gülümsemeden edemedim. "Affedilecek bir şey yok."

"Kraliyet Muhafızlarından birinin üstüne atılmamam gerekirdi," dedi sesinde yapmacık bir korkuyla. "Her ne kadar o muhafızı oğlanlarımı dövmek için örgülerine takılıp düştüğü zamanlardan tanıyor olsam da."

"Birinin yapması gerekiyordu," dedi Zo. Gülümsüyordu. "Leydim, bu hanım Grace. Kocası Gümüş Ay Şarkıcısı'dır. Grace, bu hanım Disi Prensesi Harper."

Grace'ın yüzü kısacık bir an için dondu, gülümsemesi biraz zorlama gibi göründü, fakat sonra tekrar reverans yaptı. "Onur duydum."

"Ben de öyle," dedim. "Zo, çiraklık zamanlarından hep sevgiyle söz eder." Bu doğrudu, ama Zo'nun asker ya da muhafız olmak isterken ailesinin onu müziğe zorlamasından nefret ettiğini de biliyordum. Her boş saniyesini kılıç dövüşü ve okçuluk öğrenmeye harcıyordu.

Bir zamanlar binicilik dersi rüşvetiyle baleye gitmeye zorlanmış biri olarak sanırım bu, Zo'yla aramızda kurulan ilk bağıydı.

"Usta Edmund nerede?" dedi Zo. "İlerleyen saatlerde gösterisi var mı?"

Grace yine tereddüt etti fakat sonra savuştururcasına elini salladı. Muhtemelen bunun sıradan görünmesini istemişti, ama biraz zorlanmış görünüyordu. "Ah, prensle buluşmaya giden kalabalıkla gitti."

Kaşlarımı çattım. "Kalabalık mı?" Kalabalık olması beklenmiyordu. Rhen'in Mareşal'le askerleri, ordusu veya bir tür askerî planlama hakkında görüşmesi gerekiyordu. Kalabalık bir grup karşılayacak kadar muhafız getirmemiştik.

Hele Rhen'in popüleritesinin en iyi ifadeyle tartışmalı olduğu Gümüş Ay gibi bir şehirde.

Omurgamdan yukarı bir korku dalgası geçti. Kızmış olabilirdim, ama ona bir şey olmasını istemezdim.

Daha sonra pişman olacağı bir eyleme zorlanmasını istemedim. Zo iki adım önüme fırlamıştı bile. Gözleri sanki bir tehdit sezmiş gibi aniden etrafımızdaki insanları taramaya başlamıştı. “Harper,” dedi acele eder gibi, sesi alçaktı. “Hemen...”
“Biliyorum. Gidip onu bulalım.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

RHEN

Kımsse beni öldürmeye çalışmadı, ama bu yine de bir pusu gibi geliyordu.

Yüzlerce tüccar ve işçi, Mareşal'ın evinin önündeki avluyu doldurmuştu. Öfkelilerdi, hepsi aynı anda sorular soruyordu. Ordu yollamayan bir ülkeyle müttefik kalmaya kararlıysam neden Kralliyete vergi ödemeleri gerektiğini bilmek istiyorlardı. Birkaç ay önce Büyük Mareşal erişimi engellemeye çalışırken neden askerlerin Gümüş Ay'a zorla girmeye çalıştıklarını bilmek istiyorlardı. Syhl Koyağı'ndan gelecek yeni bir istilayı nasıl durduracağımızı bilmek istiyorlardı.

Neden burada olmaya hakkım olduğunu düşündüğümü bilmek istiyorlardı.

Sorularının hiçbirini bu şekilde yanıtlayamazdım – zaten önemi de yoktu. Fazla gürültülülerdi, fazla kızgın. Dustan ve diğer muhafızlar benimle insanlar arasında bir bariyer oluşturmuştu, ama ziyaret için sadece sekiz muhafız getirmiştim. Atlarımız ahırdıydı, o yüzden kaçamazdık.

Kaderin bu kadar çelişkili sonuçları aynı anda nasıl suna-

bildiğini anlayamıyordum. Harper’la yine aram bozuktı – ama belimde Lilith’i durdurabilecek bir hançer vardı. Sonunda Syhl Koyağı’nın hamlelerini öğrenmiştim – ama önümde kızgın bir kalabalık vardı.

Dustan’ın eli kılıcındaydı fakat henüz çekmemişti. Diğerleri de öyle. Şu anda insanlar sadece öfkeliydi, ama bir silahın öfkeyi ölüm cezasına çevirme potansiyeli vardı. Dustan’ın Kör Kovuk’talarken Grey’i alma girişimlerine dair raporlarını duymuştum, kasaba halkının muhafızlara ve askerlere nasıl saldırıdıklarını, onları nasıl şehir dışına sürüklediklerini.

İsyan *bulaşıcıdır*, derdi babam. Tek gereken başıboş bir isyancıydı, birkaç gün içinde bir düzinesi daha türemiş olurdu.

Bu bir düzineden fazlaydı. Güç sembolü olarak zırh giymiştim, ama şimdi bunun gerekli olup olmayacağını bilemiyordum. Harper’a olan kızgınlığım gitmiş, yerini panik almıştı; şimdi neredeyse korumasız bir şekilde pazarda dolaşıyor olmalıydı.

Onu bulması için muhafız bile gönderemezdim çünkü önce bu kalabalığın içinden geçmek zorundaydı.

Mareşal Anscom Perry solumda, benimle merdivenlerde duruyordu, fakat biraz kendini beğenmiş bir hâli vardı. Kendi muhafızları avluyu çevrelemişti ama hiçbir şey yapmıyorlardı. Şu anda kavga çıksa kimin tarafında olacaklarından bile emin değildim.

Chesleigh sağımdaydı ve keyifsiz görünüyordu. O da kendi silahını kavramıştı. Syhl Koyağı’ndaki birlik ve ilerlemeye, hazırlıklara dair hikâyeler getirmişti bana, bense ordusunu kendi ordumla birleştirmeyi konuşmak için biriyle görüşemiyordum bile.

Lanet boyunca kendimi başarısız hissetmiştim. Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı başarısız hissediyordum.

Mareşal Perry’ye baktım ve sesimi alçalttım. “Onlara dağılmalarını emret.”

“Neden?” dedi, etkilenmemiştir. “İnsanlarınıza hep gerçekleri söylemelerini söylemez misiniz?”

“Bu şekilde değil ve bunu sen de biliyorsun.”

Kalabalığın içinden bir adam bağırdı: “Disi’den gelen kuvvetler hakkında yalan söyledin!”

“Sen gerçek vâris değilsin!” diye bağırdı bir kadın.

Başka bir adam ileri atılıp muhafızlarımdan birini itti fakat çabucak yere indirilmişti. Yakınlarda bir çocuk çığlık attı. Muhafız, kılıcını çekmeye yeltendi.

“Durl” dedim öfkeyle, muhafız tereddüt etti. “Şikâyetlerinizi dinleyeceğim, ama...”

“Yalancı!” diye bağırdı bir adam. “Yalancı!”

Diğerleri de hızla ona katıldı. Aynı adam muhafızımı tekrar itmişti, muhafızımın silah çekmeme emri yüzünden duyduğu hüsrânı hissedebiliyordum. İtişme cezasız kalınca kalabalık diğer muhafızlarımla da itmeye başladı. Biri Dustan’ın yüzüne tükürdü. Dustan çenesini sıktı ve pozisyonunu korudu.

Chesleigh bana yaklaştı. “Bazen ibret olsun diye birini cezalandırmak diğer pek çoğunun dikkat kesilmesini sağlar.”

“Kan dökersek sonu katliam olur – ve katledilen de muhtemelen benim adamlarım olur.”

“Kalabalıktan birini cezalandırmaktan bahsetmiyorum.” Mareşal Perry’ye baktı. “Onu cezalandırmaktan bahsediyorum.”

“Avlu benim muhafızlarımla çevrili,” dedi Perry gülerek. “İstersen dene.”

Aylar önce Grey’le Hutchins Ocakları’na gittiğimizde de pusuya düşürülmüştük, ama böyle değildi. Mareşal ve Kâhya gümüş için beni manipüle etmeyi planlamıştı. Başarısız olduklarında ise Kâhya’yı ibret olsun diye cezalandırmak zorunda kalmıştım. Grey’e onu öldürmesini emretmişim – ilk defa birinin hayatına son verilmesi için emir vermişim. Canavar olarak pek çok yıkıma neden olmuşum – ama bir insan olarak ilk

kez o zaman sorumluluk hissetmiştim. O zamanlar korkunç gelmişti bu.

Şimdi de korkunç olabilirdi.

Kalbim sanki biri bana silah çekmiş gibi çarpıyordu. Grey'in vârisin adını açıklamayı reddettiği an gibiydi. Kordiyar tehlike deydi ve elimi zorluyorlardı.

Böyle aksiyon almam gereken zamanlardan nefret ediyordum.

Nefret ediyordum. Ama başka bir çıkış yolu göremiyordum.

"Onlara geri çekilmelerini söyleyeceksin," dedim gergince.

"Öyle bir şey yapmayacağım," diye çıkıştı.

"Bu, ihanettir."

"Gerçek vâris değilsen ihanet sayılmaz."

"Kumandan," dedim ve sesim sertti.

Dönüp bana baktı, muhafızlarım iyi eğitilmişlerdi. Başka bir muhafız onun yerini almak için hareketlendi. Dustan'ın eli hâlâ kılıcındaydı. Tükürük, yanağında hâlâ ıslaktı.

Bunu yapmak istemiyordum. Grey eyleme geçmenin, bu korkunç şeyleri yapmanın çok kolay görünmesini sağlamıştı hep. Hayatları riske atmanın her seferinde biraz daha kolaylaşacağını düşünmüştüm, ama öyle olmuyordu. Daha da zorlaşıyordu.

Mareşal Perry ciddi olduğumu anlamış olmalıydı, çünkü bir adım geri gitti. Muhafızları öne doğru hareketlenmeye başlamıştı. "İnsanlarını bu şekilde bir arada tutabileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı. Bana tükürdü. "Karis Luran'dan daha iyi değilsin."

Nabzım kulaklarımda uğulduyordu. Emir vermek için ağzımı açıp nefes aldım. Kanı taşların üstüne dökülecekti ve geri almanın hiçbir yolu olmayacaktı. Grey'e yaptığım şeyi de geri alamazdım, ama başka çarem yoktu.

Şu an başka seçenek yoktu.

Kalabalığın nefesini tuttuğunu duyabiliyordum. Bir duraklama oldu, bir anlık tereddüt.

Sonra bir çocuk karmaşanın arasından haykırdı. “Babal” Diğerleri onu tutuyordu, ama o kurtuldu ve basamaklara koştu. “Babal”

“Luthas,” diye cevap verdi Mareşal Perry aniden, sesi pürüzlüydü. “Luthas, geri git.”

Uzaktan bir yerden Harper feryat etti, “Rhen!” O kadar uzaktı ki neredeyse duyamayacaktım. “Rhen!”

Döndüm ve onu kalabalığın arasında mücadele ederken buldum, Zo arkasındaydı. İnsanlar itip kakıyordu fakat o korkusuzdu, cüretkârdı, onları dirsekleyip kendine yol açıyordu. Kalbim aynı anda hem rahatlama hem de panikle canlandı. İnsanlardan birinin bıçağı olabilirdi. Biri onu burada, hemen şimdi bana karşı kullanabilirdi.

“Babal” diye bağırdı oğlan.

“Luthas!”

Muhafızlarımdan biri ileri atıldı, kılıcı çekilmişti.

En son Gümüş Ay’a geldiğimizde Grey’in yanımda durduğu ânı anımsadım. Kraliyet Muhafızlarının savaşlardaki cesaretinden bahsediyordum. *Bir zamanlar sokakta kraliyet ailesine yaklaşmanın başını kaybetmenin en kestirme yolu olduğu söylenirdi.*

Gözlerimi Harper’dan ayırıp çocuğa doğru atıldım. “Dur!” diye bağırdım aceleyle. “Dur!” Ama kalabalık çok gürültülü, gerilim neredeyse elle tutulacak kadar yoğundu. Muhafızın kolu inmeye başladı.

Onu ittim ve kılıcı savuşturmak için kendi kolumu kaldırdım. Kılıç, kol zırhıma indi ve ardından sekti. Muhafız şok içinde bana bakıyordu.

Oğlan yerdeydi, kolunu yukarı kaldırmıştı ve nefesleri gürültülü, kesik kesikti.

Başımı kaldırıp kalabalıkta Harper’ı aradım. Gözlerim yu-

karı kalkarken etrafımızdaki bağırışlar değişti. “Bu, Prenses!” diyorlardı. “*Vaatlerle* dolu prenses.”

“Dustan!” diye haykırdım. “Bul onu!” Ama sonra kalabalığın içinde Harper’la göz göze geldim – ve aynı anda onu gözden kaybettim. Görüş alanım tek bir odak noktasıyla daraldı. Mareşal’i unuttum. İnsanları unuttum. Savaşı, büyücüyü, yanımdaki muhafızları unuttum.

Merdivenleri terk ettiğimin farkında değildim. Silahımı çektiğimin farkında değildim. Kalabalığın ortasındaydım, insanları itiyor, yeterince hızlı hareket etmediklerinde kılıcımı savuruyordum.

“Bırakın onu!” diye bağırdım. “Ona dokunmayın.” Öfkem etrafımdaki havayı yakıyordu. Harper ve Zo’ya ulaştığımda yerdelerdi, etraflarındaki adamlar geri çekildi.

Zo yaralanmamış görünüyordu fakat tek dizinin üstündeydi; hançeri havada, Harper’ı koruyordu. Harper’ın elbisesi parçalanmıştı, omuzdan korsesine doğru uzun bir yırtık uzanıyor, eteğinin kumaşları pisliğin içine garip bir şekilde duruyordu. Hançeri gitmişti. Yaralı yanağında bir tutam toprak vardı ve nefes nefese elini yan tarafında tutuyor, bir yandan da ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Yardım etmek için elimi uzattım ama içimden kılıcımı etraflarındaki bütün adamların göğsüne saplamak geçiyordu. İkişer kez.

Harper hızla nefes alıp veriyordu, gözlerim gözlerine kilitlendi.

“İyiyim,” dedi ama sesi titriyor, vermeye çalıştığı güveni yalanlıyordu. “İyiyim.” Ama sonra zayıf bacağı dayanamadı ve düşmeye başladı.

Onu yakalayıp kendime çektim. Ancak o zaman titrediğini anlamıştım.

Kalabalıkla birlikte bir an kararsız kaldık. Havada hâlâ çok fazla şiddet vaadi vardı. İnsanların benim yapmak üzere ol-

duğum şeyden dolayı mı yoksa kendi yapmak üzere oldukları şeylerden dolayı mı daha çok paniklediklerini bilemiyordum. Muhafızlarım arkamdaydı – ve şaşırtıcı bir şekilde Chesleigh de silahı çekili bir şekilde peşlerinden gelmişti.

Etrafımızdaki kadın ve erkeklere baktım. “Geçmemize izin vereceksiniz,” dedim. “Yoksa yolumuza çıkan herkesi kılıçtan geçiririm.”

“Rhen,” diye fısıldadı Harper zırhıma doğru.

“Her kelimemde samimiydim,” dedim öfkeyle ve korkunç derecede ciddi görünüyor olmalıydım çünkü adamların birkaçı geri gitmeye başladı. Bunlar asker değildi. Tüccar ve liman işçileriydi. Dokumacılar ve kasaplar. Çok azı silahlıydı. Aralarında çocuklar duruyordu.

Sorularla, suçlamalarla gelmişlerdi. Dustan’ın yüzüne tükürüp korumalarımı itmiş olabiliyorlardı, ama kan dökmeye gelmemişlerdi.

Ben neredeyse dökecektim.

Dustan önüme geçti. O da kılıcını çekmişti. “Yolu açın,” dedi sert bir şekilde.

Açtılar.

“Rhen,” diye fısıldadı Harper. Parmakları kolumu sıkı sıkı kavradı ve bir adım atmaya çalışıp tökezledi. “Dur. Ben... ben yürüyebileceğimi sanmıyorum. Bana bir dakika ver...”

Bir dakikamız yoktu. Kılıcımı kınına soktum. “Bana tutun,” dedim ve kolunu omzuma çekip onu kollarıma aldım. Harper her zaman öyle kararlı olmuştu ki yine itiraz etmesini bekledim, ama o da benim kadar sarsılmış olmalıydı, çünkü kesik nefesleri boynumda titriyordu.

Biz avludan çıkarken sorular soran ve suçlamalarda bulunan bağırışlar devam ediyordu. Gözlerimi önümden ayırmadım; kollarımla Harper’ı sımsıkı sardım ve atları almak için hızla ahırlara doğru yürüdüm. Bunu çözmenin, buradaki insanların saygısını geri kazanmanın yollarını düşünmek istiyor-

dum; ordumu kurmak, Grey'in bana karşı hazırladığı güçlere karşı daha büyük bir güç gösterisi yaratmak.

Ama tek düşünebildiğim buraya gelirken nasıl bir güç ve birlik gösterisi sunmayı umduğumdu, şimdi yaptığımız şey bir geri çekilme gibi geliyordu.

Sadece umut ve değişim aramaya gelmişken kendi insanlarımların neredeyse ellerimde öleceklerini düşündüm.

Harper'a baktım ve ne yaptığını -neyi durdurduğunu- ve neyi riske attığını düşündüm.

Geri çekilme gibi gelebilirdi, ama şu anda hiçbir şey kaybetmiş gibi hissetmiyordum.

Kordiyar'a geldiği ilk günden beri Harper'la ata binmemiş-tik. O gün Demir Gül'den kaçmaya çalışmıştı ve bu bir şekilde Freya'yla çocuklarını kurtarmasıyla sonlanmıştı. Onlara güvenli bir oda bulmak için Yamru Domuz Hani'na giderken fazla-dan atlara ihtiyaç olmuştu, o yüzden Harper benim arkamda at binmişti. O zaman benden nefret ediyordu.

Dürüst olmak gerekirse şimdi de benden nefret ediyor ola-bilirdi. Hiçbir fikrim yoktu.

Ama *sanmıyordum*. Demirbilek kararlı bir şekilde dörtmala giderken kolları belime sıkıca dolanmıştı. Acılı ifadesine bakıp birlikte at sürmeyi teklif ettiğimde tereddüt etmemişti.

Ama şehirden ayrıldığımızdan beri hiçbir şey söylememişti. Ben de öyle.

Saatler önce Lilith'in ziyaretini öğrendiğimdeki ihanet hissi solup gitmiş, yok olmuştu. Şimdi küçük ve küstahça geliyordu; lanetin ilk günlerinde ayağımı yere vurup emirler verdiğimde dünyanın kendi kendine düzeleceğini düşündüğüm zamanlar-daki gibi. Beni korumaya çalışmıştı, tıpkı benim onu koruma-ya çalıştığım gibi. Kalede, muhafızlarımların önünde, bana zayıf ve güçsüz hissettirmişti. Ama Harper'ın o kalabalığın içinde o

adamlar tarafından ezildiğini gördüğümde ben... ben her şeyi unutmuştum.

Gümüş Ay'la aramıza birkaç kilometre koyduktan sonra atın daha yavaş bir tempoda yürümesine izin verdim. Harper arkamda hâlâ sessizdi. Dustan yakınımızda at sürüyordu, ama diğer muhafızlar geri çekilmişti. Chesleigh de aralarında, Zo'nun yanında at sürüyordu.

Chesleigh merdivenlerdeyken, "Bazen ibret olsun diye birini cezalandırmak diğer pek çoğunun dikkat kesilmesini sağlar," demişti ve o sözler sürekli aklımda dönüp duruyordu. Babamın söyleyeceği türden bir şey gibiydi. Babam hiç tereddüt etmeksizin Mareşal Perry'yi öldürürdü. Babam bu pisliğin içine düşmezdi.

Harper'a Grey'in kral olmaya uygun olmadığını söyleyip duruyordum, oysa *ben* uygun muydum hiçbir fikrim yoktu.

"Özür dilerim," dedi sessizce.

Omzumdaki yumuşak sesi beni şaşırtmıştı. Hayır, özrü beni şaşırtmıştı.

Başımı hafifçe çevirerek gözlerini aradım ama yanağını omzuma bastırmış, kırlara bakıyordu.

"Sadece seni uyarmak istemiştım," diye devam etti. "Yani... Sanırım yardıma ihtiyacın yoktu. Ama ben... ben... yapacağın şeyi mahvettim."

Bir an durup sesinin tonunu anlamaya çalıştım. Kulağa benim hissettiklerime oldukça yakınmış gibi geliyordu: Kararsız. Başarısız. Kırılgan.

"Hiçbir şey mahvetmedin," dedim.

"Kalabalığa bir şey söylemek üzereydin ve ben aniden oraya dalıp..."

"Mareşal'in ölüm emrini vermek üzereydim. Muhafızlarımdan biri oğlunu katletmek üzereydi."

Bu, onun şoka uğrayıp sessizliğe gömülmesine sebep oldu. İyiyemi yoksa kötüyemi işaretledi bilemiyordum.

"Gördüğün gibi," diye devam ettim, "hiçbir şeyi mahvetmedin. Geri alamayacağım bir şeyi yapmama engel oldun." Durakladım. "İnsanlarımın onlar adına doğru olanı yapacağıma inanmalarını istiyorum. O kadar çok zamanımı şiddete başvurarak geçirdim ki artık tek çözüm buymuş gibi gelmeye başlamıştı."

Hâlâ sessizdi, ama soğuk havanın ortasında söylediklerimin muhakemesini yaptığını hissedebiliyordum. Demirbilek dizgînleri çekilirince biraz serbest bırakıp boynunu esnetebilmesi için birkaç santim verdim, ardından elimi uzatıp yeleğinin altındaki en sevdiği yeri kaşıdım.

"Kızgın olduğunu düşünmüştüm," dedi Harper.

"Kızgın mı?" Kımıldandığını hissettim, böylece ben de başımı çevirdim ve bir anlığına mavi gözlerini gördüm. "Mareşal Perry'nin beni tuzığa düşürmeye çalışmasına öfkeliyim. Niyetinin şiddet olduğunu sanmıyorum, ama çabucak o yöne dönebilirdi. Kralın Ordusu için birkaç bin asker daha kazanmayı beklediğim için de öfkeliyim, şimdi elim boş dönüyorum."

"Hayır... yani, bana kızgın olduğunu düşünmüştüm."

Tereddüt ettim, sonra elimi uzattım ve kılıç kemerimi sıkıca kavrayan elinin üstüne koydum. Parmakları rüzgârdan buz kesmişti, ama benimkinin altında ısındılar. "Hayır. Beni uyarmayı düşündüğün için minnettarım." Vermek üzere olduğum emri düşününce bir kez daha durakladım. "Tam o anda geldiğin için."

Yine sessizleşti, ama bu sefer düşünceliydi, o yüzden bekledim.

Sonunda konuştuğunda, "Ama... öncesinde de sinirliydin. Gümüş Ay'a giderken tam bir pislik gibi davranıyordun," dedi.

"Ah." Kaşlarımı çattım. "İhanet düşünceleriyle boğuşuyordum."

"İhanet." Sesi boştu. "Chesleigh mi ihanet etti yani?"

"Ne?" Başımı tekrar çevirdim. Soğuk bir esinti hızla tarlaları aşır Harper'ın sırtımda titremesine neden oldu. "Chesleigh mi? Anlamadım."

Başını eğdi. "Boş ver. Ne tür bir ihanet?"

"Lilith seni ziyaret etmiş."

Donup kalmıştı. Şokun vücudunda yankılandığını hissedebiliyordum. "Dustan sana söyledi."

"O benim başkumandanım. Tabii ki söyledi."

Başını omzumdan kaldırıp doğruldu. "Tahmin etmeliydim." Sesini yükseltti. "Hey, Dustan. Belki..."

"Harper." Sesimi alçak, yatıştırıcı bir tonda tuttum. "Bir keresinde sana yakın olan insanları sadakatlerinden dolayı suçlamamamı söylemiştin."

Ağzını sımsıkı kapatıp içini çekti. "Öf. İyi." Durakladı. "Ama yalan söylemesine gerek yoktu."

"Senin de öyle."

Buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Lillith sana zarar verdi mi?" dedim.

"İz bırakan bir zarar vermedi." Derin bir nefes aldı. "O kadın korkunç, Rhen."

"Biliyorum." Durdum. "Böyle bir habere dayanamayacağımı mı düşündün?"

"Senin piyonun olmak istemediğim gibi onun piyonu da olmak istemiyorum." Tereddüt etti. "Beni sana karşı kullanmasına izin vermeyeceğim."

"Ama yine de aramıza anlaşmazlık ekmeyi başardı." Acı acı iç çektim. "Onun yeteneği bu."

Buna cevap vermedi. Uzun süre sessizlik içinde at sürmeye devam ettik, ta ki Demirbilek huysuzlanana kadar. Dizginleri çektim.

O an Harper, "Teşekkür ederim," dedi, sesindeki öfke kaybolmuştu. "Beni kalabalığın içinden çıkardığın için." Ürperdi. "Avluyu yerle bir edecekmişsin gibi görünüyordun."

Atı okşadım, hevesle dörtmala koşmaya başladı. Harper sırtıma tutundu. "Sizin için, leydim, tüm şehri yerle bir ederdim."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

HARPER

Rhen'le aramda bir şeyler değişmişti ve ne olduğundan emin değildim. Sanki içinde bir şeyler çatlamış gibiydi. Aramızda yeni bir gerilim olmadı. Onun yerine... iyi gelmişti. Sanki kırılması gereken bir şey gibi.

Hiçbir şeyi mahvetmedin. Geri alamayacağım bir şeyi yapmama engel oldun.

Rahatlamış görünüyordu. Bana göre en şaşırtıcı olan da buydu: rahatlamış olması. Sert önlemlere başvurmak istemediğini, özünde halkı için en iyisini istediğini bir şekilde unuttum.

Demir Gül'e vardığımızda Rhen, Zo ve diğer muhafızlara atlarla ilgilenmelerini ve Chesleigh'e kalacak yer ayarlamalarını söyledi ve kaleye kadar bana yardım etti. Neredeyse Büyük Salon'un merdivenlerine kadar beni taşımıştı. Merdivene gelince beni indirmesini istedim.

İndirmedi. "Attan bile zar zor inebildin," dedi. "Bırak odana kadar götüreyim."

"Tırabzana tutunabilirim."

“Hıhım.” Sanki benim hiç ağırlığım yokmuş gibi basamakları çıkmaya başladı. “Diğer yardım reddetme girişimlerinin sonuçlarını gördüm, o yüzden ısrar ettiğim için kusura bakma.”

“Ben yardımı asla reddetmem!”

Burnundan soluyarak güldü. “Harper.”

Harrrrrperrrr. Adımı söyleme şekli kızarmama, içimin titremesine sebep oldu. Fark etmiş olmalıydı, çünkü odamın önüne gelip bacaklarımı yere indirdiğinde gözlerinde bir ışık parlıyordu. Dengemi sağlamak için elimi duvara koydum ki bu, bileğim burkulmadan önce bile zor bir şeydi.

Diğer elim, kolunu bırakmadı. Deri zırhında bir oyuk vardı, başımı eğip baktım. Tokaların olduğu yerde çeliğe kadar inen, derin bir perçin vardı. Tokalardan biri düzgün iki parçaya ayrılmıştı.

Kaşlarımı çattım. “Ne oldu?”

“Söyledim ya: Muhafızlardan biri Mareşal’in oğlunu öldürecekti. Onu durdurdum.”

Ağzımı açtım. Kapattım. Emir vererek durdurduğunu varsaymıştım. Kendi koluyla değil. Elini kaybetmediği için şanslıydı.

“Nedimenizi çağırayım leydim,” dedi yumuşak bir sesle.

“Hayırl” Freya’nın gözyaşları aklıma gelmişti. “Onu rahatsız etme. Ben iyiyim.”

Gözleri vücuduma, sadece birkaç iplik ve duayla sol omzuma tutunan yırtık elbiseme kaydı. “Giyinirken yardıma ihtiyacınız olacak.”

“Sadece korsenin bağcıklarını çözmem gerekiyor. Sen yardım eder mi...” Kulağa nasıl geldiğini fark edince yüzümü alevler bastı. “Yani demek istediğim -öyle demek istemedim- boş ver.”

Nefesini tutmamış gibi yaptı. “Ben yardımı *asla* reddetmem,” diyerek bana takıldı, sesi rahat ve alaycıydı.

“İyi.” Çenemi kaldırdım. “Çöz o zaman.”

Ağzının köşesi yukarı kalktı, ifadesi hafifçe kurdu andırıyordu — ki bu, onun için çok *nadir* bir şeydi. “Hemen burada, koridorda mı, leydim?”

Göğsünün ortasına bir şaplak indirdim. Aslında bu çok saçmaydı çünkü deri kaplı zırhı dövüyordum, ama yine de bileğimi yakaladı ve parmakları nazik, fakat emin dokunuşlarla parmaklarıma dolandı. Gözleri koridorun loş ışığında yoğun ve deliciydi.

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlayana kadar ona baktım. Dudaklarım hafifçe aralandı ve boğazımdan küçük bir nefes kaçtı. Daha yakın geliyordu, korkutucuydu ama değildi; Gümüş Ay'da, kalabalığın içindeki o ânı hatırlatıyordu, herkesi karşısına almaya hazır olduğu ânı. *Benim* için.

Böyle görünebileceğini unutmuştum. Böyle *olabileceğini* unutmuştum.

Yutkundum. Başparmağı avucumun çıkıntısını okşadı ve ardından bıraktı. Sesi daha alçak, daha yumuşaktı. “Freya’yı çağırayım.”

“Hayır.” Elini tuttum, bekledi. Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum. Bir dakika içinde muhafızlarının atlarla işi bitmiş olacak ve koridorda belireceklerdi veya Freya bizi duyacak ve ona ihtiyacım olup olmadığına bakmaya gelecekti. Her iki durumda da bir saniye içinde tüm cesaretimi kaybedecektim ve içgüdülerim bana bu âna ulaşmak için yıllardır mücadele ettiğimizi, şimdi gitmesine izin veremeyeceğimi söylüyordu.

“İçeri gel,” diye fısıldadım. “Lütfen.”

Yarım saniyeliğine kalbim tekledi çünkü reddetmesini bekliyordum.

Onun yerine başını salladı. “Nasıl isterseniz, leydim.”

Odam sıcaktı, dönüşüm için hazırlanan mumlar yanıyordu ve şöminedeki ateş canlıydı. Rhen pencerenin yanındaki alçak kanepeye geçmeme yardım etti ve bir dizinin üstüne çökerek yaralı bileğimdeki çizmenin bağcıklarını açtı.

“Ben yapabilirim...” diye itiraz etmeye başlamıştım ki bir bakışla beni susturdu. Botu çıkardığında sanki hem acı içindeydim hem de muhteşem bir rahatlama gelmişti. Şişliği çorabın üstünden bile görebiliyordum. Rhen bana bakıp kaşlarını çattı. “Doktor çağırmamız gerek.”

“Hayır. Bir şeyim yok. Sadece burkulma. Üstüne basmazsam sorun olmaz.” Yüzümü buruşturdum. “Zaten normalde de topallıyorum.”

Diğer botun bağcıklarını da çekip serbest bıraktı. Bana neredeyse hiç dokunmamıştı ama yine de ürperdim, kollarımdan yukarı doğru tüylerim diken diken olmuştu.

Bu, Rhen’in gözünden kaçmadı. Fakat yanlış yorumladı. “Üşüyorsun,” dedi doğrularak. “Battaniye getireyim.”

“Zırhını çıkarman gerek,” dedim ve gözleri hızla gözlerime kilitlendi. “Yani.” Boğazımı temizleyip asi perçemlerimden birini kulağımın arkasına attım. Gözlerim kaçıp bir an için kılıç kemerine gitti ki bu da hiç iyi olmamıştı. Onun yerine duvara baktım. Yüzüm alevler içindeydi. “Ben iyiyim. Zırh... rahat değil.”

Beni inceledi. Yüzüne bakamıyordum. Peri masallarındaki prensler gibi hayatımı kurtarmıştı ve şimdi karşısında kızarıp duruyordum.

Kapının çalınması beni kurtardı.

“Lordum,” dedi bir ses.

“Dustan,” dedi Rhen. Çeneme hafifçe dokundu. “Hemen döneceğim.”

Benim ne derdim vardı böyle? Sanki soğutabilirmişim gibi yanaklarıma ellerimi bastırdım. Düşünmem gerekiyordu. Ne söylediğini, ne emir verdiğini duymam gerekiyordu. Ne *plannediğini* bilmem gerekiyordu. Böylelikle ben de ona...

Derken Rhen geri döndü ve bunların hiçbirine yetecek vaktim olmadı. Kalbimi boğazımda hissedebiliyordum.

Deriyi tokasından geçirip kılıç kemerini çıkardı. Bunu ya-

pışını milyon defa görmüştüm, kalbimi bu kadar hızlı attırması gerekirdi, ama *attırıyordu*, bir kez daha gözlerimi başka yöne çevirmek zorunda kaldım.

“Dustan’a akşam yemeği getirmesini söyledim,” dedi sessizce. Kılıcını koltuklarımdan birine bıraktı ve uyuşuk parmakları kol zırhının düğmelerine döndü. “Zo, Gümüş Ay’da yemek yeme fırsatınız olmadığını söyledi.”

“Evet,” dedim ama söylediği şeye odaklanabilmem bir mucizeydi; gözlerim, ellerinin hareketlerine kilitlenmişti. Kol zırhları da koltuktaki yerini buldu. Göğüs zırhındaki tokalarının yalnızca bir kısmını çözdü ve kalanını başının üstünden çıkarıp kalan eşyalarının arasına attı. Bir şekilde her şeyin yavaş yavaş çıkarılmasından daha cezbediciydi bu.

Her zaman o kadar iyi giyimli, o kadar *mükemmeldi* ki onu pantolon ve iç gömleğiyle görmek bir ayrıcalıkmış gibi geliyordu, sadece belinde bir hançer kalmıştı. Sarı saçları hafifçe dağılmış, çenesinde sakalın ilk gölgeleri büyümeye başlamıştı.

Derken işini bitirdi ve orada durup beni öyle yoğun gözlerle incelemeye başladı ki nefesimi tutmak zorunda kaldım.

“Freya’yı çağırmamız lazım,” dedi, sesi bir parça daha alçalmıştı. “Giyinmek istersin.”

Freya’yı çağırmak istemiyordum.

Yutkundum, sonra başımla nedimemin bir gecelik ve bir de ropdöşambır astığı yeri gösterdim. “Giysilerimi çoktan hazırlamış.” Duraksadım. “Arkasını bağlamayı becerebilirsen.”

Gözleri hafifçe kısıldı fakat bakışları içimi delip geçiyordu. “Nasıl istersen.”

Giysilerimi getirdi ve ayağa kalkmama yardım etti. Arkama geçtiğinde elimi koltuğun koluna yasladım. O kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. Eli, saçlarımı kenara çekmek için omzuma dokunduğunda neredeyse yerimden zıplayacaktım.

Ama sonra parmakları yavaşlayıp nazikçe tenimde bir çizgi çizdi. “Yaralanmışsın.”

Yüzünü görmek için boynumu arkaya çevirdim, gözlerinde fırtınalar vardı. "Öyle mi?"

"Lilith mi yaptı bunu?" Sesi yeni bir ağırlık kazanmıştı. "Yoksa Gümüş Ay'daki kalabalık mı?"

"İkisinden biri? İkisi de? Bilmiyorum." Durdum. "Önemi var mı?" dedim neşesizce.

"Benim için var." Nefesi derimde esti, kıpırtısız kaldım. "Lilith'in gelişini benden saklamana gerek yoktu, Harper."

Harper. Gözlerimi kapatıp nefes aldım. Adımı böyle söylemesine müsaade edilmemeliydi, hele ben böyle... nasıldım bilmiyordum. Böyleyken işte.

Bir an sessiz kaldı, sonra korsemin bağcıklarını çekip gevşetti. "Gümüş Ay'da gaddar davranmak istememiştim. Beni affet." Elleri yavaşladı. "Gururum incinmişti. Lilith'in ziyaretini kaldıramayacağımı düşündüğün için."

"Ne? Hayır!" Ona bakmak için dönünce korsenin ipleri elinden fırladı. Bileğim için bu hareket fazlaydı, bacaklarım bükülmeye başlamıştı ki Rhen beni tutup kaldırdı. Vücutlarımızın arasında birkaç santim ancak kalmıştı.

"Artık aramızda yalan yok," dedi, sesi nazik fakat kararlıydı.

"Seni korumak istedim," diye fısıldadım.

"Benim de senin için aynısını istediğim gibi." Yüzüme dokunmak için elini kaldırdı. "Belki ikimiz aynı şeyi yanlış şekillerde yapmaya fazla kararlıyızdır."

Başımı kaldırdım ve ne söylediğini anlayana kadar ona baktım. Bunca zaman birbirimizin zayıflıklarını görüp güçlü yanlarını unutmuş muyduk? Bu yüzden mi Gümüş Ay'da yaptığı şeyi görmek şoke ediciydi?

"Bitireyim mi?" dedi, sesi hafifçe çatallanmıştı.

Elbiseyi kastettiğini anlamak bir ânımı aldı. Elleri, gevşek bir şekilde duran korseyi ancak yerinde tutuyordu. Altında iç gömleğim vardı, o yüzden her şeyin yere düşüvermesi tehlikesi içinde değildim, ama yine de... Kordiyar'a geldiğimden beri in-

sanların bir parça bilek ya da omzun seksi olduğunu söylerken ne demek istediklerini anlar olmuştum.

Kollarının arasında döndüm ve parmakları bağcıkları yakaladı. Korse nihayet çözülmüştü, kollarımı göğsümde içgüdüsel olarak kavuşturup korsemi kanepeye bıraktım. Rhen arkamdan çekilmemişti. Elleri tekrar belime yerleşti, bütün parmaklarını hissedebiliyordum. Dudaklarımın arasından küçük bir nefes kaçtı.

“Etek?” dedi, daha da yaklaştığını biliyordum çünkü doğruca kulağıma konuşmuştu ve nefesi boynumda sıcacıktı.

Soluk alamıyordum. Hızlıca başımı salladım.

Tereddüt etmedi. Parmakları belimdeki ipleri çözerken tenime sürtünüyor, bütün vücudumu ateş basıyordu. “Ah, Harper.” Dudakları omzumu buldu ve minik bir ses boğazımdan kurtuldu. Bağcıklar çözüldü ve etek yere düşüp beni incecik içlikle bıraktı. Dizlerimin beni taşıyıp taşımayacağından emin değildim.

Taşımasına gerek de yoktu, çünkü Rhen’in kolları vücudumun etrafını sarıp beni kendine çekti ve hızla nefes aldım. Ağzı boynumu bulmuş, boştaki eli kalçama kaymıştı. Başım dönüyordu ve nefessiz kalmıştım ama her dokunduğu yerde içimde bir şeyler yanıyordu. Dönüp ona bakmaya çalıştım fakat beni olduğum yerde tutacak kadar kuvvetliydi. Elleri yavaşça vücudumda dolaşüyor, dişleri boynumun narin derisini tırmalıyordu.

“Rhen,” diye fısıldadım. Ellerim ellerinin üstüne indi ama devam etmesini mi, durmasını mı istiyordum emin değildim. “Rhen.”

“Leydim?” dedi ve sesinde hafif bir eğlenti tınısı vardı — ama soru tınısı da vardı. Elleri durmuştu.

Ona yaslandım, sıcaklığına, kuvvetliliğine. İnce kumaş, hayal gücüne yapacak hiçbir iş bırakmıyordu; *ne kadar* yakın durduğumuzu fark edince derimdeki tüyler havaya kalktı. Hafifçe

ona srtndğmde Rhen alçak bir ses çıkardı, yarı hırlama, yarı yakarı gibi bir ses. Kalamdaki elini sıktı.

Kapı aldı. "Majesteleri," dedi boğuk bir ses. "Akşam yemeğiniz."

Rhen içini çekti ve alnını omzuma koydu. "Gümüş cehennemler," dedi, sesi hem acıklı hem eğlentiliydi. "Kader benden nefret ediyor olmalı."

Sessizce güldüm, ardından kalamdaki elini alıp boğumlarından öptüm. "Sabahlığımı alayım," dedim. "Belki kader ikimize de soluklanacak zaman vermiştir."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARPER

Ellerimi meşgul tutacak yemeklerin gelmesine sevinmişim çünkü kızarmadan Rhen'in yüzüne bakamıyordum. Ne zaman baksam gözlerim ağzına, parmaklarına, kadehini dudaklarına götürüş şekline kayıyordu.

Düşünmek zorundaydım. Konuşmak zorundaydım. Ben... bir şeyler yapmak zorundaydım. Yoksa ellerini vücudumda hayal etmeye devam edecektim.

Şaraptan koca bir yudum aldım. "Rhen? Gümüş Ay konusunda ne yapacaksın?"

Sanki soruya nasıl cevap vereceğini düşünmesi gerekiyormuş gibi tereddüt etti, tıpkı benim aynı sebeplerle soruyu sorarken tereddüt ettiğim gibi. "Mareşale haber göndereceğim, tüccarları ve halkı özür dilemek isterlerse şikâyetlerini dinleyeceğim, uygun şekillerde anlatırlarsa."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi, yüzüne baktım. "Ama... ordu ne olacak? Oraya gitmemizin sebebi bu değil miydi?"

"Evet." Bardağındaki şarabı bitirdi. "İşin aslı, benim için sa-

vaşacak bir ordusu olup olmadığından emin değilim, belki tek amacı beni kendi istediği koşullarda Gümüş Ay'a çekmekti."

"Ne yapacaksın peki?"

Bardağını doldurmak için ayağa kalktı, sonra kendi bardağını da doldurdu. "Aylardır kendi insanlarıma karşı savaşıyorum Harper, onları tekrar birleştirmek için. Bugün insanlarına bana soru sorma izni veren birini öldürmeme ramak kalmıştı." Sesi hüzünlendi. "Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama kalabalığın önünde kan dökmek hiçbir şekilde *birlik* sağlamaz."

Vücudumun bütün sıcaklığı sönmüştü. Dik dik ona bakmaktan kendimi alamıyordum. "Vay canına."

Bardağından bir yudum aldı. "Leydim?"

Tamam, belki bütün sıcaklığı sönmemişti. Tekrar kızardım, sonra yüzümü buruşturdum. "Ben... bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Aramızda yalan yoktu."

"Doğru." Sabahlığın ipeğine dokundum, dizlerimden kaydığını hissedebiliyordum. "Yanlış seçimlerine fazlasıyla odaklandığım için iyi seçimler de yapabildiğini unuttuğumu fark ettim."

Kaşları kalktı fakat konuşmadan önce bir süre düşündü ki muhtemelen benim de aynısını yapmam gerekirdi.

"Ben de aynısını düşünmüştüm," dedi. "Senin için."

İşte bu beklenmedikti. Neden bahsettiğini bilmediğimi söylemek istedim.

Ama biliyordum. Grey'e yardım etmemden bahsediyordu.

Tıpkı benim onun Grey'i incitmesinden bahsettiğim gibi.

Ama sanırım listeye başka şeyler de ekleyebilirdik. Lilith'i sır olarak saklaması gibi.

Benim de aynısını yapmam gibi.

Ondan yardım istememem gibi – ve onun benden istemesi.

Yutkunup başımı çevirdim. Konuşmanın gidişatından vü-

cudum tamamen soğumuştı, ama bunun gibi anlar, aramızda sadece gerçekler olduğu için iyi hissettiriyordu. “Annemi düşünüp duruyorum, babamın yanında kalmakla doğru seçim yapıp yapmadığını. Jake ve ben bizi soktuğu durumlardan dolayı babama hep öfke duyduk. Sanki... sanki anneme eziyet etmiş gibi, öyle olsa haklı olurduk. Ama etmedi. Kötü bir koca ya da kötü bir baba değildi. Sanırım sadece...”

Sesim solup gitti.

“Kötü bir adamdı,” diye bitirdi Rhen sessizce.

İrkildim.

Çok uzun bir süre sessiz kaldı. “Babanın yanında kaldığı için anneni suçluyor musun?”

“Bazen,” dedim, ağzımdan çıkan sözler neredeyse fiziksel bir acıya neden oluyordu. “Ama sonra bunun benim için ne anlama geldiğini düşünmeye başladım.”

Bir süre bunu tarttı. Benim kelimelere dökemediğim şeylerin arasında bağlantılar kurduğunu biliyordum. Konuştuğunda sesinin savunmacı değil, düşünceli olduğuna şaşırmıştım. “Ben de babamı sık sık düşünüyorum. Anneme hiç sadık olmadığından bahsetmiştim. Herkesten sakladığı bir çocuğunun olmasını ve onu uzaklara yokluk içinde büyümeye göndermiş olmasını düşünüyorum. Bir kardeşe sahip olmak, taht sırasında ikinci olmak nasıl olurdu diye düşünüyorum.” Sesinde duygular birikmişti, ama sadece kısa bir an için. “Hiç Lilith’in hedefi olmadığımı, büyücülerin Kordiyar’dan hiç sürülmediğini. Babamın içten bir şekilde bağlı olması gereken kişiye sadık olsa ne olacağını – ya da en azından hayatında *ne* olmasını istediğini ve ona göre davranırsa neler olacağını.” Durdu. “Beni görse başarısızlık olarak görür müydü diye düşünüyorum. Beni başarı olarak gören bir adamı ister miydim diye düşünüyorum.”

Gözlerimi ona diktim. “Herkesten sakladığı ve yokluk içinde büyümeye gönderdiği çocuk” Grey’di. Sesinde özleme ben-

zer bir tınıyla bir erkek kardeşten bahsettiğini ilk defa duyuyordum.

“Aklımdan çıkarmamam gereken şey,” dedi, “babamın benimkinden farklı bir kaderi yaşadığı. Tıpkı annenin seninkinden farklı bir kader yaşadığı gibi.” Durdu. “Benimle kaldığın için kendini suçluyor musun, Harper?”

Bu soruyu daha zorlayıcı bir tonda sormuş olsaydı anında diklenirdim. Ama belki bu yüzden o tonda sormamıştı. Sesi sakindi, dürüst bir soruydu bu.

Ve çok iyi bir soruydu, son birkaç aydır hissettiğim her bir duygunun tam da kalbindeki soru. Rhen’e öfkeliydim.

Kendimi suçluyordum.

Ama soruyu sorma şekli bir şekilde duygularımı hafifletmişti. Belki ikimizin de karşılaştığımız her zorluktan, kaderin kartları dağıttığı o oyundan farklı deneyimlerle, farklı beklentilerle çıktığımızı fark etmemdendi. O, işkencelere maruz kalmış prensti ve yaptığı milyonlarca seçim onu buraya getirmişti. Ben DC sokaklarından gelen hasta kızdım ve buraya aynı şekilde gelmiştim.

Belki babam elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünüyordu.

Belki annem de aynısını düşünüyordu – bu yüzden gitmemişti.

Belki Rhen’in de tek yaptığı buydu.

Cevap beklemedi, ama vermeme gerek yoktu. Gözlerini gözlerimden ayırdı ve bardağını aldı. “Gümüş Ay’da etrafım muhafızlar ve silahlarla çevriliydi,” dedi, “o yüzden tüm o insanlara tehdit gözüyle bakmıştım. Ama senin etrafından çekilene kadar onların sadece... şikâyetlerini dile getirmek istediklerini anladığımı sanmıyorum.”

Kımıldamadan durdum. Sesi öyle ağırdı ki odadaki baskısını hissedebiliyordum.

Bana baktı. "Tıpkı Lia Mara'nın barışa giden bir yol bulmak istediğindeki gibi." Şarap kadehinden büyük bir yudum aldı. "Tıpkı Grey'in beni tahtı koruma mücadelesinden sakınmak istediğindeki gibi."

"Rhen," diye fısıldadım.

"Yamru Domuz'da bana meydan okuduğun o gece *zafere* giden bir yol aradığımı, ama lanetin *sevgiye* giden bir yol bulmamı gerektirdiğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Evet. Başımı salladım.

"O ânı sık sık düşünüyorum. Acaba Lilith'e karşı bu kadar uzun zamandır savaştığım için mi her şeyin kazanmam gereken bir mücadele olmadığını unutuyorum diye düşünüyorum." Keyifsizce güldü. "Acaba Grey de bunu biliyor muydu diye düşünüyorum. Benim hakkımda sık sık benim bile fark etmediğim şeyler fark ederdi."

O özlem tınısı sesine geri gelmişti, yaklaştım. "Sen... yaptıklarına pişmansın."

Başını salladı, sonra bardağı bitirdi. "Çok. Pek çok farklı sebepten ötürü."

Onun da Grey'i özlediğini fark ettim. Ama gölgeler gözlerine geri gelmişti ve bardağın etrafındaki elini sıkıyor olmalıydı çünkü boğumları beyazlamıştı.

Büyüden korkuyordu. Buradaki oyunbozan oydu, bütün karışıklığın asıl nedeni. Uzun zamandır krallıktaki problem buydu: büyü ve korkusu. Rhen daha doğmadan -Lilith'le dahi tanışmadan- çok önce başlamıştı. Büyünün burada hiç şansı olmamıştı.

Sağlam ayağıma ağırlığımı verdim ve elindeki şarap kadehini almak için uzandım. Sonra Lilith'ten bana ilk bahsettiği günkü gibi kucağına kıvrıldım ve başımı çenesinin altına soktum. Vücudundaki gerilimin bir kısmı gitmişti.

Uzanıp Chesleigh'den inanması güç bir paraya aldığı, çalışıp çalışmadığı belli olmayan hançerin kabzasını tuttum. Si-

hirden etkilenmez. Bir büyücüylü alt edebilecek bir silah. Çekip yerinden çıkardım.

Rhen bileğimi yakaladı fakat tutuşu nazıktı, gözleri gözlerimdeydi.

Başparmağımla kabzaya dokundum. "Her şeye rağmen Grey'in sana karşı büyü kullanacağını sanmıyorum, Rhen."

"Bu bir savaş, Harper. Elindeki her şeyi kullanacaktır."

"Savaşa *Lilith*'ten korktuğun için giriyorsun. İnsanlarını -onun insanlarını- *Lilith* yüzünden riske atıyorsun. Grey barış istemişti. Lia Mara da öyle." Durup ahırda bana daha iyi bir yol bulmasına yardım edeceğini söylediği o ânı düşündüm. Yardım istemeyişimle alay etmişti ve haklıydı: istememiştim. Bir keresinde gücü dahilinde olan her şeyi yapacağına dair bana söz vermişti, ama ben hiçbir şey istememiştim.

Belki istemeliydim.

"Rhen," diye fısıldadım. "Barış yapmanı istiyorum."

Neredeyse kaskatı kesildi. Rhen bir meydan okumadan geri çekilmezdi. Syhl Koyağı, Kordiyar'da pek çok hasara yol açmıştı - ama Rhen de açmıştı. Ve Karis Luran ölmüştü.

Ve *Lilith* zafer istiyordu. İttifak değil.

Hançeri elimden alıp kendi elinde çevirdi ve parmağını bıçağına bastırdı, ama kanatacak kadar değil. "Sınıra birlik yolladım bile," dedi. "O da yolladı."

"Ee... mesaj gönder. Konuşmak istediğini söyle."

"Öyle bir mesaj gönderirsem *Lilith*..."

"*Lilith*, Kordiyar'ın veliaht prensi değil."

Bir an durdu. Nefes aldığını bile sanmıyordum. Ama sonra saçlarıma üfledi, "Doğru, Harper," dedi, "ben de değilim."

Kalbim göğsümün içinde gümbürdüyordu, ama ona bakabilmek için duruşumu değiştirdim. Şöminenin ateşiyle parlayan kahverengi gözleri karanlıktı.

"Haklısınız, leydim," dedi, sesi yumuşak ve pes etmiş gibiy-

di. Hançeri masaya attı. "Daha önceki gibi. Lillith'ı alt etmenin tek yolu onun oyununu oynamamak."

"Grey'e teslim mi olacaksın?" Bu sözleri söylediğime neredeyse inanamıyordum.

"Barış tesls etmeyi deneyeceğim." Gözleri parladı, derinlerindeki o tanıdık parıltıdan bir parçaydı bu. Parmağını yavaşça dudaklarımın üstünde gezdirdi. "Grey'e teslim olmuyorum. Sana teslim oluyorum, Harper. *Senin için.*"

Gözlerim dolmuştu. Keşke şu an nasıl göründüğünü görebilseydi. Kulağa nasıl geldiğini. Sanırım zihninin bir kenarında bu, ona yenilgi gibi geliyordu, ama değildi. Bir kez daha insanların her şeyin önüne koyuyordu. Sadece kendi insanlarını da değil, Syhl Koyağı halkını da. Diğerleri iyi olsun diye darbeyikendine alıyordu. Hep en büyük gücünün sabrı olduğunu düşünmüştüm, bekleyiş, *istemek* yerine diğerlerinin vermesini beklemesi.

Elimi yanağına bastırdım. "Kordiyar için."

Gülümsedi. "Kordiy..."

Bir öpücükle onu susturdum. Küçük ve yumuşaktı, sadece dudaklarımın onunkilere bastırması gibi, ama derimin altındaki tüm soğuyan sinir uçlarım yeni bir alevle yanmaya başlamıştı. Boğazından alçak bir ses çıkardı, ardından elleri belimi kavradı. Birden dizlerini ortalamıştım, eteklerim bacaklarının etrafından iniyordu. Beni kendine çekti, parmaklarım saçlarına dolanmıştı. Nefes nefeseydim, vücuduma sıcaklık yayılıyordu fakat ağzımdaki ağzı öyle bağımlılık yapıcıydı ki yavaşlıyor muyduk, hızlanıyor muyduk emin değildim.

Sonra elleri ipek katmanların altından kalçamı buldu ve nefesimi içime çektim. Bu giysilerin altına *hiçbir şey* giymiyordum ve parmakları bir santim daha ilerlerse bu bilgi sır olmaktan çıkacaktı. Ağzı boynuma kapanmıştı, boştaki elinin başparmağı göğsümü okşayınca ürperdim.

Ama sonra durdu. Elleri daha ileri gitmedi. Alnını boynu-

ma koymuş, tenime doğru nefes alıp veriyordu. Birden hava tereddütle dolmuştu. Belirsizlikle. Korkuyla.

Öyle güçlü ve kendinden emindi ki şaşırmıştım. Ama sonra neden daha önce hiç bu kadar ileri gitmediğimizi hatırladım.

Ellerimi gömleğinden çektim ve kollarımı boynuna dolayıp sarıldım. Dudaklarım çenesini okşuyordu. Başta kımıldamadı ve her zaman yaptığı gibi geri çekildiğini fark ettim. Beni koruduğunu. Kendini koruduğunu. Anılardan, korkudan, her küçük sevincini keşfedip mümkün olan en etkili şekilde ona işkence etmek için kullanan büyücü tehdidinden.

“Ona teslim olma,” diye fısıldadım. “Onun anısına bile boyun eğme.”

Hafifçe geri çekildi, sadece göz göze gelebileceğimiz kadar.

“Bana da teslim olma,” dedim ve boğazımdaki ani duyguyu yutmak zorunda kaldım. “Kendine teslim ol. Bağışlayıcılığa. Mutluluğa. Şu âna teslim ol. Bu, onun değil. Senin. Benim. İkimizin.”

“Ah, *Harper*.” Gözlerini kapattı ve bir an bana sırtını döneceğini sandım. Ama sonra sandalyeden havalanmıştım ve bugün ikinci kez kollarının arasındaydım. Öyle yoğun bir şekilde öpüyordu ki ağırlığını üstümde hissedene kadar beni yatağa yatırdığının bile farkına varamamıştım, elleri elbisemin eteklerini çekiştiriyordu.

Bu kez elleri kalçama gittiğinde durmadı. Parmakları bana dokunduğunda neredeyse çılgılık atacaktım, ama bir öpücükle nefesimi hapsetti. O kadar yavaş ve kararlıydı ki düşünemiyordum. Bütün dünya vücudumun hissettikleri, ellerinin dokunuşu ve karnımda büyüyen ateşin etrafında dönüyordu. İçgüdüsel olarak ben de ona uzandım; ellerim tenini arıyor, aniden sinir bozucu gelmeye başlayan gömleğini çekiştiriyordu. Parmaklarım belini, karnının düzgün kaslarını ve pantolonunun kemerini buldu.

Daha aşağı indiğimde tısladı ve bileğimi yakaladı.

“Çok uzun zaman oldu,” dedi.

Kıkırdadım. Sonra diğer elini kımıldatınca sırtım istemsiz bir şekilde havaya kalktı. Yıldızlar görüyordum, çarşafları kavradım. “O kadar da uzun zaman olmamış,” dedim nefes alabildiğimde.

Sırıttı ve ömrümde ilk kez Rhen’in azıcık da olsa kızardığını gördüm. Beni öpmek için eğildi. “Bakalım ne kadar hatırlıyorum.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RHEN

Harper yanımda yatıyordu, onun nefesleri yavaş ve düzgündü; ama uyku her zamanki gibi benden kaçıyordu. Karanlık, pencerelere indi ve sessiz bir ziyaretçi gibi odaya çöktü. Şöminedeki ateş parlayan korlara dönmüş, hafif bir ışık veriyordu ama umursamadım. Karanlıkta bu odanın kapılarının dışında beni bekleyen endişeler yokmuş gibi davranmak kolaydı. Sıcak ve huzurluydum ve Harper yanımdaydı.

Ona dokunmak; gerçek olduğundan, *burada* olduğundan, kaderin benden sandığım kadar nefret etmediğinden emin olmak istiyordum.

Kendine teslim ol. Bağışlayıcılığa. Mutluluğa.

Mutluluk. Bu muydu? Kelime yeterli değil gibi geliyordu. Hayatımdaki pek çok güçlü anının krallığımla, savaşla, insanlarımla ilgili olduğunu sık sık unutuyordum. Dünyanın iki insandan, bir kırılganlık ve güven anından ibaret olacak kadar küçülebileceğini unutuyordum. Diğer her şeyi gölgede bırakabilecek bir anlık sevgiden ibaret olabileceğini.

Harper'a çok uzun zaman olduğunu söylemiştim, ama

onunla birlikte olmak sanki ilk gibiydi. İlk kez bu kadar anlamlıydı. Kendimi onun etrafına dolamak ve gitmesine asla izin vermemek istiyordum. Onun canını yakmaya cüret eden herkesin yüreğine kılıcımı gömmek istiyordum.

Harper, düşüncelerim onu uyandırmış gibi kımıldandı ve bana bakıp gözlerini kırıştırdı. "Uyumuyorsun."

Tek dirseğimin üstünde doğruldum ve parmağımı yanığımda gezdirdim, sonra bunu yapabildiğim gerçeği karşısında mest oldum. Birbirimizin etrafında temkinli adımlarla gezerek o kadar vakit geçirmiştik ki sonunda ona dokunma ayrıcalığını kazanmışım gibi geliyordu. "Şaşırmış gibisin."

Kızardı ve sadece gözleriyle bukleleri görüş alanımda kalana kadar battaniyenin altına sokuldu. "Yorgun olacağını düşünmüştüm."

Burnumun ve onun burnunun ucuna dokunup, "Öyleyim," diye fısıldadım.

Gülümsemedi. Battaniyenin altından ellerini çıkarıp yanığıma koydu. Başımı çevirip avucundan öptüm.

Hâlâ beni inceliyordu. "Hâlâ... hâlâ barış düşünüyor musun?"

Tereddütle konuşmuştu, sözümünden dönmemi bekliyormuş gibi. Dün gece babasından, annesini nasıl defalarca hayal kırıklığına uğrattığından bahsetmişti, benden de mi aynısını bekliyordu acaba? Mutluluğuma gölge düşürmüştü, ama güvenin bir kerede kazanılan bir şey olmadığını biliyordum, tekrar tekrar kazanılması gerekiyordu. Başımı evet anlamında salladım ve gözlerinde rahatlananın çiçek açışını izledim.

"Sınırdaki birliğe mesaj gönderip pozisyonlarını korumalarını söyleyeceğim. Syhl Koyağı'na onların... koşullarını öğrenmek istediğimi bildiren bir heyet yollayacağım." Sözleri söylemek beklediğimden daha zordu. Grey'le aramda çok şey olmuştu ve büyü gücü olduğunu inkâr edemezdim. Kordiyar'a bunca zarar veren bir ülkenin yanında olduğunu. Onunla an-

laşmaya varmaya çalışmak, Lilith'le anlaşmaya varmaya çalışmaya çok yakın geliyordu, göğsüm sıkıştı.

"İyi olacak," diye fısıldadı Harper. "İyi olacak. Söz veriyorum."

Söz veremezdi. Bilmiyordu.

"Her yol savaştan iyidir," dedi ve gözlerim onunkilere kilitlendi.

"Her yol mu?" dedi bir kadın sesi odamın köşesinden, şöminenin yanında bir gölge kımıldandı. Lilith'in sesini duyduğum an içim buz kesti. "Her yol? *Emin misin, Prenses?*"

"Çık dışarı." Gözlerim masaya, Chesleigh'in getirdiği hançeri bıraktığım yere gitti. Harper'ın arkasındaydı, hemen kol mesafesinde.

Lilith gölgelerin arasından çıktı. Normalde zarif, şık giyinirdi; bir leydinin saray üslubuna yaraşır bir şekilde. Bu gece menekşe rengi bir sabahlığın üstüne siyah satenler giymişti, karanlıktan sıyrılırken elbisesi vücudundan kayıyordu.

"Bak sen şu olanlara," dedi, sesi tehlikeli bir tıslamaydı.

"Sana çıkmanı söyledi," dedi Harper.

Lilith yatağa yaklaşmaya devam etti. "O bana emir veremez, küçük kız." Sesi öfkeliydi ki bu oldukça sıra dışıydı. Normalde eğlentili olurdu. *Korkunç*, ama eğlentili, eğer hasara yol açırsa.

"Ne istiyorsun?"

"Sesin kulağa şartların değişmesini istiyormuşsun gibi geliyor," dedi. Durmak yerine battaniyelere tutunup yatağa tırmandı ve bize doğru emekledi. Her hareketi yavaş ve azametliydi. Harper çarşafı yakalayıp göğsüne çekti ve omuzları yatak başlığına değene kadar geri kaçtı.

Lilith gülümsedi, fakat Harper'a yönelmedi.

Bana yöneldi. Eli, battaniyenin altındaki bacağıma okşadı, geri gitmeye çalıştım.

Ama donup kaldı. Harper birden yanında belirmişti, hançer elindeydi. "Bir gözünü kaybetmek ister misin?"

Kalbim göğüs kafesimde tekledi. Harper'ın o hançerin ne yapabildiğini bildiğinden emin değildim. İşe yarayıp yaramadığını bile bilmiyordum. Her zamanki gibi onca umut, onca plan, onca dilek; ama sonuçlar hep kadere bağlıydı.

Ve kader benden ölesiye nefret ediyor gibi görünüyordu.

"Bu bana başka bir zamanı hatırlattı," dedi Lilith, o karanlık bakışlar gözlerinden gitmemişti. "Odanın sıcacık ve çarşafların pek çok ayrıcalıklı zevkle dağılmış olduğu bir zamanı."

Tırnağıyla vücuduma dokundu. Çarşaf kesilmişti. Her şey kesilmişti. Karnımı ateş kesiyordu.

Harper, "Rhen!" diye haykırdı. Hançerle öne doğru atıldı fakat görüş alanım noktalarla ve ışık çakmalarıyla dolmuştu, başarıp başaramadığını bilmiyordum.

"Odanın kanla dolduğu bir zaman," dedi Lilith.

Yine yapıyordu. Kendi kanımın tadını alabiliyordum ve dilimi mi ısırardım yoksa tadını alacak kadar kanamam mı vardı bilmiyordum. Acıdan başka bir şey hissedemiyordum ve şimdi ağırlığı vücudumun üstündeydi.

Harper çılgılık attı.

Lilith çılgılık attı.

"Kaç," diye bağırdım Harper'a. "Kaç."

Lilith'in yüzü benim yüzümün üstündeydi ve yüzünde uzun, kırmızı bir kan lekesi vardı. "Sen benim olacaktın," diye tısladı. Tırnakları göğsümü tırmaladı. Kaburgalarımı yüzdüğüne yemin edebilirdim. Acıyla feryat ettim. "Sakat kızın bununla bana karşı koyabileceğini mi sandın?"

Harper bağıırıyordu fakat beynim kelimeleri algılayamıyordu. Yaralandı mı, savaşıyor mu, kaçıyor mu, ölüyor mu bilmiyordum.

Lilith'in tırnakları yüzümü çizdi. Göz kapağımın süntüp yır-

tıldığını hissediyordum, aniden o gözüm kanla -ya da daha kötüsüyle- kör oldu.

Daha fazla çılgılık odayı doldurdu. Dustan ve Zo önderliğindeki muhafızlar.

“Harper,” dedim nefes nefese. “Harper, kaç.”

Lilith, “Kes şunu!” diye haykırdı, “Onu düşünmeyi kes!” Pencereler sallandı ve camlar patlayıp kırıkları yerlere saçıldı. Buz gibi bir rüzgâr içeri doldu. Ona vurmak için yumruğumu savurdum fakat kolumu yakaladı. Kemiklerimin birbirini ezdiğini hissettim. Acı, kör ediciydi. Nefes almaya çalıştım. *Hayatta kalmaya çalıştım.*

Çenemi yakaladı ve gözleri karşımda belirdi. “Onun ölüşünü izleyeceksin,” dedi, sıcak nefesi dudaklarıma geliyordu.

“*Senin* ölüşünü izleyeceğim,” dedim güçlkle.

Gülümsedi – ama sonra üstümden kalktı. Gözlerimi kırptırıp kanların arasından baktım ve Dustan’ın Lilith’in göğsüne kılıcını sapladığını gördüm. Lilith nefesini içine çekti, ardından kılıcı yakaladı. Dustan bir an amansızca muzaffer görünüyordu, ama ben böyle bitmeyeceğini biliyordum.

“Kaç,” dedim boğulurcasına. İnsanlarıma zarar verişini izleyemezdim. “Glt. Bu bır... emirdir.”

Lilith kılıcın ucunu çıplak elleriyle yakaladı ve itip sırtından çıkardı. İfadesinde neredeyse coşku vardı. İpek elbisesi açılmış, çıplak vücudunun bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Kılıç, yerinden çıkarken kanla birlikte organların da bir kısmını getirmişti. Bir yara daha vardı, daha yukarıda, omzundan kan akıyordu.

Dustan dehşet içinde ona baktı.

Kaçması gerekiyordu. Kaçmalıydı. *Kaçmalıydı.*

“Kaç,” dedim nefes nefese. “Dustan...”

Lilith uzandı ve çıplak elleriyle onun boynunu kopardı.

Dustan’ın vücudu cansız bir şekilde yere düştü.

Arkada bekleyen muhafızlara döndü, muhafızların kılıçla-

rı ellerinde hazırды. Lilith'in avucunda Dustan'ın boynundan kopan deri ve kas parçaları vardı, dirseğinden kan damlıyordu.

Muhafızların rengi soldu. Kılıçları tangırtıyla yere düştü ve kaçtılar.

Hepsini daha önce görmüştüm, laneti ilk başlattığı zaman.

İkinci seferi de daha iyi değildi.

Gözlerim nihayet Harper'ı buldu. Elinde kanlı hançer vardı fakat Zo onun önündeydi. Havada bir ok uçana kadar Zo'nun benim okumu ve yayımı bulduğunu kavrayamamıştım. Biri büyüyü boynundan vurdu. Diğeri omzundan. Bir diğeri bacağınan. Lilith dizinin üstüne düştü.

Biri sırtına saplandı. Büyücü tıslıyor, bütün okları tek tek çekip çıkarıyordu. Boynundakini çıkardığında omzuna kan boca etti fakat yara, tıpkı karnındakiler gibi kapandı.

Omzundaki o yara hâlâ iyileşmemiştir ve kanamaya devam ediyordu. Baktım ancak gözlerim odaklanamıyordu ve tek düşünebildiğim Harper'dı.

Zo, sadaktaki son oku aldı. Gözleri kocamandı ve korkmuştu, ama nişan aldı.

"Rhen." Harper bana ulaşmak için topallayarak Zo'yu geçmeye çalıştı.

"Git!" diye haykırdım. Yataktan kalkmaya çalıştım fakat dizlerim beni tutmuyordu. "Zo... onu buradan çıkar. Çıkar onu."

Harper, "Hayır!" diye çığlık attı.

Lilith okları sökmeyi bırakmıştı. Yere tutundu, şimdi hırıliyordu. Bu onu durdurmayacaktı, biliyordum.

Sadece daha beter hâle getirecekti.

Dustan'ın cansız bileğini tuttu ve fırlatma bıçaklarından birini çıkardı. Niyetinin ne olduğunu anlayınca kendimi onun üstüne attım.

Atışını engelleyecek kadar hızlı değildim, tek yapabildiğim hedefini saptırmak olmuştu. Bıçak, Harper'ın boynuna saplanmadı ama üst bacağına gömüldü. Harper düşmüştü.

Lilith yeni bir bıçak için uzandı.

“Zo!” diye seslendim. “Çıkar onul Herkesi çıkar.”

Zo son okunu attı ve ok, Lilith’in omzuna saplanıp ileri sendelemesine neden oldu. Yine göz göze gelmiştik. Ama arkasında Zo’nun Harper’ı koridora sürüklediğini görebiliyordum. Zo yardıma koşan diğer muhafızlara emirler yağıdırıyordu.

Vücudum acı içindeydi. Ayağa kalkamıyordum. Kımıldamıyordum. Ama birden sessizlik çöktü. Büyücüyle yalnız kalmıştım.

Uzun bir an boyunca Lilith’in hırıldayan nefesini dinledim. Kendi nefesimi.

Dünya benek benek olmaya başlamıştı. Mermer zemindeki kan, etrafımda birikiyordu. Belki sonunda başarmıştı. Belki beni öldürmüştü.

Ama Harper kaçmıştı. Kurtulmuştu.

Sonunda mide bulandırıcı bir ses duymaya başladım ve Lilith’in tek tek okları çıkardığını anladım.

Vick. Vick. Vick.

Ona dönüp gözümü kırıştırdım. Tek gözüm görüyordu. Uzanıp yanağıma dokundum ve parçalanmış deriyle kana dokunduğumu anladım. İnlememeye çalıştıysam da başaramadım. Keşke ölseydim.

Lilith eğilip beni öptü. Dudaklarında kan vardı. “Seni böyle daha çok beğendim,” diye fısıldadı.

Kurtuldu. Düşüncelerimi buna odakladım. Sadece buna. Lilith bana ne isterse yapabilirdi. Harper kaçmıştı. Güvendedi. Zo onu güvende tutacaktı.

“Bitir hadi,” dedim.

“Ah, hayır, Majesteleri.” Tekrar öptü ve vücudum istemsizce titredi. “Size ihtiyacım olduğunu biliyorsunuz.” Dilini dudaklarımda gezdiriyordu. “Şimdi burada bekle ve ben de onun kalbini söküp geleyim, tıpkı senin benim kalbimi söktüğün gibi.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

HARPER

Kale koridorlarının her yerinde ölü muhafızlar vardı. Bazıları kendi kılıçlarıyla duvara saplanmış, bazıları korkunç kırbaç yaraları almıştı. Her şeyin üstünü kan kaplamıştı. Lanetin ilk haftasını hatırladım, Lilith'in Rhen ve Grey'e yaptıklarını temsil eden o odayı buluşumu. Dehşet vericiydi.

Bu da tıpkı onun gibiydi, ama yüz katı dehşet verici.

Lilith *saatlerdir* bunu yapıyor olmalıydı. Yavaş yavaş, sistemli bir şekilde tüm muhafızları, tüm hizmetkârları öldürmüştü, böylece bizim haberimiz olmayacaktı. Ben Rhen'e barış için yalvarırken Lilith bunun mümkün olmamasını garanti altına alıyordu.

Freya ve çocuklar bizim yanımızdaki odada olmalıydı. Tatlı, nazik Freya.

Onun Lilith'in ellerinde öldüğü düşüncesi neredeyse dizlerimin bükülmesine sebep olacaktı. Zo zaten beni yarı sürük-lüyordu. Ona yardım mı etsem yoksa karşı mı çıksam karar veremiyordum. Fırlatma bıçağı uyluğuma gelmiş, fakat açısı yanlış olduğu için saplandıktan sonra sekip çıkmıştı. Saplanan

bir bıçağı çıkarmamak gerektiğini biliyordum, ama kendiliğinden çıkan bıçağın sorun yaratıp yaratmayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Geceliğim şimdiden kana bulanmıştı ve bıçak yarası, burkulmuş bilek ve üstüne SP' bir araya gelince kendimi ipleri kopmuş bir kukla gibi hissediyordum.

Gece havası soğuktu, dışarı çıktığımızda yüzümü kamçıladı fakat Zo durmadı. Beni ahır bölmelerinden birinin yanındaki banka oturttuğunda ayaklarım çıplaktı ve nefes nefeseydim. Gece yarısıydı ve ahırlarda kimse yoktu. Zo'nun nefesi de kesik kesikti, soğuk gece havasında panik bulutçukları oluşturuyorlardı. Göğüs zırhını çıkartırken elleri titriyordu.

"Dur," dedim. Ellerim çırpınıyor, bükülüyor, neredede duracaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. "Zo, dur, ne..."

"İşte." Göğüs zırhını başından çıkardı. Sesi inliyor gibiydi.

"Zo... geri dönmemiz gerek. Hançer bende. Biz... bizim... Lilith..."

Zırhı elime tutuşturdu. "Giy şunu. Ben at eyerlemeye gidiyorum."

"Zo..."

"Giy dedim!" diye bağırdı.

Daha önce bana hiç bağırmamıştı. Sesini yükselttiğini duyduğumu bile sanmıyordum. O kadar afalladım ki parmaklarım otomatik hareketlerle tokaları yerlerine takmaya başladı. Atlar gerginliğimizi hissetmiş olmalıydı, hepsi bölmelerinde huzursuzca dönmeye koyuldular. Biri ahır duvarını tekmeledi.

"Geri dönmemiz gerek." Kekeliyordum. Her nefesimde inliyordum. Her gözümü kırptığımda Lilith'in parmaklarıyla Distan'ın boğazını koparışını görüyordum. Rhen'in bütün karnının et şeritlerine dönüşünü görüyordum. Sanki çok kolaymış gibi. Yeterince güçlü olamamıştım. Yeterince hızlı olamamıştım. "Lilith ona... Lilith..."

* Serebral Palsi (e.n.)

“Kaçmamız gerek.” Demirbilek’in dolabının yanından bir dizgin ve pelerin aldı ve pelerini bana fırlattı. “Şunu giy.”

Öyle titriyordum ki pelerini zar zor omuzlarıma koyabildim. “Zo...”

“Geri dönmüyoruz.”

“Onu onunla bı... bırakamayız!”

“Kaledeki bütün muhafızları öldürdü,” dedi Zo. Dizgini atın kafasına geçirmek için dört kez denemesi gerekmişti. “At sürebilir misin?”

Koridorun diğer ucunda zemine sürtünen bot sesleri duyuldu ve Zo bıçağını çekip hızla arkasına döndü.

Ahır görevlisi bir oğlan kekeleyip geriye doğru tökezledi. “Atların tepindiğini duy...”

“Kaç,” dedi Zo ona. “Araziden çık.”

“Ama... ama...”

Zo öfkeyle, “Kaç!” diye bağırdı. Oğlan başını salladı ve hızla kapıdan çıkıp kayboldu.

Ahır koridorunda soğuk bir rüzgâr esti ve kapılar sallanıp zangırdadı, ürpermiştim. “Zo. Plan yapmamız lazım. Bizi...”

Bana döndü. Gözlerinden ateş fışkırıyordu. “Ne yapacaksın, Harper? Kadın başkumandanının boğazını yırtıp attı. Çıplak elleriyle.”

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum.

Yardım bulmamız gerekiyordu.

Buna kim yardım edebilirdi bilmiyordum. Bütün muhafızları katletmişti. Nefesim yine aksamaya başladı.

Zo cevap beklemedi. Sonraki bölmeye geçti ve kapıyı çekip kapattı. Bir başka rüzgâr koridorda esip bana Kordiyar’daki ilk gecemi, ormandaki havanın bir anda sonbahardan kara kışa dönüşünü hatırlattı. Atlar volta atmaya devam ediyordu. Birkaçı asabi bir şekilde kişnedi. Koridorun sonundaki at yine duvarı tekmelemeye başlamıştı.

Kollarımdaki bütün tüyler havaya kalktı.

Hissettiğim şey ne bilmiyordum, ama iyi değildi.

Zo kapı aralığında belirdi ve onun da hissettiğini anladım.

“Zo,” diye fısıldadım. “Zo, gitmemiz gerek.”

İkinci atı bıraktı ve Demirbilek’e dönüp ben daha hazırlanamadan üstüne binmemi sağladı. Ayağını üzenkiye sokup arkama tırmandı. Hiç tereddüt etmeden atı mahmuzladı ve ahırdan şimşek gibi çıktık.

Rüzgâr sert, hızlı bir biçimde esti, neredeyse beni devirecekti. Gökyüzünü bulutlar sarmış, ayı kapatarak araziye karanlığa gömmüştü. Dizginler benim elimde, Zo’nun kolları belimdeydi.

“Zırhı çıkarmamalıydın,” dedim.

Kulak tırmalayıcı bir ses geceyi böldü, tizdi, duyduğum en korkunç sestti. Demirbilek’in kulakları aşağı yattı ve sırtı altımızda kamburlaştı. Ardından tam bir... eh, korkmuş bir at gibi dörtnala gitmeye başladı.

“O da neydi?” diye fısıldadı Zo kulağıma. “Ne yapıyor? Büyücü... şekil değiştirebiliyor mu?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum.” Rhen’in şekil değiştirmesini sağlamıştı, ama kendine yaptığını hiç görmemiştim. Ama yapamayacağı anlamına gelmiyordu bu.

Zo, canavar Rhen’in geldiği zamanları hatırlıyordu. Arkamızdaki şey o muydu? Lilith yine aynı şeyi mi yapmıştı?

Omzumun üstünden arkama göz attım. Tek görebildiğim siyah gökyüzü ve karanlıktı. Bir başka çılgık havayı parçaladı. Demirbilek dizginlerini çekiştirerek hızla ormana koştu, toynakları toprak zeminde gümbürdüyordu.

Ormanı geçmeliydik. Neden bilmiyordum, ama Demir Gül’ün sınırlarıyla ilgili Lilith’i kısıtlayan bir şey olmuştu hep. Ormanı geçmeliydik, sonra Rhen’i kurtarmak için plan yapabiliirdik.

Aniden hıçkırıklara boğuldum.

Zo da öyle. Kolları bana sıkıca sarıldı.

Söyleyecek sözüm yoktu. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Dü-

şüncelerim kör bir panik hâlindeydi. Umut aramaya çalıştım, ama yoktu. Her şey berbattı.

Çığlık tekrar duyuldu. Bir şey üstümüzden geçti ve Zo haykırdı.

“Zo!”

“Sürmeye devam et,” dedi belimi daha sıkı kavrayarak, ama beni geri çekiyordu, sanki bir şey *onu* geri çekiyor gibiydi. “Devam et!”

Topuklarımı atın yanlarına gömdüm fakat Zo neredeyse yerdeydi ve beni de kendine çekiyordu. Attan düşmem an meselesiydi.

Sonra Zo beni bıraktı. Gitmişti. Çığlığı kulaklarımda yankılanıyor, arkamızdaki çığlığa karışıyordu.

Dizginleri çektim fakat Demirbilek tepinip öne atıldı, neredeyse beni üstünden fırlatacaktı. “Zo!” diye bağırdım. “Zo!”

Bir pençe kolumun üstünden beni yakaladı ve şaşkınlıkla haykırdım. Geriye doğru çekiliyordum, sürükleniyordum.

“Bırak beni!” diye feryat ederek kollarımı savurdum. Pençeler tam olarak bağlamadığım zırha tutundu, beni boğuyordu.

Rhen’in yarı çözülmüş zırhını başından çıkarışı gözümün önüne geldi. Göğsüm hıçkırıklarla sarsılıyordu, ama zırhı tutup sertçe çektim.

İşe yaramıştı. Bırakmıştı. Arkamda öfkeli bir çığlık yankılandı.

Ağaç sırasını geçtim, Demirbilek’in boynuna eğildim ve dörtnala ilerledik. Gözyaşlarım yelesine damlıyor, rüzgâr hıçkırıklarını kamçılıyordu, ama bizi ormanın ötesinde takip eden hiçbir şey yoktu. İlerledik, ilerledik, ta ki karanlık bizi yutana kadar.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

RHEN

Zaman algımı yitirmiştim. Solumda bir yerden sürekli bir şey damlıyordu, saatler mi olmuştu yoksa dakikalar ya da saniyeler mi bilmiyordum – belki de yıllar geçmişti. Bilincimi yitirmiş miydim, bütün bu süreç boyunca uyanık mıydım bilmiyordum.

Acı hiçbir yere gitmemişti.

Sol gözüm açılmıyordu ve sağ gözüme yapışan, ben gözümü kırpmaya çalışınca göz kapağımı çekiştiren bir kan birikintisi vardı. Dustan'ın ölü bedeni birkaç santim ötemdeydi. Aramızda bir kan göleti oluşmuştu fakat benim kanım nerede bitiyor, onunki nerede başlıyor bilemiyordum.

Bunu hatırlıyordum. İlk seferinden, muhafızlarımı öldürdüğü zamandan. Beni ailemi öldüren bir canavara çevirdiği zamandan. *Hatırlıyordum.*

Hatırlamak istemiyordum.

Yüzüme dokunmak için elimi kaldırdım fakat parçalanmış deri ve et öbekleri bulunca birden nefes alamadım. Elimini indirdim, ancak hareketim fazla hızlı olmuştu, inledim.

“Sorun mu var?” dedi Lilith, sağlam gözümü sımsıkı kapattım.

Cevap beklemedi. “Bak ne buldum,” dedi ve ağır bir şey gürültüyle önüme düştü. Kan ve daha fena şeylerden parçalar yüzüme sıçradı ve irkildim

Fakat gözlerimi açılmaya zorladım. Bu, bir göğüs zırhıydı.

Zo, diye düşündüm. Ama herhangi birine ait olabilirdi. İnsanlarımdan herhangi birine. Sadece bir parça zırhtı.

Sonra üstüne kırmızı bir et yığını düştü. Uzun bir an boyunca beynim bunun ne olduğunu idrak edemedi. Kanlı bir kas parçasıydı sadece.

Ama sonra ne olduğunu anladım ve kalbim durdu.

“Kızın kalbi, Majesteleri,” diye fısıldadı Lilith. “Söz verdiğim gibi.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

HARPER

Mistik bağlantıları düşünecek havada olsaydım Demir Gül'de işler kötü giderken Yamru Domuz Hanı'nın bir teselli ve huzur mekânı hâline gelmesini ilginç bulurdum. Ancak bu gece tek düşünebildiğim bütün muhafızları ve askerleri ölmüşken Rhen'in delik deşik edilmesi idi.

Tek düşünebildiğim ben dörtmala giderken Zo'nun atın arkasından koparılmasıydı. Ya da Dustan'ın boğazının gözümün önünde parçalanması.

Evalyn, hancının karısı, bacağımdaki yarayı dikip bileğime lapa koyarken parmaklarımı gözlerime bastırıp hıçkırmamaya çalıştım.

"İşte, leydim," dedi hancı Coale, bir fincan sıcak likörü bana uzatırken sesi boğuktu. Parmaklarım titriyordu, ama bardağı aldım.

"Yaratık geri mi döndü?" dedi Evalyn, onun sesi fısıltıdan ancak bir nebze yüksekti.

"Ben... ne olduğunu bilmiyorum." Keşke Rhen burada ol-

saydı. O dengeleri tersine çevirmenin, insanları bir araya getirip Lilith'e karşı savaşmanın bir yolunu bulurdu.

Ama elbette Rhen burada olsaydı, hayatta ve sağlıklı olsaydı savaşılması gereken kimse olmazdı.

Daha dündü. Ona beni Washington, DC'de bırakmasını söylemeliydim. Daha en başından beni oraya geri göndermesini söylemeliydim.

Onunla savaşamazdım. Kimseden de onunla savaşmasını isteyemezdim.

Ve biliyordum ki eğer geri dönersem beni oracıkta öldürecekti. Muhtemelen Rhen'in önünde.

Rhen hayatını büyüden nefret ederek geçirmişti, ama şu anda keşke benim de azıcık büyü gücüm olsaydı diye...

Düşüncelerim donup kaldı. Sanki dünya, ekseninde bir anlığına yalpalamıştı.

Erzakım yoktu, pelerin ve geceliğim dışında giysim yoktu. Sahip olduğum tek silah benim ellerimde işe yaramaz hâle gelen, paha biçilmez bir hançerdi.

Ama birden aklımda bir plan oluşmuştu.

"Evalyn," diye fısıldadım ve konuştuğumda neredeyse tüylerim ürperdi, bu odadakilerden zaten çok şey istemiştim. "Benim... benim gümüşüm yok, ama yardımına ihtiyacım var."

Coale ile bakiştılar ve gözlerime yeni yaşlar doluştu. Pazarlık için ne kullanabilirdim bilmiyordum. *Ne zaman* gümüşüm olur, onu bile bilmiyordum.

Ama daha önce de yoksul olmuşum. Daha önce de çaresiz olmuşum. Rhen insanlardan yardım istememem konusunda beni eleştiriyordu – ama etrafta yardım edecek kimsenin olmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Eğer yapamazsanız," dedim gözyaşlarını savuşturarak, "sizi anlarım. Ben... herkesin kötü bir dönemden geçtiğini biliyorum ve..."

“Leydim.” Evalyn elini elimin üstüne koyup sıkıca sıktı. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Siz bizim için çok şey yaptınız,” dedi. “Prens de öyle. Neyimiz varsa sizindir.”

“Bize neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin,” dedi Coale, tok sesi gürlüyordu. Kalın sakalını ovaladı. “Kış için stokumuz sağlam.”

Gözlerimi sildim. “Giysiye ihtiyacım var. Ve haritaya. Ve şeye kadar yetecek yiyeceğe...” Rhen’in mesafe ve sefer zamanından bahsettiği şeyleri hatırlamaya çalışarak hızlıca hesap yaptım. İşe yarayıp yaramayacağından emin değildim, ama başka seçeneğim yoktu. “Dört gün. Galiba. Belki beş.”

Evalyn’in gözleri büyüdü. “Leydim. Disi’ye mi döneceksiniz?”

“Hayır.” Göğsümde umut çiçek açarken gözyaşlarım kurudu. “Grey’i bulacağım.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GREY

“Bir daha,” dedi sırpençe, alacakaranlık havasının serinliğine rağmen gözümdeki teri silmek zorunda kaldım. Uzun saatler süren bir talimde ya da kılıç dövüşünde terleyeceğimden çok daha fazla terlemiştim.

Dürüst olmak gerekirse talim ya da kılıç dövüşünü *tercih ederdim*. Haftalardır böyleydik. “Büyüden nefret ediyorum,” diye homurdandım.

“Ama onu böyle tatlı sözlerle kandırıp istediğini yaptırmaya mı çalışıyorsun? *Bir daha.*”

Gözlerimi kısıp ona baktım, ama sonra çömelip elimi yere dokundurdum ve gücümü gittikçe genişleyen çemberler hâlinde yaymaya çalıştım. Bazı büyüler kolaydı, mesela lamba fitilinde ateş yakmak gibi; ama iyileşmesi için deriyi birleştirmek gibiler çok zordu. Ancak gücü kendimden uzağa göndermenin şimdiye kadarkilerin en zoru olduğu kanıtlanmıştı. Sanki aynı anda sayısız yöne koşmak gibiydi – bir kayaya bağlıyken. Kendimi aynı anda hem paramparça etmeye hem de bir arada tutmaya çalışmak gibiydi.

Talim alanının ilerisindeki ormanlıktaydık ve üstümüzdeki dallardan kar serpintileri uçuşuyor, parmaklarımın arasındaki çimlere doluyordu. Gücümü genişletmeye çalışırken her bir tanenin yere düşüşünü hissediyordum. Her bir çimeni, düşen her bir dalı. Ağacın dibine koyduğum yalnız lambanın ısını. Başladığımızda lambaya gerek yoktu fakat şimdi yerde gölgeler oluşturmaya başlamıştı. On adım gittim. On iki. Çalılıklarda bir tavşan hopladı, gücümü onun peşinden yolladım.

Derken gücüm hızla bana geri geldi. Okla vurulmak gibiydi. Geriye doğru sendeledim ve sertçe yere çakıldım.

İç çektim.

Iisak yüksekteki bir daldan inip sessizce önüme kondu. Her zamanki gibi çıplak ayaklıydı ve üstünde bir şey yoktu. Gri teni karanlığın içinde gölge misali görünüyordu, fakat ön kollarına bıçak dizili kolluklar düğmelenmişti. Omuzlarına düşen siyah saçlarına kar toplanmış, kanatlarına doğru uçuşuyorlardı.

“Kendini güçsüz açıyorsun, genç prens.”

Homurdandım. Belki öyleydi. Ama şu anda hâlâ ustalaşmadığım yetenekler yerine savaş alanında beni koruyacağına *emin olduğum* yeteneklerime odaklanmayı tercih ediyordum.

“Bunun zahmetsizce olması gerekirdi,” diye üsteledi. “Talim alanında askerlerle o kadar vakit geçirmek yerine...”

“Ormana gelip daha fazla büyü talimi mi yapayım?” Neşesiz bir kahkaha atarak ayağa kalktım. “Raporlar Rhen’in sınıra asker gönderdiğini söylüyor ve benim büyü gücüm hepsini durduramaz. Talim alanında daha az vakit geçirmek çözüm değil.”

“Kılıcından önce büyü gücüne uzansan belki endişelenmene gerek kalmazdı.”

“Buradaki herkes büyüünün *tehdit* olduğunu düşünüyor,” dedim kızgınlıkla. “Şehirde kraliçenin ölümünü planlayan gizli örgütler var.”

“Bence *senin* ölümünü planlıyorlar.”

“Ah. O zaman iyi.” Kaşlarımı çattım. Elinde olsa Iisak şa-

fak sökene kadar beni çalıştırırđı. Bazen oğluyla, Iishellasa'nın uzun zamandır kayıp olan *aelix*'iyle, ilgili pişmanlıkları yüzünden mi buradaki başarıya bu kadar odaklandığını merak ediyordum. Tycho'ya olan düşkünlüğünün ve bana verdiği eğitimlerin kaybını hafifletme çabası mı olduğunu düşünüyordum. Şu an umurumda değildi. Bu büyü dersleri bana talim sırasında Solt'a yaptığım şeyi hatırlatıyordu ve bu anıya bayıldığım söylenemezdi. Saatlerdir çalışıyorduk ve ben daha başlamadan tükenmişim.

Başımla Iisak'in taktığı bıçaklara işaret ettim. "Benim için bu kadar yeter. Sıra sende."

"Silahlardan tiksiniyorum," diye hırladı, dalga mı geçiyordu yoksa ciddi miydi emin olamadım.

"Hadi," dedim. "Akşam yemeğini kaçırdım zaten." Iisak kendi başına da oldukça ölümcüldü, onu çıplak elleriyle askerleri parçalarken görmüştüm. Ama yaptıklarının hepsi yakın mesafede olmayı gerektiriyordu ve daha önce bir kez yakalanmıştı. Ok ve yay kavgası sırasında elverişsizdi, ama kol zırhı ve bıçaklar sizi yavaşlatmazdı.

Büyü konusunda o da benim gibi kendine doğal gelmeyen bir şeyle çalışmak istemiyordu.

Bıçaklardan birini çıkardı. "Genç kraliçeyle geçirdiğin onca vakitten sonra insan ruh hâlinin daha iyi olacağını sanıyor ama..."

"Bıçaklar, Iisak."

"Belki *uyumaya* da biraz vakit ayırsan..."

Gümüş cehennemler. Kendi bıçaklarımdan birini çekip ona fırlattım.

Düşündüğümden daha çabuk havaya sıçradı ve bıçaklar yere, durduğu yerin birkaç adım ötesine saplandı. Iisak güldü, acı bir rüzgâr küçük açıklığa dolmuştu. Kanatları açılıp kar tanelerini havada döndürdü ve tam o fırlatmadan önce çeliğin pırlıltısını gördüm. Hançerimi kaptım ve bıçağı omzuma gö-

mülmeden savuşturdum, az kalsın bacağıma hedef alan ikinci bıçağı kaçıırıyordum. Baldırımın kenarından geçip sekerek ot-
ların arasına gitti.

Bıçakları yerden topladım. "Çalışmışsın."

"Çok," dedi. "Tycho hevesli bir öğrenci."

Tycho. Huysuzluğum kendine yeni bir hedef bulduğuna memnun oldu. Tycho bu öğleden sonra yine talimlere gelme-
mişti. Beşinci kez. Bölük sorumlusunun icabına bakması gere-
kirdi, fakat bana karşı bir tür saygıdan mı ilgilenmiyordu yoksa
Tycho başarısız olsun diye mi emin değildim. Her hâlükârda
ordudaki birlik sorunlarından biriydi bu ve problem eksikliği
çektığımız de söylenemezdi. Oğlanın Iisak'le vakit geçirmesine
sevinmiştim, çünkü bariz bir şekilde beni ekiyordu.

"Tycho'yla çalıştığını bilmiyordum," dedim. Iisak'in bunu
Tycho için mi yoksa kendi için mi yaptığını bilmiyordum.

"Sana büyü öğretmek pek vaktimi almıyor." Bir bıçak daha
fırlattı.

Kaşlarımı çatıp bıçakları havada dağıttım. "Ağaca sapla,"
dedim. "Bana değil."

"Dikkatinizin başka yöne çevrilmesi gerekiyormuş gibi bir
hâliniz var, Majesteleri."

Belki öyleydi. Muhtemelen. Gölgele uzuyor, kar kristalle-
ri yanaklarıma batan sulu kar tanelerine dönüşüyordu. Noah
kahvaltıda havadaki değişikliklerin nedenlerini; yağışın bin-
lerce metre yukarıda, gökyüzünde önce kara, ardından eriyip
sulu kara dönüşüşünü açıklarken Lia Mara kendinden geçmiş-
ti. Danışmanlarından biri, diğerine doğru eğilmiş ve, "Böyle
şeyleri nasıl bilebilir? Ben bu yabancılara ve onların sihirlerine
güvenmiyorum," demişti.

Lia Mara onları duyup bir güzel paylamıştı. "Bilgi, horgö-
rülle karşılaşmaz. Noah'ı dinleyeceksiniz."

Anında susmuşlardı, fakat hâlâ bakıştıklarının farkınday-
dım.

Iisak'in bıçakları arkamdaki ağaca *tok* sesleri eşliğinde saplandı. İyi atışlardı, bıçakları ağacın derinlerine inmişti. Tam onları yerinden çıkarmak için uzandığım anda Iisak yan tarafımdan bana vurdu, pençeleri zırhıma kanca gibi saplanmıştı, beni yere fırlattı. Soluğum kesilmişti ama yuvarlanıp bileğini yakaladım, böylece uçamayacaktı. Pençesini bana savurmaya çalıştı fakat artık numaralarına aşınaydım, tekrar vurmasına izin vermeyecektim.

Saniyeler içinde yere yapıştırmıştım onu; bir kanadı dizimin altında, bıçakları elimdeydi ve biri boğazına çevrilmişti. İkimiz de güçlükle nefes alıyorduk.

Genelde onunla dövüşmeye hayır demezdim. Çoğunlukla beni zorlaması *hoşuma giderdi* çünkü Iisak kemiklerimi kırmaktan ya da kanımı akıtmaktan çekinmezdi – epey de beceriliydi.

Bu gece farklıydı. Sulu kar şimdi daha şiddetli yağıyordu; gözlerime batıyor, zırhımın altına giriyordu. Iisak muhtemelen zevk alıyordu.

"Çalışmaya ihtiyacın yoksa," dedim, "ben açım." Bıçakları göğsüne bırakıp yerden kalktım.

Iisak bıçakları kınlarına kaydırды. "Emredersiniz, Majesteleri." Resmi bir baş selamı verdikten sonra kendini havaya kaldırdı ve saniyeler içinde yukarıdaki karanlık girdapları ve dalların arasında kayboldu, muhtemelen o da kendine yemek bulmaya gitmişti. Titreşen feneri aldım ve yürüdüm.

Sulu kar sertleşmişti, şimdi saçlarımdan kayıyor, zırhımın içine süzülüyor, ağaçların ilerisindeki ince tenekelerden yapıma asker barakalarında tantanaya neden oluyordu. Ormanlıktan çıkıp patikaya girdiğimde nöbet tutan askerler sıçramıştı, fakat çabucak esas duruşa geçip selam verdiler. Nöbet değıştiklerine göre vakit düşündüğümde daha geç olmuştu. Bu ikisi zırhlarının üstüne balmumlu kumaştan yapılmış şapkalı

pelerinler giymişlerdi ama bu havada nöbet beklemek her türlü acınası bir işti.

“Komutanınız kim?” dedim. “Fazla uzun nöbet tutturmasın.”

Askerler titrememeye çalışarak bakiştılar. “Yüzbaşı Solt.”

İçimden göğüs geçirdim. Elbette Solt’tu.

Barakaların arasındaki patikalar hava ve karanlık yüzünden terk edilmiş gibiydi, keşke ben de balmumlu pelerinlerden getirseydim diye düşündüm. Saraydaki ışıklar titreşti, Lia Mara’nın odasına baktım, çünkü beni beklediğinden emindim. Tabii ki odasının penceresinin yarısını bir gölgeyle karartıyordu ve bugün ilk defa yüreğimi bir huzur doldurdu. Birden keşke buradan oraya sihir gönderebilsem diye düşündüm; amansız bir özlem, nazik bir arzulama ve dizginsiz bir umutla — sadece onunla paylaşmaya cüret edebildiğim duygularla sarmalardım onu.

Sihrim serbestçe yere sızdı ve her adımda daha da genişledi, tıpkı karanlığın içinde sadece benim görebildiğim bir ışık gibi. Lisak ve bana katılması için onu davet etmeliydim, çünkü varlığı bana hep gücümün zorlamaya gelmediğini, oyuna davet edilmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Her bir yolu, her bir düşen buz tanesini, barakalara giden yoldaki her taşı hissediyordum. On beş adımdan fazla olmalıydı, ama yürürken sihrimin yarattığı his karşısında rahatlamaya, dikkatimi ona vermemeye çalıştım, sanki bir bakıştan bile ürkebilecek bir ata yaklaşır gibi.

Sonra gücün içinde bir... şey titreşti. Bir insan? Bir duygu? Bu her neyse Lia Mara hakkındaki düşüncelerim gibi olumlu değildi. Ama çok çabuk gelip geçmişti ve ben onu yakalayamamıştım. Derken ani odaklanmam sihrimin kırbaç darbesi gibi spiraller hâlinde bana geri dönmesine sebep oldu. Bu kez ayakta kalmayı başardım, ama feneri düşürünce durdum. Fener, bir cam kırılması sesi eşliğinde sönüp karanlığa gömüldü. Sulu kar dışında bir şey göremiyordum.

Birden Lia Mara'nın karşısına çıkabilecek tehditleri düşündüm ve ormandaki muhafızlara seslensem mi, yoksa bir anlık his için abartmış mı olurum diye düşünerek yönümü değiştirdim ve karanlık binalara doğru döndüm. Kraliçeye daha önce de saldırı olmuştu. Şehirde büyüye karşı bir örgüt toplanmıştı. Lisak'ın söylediği gibi, muhtemelen benim ölümüm üzerine de planlar yapıyorlardı. Muhafızlara dönmek üzereydim ki barakaların oradan birinin sesini yükselttiğini duydum. Bir adam Syssalahça konuşuyordu, sesi öfkeliydi. İçimi çekip şimdi de kavga mı ayırmak zorunda kalacağım diye düşündüm.

Ama köşeyi dönünce bağırmanın Solt olduğunu fark ettim. Askerlerden birini omzundan yakalamış, barakanın duvarına yapıştırmıştı.

Tycho.

Bir açıklama talep etmeliydim. Doğruca yanlarına gidip onları esas duruşa geçirmeliydim.

Daha yapmam *gereken* şeyleri etraflica tartamadan Solt'u neredeyse ayaklarını yerden kesmeye yetecek bir güçle Tycho'nun üstünden atıverdim. Solt düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde toparlandı -sanırım istediği zaman hızlı olabiliyordu- ve bana yumruğunu salladı. İlkinden kaçmıştım, fakat ikincisinden kaçamadım. Beni tam çenemden vurmuş, yere fırlatmıştı, ama hareketin momentumunu yuvarlanmak için kullandım. Daha tam olarak doğrulmadan bıçaklarım elimdeydi. Solt benden yalnızca bir an daha yavaştı. Eli kabzasındaydı ve kılıcı yarı çekilmişti, derken gözlerinde kim olduğumu anladığını gösteren o ifade belirdi.

Yumruğu atarken kim olduğumu bilmiyordu, ama şimdi farkındaydı.

"Durun!" diye bağırdı Tycho. Elleri ikimizin arasında gerilmişti. Yüzünden sulu kar akıyordu. "Durun! *Nah rukt!*"

Kavga etmeyin.

Solt silahını kınına koymadı. Benden hiçbir zaman hoşlan-

mamıştı ve şimdi gözlerinde bu işi burada çözmemiz gerektiğini söyleyen bir savaş pırltası vardı. Onun da benim gözlerimde aynı pırltıyı gördüğüne emindim. Vurduğu taraftan ağızıma kan tadı geliyordu. Düşündüğümünden daha kuvvetliydi.

Ama sonra doğruldu ve silahını yerine koydu. Sulu kanın içinden öfkeyle bana baktı. "Affedin, Ekselansları."

Kısa bir an boyunca bu kadar hızlı bir şekilde geri çekildiği için ona öfkelen dim, ama Tycho'nun endişeli bakışları bana doğrultulmuştu, Solt'a değil.

Silahlarımı kaldırdım ve ağızımdaki kanı tükürdüm. "Odalarınıza dönün," diye çıktım.

Solt beni sertçe selamladı ve arkasına döndü. Kısacık bir tereddütten sonra Tycho da aynısını yaptı.

Kolunu yakaladım. "Sen değil."

Başını kaldırıp bana baktı. Rillisk'teyken hep on beşinde bile değilmiş gibi gelirdi, ama zaman ve tecrübeler o görünüşü yontmuştu. Noah'ın uyarıları zihnimde çınlıyordu, o yüzden sadece, "İyi misin?" dedim.

Afallamış görünüyordu, bu soruyu beklemiyormuş gibi. Kolunu çekti, bıraktım, ama gözleri benden kaçırıyordu. Titremesini bastırdı. "İyiyim."

"Seni duvara yapıştırmıştı. Ne oldu?"

"Hayır... o... ben... bana zarar vermiyordu."

Yağmur boşalıyor, resmen zırhımın içine doluyordu. Donuyordum ve Lia Mará'nın odasının davetkâr sıcaklığı şimdi saatlerce uzakta gibi geliyordu. "Konuş benimle, Tycho."

Sabit gözlerle bana baktı fakat hiçbir şey söylemedi. Beynimde yeni, karanlık ve sinsi bir düşünce belirdi.

"Seni tehdit mi ediyordu?" diye sordum. "Sana bir şekilde zarar mı veriyordu? Diğerleri bir tür..."

"Hayırlı Grey." Gözlerini sımsıkı kapattı, sadece bir anlığına, ardından omuzlarını dikleştirip bana baktı. "Yüzbaşı Solt'la sorunum yok. O... o benimle konuşuyordu."

“Onu iki koğuş öteden duydum. Tekrar düşün.”

Yine bir şey söylemiyordu, sesimi sertleştirip emir tonuna getirdim. “Tycho. Konuş.”

Şimdi titriyordu ve titremenin ne kadarı benden, ne kadarı havadan kaynaklı bilmiyordum, ama gözleri hafifçe kapandı. “Beni kaçarken yakaladı. İhtarda bulunuyordu.”

Kalakaldım. “İhtar.”

“Birliğime destek olma yükümlülüğüm varmış. Yokluğum, diğer askerlerde emirlere uymak zorunda olmadıkları izlenimi yaratıyormuş.” Yanakları kızardı. “Senin sevdiğin biri olarak görülmeye devam edeceksem bunun verilmiş değil kazanılmış bir şey olmasını kanıtlamak için elimden geleni yapmam gerekiyor.”

Gümüş cehennemler.

Tekrar gözlerini kaçırdı, kaşlarını çatıyordu. “Başka şeyler de söyledi ama o kadar Syssalahça anlamıyorum.”

Dikkatle ona baktım, biraz uzun süre sessiz kalmış olmalıydım, çünkü sonunda bana baktı ve yüzündeki tüm toyluk kayboldu. Sadece pişmanlık ve biraz agresiflik kalmıştı. Üstüne bakan bir asker ifadesiydi bu. “Bir daha talimlerden kaçmaya-
cağım.” Tereddüt etti, sonra ekledi, “Ekselansları.”

Neredeyse bana öyle deme diyecektim. Daha önce hiç böyle söylememişti ve ben de kesinlikle söylemesini talep etmemiştim. Aramızdaki havayı sulu kar taneleri bölüyordu, Tycho tekrar titredi.

“Git,” dedim. “Odana dön.”

Selam verdi ve barakaların arasında kaybolana kadar çamur yolda hızla ilerledi.

Saraya baktım. Lia Mara pencereden kaybolmuştu. Oda-
sının dışında muhafızlara ek olarak Jake ve Nolla Verin’in de olacağını biliyordum, o yüzden endişeli değildim, sadece varlığını özlüyordum. Varlığını ve bir de akşam yemeğiyle sıcak ateşi. Islak zırhtan kurtulma şansını.

YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

GREY

Sulu kar şimdi kara dönmüştü ve hızla çimlerle binaların üstünde birikiyor, teneke çatıların tıngırtılarını susturuyordu. Kordiyar'da, dağların diğer yanında, Demir Gül'e henüz kar yağdığını sanmıyordum. Rhen'e verdiğim sözü yerine getirmek için sınırı geçmemize sadece birkaç gün kalmıştı ve havanın önümüze geçmeyeceğini umuyordum.

Botlarım donmuş çimlerin üstünde gıcırdadı ve nihayet Solt'un kapısının önünde durdum. Perdeleri çekilmişti fakat bacasından duman tütüyordu ve pencerenin kenarlarından ışık süzülüyordu.

Ah, Tycho. İçimi çekip kapıyı tıklamak için elimi kaldırdım.

Açması biraz vakit aldı ve açtığında beni gördüğüne şaşır-mış gibiydi. Zırhını çoktan çıkarmıştı, şimdi üstünde basit, pamuklu bir gömlek ve deri pantolon vardı. Koyu renk saçları nemli ve dağınıktı, teni hâlâ soğuktan kızarmış hâldeydi.

Gözleri anında endişeli bir hâl aldı. Karis Luran'ın cezalarını ya da talim alanındaki son zıtlaşmamızı düşünecek olursak muhtemelen onu orada ateşe vermeme hazırды.

"Tycho bana onu neden payladığını söyledi," dedim.

"Diğer erler yokluğunu fark etmeye başlamıştı," dedi. Akşamı fazlasıyla belirgindi, çoğu kişininkinden daha fazla. Benim onun aksanını anlamakta zorlandığım kadar o da benimsini anlamakta zorlanıyor muydu acaba? "Hazır olacağını düşünmeleri gerek."

"Katlıyorum." Tereddüt ettim. "Onunla konuşmana gerek yoktu. Seni durdurmamam gerekirdi."

Şimdi tereddüt etme sırası ondaydı. Endişe, gerginlik henüz gitmemişti. "Birlik sorumlusu icabına bakmalıydı."

"Evet." Durdum. "Ve ben icabına bakmalıydım."

Beni inceledi. Patikadan bir rüzgâr esip kar tanelerini savalandırdı.

"Ormana nöbetçi asker yerleştirmişsin," diye ekledi. "Bu havada her dört saatte bir vardiya değiştirsinler."

Gözleri sertleşti. "Her iki saatte bir değiştirmelerini emrettim ama dörtte ısrarcısanız..."

"Hayır." Akşamımın yanlış adımlarla dolu geçtiğini hissetmeye başlamıştım. "İki iyi." Geri çıkıp baş selamı verdim. "Bölediğim için özür dilerim." Durdum. "Az önce... ve şimdi."

"Ne demek, Ekselansları." Hafif bir hoşnutsuzlukla konuşmuştu, ama sesinde içten bir şaşkınlık da vardı. Geri adım atıp kapıyı açık tuttu. "İçeri gelmek ister misiniz?" dedi. "Ocağa *meleata* var."

Meleata, süt ve kurutulmuş biftekle kaynatılan bir tür baharatlı pirinçti ve yapımı kolay olduğu için askerler arasında oldukça popülerdi. Başta tadının korkunç olduğunu düşünmüştüm, ancak sonra herkesin farklı şekilde yaptığını, her yapının kendi damak tadına göre sevdiği baharatları koyduğunu öğrenmiştim. Solt'un evi portakal ve tarçın kokularıyla dolmuştu ki bu oldukça davetkardı, özellikle boş midemi hesaba katacak olursanız.

Ama... bu, Solt'tu.

Meydan okur gibi bakmaya başlayınca reddetmemi beklediğini anladım. Teklif etmesinin nedeni de bu olabildi.

Kardan çıkıp öne doğru adım attım. "Olur. Teşekkürler."

Kapı arkamdan kapandı ve eşlikçime rağmen odanın sıcaklığına memnun oldum. Solt evini düzenli tutuyordu, bir şekilde beklenmedikti bu. Bende hep bir asker için ancak yeterli sayılabilecek kadar düzenli olduğu izlenimi yaratmıştı – ama Tycho'yla yaptığı konuşma ve şimdi evinin durumunu görmem, acaba onun hakkında çok çabuk mu yargıya vardım diye düşünmeme neden oluyordu. Yatağının kenarları düzgünce içine sokulmuş, zırhı ateşin yanına asılmıştı. "İsterseniz silahlarınızı çıkarabilirsiniz," dedi.

"Çıkarabilir miyim?" dedim karanlık bir ifadeyle.

Afalladı, ardından gülmeye başladı. "İsterseniz çıkarmayın, Ekselansları."

O silahlı değildi, hem ondan korkmuyordum da, böylelikle kılıç kemerimi, kol ve göğüs zırhlarımı çıkardım. Gömleğim sulu kardan sırlıslam olmuştu, Solt bana kuru bir tane fırlattı. Misafirperverliği karşısında hayrete düşmüştüm, ama belki o da onu ordudan atmamış olmama hayret etmişti. Buz kesmiş gömleğimi çıkarıp Solt'un verdiği giydim.

Meleata'yı karıştırmaya devam ederken beni izledi, sonra kaşlarını çatıp elini esnetti. Bana vurduğunda onu incitmiş olmalıydı. Ardından ifadesindeki bütün karanlık mizah kayboldu. "Duydum ki..." Sesi alçaldı ve sustu. "*Rahstan*." Sırtını gösterdi. "Kırbaçlanmak?"

Ciddi bir sesle konuşmuştu, ben de ona uyum sağladım. "Evet."

"Bazıları hikâye olduğunu düşündü," dedi. "Bir... uydurma-ca? Kraliçenin güvenini kazanmak için."

"Kırbaçlandığımı o da gördü."

"Bazıları onun da hikâye olduğunu düşündü."

"Hmm." Ne diyebilirdim bilmiyordum. Solt'la yaptığım en

uzun konuşmaydı bu ve biraz hazırlıksızdım. Solt deneyimli bir askerdı, otuzlarının sonlarındaydı ve şakaklarında ilk griler belirmeye başlamıştı. Aylardır benim olduğum ortamlarda sırf beni aşağılamak için Syssalahça konuştuğunu varsaymışım, belki bunun da payı vardı; ama şimdi bazı kelimelerde teklediğini görünce acaba kötü aksanından mı utanıyor diye düşünmeden edemedim.

“Kardeşimle ben de küçükken kırbaçlandık,” dedi. “Bryon görevde olması gerekirken generalin kızıyla yakalanmıştı. Ceza almayacağını düşündü çünkü biz... *kallah*. İki aynı kişi?”

“İkiz mi?” diye tahminde bulundum.

“İkiz! Bryon hangimiz olduğunu kanıtlayamayacaklarını düşündü. Yanıldı.” Ağzının yarısıyla güldü, gülümsemesi biraz özlem, biraz hüznü doluydu. Omzuma doğru başıyla işaret etti. “O kadar kötü değildi. Ama hiç unutmadım.”

İlk defa bir kardeşten bahsettiğini duyuyordum. Bu bana Lilith’in katlettiği kardeşlerimi hatırlatmalıydı, ama onları hatırlatmamıştı. Rhen’i hatırlatmıştı. “İkinizi de cezalandırdılar,” dedim.

“Evet.”

“Kardeşin şimdi nerede?”

Solt köşeye yakın bir raftan iki tabak aldı ve kepçeyle *mele-ata* koymaya başladı. Cevabı uzun süre gelmedi. “Savaşta düştü,” dedi sonunda. Durdu. “Canavarla savaşıırken.”

“Kordiyar’da.”

“Evet.” Hâlâ sırtı bana dönüktü.

Bu konunun Syhl Koyağı askerleriyle aramda bir engel olacağını biliyordum. Sadece böylesine ani olmasını beklemiyordum. Solt’la son birkaç aydır olan ilişkiyi gözden geçirdim, öfkesini düşündüm -bana olan nefretini- ve anlam vermeye çalıştım.

Solt ateşin başından döndü ve iki tabağı odanın ortasındaki dar masaya koyup ibrikten iki bardağa koyu renkli, yoğun bir

sıvı doldurdu. Oturmamı işaret etti, oturdum. Karşıma geçtiğinde tabağına baktı, kaşığına, bardağına, ben hariç her yere. Söylediklerine pişman mı oldu diye merak ettim.

“Kardeşin için üzüldüm,” dedim. “Bilmiyordum.”

Hafifçe omuz silkti, sonra kaşığını pirince daldırdı. “Neden üzülesin ki?”

Bu, muhtemelen hak ettiğimden daha ılımlı bir cevaptı. Kaşığımyı yemeğe soktum ve ardından tadına baktım. Kokusu sıcak ve davetkârdı, sanki çocukluğumdan kalma, unuttuğum bir şey gibi. Solt’la ilişkilendirmeyi bekleyeceğim bir şey değil.

Solt, yüzümdeki tereddüt ifadesini yanlış anladı. “Zehirden mi korkuyorsun?” Gözlerinde yine meydan okuyan bir hava, sesinde eğlenti vardı.

“Hayır,” dedim ve bir lokma aldım. Onu iyi tanımıyor olablirdim, ama beni öldürmek istese bunu çıplak elleriyle yapardı.

Bir süre sessizlik içinde yedik, aramızda gerginlik olup olmadığından emin değildim. Bu bana muhafız olduğum zamanları hatırlatmıştı; herhangi biriyle oturup yemek yiyebildiğim zamanları, nefret ettiğim biri bile olsa. Günün sonunda aynı amaca sahip iki insan olurdunuz, aynı takımın parçası – ve aynı düşmana sahip insanlar. Haftalardır askerlerin bana saygı duymalarını, itaat etmelerini nasıl sağlayacağımı düşünüyordum, ama belki yanlış yoldan yapıyordum.

Belki *ben* onlara katılmanın yollarını düşünmeliydim.

“Kardeşinin intikamını mı almak istiyorsun?” diye sordum sessizce.

Kayıtsız bir ses çıkardı. “Canavar gitti. Onu öldüremem.”

“Kordiyar hâlâ orada.” Durdum. “Ben hâlâ buradayım.”

Hafifçe omuz silkti, sonra her bir pirinç tanesi için savaşıarak tabağını sıyırdı.

Cevap vermeyince ekledim, “Benimle dövüşmek istemiştin. Seni Tycho’nun üstünden attığımda.” Durdum. “Ama yapmadın.”

Güldü fakat eğlenmiş gibi görünmüyordu. "O bıçakları ne kadar çabuk çektiğini gördüm." Elini tekrar esnetti, boğumlarının şişliğini şimdi görebiliyordum. "Yumruğumda hissettim."

Doldurduğu bardaktan bir yudum aldım. Oldukça yoğun ve tatlıydı ve sevdiğimden emin değildim. Bardağı kenara koyup elimi uzattım. "Parmaklarını düzeltebilirim."

Yüzündeki gülümsemeye dair her şey kayboldu.

Zehirden bahsederken takındığı tavrı takınıp onun aksanını taklit ettim. "*Büyüden* mi korkuyorsun?"

Gerçekten eğlenmişçesine gülümsedi. Elini uzattı ve ben elini avucuma alırken beni izledi. "Pekâlâ, Ekselansları. Kraliçenin kalbini kazanmanı sağlayan marifetlerini göre..." Sertçe içini çekti ve Syssalahça küfrederek yeni iyileşmiş elini elimden çekti. Bir bana, bir parmaklarına bakıyordu. Şişlik gitmişti.

Tabağı önüme çekip bir kaşık daha pirinç aldım. "Marifet," dedim düz bir sesle.

Yumruğunu açıp kapattı ve bana gözlerinde yeni bir bakışla bakmaya başladı. Daha büyük bir saygıyla.

"Sorun yok," dedim. "Benden nefret etmeye devam edebilirsiniz."

"Seninle neden dövüşmediğimi sormuştun," dedi.

Omuz silktim. Belki de önemi yoktu.

"Bir oğlana saygı ve görev dersi verip sonra sana saldıramam." Durdu. "Talim alanında emirlerine karşı çıkamam. Sorumluluğumda beş yüz asker var."

Ona baktım.

"Onlar iyi insanlar," diye ekledi. "Bizi savaşa gönderiyorsun. Kendi pozisyonumu riske atarsam onları savaşta yönetmesi için kime güvenecekler?"

Bana değil. Söylemedi, ama söylemesine gerek yoktu. O da bana güvenmiyordu.

Bütün bu olanlarda neredeyse... soylu bir yan vardı. Asker-

lerini gözetmek istemesine saygı duyabilirdim. Kaybına saygı duyabilirdim. Temkinli saygısına saygı duyabilirdim.

“Askerlerin benden nefret ettiğini biliyor,” dedim.

“Eh.” Homurdandı. “Çoğu *benden* de nefret ediyor.”

Gülümsedim.

Solt boş tabağıma işaret etti. “Biraz daha?”

“Hayır.” Duraksadım. “Teşekkürler.”

Tabaklarımızı üst üste koydu ve yana itti, ardından raftan deri bir kese aldı ve sallayıp masaya bir düzine ahşap zar döktü. “Zar?”

Lia Mara’yı düşündüm, beni bekliyordu, ama burada aramızda bir bağ oluştuğuna inanıyordum. Zarların yarısını avuçladım. “Olur.”

Masaya bir bozukluk koydu. “Duydum ki paranızı almanın en çabuk yolu buymuş, Ekselansları.”

Bu, karnımdan bir kahkaha kopmasını sağlamıştı. Cebime uzanıp kendi bozukluğumu çıkardım. “Zarlar hiçbir zaman arkadaşım olmamıştır.” Başımı kaldırıp ona baktım. “Grey.”

Kaşları hafifçe kalktı ve zarları bir elinden diğerine geçirdi. “Adını vermeden önce ne kadar parayı alacağımı görmem gerekirdi.” Durdu. “Grey.”

“Şansımı deneyeceğim.”

“*Gehr Sehts?*” dedi, başımı salladım.

Namussuz Altı. Teoride basit bir oyundu, aynı oranda şans ve beceri gerektiriyordu. Tüm setleri sırayla atmanız gerekiyordu; bir set birli, bir set ikili gibi. Ben hızlıydım, ama her zamanki gibi kaderin umurunda değildi. Solt son altılılarını atarken ben hâlâ dörtlerdeydin.

Paraları birbirinin üstüne koyup düzeltti. “Bir daha?”

İki paramı daha masaya koydum. Sırıttı. Sonra üçüncü bir bozukluk koydum.

“Kendimi hırsız gibi hissetmeme sebep oluyorsun,” dedi.

“İyi, çünkü soyulmuş gibi hissediyorum.” Son paralarımı

da masaya koydum fakat zarları almadım. “Askerlerin bana da güvenebilir, Solt.”

Hiçbir şey söylemedi, ama zarları alıp avuçlarının arasında şingırdattı. Omuzlarında yeni bir gerilim vardı ve konuştuğuma pişman oldum. Zarlar masaya döküldü ve ben kendiminkileri almayınca o da tekrar atmadı. Bir süre sessizlik içinde oturduk.

Sonunda başını kaldırıp baktı. “Bu gece buraya gelmeni beklemiyordum.” Durdu. “Hayır, bu doğru değil. Buraya gelmeni ve beni *Lukus*’a göndermeni bekliyordum.”

Lukus Tempas. Taş Hücre, Karis Luran’ın en azılı suçluları gönderdiği yer – ve nefret ettiği insanları. Hatta pek hoşlanmadığı insanları da. O duvarların arasında geçen ceza hikâyelerini duymuştum. Bazıları Lilith’in onların yanında şefkatli bir dadı gibi kalmasına neden olabilirdi.

“Tycho yüzünden mi?” dedim.

Başını salladı. Tereddüt etti. Bekledim.

“Çoğumuz bizi kıyıma götüreceğinden endişeleniyor,” dedi, ağır aksanlı kelimeleri yavaş ve temkinliydi. “Şehirde büyüün seni koruyacağını ama bizi savunmasız bırakacağını düşünenler var. Sen kardeşine kavuşacakmışsın ve güçlerinin bizim güçlerimizi almasına izin verecekmişsin. Dövülecek ordu kalmayana kadar kraliçemizi kullanacak, sonra bir zamanlar bizim sizin topraklarınıza yaptığımız gibi Syhl Koyağı’nı yerle bir edecekmışsin.”

Bunları daha önce de duymuştum, ama söylenti, fısıltı olarak. İlk kez biri doğrudan yüzüme söylüyordu.

Solt doğruca gözlerime baktı, sesi sertleşmişti. “Talim yaptığımız gün beni aşağılamak istediğini düşündüm. *Tekrar. Tekrar. Tekrar.*” İğrenmiş gibi bir ses çıkardı.

“Amacım seni aşağılamak değildi, senin amacın da Tycho’yu aşağılamak değildi.”

“Kesinlikle.” Durdu ve zarlardan iki tanesini alıp parmak-

larının arasında çevirdi. “Orduyu ölüme götürecek bir adam benden özür dilemek için buraya gelmezdi. Öyle bir adam umursamazdı.”

Kalakalmıştım.

Kalan zarları avucuna aldı. “Jake’le talim yapıyorsun,” dedi ve haklıydı. Diğer askerlerle de talim yapmaya çalışmıştım fakat Solt’u zorladığım günden beri benimle çalışmaya istekli değillerdi. Beni sevmediklerinden mi yoksa umursamadıklarından mı bilmiyordum, ama her hâlükârda etkili olmuyordu.

Bu geceye kadar nedenini anlamamıştım.

“Yarın,” dedi Solt, “benimle yapmalısın.”

Son oyunumuz için zarlarımın kalanını aldım ve masaya fırlattım. *Bir tane bile* “bir” yoktu. Solt’a üç tane gelmişti, kırkırdadı.

“Kılıçta zarda olduğumdan daha iyiyim,” dedim kederle.

Sırıttı. “Ben de ona güveniyorum.”

OTUZUNCU BÖLÜM

LIA MARA

Kar gece boyunca yağmış, talim alanlarını incecik, beyaz bir örtüyle kaplamıştı. İlerideki ormanlar parlak, buz kaplı ağaçlar dizisine benziyordu. Odamın camlarını buz kristalleri çevrelemişti. Mevsimin ilk karlarının kalıcı olmayacağını, güneşi gördüklerinde hemen eriyceklerini biliyordum, ama küçük bir kızken sabah kalkıp tüm dünyanın bir gecede değiştiğini görmek hoşuma giderdi.

Grey geç dönmüş, ben uykuya daldıktan sonra yatağa girmişti fakat güneş doğmadan, ben daha uyanık olduğunu anlamadan uyanmış ve zırhını kuşanmıştı bile. Döndüm ve kalın bir pelerinin tokasını takarken onu izledim.

Gözlerime baktı ve gülümsemesinin sıcaklığı kalbimi ısıttı, çünkü bu gülümsemeyi sadece benimle paylaştığını biliyordum. “Seni uyandırmamaya çalışıyordum,” dedi sessizce. “Öğlen dönerim.”

“Kahvaltı yok mu?” dedim.

Eldiveninin parmaklarını çekiştirip eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Jake ve ben askerlerle kahvaltı edeceğiz.”

“Dur... gerçekten mi?”

“Evet.” Kapıda durdu, ben gözlerimi ovalarken o hemen orada savaşımaya hazır görünüyordu. “Hazır olduğunda Clanna Sun ve Nolla Verin seni strateji odasında bekliyor olacak. Şu büyü karşıtı örgütün yolladığı iki mesaj yakalamışlar. Şehir girişindeki muhafızların sayısını iki katına çıkarmak istiyorlar. Ben de aynı fikirdeyim. Ve generallerin birçoğu dağ geçidine küçük bir grup daha göndermemiz gerektiğini düşünüyor.”

Bunları algılayacak kadar ayılmamıştım henüz. Kesinlikle kraliçeymişim gibi hissetmiyordum. “Ben... ne?”

“Rhen’in askerlerinin konumlandığını haber aldık. Kararını verdiğinde talim alanına ulak yollarsın. Asker göndermeyi seçersen komutanlarla kimlerin uygun olduğunu konuşurum.”

“Ama...”

Gitmişti bile. Gözlerimi ovuşturdum ve buzlu pencereye baktım. Askerlerle mi yiyecekti? Belki gerçekten de bütün dünyam bir gecede değişmişti.

Nolla Verin beklemekten sıkılmış olmalıydı çünkü ben giyinmeyi bitirmeden kapımı çaldı, muhafızlara onu içeri almalarını söyledim. Kızgın ve sabırsız görünüyordu, Grey gibi o da derilere ve silahlara bürünmüştü. Kapı arkasından kapandığında ayağını yere vurmadiğına şaşırdım.

“O aptal prens sınıra ulak yolladı bile,” dedi. “Ve sen daha üstünü bile *giymemişsin*?”

Aptalca ve çocukça olabilirdi, ama tavrı o kadar aşırıydı ki hazırlıklarımı daha ağırdan almak istememe neden oldu. Parmagımı kokulu krem kavanozuna daldırıp boynuma sürdüm. “O aptal prens dağın diğer tarafına *koyduğumuz* alaya cevap veriyor. Bana yakaladığınız mesajlardan bahset.”

“Onların icabına bakıldı. Rica ederim. Orduyla ilgili olarak Clanna Sun ve generallerle görüştüm,” dedi. “Kordiyar’ın kuzeyine yerleştirmek için geçide iki alay gönderiyoruz ve...”

“Bir saniye, bir saniye. Dur.” Dönüp ona baktım. Grey ne

kadar desteklendiğimi hissetmeme neden oluyorsa Nolla Verin o kadar kendimi sorgulamama neden oluyordu. Grey'in yeni haberleri paylaşma şekli bile kız kardeşimin odama dalıp esip gürleme şeklinden farklıydı. *Hazır olduğunda. Kararını verdiğinde. Seçersen.* Asla kontrolü benim elimden almaya çalışmıyordu ki bu oldukça etkileyiciydi çünkü denese muhtemelen tereddüt bile etmeden her istediğini yapardım. "Neyin icabına bakıldı?"

"Mesajların," dedi sahte bir sabırla, sanki ben geç anlıyormuşum gibi konuşuyordu. "Örgüt senin için yeni bir suikast girişiminde gibi görünüyordu ama Ellia Maya mesajları yenileriyle değiştirdi, onları doğruca muhafızlarımıza yönlendirecek."

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi, bilgiyi aktarma şeklinden dolayı normalde olacağından iki kat daha soğuktu. "Ve..." Boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Orduyla ilgili ne yaptın?"

"Geçide iki alay asker gönderilmesi emrini verdim," dedi. "Biri orada konuşlanmış askerlere destek çıkacak, diğeri etraftaki küçük kasabalara gizli bir saldırı başlatacak. Böylece haberin yayılmasını önleyebiliriz. Etraflarında bir çember oluşturabilirsek tedarik zincirlerini kesebilir ve onlar daha savunmaya geçmeden hepsini yok edebiliriz."

"Dur." Ona baktım. Hayatıma yönelik bir girişimi durdurmak bir şeydi, orduma komuta etmek bambaşka bir şey. "Nolla Verin, Kordiyar'a altmış gün verdik ve süreleri henüz dolmadı. Sırf avantaj elde etmek için insanların katletmeye başlamayacağım."

Bana sanki başka bir dil konuşmaya başlamışım gibi baktı. "Avantaj kazanmak istemiyor musun? Kardeşim, bu bir savaş."

Sesindeki horgörü korkunçtu. "Henüz savaş değil," diye çıkıştım.

“Sürekli saf gibi barış aranıyorsun,” dedi sertçe, “savaş etrafındaki her şeyi yok etmekle tehdit ederken hem de. Prens Rhen çoktan sınıra asker *gönderdi*. O şimdiden...”

“Askerleri bizimkilerle çatışmaya girdi mi?”

“Hayır, ama bu hiçbir şey ifade etmez.”

Tuvalet masamdan uzaklaştım. “Bu, çok şey ifade eder!”

“O, senin verdiğin süreden açıkça faydalanırken sen sözünün eri hâllerine devam mı edeceksin?”

“O da savaşa hazırlanıyor, tıpkı bizim gibi.” Öfkeyle yüzüne baktım. “Sözümünden dönmeyeceğim.”

“*Sözüymüş,*” dedi alayla. “Adamın seni esir aldığını hatırlıyor musun acaba? Sorra’yı öldürdüğünü? Her türlü ittifak girişimini reddettiğini?”

Söyledikleri yüzüme tokat gibi çarptı. Hepsini hatırlıyordum.

Nolla Verin irkildiğimi gördü ve biraz daha yaklaştı.

“Söylentiler var,” dedi sessizce. “Grey’in bizi içeriden yok edece...”

Hızlıca kafamı kaldırdım. “Etmeyecek.”

“Etmeyeceğini biliyorum,” dedi, ama söyleme biçiminde bu söylentilere onun da kapılıp kapılmadığını düşünmeme neden olan bir şey vardı. Bu büyü karşıtı örgütün pençelerini ülkeme ne denli batırdığını merak ediyordum. “Ama Rhen’in güçlerine karşı ne kadar kararlı bir şekilde harekete geçersen; Grey’in *senin* emirlerine uyduğu, gücünü askerlerimize karşı kullanmadığı görülürse halkının bu söylentilere inanma ihtimali o kadar düşer.”

Dikkatle ona baktım. Pencerenin dışında, ufukta güneş yükseliyordu. Bir gecede oluşan buz sarkıtları pervazımdaki taşa aralıksız bir *pıt-pıt-pıt* seremonisine başlamıştı.

Ben bir şey söylemeyince Nolla Verin içini çekti ve ifadesindeki öfkenin birazı kayboldu. Bir tutam saç kulağımın arkasına attı. “Nasıl da askerlerini yok edeceğiz,” dedi yumuşak

bir sesle. "Kendi askerlerimizi kaybetmemize engel olacaksa birkaç günün ne önemi var ki?"

Yutkundum. Keşke Grey burada olsaydı. Onun soğukkanlı, mantıklı değerlendirmelerini özlüyordum.

Düşünce aklıma geldiği anda pişman oldum. Buradaki kararlar bana aitti. Kraliçe bendim. Sırf benim askerlerin -ne onunkilerin *ne de* benimkilerin- ölümünü düşünmek istemem savaşın olmayacağı anlamına gelmezdi. Ve belki Nolla Verin haklıydı, belki avantaj elde etmek için kararlı adımlar atmalıydık.

Kordiyar tepelerinden geçişimizi hatırladım, sebep olduğumuz yıkıma bakışımı. O zaman barış istemiştım, şimdi de istiyordum, ama başarısız olmuştum. İki kere. İlkinde Rhen teklifime güvenmediği için, ikincisinde ona altmış gün verdiğimizde anlaşmak istemediği için. Üçüncü kez başarısız olmak istemiyordum. Nolla Verin haklıydı: Elimizdeki tüm avantajları kullanmalıydık.

Ama savaş kimseye barış getirmezdi. Ve her ne kadar Rhen bana güvenmemiş olsa da bu, ittifak teklifimin mantıklı olmadığı anlamına gelmezdi. Eğer ılımlılıkla ve nezaketle yönetmek istiyorsam kraliçe olarak ilk gerçek eylemim, başka bir hükümdara önerdiğim şeye ihanet etmek olmamalıydı.

"Süre dolana kadar bekleyeceğiz," dedim. "Daha fazla asker göndermeyeceğiz."

Nolla Verin midesine yumruk atmışım gibi görünüyordu. "Prens Rhen'in sınıra koca bir alay gönderdiğini duymadın mı?"

"Duydum. Gönderdi çünkü *biz* sınıra alay gönderdik."

"Bin asker..."

"Kendi sınırlarının içindeler, Nolla Verin! Savaşa hazırlanmasına izin verildi!"

"Çünkü ona yumuşak davrandın," dedi. "Çünkü kibar olmak istiyorsun, sevilme istiyors..."

“Hayır, kardeşim,” diye sözünü kestim. Bir şekilde yüzüne tokat atmamayı başarıyordum, kendime engel olmasam nezaket suçlamalarını sorgulamak durumunda kalırdı. “Çünkü *adil* olmak istiyorum, *dürüst* olmak istiyorum, halkım ve *onun halkı* için en iyisi olsun istiyorum.”

Bir adım daha yaklaştı. “Adil ya da dürüst değilsin. Zayıfsın ve kolayca oynatılıyorsun. Halkın seni istemiyor, tıpkı Rhen’in halkının onu istemediği gibi.”

“Bir şey elde etmenin tek yolunun elindeki kılıçtan geçtiğini sanıyorsun,” dedim. “Ama öyle *değil*.”

“Öyle,” diye ısrar etti. “Bu dersi sen de öğrenmiş olmasaydın şimdi kraliçe olmazdın.”

Sözleri kaskatı kalmama neden oldu. Çünkü annemizi ben öldürmüştüm. Bu pozisyonda olmamın tek sebebi tam olarak söylediği şeyi yapmış olmamdı. Kraliçeliği kılıçla almıştım – kendi *yasamız* kraliçeliğin şiddet yoluyla alınmasını gerektiriyordu. Syhl Koyağı’nı başka nasıl yönetebileceğimi düşünebilirdim ki?

“Biliyorsun,” dedi, sesi alçaktı ve kaba değildi. “Ne yapılması gerektiğini biliyorsun.”

Öyle vahşi ve güzel, öyle boyun eğmez ve kararlıydı ki... Ama onu bunlar için kıskanmamıştım hiç. Bir zamanlar harika bir kraliçe olacağını düşünürdüm.

Ama hiç annemize karşı koyamamıştı. Hiç barış girişiminde bulunmamıştı.

“Yapılması *gereken* bu değil,” dedim sessizce. “Bu, senin yapılması gerektiğini *sandığın* şey. Ben sözümün arkasında duracağım.”

Gözleri ateş gibiydi, dik dik bana baktı. “Yanılıyorsun. Hem zaten geç kaldın. Emir gönderdim bile.”

“O emri iptal edeceksin,” dedim öfkeyle.

“Etmeyeceğim.”

Ellerim yumruklar hâline geldi. “Kraliçe değilsin, Nolla Verin.”

“Eh, en azından ben kraliçelere yaraşır şekilde davranıyorum.”

“Hayır, davranmıyorsun. *Kim* olduğunu unutmuş bir kız gibi davranıyorsun. O emri iptal edeceksin, yoksa hançerini çekip tahtı kendi ellerinle alman gerekecek.”

Gözleri kocaman açıldı. Bir adım geri çıktı.

Ama sonra, korkunç bir saniye boyunca, bunu düşündü. Düşündüğünü gözlerinde görebiliyordum. Eli silahına doğru seğiriyordu. O bir saniye boyunca kalbim durmuştu sanki. Bekledim.

Aylar önce annemiz, sadakat sınavı olarak Nolla Verin'den beni ona götürmesini istemişti. Nolla Verin yapamamıştı.

Ama o zaman farklıydı. O zaman Nolla Verin'in kaderinde hâlâ kraliçe olmak vardı ve bir şey kanıtlamak için beni öldürmesine gerek yoktu.

Şimdi buna mecburdu. Gerilim, aramızda neredeyse nefes alamayacağım bir hâle gelene kadar asılı kaldı.

Nihayet, sonsuz gibi gelen bir ânın ardından içini çekti ve dişlerini gıcırdattı. Elleri iki yanında gevşemişti. “Hayır. Tahtı talep etmeyeceğim.” Omuzlarını dikti. “Ama emri iptal de etmeyeceğim.”

Kalbim atmaya devam etti ve nefes almak zorunda kaldım. İlk kez içinde bir parçanın beni hâlâ zayıf, hükümdarlığın daha... tatsız kısımlarının üstesinden gelmekte yetersiz bir kraliçe olarak gördüğünü fark ediyordum; ne kadar yakın olursak olalım, birlikte ne kadar çok şey yaşamış olursak olalım. Grey'le yaptığımız ittifakı askeri güçlerimiz için bir nimet olarak değil ürkeklik olarak görüyordu, o ve belki diğer herkes.

Gerçek bir ürkeklikti, özellikle talim alanındaki duruşum düşünülüğünde.

Belki bunu değiştirmenin zamanı gelmişti.

“İyi.” Ona sırtımı dönüp dolabıma yöneldim ve botlarıma uzandım. “Sen iptal etmezsen ben ederim.”

Gökyüzü bulutlarla doluydu, ben talim alanına yürürken havanın soğuk ve nemli olmasına neden oluyorlardı. Sinirli olduğum için sadece hafif bir pelerin almış ve şimdiden bu kararımdan pişman olmuşum. Nolla Verin hemen arkamdaydı ve hata yaptığım konusunda beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmemişti. Odadayken oldukça zorlu ve kararlıydı ancak şimdi omzumda hiç durmaksızın fısıldıyor, öfkeli nefesi havada çabucak kaybolan bulutlar oluşturunuyordu.

“Bu yaptığın pervasızca, sorumsuzca,” diye tısladı. “Rhen’in ordusu avantajlı olacak.”

Onu duymazlıktan gelip yürümeye devam ettim.

“*Aptal* gibi görüneceksin,” dedi. “Grey benimle aynı fikirde olacak. Göreceksin.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Askerlerin zaten zayıf olduğunu düşünüyor,” diye devam etti, “şimdi bir de yarım saat önce verilmiş emirden vazgeçeceksin.”

“*Senin* verdiğin bir emir,” diye çıktım ama içimde sürekli beni dürtten küçük, rahatsız edici bir şüphe iğnesi vardı. Böyle güçlü bir emrin verilmesi – ve sonra geri çekilmesi zayıflık olarak *görülecekti*. Ama bu onun hatasıydı, benim değil.

Şüphe iğnesi bana bunun önemi olmayacağını, zayıflığın zayıflık olduğunu söylüyordu.

Suikast girişimlerinin de vurguladığı bir zayıflık. Çok fazla şey belirsizdi. Bana sadık olanlar arasında bile sihir hâlâ güvenilir değildi. *Grey* hâlâ güvenilir değildi. Adımlarım neredeyse yavaşlayacaktı.

Ama talim yapan askerlere yaklaşmıştık ve çoğunun sahanın ortasına yakın bir yerdeki bir karşılaşmayı izlemek için toplandıklarını fark ettim. Grey’i tanımam biraz zaman aldı çünkü onu burada dövüşürken nadiren görüyordum. *Bana* karşı öyle nazık ve sabırlıydı ki bu kadar vahşi ve acımasız, bu kadar işine odaklanmış olabildiğini unutmuşum. Kılıçlar loş güneş ışığın-

da savrulup birbirlerine vurdular ve öyle güçlü bir ses çıkardılar ki olduğum yerde sıçradım. Çizmelerinin altındaki kar cıvık bir çamura dönse de iki adam da sanki ayakta durmakta hiç zorlanmıyor gibiydi. Müsabakaları zahmetsiz ve ölümcül görünüyordu. Düpedüz vahşi.

Nolla Verin omzumdan konuşana kadar durduğumun farkında değildim. “Görüyor musun? Benimle aynı fikirde olacak. Ordu benimle aynı fikirde olacak.”

Şüphe iğnesi tekrar dürtüklendi.

Grey’in rakibi defalarca savaşmasını emrettiği şu askerdi, Yüzbaşı Solt. Bu, *gerçek* bir savaş mıydı? Ciddi ciddi savaşıyorlar mıydı?

Tekrar yürümeye başladım. Biz yaklaşırken askerler ayrılıp ben aralarından geçerken selam veriyorlardı, ama gözlerim dövüşteydi. Ordunun bu küçük zorlukların üstesinden nasıl geldiğini düşündüğümde midem ağrımaya başladı.

Solt hamle yaptı, fakat Grey eğilip ileri atıldı. Solt ilk kez dengesini kaybedip düşerek çamur ve karın içinde kaydı. Omzumda Nolla Verin hızla nefes aldı. Grey’in kılıcını adamın tam göğsüne saplamasını bekledim.

Ama yapmadı. Kılıcını kınına soktu. Elini uzattı. Gülümsüyordu.

Solt elini yakalayıp ayağa kalktı. O da gülüyordu. “Çok hızlısınız, Majesteleri.”

“Şanslıyım.” Grey kolunu salladı. “Çekiç gibi vuruyorsun.”

“İkiniz de şanslısınız,” dedi Jake kenardan. “Birinizin elini kaybedeceğini sandım.”

Bir an öylece baktım. Az önce burada neler olduğunu anlamamıştım.

Önce Solt beni fark etti ve hemen doğrulup kendini toparladı. “Majesteleri.”

Grey döndü ve benimle göz göze geldiğinde o korkunç konsantrasyonun bir kısmı sıcaklığa dönüştü. O kadar içten, o

kadar özel bir bakıştı ki şimdiden boynumdan yukarı kızarıklığın uzanmaya başladığını hissediyordum. Grey, "Majesteleri" dediğinde içim titredi.

Gözlerinin beni, sonra omzumda dumanı tüttüğüne emin olduğum kız kardeşimi, sonra da peşimizdeki muhafızları incelemesini izledim. Fazla uzağında olmayan bir hizmetkâra baktı ve dövüş öncesinde çıkardığı pelerinini aldı. Kendi omzuna atmasını beklemiştim, fakat Kordiyar'dan getirdiği âdetler aklımdan çıkmıştı, o yüzden pelerini benim omuzlarıma örtünce irkildim. Kızarıklığım solmuştu. Askerlerin bakıştıklarını gördüm ve bunun da bir zayıflık olarak görülüp görülmeyeceğini düşündüm.

"İyi misin?" dedi, sesi oldukça alçaktı.

"İyiyim." Duraksadım. "Duyduğuma göre kız kardeşim dağ geçidine asker gönderilmesi emrini vermiş."

Grey, "Nolla Verin'in niyetini haber aldık," dedi.

Elbette almıştı. Fazla uzun zaman olmamıştı, ama Grey tereddüt etmezdi. Muhtemelen çoktan askerleri dağ geçidine göndermişti.

Sonra ekledi, "Komutanlara askerleri hazırlamalarını fakat emrin bizzat kraliçeden gelmesini beklemelerini söyledim."

Ona baktım. Kollarımı boynuna dolamak istiyordum. Göz yaşlarına boğulmak istiyordum.

Fakat bu seçeneklerin hiçbirisi kraliçelerin yapacağı şey değildi. Başımı salladım ama sesim nefes nefese kalmışım gibiydi. "Güzel. Söz verdiğimiz sürenin sonuna gelene kadar beklemek istiyorum."

"Bu resmen aptallık!" diye patladı Nolla Verin. "Avantaj sağlamak için bir *fırsatın* var ve sen onu *boşa harcayacaksın*."

Grey ona bakıyordu, gözleri soğuk ve çelik gibi sertti. "Yani hile yapmaya ihtiyacımız olduğuna inanıyorsunuz? Ordumuzun gücünden ve kabiliyetinden şüpheniz mi var?"

Bu, Nolla Verin'in duraksamasına neden oldu. Askerlerin tekrar bakiştiklerini gördüm.

Ordumuz. Basit bir cümle içinde toplanmış, basit kelimelerdi; ama işiten askerler arasında yankılanıp fısıltılarla tekrarlanırken ağırlıklarını hissedebiliyordum. Nolla Verin yıllarca onların arasında savaşmıştı. Birçoğu onun benim yerimde olacağını düşünmüştü hep.

Ama değildi. Ben kraliçeydim ve o, bana kendim için savaşmam gerektiğini söyleyen kişiydi. Belki farkında değildi ama beni taraf olmaya mecbur bırakan kendisiydi; ne Grey, ne suikastçılar ne de halkım. Kendi kız kardeşim.

"Kraliçenize karşı çıkma hakkınız olduğunu düşünüyor musunuz?" dedim ve fısıltıların şiddeti arttı.

"*Nayah,*" dedi Solt hemen ve askerler esas duruşa geçti. Tüm alana sessizlik çökmüştü.

Nolla Verin hâlâ bana bakıyordu. Soğuk, şiddetli bir yağmur başladı.

Sonra bu sözleri söylemem gereken kişinin o olmadığını fark ettim. İkna etmem gereken kişi kız kardeşim değildi. "Ordumdan şüphe etmiyorum," dedim Syssalahça. "Yeteneklerinizden şüphe etmiyorum. Sadakatinizden şüphe etmiyorum. Gücünüzden şüphe etmiyorum. Sizden de benimkinden şüphe etmemenizi istiyorum. Biz, Syhl Koyağı'yız." Derin bir nefes aldım ve yağmura karşı bağırdım. "Büyü bizim yanımızda ve biz *yükseleceğiz* ve biz *muzaffer* olacağız."

Kısacık bir an boyunca kati bir sessizlik oldu, havada çok fazla potansiyel vardı. Grey ve Yüzbaşı Solt arasında ne oldu bilmiyordum, ama yarı yolu kat etmemizi sağlamıştı. Kalan yolu aşmalarını ben sağlamak zorundaydım ve bunun yeterli olduğundan emin değildim.

Ama sonra Solt dizinin üstüne çöktü. "Syhl Koyağı *yükselecek,*" dedi hiddetle. "Büyü bizim yanımızda." Yumruğunu göğsüne vurdu. "Syhl Koyağı *muzaffer* olacak."

Arkasında, sıra sıra yüzlerce asker onu takip ederek yağmurun altında, çamurlu toprağa diz çöktüler. İlk kez bütün gözler benim üstümdeydi, kız kardeşimin değil.

Derin bir nefes alan kız kardeşim de dizinin üstüne çöktü. "Syhl Koyağı yükselecek," dedi ve her şeye rağmen sesinde inanmışlık vardı. "Büyü bizim yanımızda. Syhl Koyağı muzaffer olacak."

Grey bana bir adım yaklaştı ve elimi tuttu. "*Bizim* gücümüz," dedi yumuşak bir sesle.

Ona bakıp başımı salladım. Göğsümde küçük bir ateş yanmaya başlamıştı ve bu sevgi değildi, çünkü o bir süredir oradaydı zaten; şüphe de değildi, çünkü o da boyun eğmişti. Bu, umuttu. Elini sıktım.

Arazinin diğer ucunda, saraydan uzaklaşan yolda, bir boru öttü. Ses gürdü ve yağmurun içinde buraya kadar geliyordu. Yüz tane baş o yöne çevrildi. Yaklaşan bir devriyenin habercisiydi bu, ama öğle saatinde olması alışılmadıktı. Sonra dörtnele koşan toynak sesleri duydum ve Grey'e baktım. Son sürat dönüyor olmaları iki katı alışılmadıktı.

Kordiyar'da bir şey olmuş olmalıydı. Acil alaka gerektiren bir şey. Raporlarımız Rhen'in geçidin yakınına birlik yerleştirdiğini haber vermişti ve ben bunun bizim ilerleyişimizi önlemek amaçlı olduğunu varsaymıştım.

Ama belki *bize* karşı bir saldırı düzenleme amaçlıydı.

Grey, Solt'a baktı. "Askerleri hizaya sok. Diğer yüzbaşılara yeni emirlere hazır olmalarını söyle."

Kalbim boğazımdaydı. Daha az önce bu askerlerle ant içmiştim ve şimdi bunu gösterme fırsatı doğmuştu. Nolla Verin'e baktım. "Generallerle görüşmek istiyorum. Clanna Sun'ı bul ve hemen rapor vermesini söyle."

Nolla Verin hızlıca başını salladı. "Emredersiniz, Majesteleri."

Devriye erleri araziyi geçti, atları soğuk havaya buharlar üfleyip çamurlar saçarak kaydı ve önümüzde durdular. Hayvanlar yorulmuştu ve terle, yağmurla ıslanmışlardı.

Erlerden biri eyerinden atladı ve nefes nefese, beceriksizce selam verdi. "Majesteleri," dedi Syssalahça. "Yüzbaşı Sen Domo, nöbet yerinde bir esir tutuyor."

"Esir mi?" dedi Grey.

"Evet," dedi er, "bir kadın." Hızla konuşuyor, cümlelerinin arasında soluklanıyordu. "Doğruca kampa at sürmüş. Kraliçeyi görmesine izin vermeleri gibi pek çok talebi olmuş. Başta onun meczup olduğunu düşünmüşler çünkü epey yara almış, ama Prens Rhen'in yaralandığı, muhafızlarının ve askerlerinin öldürüldüğü hikâyesinden hiç sapmamış."

Ağzım açık kalmıştı.

"Ne?" dedi Jake. "Yarısını ancak anladım."

Grey'in de kaşları çatılmıştı. "Prens Rhen yaralanmış mı?"

"Muhafızları ve askerleri de öldürülmüş," dedim. Devriye erine baktım. "Sınırdaki birlikleri?"

"Hâlâ yerlerindeler," dedi. "Onlar pek... farkındalarmış gibi görünmüyor. Askerlerimiz onlarla görüşmedi." Durdu. "Kadının nereden geldiğini bilmiyorlar."

"Kadın, asker mi?" dedi Jake.

Grey, "Ya da casus?" diye sordu.

"İkisi de değil, Ekselansları." Er sonunda nefesini toparlamıştı. "Prens Rhen'in sevdiği olduğunu iddia ediyor, Disi Prensesi Harper."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

HARPER

Buraya dair her şey nemli, soğuk ve içler acısıydı. Ya da belki sadece ben öyleydim.

Uyluğumdaki bıçak yarası şişmişti ve kenarlarındaki sarı kabuklar zonkluyordu. Üşüdüğümünden mi yoksa ateşim olduğundan mı titriyordum emin değildim. Muhtemelen ikisi birdendi, hele taş zeminde oturduğum ve taş duvara yaslandığım düşünülürse. Bacağımdaki ağrı uzun zaman önce Gümüş Ay'da bileğime olanları unutturmuştu ve şimdi her şey acı veriyordu. İki gündür ellerim de ayaklarım da zincirliydi ve derileri yüzülüyordu. En son ne zaman bir şey yediğimi hatırlamıyordum. Üstümdeyse sadece deri pantolon, bluz ve dantelli bir yelek vardı.

Pelerinim ve zırhım gideli çok olmuştu, ama hançerimi bana bırakmışlardı. Onun için yalvarmak; Grey için getirdiğimi, ona yardım olacağını defalarca gevelemek zorunda kalmıştım. Askerler sonunda gözlerini devirip onu bacağıma bağlamışlardı – pek tehdit oluşturmadığım aşikârdı ne de olsa. Askerler *zalımlı* değildi, ama anlaşmacı da sayılmazlardı. Ne beklemiştim bilmiyordum – Yamru Domuz'dan fişek gibi çıkıp sanki beni

doğruca Grey ve Lia Mara'ya götüreceklermiş gibi kamplarının ortasına dalmıştım.

Eğer zamanı doğru hesaplamışsam -ki bu konuda hayli kuşkuluydum- kamplarına varalı üç gün olmuştu. Rhen'i Lilith'le bırakalı beş gün. İlk zamanlarda Lilith'in odamda belirlediği ânı düşündükçe gözlerime yaşlar doluyordu; ancak çaresizlik, acı ve tükenmişliğe baskın gelmişti. Kordiyar topraklarında dört-nala at sürmüştüm; sanki gözyaşlarımı geride bırakabilecekmişim gibi, sanki sınıra gidip yardım çağırabilecek, öylece Rhen'i Lilith'ten kurtarabilecekmişim gibi.

Ama birkaç gün önce gözyaşlarım tükenmişti ve şimdi sadece... yenilmiş hissediyordum. Umutsuz. Kolay olacağını düşünmüştüm. *Grey'i bulmam gerek*, deyip durmuştum kendime. Sanki Syhl Koyağı askerleri hemen, "Elbette, leydim," deyiverecekmiş gibi. Sanki gerçek bir prensesmişim gibi. Bu insanlarla karşı karşıya savaşa girmek üzere değilmişiz gibi.

Bir süre Syhl Koyağı askerlerinin beni öldüreceğini düşündüm. Bir süre *keşke* öldürseler diye düşündüm; çünkü beni ilk zincirlediklerinde hayal gücüm deli gibi çalışmaya başlamıştı ve bana tecavüz edeceklerini, ardından beni bir kenarda ölüme terk edeceklerini sanıyordum.

Birazcık su için adam bile öldürebilirdim. Gerçi kafamı kaldırmak bile şu an Herkül kuvveti gerektiren bir şeymiş gibi geliyordu, o yüzden iyi bir fikir olmayabilirdi.

Belki burada yeterince uzun süre bırakılırsam ölürdüm gerçekten.

Özür dilerim, Rhen.

Yanıliyordum. Gözyaşlarım *tükenmemişti* meğer.

Ağır tahta kapının arkasında bir yerden ayak sesleri geldi, duymazdan geldim. Yemek ummaktan vazgeçmiştim artık. Herhangi bir şey ummaktan vazgeçmiştim.

Ama kapı tıkırdadı ve ardından açıldı. Yeşil-siyah zırhlı bir üniforması olan, yeni bir askere bakıyordum. Yüz ifadesi o ka-

dar sert, o kadar vahşiydi ki neredeyse irkilecektim – sonra gözlerimi kırıştırdım ve onun Grey olduğunu anladım.

Bir an neredeyse nefes alamamıştım. Onu bulmayı o kadar umutsuzca istiyordum ki... Şimdi buradaydı. *Buradaydı.*

O kadar imkânsız geliyordu ki korkunç bir an boyunca halüsinasyon gördüğümü sandım. Hem hiç değişmemiş hem de çok farklı görünüyordu, sanki dünyada daha fazla yer kaplıyormuş gibi.

“Gerçek misin?” diye fısıldadım.

Başka bir yeşil-siyah üniformalı asker yanıma diz çöktü. Neredeyse kaçacaktım, ama sonra tanıdık bir sesle, “Harp,” dedi ve kardeşime baktığımı anladım.

“Jake,” diye gıcırdadı sesim. “Jake.” Sanki yıllardır sesimi kullanmamışım gibi geliyordu. Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Jake elini alnıma koyuyordu, yanaklarıma. “Yanıyor,” dedi. “Şu zincirleri çıkarın. Hey!” Başını çevirdi ve peşlerinden başka askerlerin de hücreme girdiğini gördüm, ama hepsi yeşil ve siyah bulanıklıklardan ibaretti. “*Bil trunda,*” diye çıktı Jake.

Uzun bir an boyunca ona baktım çünkü başka bir dil mi konuşuyordu yoksa beynim sonunda pes mi etti anlayamadım. Jake’in koyu renk bukleleri gözlerine düşecek kadar uzamıştı ve yüzündeki bütün yumuşaklık silinip gitmişti.

Gözleri benim gözlerimi inceledi ve hafifçe geri çekildi. “Yaralı olduğunu söylediler.” Sesi şimdi daha nazikti. “Neren yaralandı?” Bir başka asker elinde anahtarlarla yaklaştı ve Jake elinden anahtarları çekip aldı. Prangalar ellerimden düştü ve o daha ayaklarımdakileri çıkaramadan ben bütün gücümü kullanarak kendimi öne attım. Hareket, bacağımın acımasına ve bana karşı çıkmasına sebep oldu ama umurumda değildi. Kollarımı boynuna doladım, bir daha asla bırakmak istemiyordum onu.

Hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

Jake beni tuttu ve, “Geçecek,” dedi yumuşak bir sesle; bu

bana odasında saklandığımız günleri hatırlatmıştı, babamın suçları yakamıza yapıştığında. Jake o zaman da bana aynı boş vaatte bulunurdu. "Geçecek, Harper."

Ama geçmemişti. Ve bu da geçmeyecekti.

"Bacağı," dedi Grey. "Jake, kanaması var." Başını çevirdi ve diğer askerlerden biriyle konuştu. "Biraz su getirin."

Kardeşim beni yavaşça tekrar duvara yasladı. Başımı kaldırıp Grey'e baktım. Beynim onun gerçek olmadığı, başaramadığım, bütün bunların ateşten kaynaklı hayaller olduğu konusunda ısrar edip duruyordu.

"Korkunç Grey," diye fısıldadım ve sesim çatladı.

Takma adını doğrularcasına Grey, herhangi bir duygu için hiç vakit ayırmadı. Yanıma diz çöktü ve hançeri çekti.

Nefesimi tutup Jake'in koluna kapandım.

Grey gözlerime baktı, gözleri değişmemişti. Her zamanki gibi soğukkanlı, amacına odaklıydı. "Artık bana güvenmiyor musun?"

Belki güvenmemeliydim. Savaşın farklı taraflarındaydık. Ama öylece ona baktım. Ateş ve bitkinliğe rağmen birlikte yaşadığımız onca şeyi düşündüm, beni ilk kaçırdığı andan hayatımı kurtarmak için Lilith'e kılıcını sunduğu ana kadar. Çaresizce yardımımı istemeye gelişini, kanlar içinde evimin kapısından içeri düşüşünü hatırladım. Rhen'in başkumandanıyken karanlık koridorda nöbet tutuşunu, sesindeki tutkuyu hatırladım. Dış Prensesi olmayı kabul ettiğim ânı, Grey'in güvenimi sınavını hatırladım. Ne yapmayı kabul ettiğimi anlamamı sağladığı ânı.

Onun kanı akmasın diye kan akıtmak benim görevim, demişti o zaman. Ve şimdi sizinki akmasın diye.

Şimdi kanı akan bendim ve o elinde hançerle bekliyordu.

Yutkundum. "Güveniyorum."

Kirli bandajı kenip çıkardı ve tek bir akıcı hareketle bacağımdan uzaklaştırdı. Yaraya yapışmış olmalıydı, çünkü birden

görüş alanımda yıldızlar belirdi ve nefessiz kaldım. Tıkanmışım. Sırtım yay gibi kıvrıldı. Kusacaktım.

Yaradan irin ve kan akıyordu, kenarları siyahlaşmış, bacağım boyunca uzanan garip bir morluk hâline gelmişti.

Jake şok içinde tısladı. "Aman Tanrım, Harp, bu şey ne zamandır böyle?"

"Bekleyemedim," dedim, gözlerim odaklanamıyordu. "Sanırım... sanırım enfekte oldu."

"Sanır mısın? Grey..."

"Düzeltebilirim."

Ve ben daha *nasıl* ya da tam olarak ne demek istedin diye soracak zaman bulamadan eldiveninin birini çıkardı ve parmağını doğruca yaranın ortasına bastırdı.

Haykırdım. Yalan, yalan söyledim, yalan söyledim, ona hiç güvenmiyordum, bu şey yaşadığım bütün acılardan daha berterdi. Çok, çok daha fazla, çok daha yoğun, sanki bir avuç, etimi çıplak eliyle koparıyor gibi. Kâbus olmalıydı bu. İşkence. Tekrar bayılmak üzereydim.

Ama sonra... bitti. Acı dindi. Günlerdir ilk kez zihnim... açıldı. Hâlâ güçsüz ve bitkindim ve açlıktan ölüyordum, ama bıçak yarasının etrafındaki morluklar ve irin yok olmuştu. Geriye siyahlığın olduğu yerde düz bir yara izi kalmıştı sadece. Ter içindeydim ve kalbim gümbürdüyordu, ama vücudum enfeksiyon yüzünden titremeyi bırakmış, soğuk yüzünden titremeye başlamıştı.

Vay canına.

Jake pelerinini çıkarıp bana doladı. Hazır sıcaklık için müteşekkirdim, ama dik dik Grey'e bakmaktan kendimi alamıyordum. O ve Kör Kovuk'taki insanlar hakkında dedikodular duymuştum, onları sihirle kurtardığına dair söylentiler; ama şu âna kadar bunun ne demek olduğunu kavrayamamıştım.

Lilith aynı türden bir güçle Dustan ve diğer muhafızları parçalarına ayırmıştı.

Ürperdim. Birden Rhen'in yaşadığı dehşeti daha iyi anlamıştım. Yaşadıklarımın aklıma gelmesinden mi yoksa Grey'in parmak uçlarındaki potansiyeli fark etmemden midir nedir, susup kalmıştım. Minnettar mı olmalıydım, dehşete mi düşmeliydim bilmiyordum.

İkisi de. Kesinlikle ikisi de.

Korkunç Grey, şüphesiz.

Donmuş ifademden aklımdan geçenleri anlamış olsa gerek, ayağa kalkıp eldivenini taktı. Gözleri hiçbir şey ele vermiyordu.

Askerlerin arasından bir kadın öne çıktı, askerler saygıyla geri çekilmişti. Yüzünü tanımadan önce parlak kızıl saçlarını tanıdım onun. Kraliçe Lia Mara koyu mavi, kemerli bir cübbe giymiş ve soğuktan korunmak için kalın, yünlü bir pelerin almıştı.

"Prenses Harper," dedi. Ayağa kalkmam gerekiyormuş gibi hissediyordum, Jake'in kolunu yakaladım ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Grey'in yaptığı şey, *her şeyi* iyileştirmemişti. Bileğimin biri hemen pes etti ve beni ayakta tutması için kardeşime tutundum. Lia Mara, Rhen'in esiriyken bile asil ve doğal görünüyordu, ama günlerce hiçbir şey yememiş hâlîm ve yırtık parçalar hâlînde bileklerime sarkan pantolonumla ben aynısını yapabilir miydim bilmiyordum.

Ona nasıl hitap etmem gerektiğini de bilmiyordum, günlerdir prangalar içindeydim, muhtemelen onun emriyle. Karis Luran'ın acımasızlığı hakkında onlarca hikâye duymuştum – ama bu kızın zamanında barış umuduyla Rhen'e geldiğini de biliyordum.

Yüz ifadesi öfkeli değildi, ama kesinlikle sıcak ve davetkâr da değildi. "Muhafızlarım Prens Rhen'in yaralı olduğunu söylediğinizi belirtti," dedi.

"Evet," dedim fakat der demez sustum. Grey'i bulmaya, yardım etmesi için yalvarmaya kararlıydım, ama şimdi buradaydım ve onlara avantaj vermiş olmaktan endişeleniyordum. Rhen ne demişti?

Bu bir savaş, Harper. Elindeki her şeyi kullanacaktır.

Elbette Lia Mara da aynı řeyi yapardı. Grey'le konuřmak istemiřtim. Anlayacađını dűřünműřtűm. Yardım edeceđini.

Bir ihtimal. Ŗyle umuyordum.

Lia Mara'nın sođuk yeřil gűzlerine, Grey'in ciddi gűzlerine bakınca hiđ de Ŗyle hissetmiyordum.

Ama sonra Lia Mara, "Biz yapmadık," dedi ve ses tonu oldukça ciddiydi. "Askerlerim taahhűt ettiđimiz altmıř gűn bite-ne kadar bekleme emri aldı."

"Hal" Bir saniye. Bunca yolu onları *suçlamak* için mi geldiğimi sanıyordu? "Hayırlı Syhl Koyağı'nın yapmadığını biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Ŗyleyse prence saldıran kim?"

Grey'e baktım. "Bűyűcű kadın." Derin bir nefes aldım. "Lilith. O, geri dűndű."

Uzaktan bakınca Kristal Saray, Demir Gűl'e hiđ benzemiyordu. Demir Gűl bana hep tatil brořűrlerinde gűrebileceđiniz Avrupa peri masalı macerası tűrűnde řeyleri hatırlatırdı; Kristal Saray ise řehrin tepesinde oturuyordu ve yarısı dađın iđine inřa edilmiřti. Devasa pencereler gűkyűzűnű yansıtıyor; saraydan dıřarı dođru uzanan karla kaplı muazzam araziler, tepeleri buz tutmuř ađađlarla parlayan ormanın kıyısına kadar uzanıyordu. Bir sűre ۆnce Kordiyar'ı yerle bir etmeye řalıřmıř bir űlkenin bu kadar gűzel olabileceđini hiđ dűřűnmemiřtim.

Lilith'ten bahsettiđimde Grey'in řoke olmasını beklemiřtim, ama olmadı. Bazı askerler bakıřıp kendi aralarında fısıldařmıřlardı, ama Lia Mara sessiz olmalarını istedi ve onlar da oldu. Daha sonra ۆzel olarak konuřmak iđin saraya dűneceklerini sűyledi. Kendilerini ve beni kastettiđini dűřűndűm, ama Jake beni tutulduđum hűcreden uzaklařtırmak iđin bir arabaya bindirdi. řimdi kardeřimle yalnızdım, tařlı yollardan sallana-

rak geçiyor, gittikçe yaklaşan saraya bakarken pelerine sarınıp titriyordum.

Keşke Jake'te neyin değiştiğini anlayabilseydim. Özgüven değildi, Jake hiçbir zaman özgüven eksikliği yaşamamıştı, ama bir şey kazanmıştı. Ya da bir şey kaybetmiş.

"Grey bileğini de düzeltirdi," dedi sessizliğin içinde.

Titredim ve bu kez soğukla ilgisi yoktu. Grey'in enfeksiyonu yok etme şekli mucizeviydi belki, ama aklıma hep Lilith'in parmaklarının Dustan'ın boynunu, kaslarını ve tendonlarını aynı güçle koparışı geliyordu. Grey'in büyü gücü olduğu için buraya gelmiştim, ama büyü gücünün olduğunu bilmekle bunu tecrübe etmek aynı şey değildi. "Bir kez yapması yetti."

Jake kaşlarını çattı. "Ne demek bu şimdi?"

Hiçbir şey söylemedim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum bile.

"Rhen büyüden korkuyordu, şimdi sen de mi korkmaya başladın?"

"Korkmuyorum." Ama korkuyordum. Korktuğum aşikârdı. Lilith'in ne yapabildiğini görmüştüm. Zo'yu sırtımdan çekip koparışını hissetmiştim.

"Sana benimle gelmeni söylemiştim, Harp. Ben *demiştim*."

Aylar öncesinden bahsettiğini anlamam biraz vaktimi aldı; Grey, Lia Mara'yla Kordiyar'dan kaçtığında.

Kaşlarımı çattım. "Yarı ölü bir şekilde karşına gelmişken 'ben sana demiştim'lere başlaman ne hoş."

O da pencereden dışarı baktı. "Hâline bakılırsa komple ölmüş olmaman mucize."

Buna da ne diyeceğimi bilmiyordum. "Buraya gelmek gerçekten çok zordu, Jake."

"Yolculuğundan bahsetmiyorum, Harper." Gözleri hızla bana döndü. "Lilith'le olanlardan bahsediyorum. Rhen'le olanlardan. *Her şeyini* kaybedenin sen olduğunu anlayana kadar kaç kere o adam için kendini feda ettiğinden. Her seferinde."

Rhen'i düşündüm, sıcak ve derin gözlerini. *Barış tesis etmeyi deneyeceğim. Grey'e teslim olmuyorum. Sana teslim oluyorum, Harper. Senin için.*

Gözlerim doldu. Her şeyini kaybeden sadece ben değildim. Rhen de kaybetmişti. "Öyle olmadı, Jake. Rhen öyle biri değil."

Jake lanet okuyup gözlerini çevirdi. "Annem gibi konuşuyorsun."

Bu, bana mermi misali çarpmıştı. Kollarımı karnıma dola-dım fakat duygularım hapsedilemezdi. Yanaklarımdan yaşlar süzüldü.

Kardeşim içini çekti. Koltuğundan kalkıp önüme diz çöktü ve ellerime uzandı. "Özür dilerim," dedi nazıkçe. "Ben sadece... Keşke kendini bir görebilseydin. Hücreye girdiğimde seni öylece yatarken görünce..."

Elimi çekip gözlerimi sildim. "Bunu bana Rhen yapmadı."

"Evet, ama durduramamış da."

"Ölmüş olabilir, Jake. O kadın onu öldürmüş olabilir." Ama söylediğimde bunun doğru olduğunu düşünmediğimi fark ettim. Lilith, Rhen'i daha önce yüzlerce kez öldürebilirdi. Mil-yonlarca kez.

Ama Rhen ölürse oyun biterdi.

"Eh," dedi Jake. "Ölmedin. Başardın. Güvendesin."

Ona bakıp gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

"Buradasın." Durdu, o da bana baktı. "Başardın."

"Sen... sen benim kaçtığım için mi burada olduğumu sanıyorsun?" Gözyaşlarım aceleyle kurudu. Herkes böyle mi düşünmüştü? O yüzden mi oturup strateji geliştirmek yerine bu arabaya tıklmıştım?

Jake aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu – ki bu da düşündüklerimi doğruluyordu. "Evet?"

"Hayır, seni geri zekâlı." Tekrar gözlerimi kuruladım ve onu ittim. "Yardım etmeniz için geldim."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

RHEN

Kale soğuk ve sessizdi, ama soğuğa aldırış etmiyordum. Eğer yaz ortası olsaydı cesetlerin kokusu dayanılmaz olurdu. Zaten donarak ölmeye razıydım, o yüzden günlerdir ateş yakmamıştım. Hâlâ aynaya bakacak cesaretim yoktu. Lilith saldırdığından beri sol gözüm karanlıktı ve yüzüme dokunduğumda parmağım değdiğinde acıyan kalın yara kabuklarının sert kenarlarından başka bir şey hissedemiyordum.

Grey'le geçirdiğimiz sonsuz tecritten sonra lanet bozulalı sadece birkaç ay olmuştu; ama bir şekilde Demir Gül'ün koridorlarında muhafızlar, hizmetkârlar olmadan, merdivenlerinde koşuşturan çocuklar, tangırdayan çatal-kaşıklar, karıştırılan kâğıtlar, arenada çarpışan kılıçlar olmadan ne kadar sessiz olduğunu çabucak unutmuştum.

Lilith cesetleri koridorlarda bırakmış, etrafımda çürürlerken yaptığım yanlışları düşünmemi salık vermişti. Lanet beni ilk ele geçirdiğinde aynı şeyi aileme de yapmıştı, ama o zaman canavar bendim. Döngü başa döndüğünde saraydaki her şey önceki hâline, beni ilk lanetlediği günkü hâline dönmüştü, cesetler yoktu.

Bu kez lanet yoktu – ve büyücü bana bu cehennemden çıkmak için bir yol sunsa da onu reddederdim. Ama dersimi aldığımın o da farkındaydı sanırım, ya da belki bir sonsuzluk boyunca daha başarısız oluşumu izleyecek olmanın daha iyi olduğunu düşünüyordu. Hiçbir lanet, hiçbir pazarlık, hiçbir rahatlama yolu teklif etmemişti. Demir Gül'ün bütün koridorları kana ve ölüme bulanmıştı. Saatlerce öğürmüş, kendimi boş odama kilitlemişim – ama nihayetinde bir şeyler yemek zorunda kalmıştım. Donarak ölmeye razı olmuş olabilirdim, ama açlıktan ölmek, kendi kendime işkence etmeye benziyordu daha çok.

Zaten Lilith ölmeme izin vermezdi. Kaçmama izin vermezdi. Denersem peşimden geleceğinin, bana sığınma sunan herkesi bir bir öldüreceğinin sözünü vermişti. Ve ben de kalmıştım. Günlerdir onu görmüyordum fakat benimle işinin bittiğini ummaya yüreğim yoktu. Grey gitmişti. Harper ölmüştü. Başka ne alabilirdi ki? Elimde kalan tek şey çaresizlikti.

Saatlerce cesetleri kaleden çıkarmak için uğraşmıştım. Onları kadife halılarla teker teker merdivenlerden sürüklemiş, kendi çektiğim bir arabaya yüklemiştim. Ahırdaki atlardan biri eksikti: Demirbilek, en sevdiğim atım –Harper'ın da en sevdiği. Bir açıdan gittiğine mutlu olmuşum. Lilith, Harper ve Zo'yu öldürdükten sonra kaçabildiğini umuyordum. Gerçi büyücü atımı bile öldürecek kadar zalim ve kindardı.

Korkunç bir iş olsa da yapacak bir şeyimin olmasına memnundum. Öylece oturduğumda kaybettiğim onca şeye dair düşünceler aklıma üşüşüyordu. Ayrıca cesetleri ortada bırakmak daha fenaydı. Çürümeye başladığında ölü bedenlere ne olduğunu biliyordum ve onlarca farklı kişide izlemeye niyetim yoktu.

Ara sıra bir asker ya da devriye kaleye geliyor; mesajlar, davetler ya da yapma niyetim olan şeylere dair sorular getiriyordu. İlki dötrnala avluya girmiş, kaldırım taşlarında cesetleri

sürüklediğimi görmüş ve çığlık atarak kaçmıştı. Lilith'in Demir Gül'ün etrafındaki ormanlarda ne yaptığını bilmiyordum, ama ara sıra uzak çığlıklar ve uçuşan yapraklar duyuyordum, kaleye gelebilen insanlar çok azdı. Belki başka bir prensi lanetleyip canavara çevirmişti.

Her ne yapıyorsa beni yalnız bırakmasını sağlıyordu ve kurcalamaya niyetim yoktu.

Havanın soğukluğuna rağmen durup alnımı koluma sildim, ama yüzümdeki yaraların açılmasına sebep olmuş ve bir an nefesimi kesmişti. Üç düzine kararmış ceset, ağaçların altına sırayla dizilmişti. Onları yakmak yanlış geliyordu, ama hepsini tek başıma gömemezdim ve hayvanlar ölüleri didiklemeye başlamıştı bile.

Burada sonsuza kadar kısıli kalmaktan, sürekli canavara dönüşüp durmaktan daha kötü bir şey olabileceğini düşünmemiştim hiç, ama anlaşılan Lilith'in sınırları yoktu.

Aniden büyücü yakınımnda bir yerden konuşmaya başladı. "Hepsiyle ne yapacaksınız, Ekselansları?"

Sesi beni sıçratmıştı, keşke sıçramasaydım diye düşündüm. Keşke sadece yakınımnda olarak bile korkmama sebep olmasaydı.

Cevap vermedim. Arabaya bindim ve atı kaleye döndürdüm.

Bazıları kaçmayı başarmıştı. Biliyordum çünkü *herkesin* cesedi yoktu. Başta birinin yardım getireceğini umdum – ama sonra gelmeyeceğini anladım. Kimse onu durduramazdı.

Omuzlarıma iki el kondu ve irkilip onu silkeledim. At, ağır yürümeye devam ediyordu.

Lilith kulağıma fısıldadı. "O aptal silahı benim üzerimde kullanmayı düşündüğüne inanamıyorum. Sanki daha önce hiç lishellasa çeliği görmemişim gibi."

Ürperip kurtulmaya çalıştım.

Daha da yaklaştı, nefesi hasta ediciydi. “Sanki onu casusuna kendi ellerimle vermemişim gibi.”

Kalakaldım.

Kıkırdadı, “Pek şaşırmış gibisin. Âdeta bu oyunları seninle defalarca oynamamışsınız gibi, Prens Rhen.” Durdu. “Syhl Koyağı’ndaki ayaklanmayı kim başlattı sanıyorsun? Dinleyen kulakların hepsine suikast fikirlerini fısıldayanın kim olduğunu sanıyorsun?” Dili kulağıma dokundu, kızgın bir demirin öpücüğü gibiydi sanki. “Onu Grey’in üstünde kullanman gerekiyordu, benim değil.”

Ürperdim. Şeytanın ta kendisiydi. Onu durdurmanın bir yolu yoktu.

Denemek bile boş çabaydı.

“Birliklerinize emir gönderdim, Ekselansları. Sizin mührünüzü kullanarak.” Tırnağı omzuma batıyordu. Sırtım kaskatı kesilmişti.

“Sınırdaki askerleriniz Syhl Koyağı’nın birliklerine saldıracak. Kordiyar’a savaş getirecekler ve biz kazanacağız. Kaleyi sarmaları için birlikler görevlendirdim.”

Aptalcaydı. Benim yanımda Kordiyar’ı yönetmek istiyorsa Syhl Koyağı askerlerinin kalenin yakınına kadar gelmesine izin vermemesi gerekirdi.

“Grey senin için gelecek,” dedi coşkuyla. “Hançer de gitti. Seni öldürecektir, biliyorsun.”

Evet. Biliyordum. Bir zamanlar tahtımı korumak için vârisi öldürmem gerektiğini düşünmüştüm – ve şimdi tahtı almak istiyorsa o da aynısını yapmak zorundaydı.

Boğazım beklenmedik bir şekilde düğümlenmişti. Keşke başka türlü davransaydım dediğim onca şey.

Ona boyun eğmeliydim. Barış için uğraşmalıyım. Harper’ın son dileği buydu.

Neredeyse ölmeden hemen önceki son dileği.

Nefesim titriyordu.

Lilith askerlerime saldırı emri vermişti. İttifak mesajını şimdi kimse dinlemeyecekti.

“Grey senin için gelecek,” dedi, “ve ben pusuda bekleyeceğim.” Sert bir rüzgâr ağaçların arasından esip saçlarımı karıştırdı ve soğuktan titrememe neden oldu, Lilith yaklaşıp kollarını boynuma doladı. “Bekleyeceğim ve yolumda duran tek adamı öldüreğim.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LIA MARA

Strateji odam kükreyen ateş sayesinde sıcaktı ve ilk kez etrafım ortak bir hedefe odaklanmış insanlarla çevriliydi; fakat düşüncelerimde Harper'ın gözyaşları içinde Grey'e bakışı ve ona, "Korkunç Grey," deyişi vardı. Ya da Grey'in dizinin üstüne çöküp, "Artık bana güvenmiyor musun?" deyişi, sadece benim için kullandığını düşündüğüm o yumuşak sesle.

Kıskançlık acınası ve işe yaramazdı, özellikle şimdi, ama yine de aklımdan atamıyordum. Birlikte bir geçmişleri vardı ve sonuç olarak arkadaşlıktan öteye gidememiş de olsalar da bir... şey olduğu ortadaydı. Harper yaralanmış ve buraya kaçmıştı. Grey için. Bu, anlamlıydı.

Nolla Verin; Clanna Sun, General Torra ve Yüzbaşı Solt'la derin bir konuşmaya dalmıştı. Şimdi saldırmalı mıyız yoksa bu, yeni bir büyülü varlığın saldırısına uğrama ihtimalimiz olduğu anlamına mı geliyor diye tartışıyorlardı – fakat Grey'in gözleri benim üstümdeydi. Huzursuz olduğumun farkındaydı elbette. Her şeyi fark ediyordu.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sonra bunu düşünmeme gerek kalmadı çünkü Jake kapıdan içeri dalmıştı. Resmi jestlerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı, o yüzden doğruca konuşmaya başladığında şaşırmadım. “Harper, Noah’ın yanında. Ona biraz yemek ve temiz giysi götürdüm.” Elini ensesinde gezdirdi. “Neler oldu bilmiyorum, ama o... epey sarsılmış.”

“Buraya sığınmak için gelmiş öyleyse?” dedim.

“Düşman olduğumuzu düşünürsek oldukça cüretkâr bir talep,” dedi Nolla Verin, fakat sesi dünkü kadar güçlü değildi. Bana baktı. “Özellikle zamanında kraliçemizi esir alan bir düşman.”

“Benim düşmanım değil,” dedi Jake öfkeyle, ordu görevlileri baktı.

“Belki bu görüşmeye özel olarak devam etmeliyiz,” dedi General Torra, Solt’a bakış atarak.

Ve işte yine karşı taraflardaydık.

“Harper, Jake’in kardeşi,” dedim düz bir sesle. “Duygularını anlayabiliyorum.”

“Büyücüyle ilgili bilgi paylaşacak mı?” dedi Nolla Verin. “Ne sunmayı düşünüyor?”

“Tuzaklara karşı temkinli olmalıyız,” dedi Solt. Grey’e baktı. Harper’ın ani gelişi, sabah aralarında olanlara şüphe gölgesi düşürmüş gibi görünüyordu. “Elimizi zorlamak için düzenlenmiş bir oyun olabilir.”

“Oyun falan değil,” dedi Jake. “Ve bir şey de sunmuyor.” Durdu. “Rhen’i kurtarmak istiyor. Lilith’i defetmek için yardım talep ediyor.”

“Yardım mı?” Kaşlarım havaya kalktı. “Büyücüye karşı bizim yardımımızı mı istiyor?”

“Bizim değil.” Jake, Grey’e baktı. “Senin.”

Herkes birden itiraz etmeye başladı. Nolla Verin, Harper’ı sorgulamak istiyordu. Clanna Sun bunun planlı bir dikkat dağıtma taktiği olduğunu düşünüyordu, özellikle ne kadar az za-

man kaldığı düşünülünce. Solt ve Torra bunun askerlerimizi ölüme götürecek bir tuzak olabileceğini söylüyordu. Ama Grey odaya girdiğimizden beri hiçbir şey söylememişti ve şimdi de bir şey söylemiyordu. Yüz ifadesini okumak imkânsızdı, asker yüzü. Keşke ne düşündüğünü bilebilseydim.

Jake, masanın diğer ucundan ona baktı. “*Sen yaralandığın zaman, çaresiz ve neredeyse ölü bir hâldeyken Harper’ı aramaya gelmiştin. Gerçek anlamda kapımızdan içeri düşmüştün ve halının üstünde her yanından kan akıyordu. Onun da seni aramaya gelmesine şaşırma.*”

Grey’e baktım. “Doğru mu bu?” diye fısıldadım düşündüğümünden daha yumuşak bir sesle.

“Evet.” Bana baktı. “Başka seçeneğim yoktu.”

Harper’ın da başka seçeneği olmadığına inandığı gibi. Bunu söylemesine gerek bile yoktu. Böyle düşündüğünü sözlerinden hissedebiliyordum.

“Sana yardım etti,” dedim, bu bir soru bile değildi.

“Evet,” dedi Grey. Bakışları gözlerime kilitlenmişti. “Harper ihtiyacı olan herkese yardım eder.”

Prens Rhen’in onu duvara zincirlediği geceyi anımsadım, Harper’ın o zaman da kaçması için Grey’e yardım ettiğini. Politik bir çıkarı yoktu, belli bir fikri yoktu. O zaman bunun aralarındaki elektrikten kaynaklandığını düşünmüştüm, belki biraz öyleydi de, ama belki sadece o... Harper olduğundandı. Rhen beni esir aldığı anda Harper odama gelmiş ve benden özür dilemişti. Arkadaşlık sunmamıştı, ama nezaket sunmuştu. Şefkat. Duygudaşlık.

Bunları hatırlamak kıskançlığımın bir kısmının geri gelmesine neden oldu. Hepsinin değil, ama bir kısmının.

Savaş açısından bunun ne anlama geleceğini bilmiyordum, ama Harper’ın yalan söylediğini sanmıyordum. Tuzak olduğunu düşünmüyordum. Annem olsa bunu bütün gücüyle saldırmak, prens zayıf durumdayken Kordiyar’ı ezip geçmek için bir

fırsat olarak kullanırdı. Nolla Verin parmaklarını masaya vuruyor, umutla benim de aynısını yapmamı bekliyordu.

Bunca zaman barış istemiştim. İnsanlarım için en iyisini istemiştim. Ama *bütün* insanlar için aynısını istemediğim sürece hiçbir anlamı yoktu.

“O zaman git, konuş onunla,” dedim ve bunları söylemek için resmen çaba harcamam gerekti. “Neye ihtiyacı varmış öğren.”

Grey anında doğruldu, keşke harekete geçmek için o kadar hızlı davranmasaydı diye geçirdim içimden. Ben sertçe nefes alınca tereddüt etti. Bana baktı, yapma dememi bekliyordu.

Demedim. Dudaklarımı kapalı kalmaya zorladım.

Ama sessiz kalan tek kişi bendim. “Majesteleri,” dedi Clanna Sun. “Özel olarak görüşürlerse dedikodula...”

Jake, “Dedikoduların canı cehenneme,” diye hırladı. “Benim kardeşim casus falan değil.”

“Suikastçıdır belki öyleyse?” dedi Solt.

“Ya da suç ortağı?” dedi Nolla Verin.

Grey içini çekti. “Jake’in de dediğı gibi, dedikoduların canı cehenneme. Harper’ın sinsi bir oyunun parçası olduğunu düşünüyorsanız buyurun, gelip kendiniz görün.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GREY

Jake peşimden geliyordu ki bu beklenebilir bir şeydi, ama Nolla Verin ve Solt da geliyordu. Lia Mara'nın da bana katılmasını beklemiştim fakat Clanna Sun ve General Torra'nın itirazlarını yatıştırmak için geride kalmayı tercih etmişti. Açık açık söylemedi, ama Harper'ın burada olmasından rahatsızdı.

Ben de öyleydim, ama muhtemelen Lia Mara'nın düşündüğü sebepten değil.

Lilith geri dönmüştü. Nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum. Diğer tarafta, Washington DC'de onun boğazını kestiğimi hatırlıyordum.

Ve şimdi tekrar Rhen'e işkence ediyordu.

Bunun ne zamandır devam ettiğini merak ettim. Rillisk'e kaçtıktan sonra Rhen'i gördüğüm zamanları düşündüm. Rhen beni zincire vurduğunda Lilith orada mıydı? O zamanlar büyüden ölesiye korkuyordu. Ve Lia Mara'yla gelip ona altmış gün sunduğumuzda. Yaklaştığımda irkilmişti. Her şeye rağmen endişe ve kararsızlık içimi kemiriyordu. Lilith'in neler yapabileceğini biliyordum. Neler *yaptığını* biliyordum.

Revire giden koridora geldiğimizde durup Jake'e döndüm. "Sen burada bekle."

Nolla Verin ve Solt'a baktı, Jake burada kimseyle benim düştüğüm kadar ters düşmemişti hiç, ama Harper'ın gelişi bunu değiştirmişti. "Kesinlikle olmaz," dedi.

"Kız kardeşinin niyeti masumsa korkmanı gerektirecek bir şey olmaması gerekir," dedi Nolla Verin.

Jake öfkeyle, "Başka seçeneği olsa buraya gelmezdi," dedi.

"Yeter," dedim alçak sesle. Jake'in gözleri sertti, çenesi gerilmişti, ama kardeşine olan bağlılığının burada bize yardımı olmazdı. "Bekle," dedim ona, "lütfen."

Gözlerinde başkaldırının yükseldiğini gördüm, beni itip geçmesini bekliyordum, ricamın canı cehennemeydi. Jake'le ilk tanıştığımızda zıt görüşlüydü ve saldırgandı, ama aynı zamanda cesur ve sadıktı, tıpkı kız kardeşi gibi. Ondan sağ kolum olmasını istediğimde, "Emir almak güven gerektirir, Jake. Bana güvenmen gerekecek," demiştim.

"Bunu yapabilirim," demişti.

İlk kez bunu kanıtlamasını istiyordum.

Sonsuz gibi gelen bir an boyunca hiçbir şey söylemedi, yüzünde öfke bulutları geziniyordu. "İyi," dedi sıkılmış dişlerin arasından.

Omzuna bir şaplak atıp devam ettim. Arkamda Solt, Nolla Verin'e bir şeyler fısıldıyordu, sessizce içimi çektim. Tam da insanları birleştirme çabalarımız meyvesini vermeye başlamıştı, şimdi her şey eski hâline dönüyordu.

Revir biraz soğuktu çünkü Noah bazen işine kendini o kadar kaptırıyordu ki ateşe yeni bir kütük eklemeyi unutuyordu. Bu öğlen de farklı değildi. Harper'ın ince bir battaniyeye büründüğü dar yatağın kenarında, taburede oturuyor, bacağını bir parça muslin beze sarıyordu. İkisinin de sırtı kapıya dönüktü, Tycho onların yanındaki boş bir yatağa oturmuştu, minik turuncu kedi kucağında, kol zırhının kenarını kemiriyordu. Tycho çekingence konuşuyordu. "Noah ona Selam adını koymamı söylüyor. Şeyce 'Barış' demekmiş... unuttum."

“Arapça,” dedi Noah.

“İisak dedi ki...”

“İisak kim?” dedi Harper.

“Tycho,” dedim ve öyle bir sıçradı ki yavru kedi kucagından atlayıp çalışma masasının altına kaçtı ve bana huysuzca tısladı.

“Grey!” dedi Tycho, sonra fark edip doğruldu. “Ekselansları.” Gözleri kapı eşiğine kaydı. Nolla Verin’i mi yoksa Solt’u mu gördü bilemiyordum ama yüzünün rengi bir ton soldu. “Ben... ben... talim iptal edilmişti çü... çünkü...”

“Biliyorum,” dedim. “Harper’la konuşmaya geldim.” Kapıya göz attım. “İisak’i bulur musun? Olanları öğrenmesi gerek.” İisak’in çoğu şeyi çoktan öğrendiğine epey emindim, belki hepsini, ama Tycho için bir görev vermek gerekiyordu.

“Tabii,” dedi. Baş selamı verdi. “Hemen.” Kapıdan süzülüp çıktı.

Noah bandajı düğümledi. “Birkaç dakika daha zaman tanıyabilirdin,” dedi kuru bir sesle. “Stetoskopun ne olduğunu bilen biriyle konuşmalı uzun zaman oldu.”

“Hâlâ zamanımız var.” Harper bana baktı, sonra gözleri arkamdaki silahlı askerlere kaydı ve yüzü ifadesizleşti. “Ya da belki idam edilmek üzereyimdir.”

Harper’la ilgili en takdir edilesi şeylerden biri, her zorluğu korkusuzca karşılamasıydı, bu tür bir çatışmadan canlı çıkabileceğine inanmak için kesinlikle hiçbir nedeni olmasa bile. Lia Mara, onun devriye erini kraliçeyi bulması için ikna etmiş olmasına dahi şaşırmıştı, ama ben Syhl Koyağı’na çıplak ayakla gelse, sarayın ön kapısını çalsa da şaşırmazdım.

“İdam edilmeyeceksin.” Tycho’nun yeni kalktığı yatağa işaret ettim. “Oturabilir miyim?”

“Tabii.” Arkamdaki Solt ve Nolla Verin’e göz attı, ikisi de dik dik ona bakıyordu. Bakışları bana dönerken gözlerinde bir kıvılcım alevlenmişti. “Ekselansları.”

Dalga mı geçiyordu, sataşıyor muydu anlamadım, ama duy-

mazlıktan geldim. Yatağa oturdum ve sonra bir anda aklıma bir anı geldi: Harper’la tıpkı bu şekilde oturuyorduk, Demir Gül’deki revirde. O zaman yaralı olan bendim. Göğsüme bandajlar sarılıydı ve Kordiyar, Syhl Koyağı’nın işgal tehdidi altındaydı.

Tıpkı şimdiki gibi. Ama bu sefer farklı taraflardaydık.

Gözlerindeki kıvılcım gölgelenmişti, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Sonra gözlerini kırpıştırıp başını çevirdi, ağlamamaya çalıştığını düşündüm, ama sesi düzdü. “Burada olduğuna inanamıyorum.”

“Ben de senin,” dedim.

Neşesiz bir kahkaha attı. “Bunun doğru olduğuna eminim.” Tekrar Nolla Verin ve Solt’a baktı. “Müritlerin kim?”

Solt öne doğru bir adım attı, ses tonu tehlikeliydi. “*Kraliçenin* kız kardeşi hakkında...”

“Yüzbaşı,” diye çıkıştım.

Harper’ın gözleri kısıldı, Nolla Verin’e bakıyordu. “Ah, evet. Seni hatırladım. Rhen’le kırıştırmaya çalışıyordun.”

Nolla Verin yerinden kımıldamadı. “İyi ki başaramamışım,” dedi küçümseyerek, “prens ve insanları şu *büyücünün* yaptıkları karşısında bu kadar kolay pusuyorsa bizim güçlerimiz keskinlik...”

Harper battaniyeyi atıp ayağa fırladı; eli, bacağındaki hançere gitmişti. Nolla Verin kılıcını çekti.

“*Yeter.*” Kalkıp ellerini ikisinin arasına koydum. Harper ayağının üstünde dengede duramıyordu, ama gerekirse Nolla Verin’i çıplak elleriyle boğazlayacak gibiydi.

Noah, “Lütfen revirimi mahvetmeyin,” diye bağırdı ve ikisi de durdular. Noah koridora, Jake’in yanında durmaya gitmiş olmalıydı. “Oturmalısın,” dedim.

Gözleri bir Solt’a, bir Nolla Verin’e bakıyordu. “Ben öyle düşünmüyorum.”

"Jake, Kordiyar'dan kaçmadığını söyledi," dedim. "Benim yardımım için gelmişsin."

"Evet," dedi gergince.

"Bir zamanlar Kraliyet Muhafızlarına yemin etmiş o adamı bulamayacağını bilmen gerek." Durdum. "Kumandan Grey'i bulamayacaksın."

Bu, onun dikkatini çekmişti. Gözlerini kırıştırdı, tereddüt etti. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Biliyorum." Ama bana aradığı kişi *oymuş* gibi bakıyordu: baş selamı verecek, *leydim* diyecek, en yakın hedefe yönelmesini isteyecek biri.

"Otur, Harper."

Oturmadı ve ismini kullandığımda irkildi.

O küçük irkilme içimde bir şeylerin acımasına neden oldu.

"Buraya geldim çünkü sen benim arkadaşımydın," dedi sessizce. "Hâlâ öyle misin?"

Bu daha çok acıtmıştı.

Yüzümden anlamış olmalıydı, gözleri yumuşadı ve bana doğru bir adım attı. "Grey. Lütfen. Buraya geldim çünkü *Rhen* senin arkadaşındı, çünkü..."

"Arkadaşım *değildi*," diye patladım ve gözleri kocaman açılmış hâlde geriye doğru yalpaladı. Öfkem beni bile afallatmıştı, sanki bunca zaman yüzeye çıkmayı beklemiş gibi. "Yaptıklarını neden yaptığını anlıyorum, Harper. Ama arkadaşım değildi."

"Ne... ne yani? Onu orada, o kadınla bırakacak mısın?"

"Savaşta'yız!"

"*Sizin* çıkardığınız bir savaş!"

"Bana karşı savaşmaya hazırlanan bir adamın hayatını kurtaramam," dedim. "Bunu düşünmüş olman bile..."

"Ateşkes isteyecekti."

Durdum. "Ne?"

"Ateşkes isteyecekti." Gözlerinde taze yaşlar parlamaya başlamıştı. "Ya da barış, ittifak, neyse işte. Savaşa girmeyecekti."

"Yalan," diye bağırdı Solt.

Harper da ona bağırdı, "Yalan değil!"

Solt Syssalahça lanet okuyordu. "Prensiniz sınıra birlik gönderdi."

Harper kızgın gözlerle bana baktı. "Sizin prensiniz de gönderdi."

"Ben onların prensi değilim," dedim. Ateş püskürmeye hazırlanır gibi nefes aldı, sesimi sertleştirdim. "Harper. *Otur.*" Yatağa işaret ettim. "Hemen."

Ağzını sımsıkı kapattı – ama oturdu. Beni nöbet yerinde gördüğünde rahatlama ve çaresizlik dolu olan gözleri şimdi soğuk ve katıydı ve düşmanmışım gibi bakıyordu.

Bunu geri alabilir miydim bilmiyordum. Geri almak *ister miydim* onu da bilmiyordum.

Tekrar arkama baktı. "Eğer bana yardım etmeyeceksen bırak gideyim. Ya da zindana at ya da..."

"Seve seve," dedi Nolla Verin.

İçimi çekip karşıdaki yatağa oturdum. "Bana neler olduğunu anlat."

"Sorguya çekilir gibi anlatmayacağım. Gitmelerini söyle."

"Burada emirleri sen veremezsin," dedi Solt. "Sen esirsin."

"Hapsedin o zaman." Ancak onun yapabileceği bir şekilde kollarını uzattı: hem başkaldırıyor, hem geri çekiliyordu. "Söyleyeceklerim bitti."

"İstediğiniz mahremiyet sağlanacak," dedi Lia Mara kapı eşiğinden, şaşırılmış bir şekilde dönüp baktım.

"Nolla Verin," diye devam etti. "Yüzbaşı Solt. Koridora çekilebilirsiniz."

Çekildiler, fakat Lia Mara hâlâ kapıda duruyordu. "*Prenses,*" dedi; alay edercesine değil, ama Disi kurmacasına dair her şeyi bildiğini ima eden bir biçimde. "Prensinize barış sağlama umuduyla geldiğimi ve kendisinin beni esir alıp muhafızlarımı öldürdüğünü size hatırlatmak isterim."

Harper ona baktı. "Bunları *ben* yapmadım."

“Biliyorum.” Lia Mara durdu. “Aynı zamanda Grey’in kaçmasına yardım ettiğinizi de biliyorum, şüphesiz kendinizi büyük bir riske atarak.” Sadece bir parça da olsa sesi yumuşadı. “Daha önce büyük bir tehlike içindeyken Grey’in sizden yardım istediğini de biliyorum.”

Harper yutkundu. “Arkadaşım olduğu için.” Yan yan bana baktı. “*Bir zamanlar arkadaşımdı.*”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Lia Mara, Harper kaşlarını çatı fakat Lia Mara devam etti. “Arkadaş olabilirsiniz, ama sizden yardım isteyen herkese yardım edeceğinize inanıyorum. Nazik ve merhametli olduğunuza inanıyorum – bu yüzden Kordiyar’a savaş ilan etmiş bir ülkeye gelmekte hiç tereddüt etmediniz, sırf onca zarara yol açmış bir prene yardım götürmek için.”

“Nazik ve merhametli.” Harper tekrar bana baktı, sonra kaşlarını çatı. “Grey bir keresinde nezaket ve merhametin bir sınırı olduğunu, sonrasında zayıflık ve korkuya dönüştüklerini söylemişti.”

“Öyle mi?” Lia Mara yavaşça içeri girdi ve bakışları gözlerimi buldu. “Buna mı inanıyorsun?”

Ben de ona baktım. “Artık değil.”

Dudaklarına ufacık bir gülümseme kondu ve yanakları hafifçe kızardı. “Rahatça konuşabilmeniz için sizi yalnız bırakayım. Eminim tartışacak çok şeyiniz vardır.” Kız kardeşi karşı çıkmaya başlayacaktı ki Lia Mara ekledi, “Yüzbaşı Solt ve Nolla Verin sessizliklerini koruyamıyorsa onları meşgul edecek bir iş bulmalarını sağlayayım.” Onları da yanına alarak kapıdan kayarcasına geçti ve bizi sessizlik içinde bıraktı.

Harper dik dik bana bakıyordu. Gözleri endişeli ve kararsızdı. Bir an sonra yutkunup başını çevirdi. “Buraya gelmem gerekirdi. Hata yaptım.” Sesi küçülüp soldu ve Harper onu toparlamak için nefes aldı. “Savaşta olduğumuzu biliyo-

rum. Ondan nefret ettiğini de biliyorum. Ben sadece... başka nereye gideceğimi bilemedim.”

Uzun bir an boyunca sessizlik içinde oturduk. Bu kez başka bir anıyı hatırlamıştım; Harper’ın bitkin, korkmuş, kendini bambaşka bir yerde bulmuş hâlini – o zaman da bana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Yataktan kalktım ve Noah’ın çalışma masasına gidip etrafı kurcaladım – ta ki yıpranmış bir deste kart bulana kadar. Sonra Harper’ın karşısına döndüm. Aramıza küçük bir masa çekip kartları kardım.

“Eski günlerdeki gibi,” dedi ve sesi tekrar titredi.

“Eski günlerdeki gibi,” diye onayladım. Kartlar birbirine karşınca dağıttım. Harper elini aldı.

“Kralın Fidyesi?” dedi.

“Evet.” Kartlarımı çevirdim. Üç taş. Taş sekizlisini seçip attım. “Artık pek kart oynamıyorum.”

“Öyle mi?”

“Burada zar oynuyorlar.”

“Zarı nasıl oynuyorsun?” Belki oyun sakinleşmesini sağlamıştı, sesindeki duygular kaybolmuştu ve şimdi sadece bitkin geliyordu.

“Bana sorma. Berbat oynuyorum.”

Bu, kahkaha atmasını sağlamıştı. “Hiç sanmıyorum. Sen hiçbir şeyde berbat değilsindir.”

“Yemin ederim öyleyim.”

Kartını attı. Bir süre sessizlik içinde oynadık. Ateş, duvarda çatırdıyordu. Kart oynamayı ne kadar çok sevdiğimi unutmamıştım, ama ne kadar çok anıyı beraberinde getirebileceğini düşünememiştim. Sadece Harper’la ilgili değil, Rhen’le ilgili olanları da. Başlarda, lanet bizi yalnız bıraktığında, her oyunda kazanmasına izin vermiştim. Rhen çabucak anlamış ve deliye dönmüştü. Gururunun pohpohlanmasına ihtiyacının olmadığını söylemişti ve konu eğer kartlarsa muhtemelen haklıydı da. Arenada dövüştüğümüzde de mi aynısını yaptığımı sormuştu

– ve gerçeği söylediğimde şaşkına dönmüştü: Hiçbir asker, kraliyet ailesinden birinin hayatını gerçekten riske atmazdı.

Oracıkta kılıcını çekmişti. “Dövüş benimle. Geri çekilmek yok, Kumandan. Bu bir *emirdir*.”

Ben de dövüşmüştüm. Daha bir dakika bile olmadan onu silahsız bırakmıştım. Güçlkle nefes alıp verişini, bana bakışını, kolundaki yaradan akan kanı hâlâ hatırlıyordum.

Öfke krizine girmek yerine ayağa kalkıp ceketini çıkardığında ve, “Nasıl yaptığını göster,” dediğinde de ben şaşkına dönmüştüm.

Lanet hakkındaki en sarsıcı şeylerden birinin büyü ya da işkencelerle, hatta Lilith’in kendisiyle bile ilgisi yoktu. Rhen’in ne kadar cahil, ne kadar kayırılmış olduğunu fark etmesi ve fırsat bulduğunda öğrenmeye ne kadar hevesli olduğuydu bu.

Kartımı masaya bıraktım. “Ondan nefret etmiyorum,” dedim sessizce.

Harper tereddüt etti, ardından kartlarını koyup parmaklarını gözlerine bastırdı. “Çok pişman, Grey. Yaptığı şey... içini paramparça ediyor. Yemin ederim doğru söylüyorum. Gerçekten ateşkes yapmaya gelecekti.”

“Sana inanıyorum.” Sesim ciddiydi. “Ama benim inanmanın bir önemi olduğundan emin değilim.”

“Neden? Neden önemi olmasın?”

Cevap vermek için içimi çektim, sonra Harper devam etti. “Bana bir keresinde Rhen izin verse Lilith’in işkencelerine yüzlerce kez katlanacağını söylemiştin. İşte fırsat. Şimdi, Grey. Lilith onu öldürüyor. O kadın...” Hıçkırıklara boğuldu. “Korkun. Rhen büyüden ölesiye korkuyor. Lilith’in nasıl olduğunu biliyorsun. Neler yapacağını biliyorsun.”

Evet. Biliyordum.

Bu, çok fazlaydı. Çok fazla anı vardı. Göğsüm geriliyor, düşüncelerim donuyordu, harekete geçmem gerektiğini hissettiğim zamanlardaki gibi.

“Dustan’ı öldürdü,” dedi. “Boğazını benim önümde kopardı. Ve Zo... Lilith bir şekilde kanat çıkardı ya da yeni bir canavar yarattı sanırım, çünkü Zo’yu atımın sırtında, arkamdan çekip aldı.” Kollarını karnına doladı. “Lütfen, Grey. Lütfen. İstiyorsan Kordiyar’ı al. Ama lütfen, onu kurtarmama yardım et. Başka kimse yok. Başka yolu yok.”

Başımı çevirdim. Gözyaşları, sözleri yine içimi sızlatıyordu. Umurumda olmaması gerekirdi. Savaşa girmek üzereydik. Rhen, benim değil de Lilith’in ellerinde ölse ne farkı edecekti?

“Lütfen,” diye fısıldadı. “Grey. Arkadaşın olmayabilir, ama o senin *kardeşin*. Birlikte sayısız seneler geçirdiniz. Bir anlamı olması gerek. Bir şeyler *hissediyor* olman gerek.”

“Hissediyorum,” dedim, sesim çatallanmıştı.

Bana baktı. “Yani yardım edecek misin?”

İçimi çektim – ama cevabımın ne olacağından emin değildim.

Zaten önemi yoktu, çünkü Harper’ın gözleri arkama kaymıştı, sonra haykırdı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

HARPER

Sedyeye öyle hızlı tırmandım ki az kalsın diğer tarafından düşecektim. Kartlar her yere saçıldı. Kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum. Kanatlı bir yaratık kapıdan içeri daldı, siyah gözleri meşale ışığında parlıyordu. Sedyenin altına mı girmeliydim yoksa Grey'in silahlarından birini mi kapmalıydım bilemedim.

Lilith beni bulmuş muydu? Yoksa bu canavarı mı göndermişti? Rhen'e de mi bunu yapmıştı? Yoksa...

"Harper." Grey ayağa kalktı ve yatıştırıcı bir ifadeyle elini uzattı. "Sakin ol."

O, fazlasıyla sakindi. Fazla soğukkanlıydı.

Sonra Jake ve Grey'in "müritlerinin" de yaratığın peşinden odaya girdiğini fark ettim. Tycho da gelmişti. Yaratıktan ziyade... benim tepkime paniklemiş görünüyorlardı.

Onlar paniklememişti.

Kimse paniklememişti.

Jake bakışlarını benden yaratığa çevirdi. "Ha." Sadece bir erkek kardeşin yapabileceği şekilde hem utanmış hem eğlen-

miş görünüyordu. "Ee, Harp. Bu, Iisak. Kendisi bir sırpençe. Bir dost."

Sırpençe. Bu yerin beni hâlâ nasıl şaşırtabildiğini anlamıyordum. Iisak hem çok güzel hem de dehşet vericiydi. Gömleği yoktu ve soğuğa rağmen çıplak ayaklıydı; teni, fırtına bulutlarının rengindeydi. Grey kadar uzundu fakat koyu renk kanatları daha fazla yer kaplamasını sağlıyordu. Zayıftı, kollarında lifli kaslar vardı ve parmakları pençelerle sonlanıyordu.

"Disi Prensesi," dedi, sesi kuru bir törpü gibiydi, konuştuğunda dişlerinin uçları parlıyordu. Bana selam verdi ve tam olarak emin değildim fakat inceden alay ediyor gibiydi.

Yutkundum. "Merhaba?"

Ben kendimi doğrultmaya çalışırken yavaşça odaya girdi. Zayıf bacağım şimdi yaralı bileğim yüzünden daha da zayıftı, adım atmaya çalışırken kendimi sakar ve kararsız hissediyordum. Tamamen afallamıştım ki bu artık pek nadir bir şey sayılmazdı. Kalbim boğazımdaydı. Özür dilemem mi gerekiyordu? Reverans yapmam? Dehşet içinde kaçmam?

Jake'e baktım, sonra Grey'e döndüm. "Bu bir... sen bir..." Lilith'in neler yapabileceğini, ne zararlara yol açabileceğini düşünürken gözlerim daraldı. Demir Gül'den çıkarken böyle bir şeyin beni kovaladığı hissini üstümden atamıyordum. Net olarak görmemiştim, ama ayı kapatan ağır kanatları, gölgeleri içine çekiyor gibi görünen karanlık şekli hatırlıyordum. Onun Lilith olduğunu düşünmüştüm – ya da onun yarattığı bir şey. "O, gerçek mi?" diye sordum Grey'e. "Bir çeşit büyü mü?"

Grey kaşlarını çattı. "Gerçek."

"Büyü mül" dedi Iisak, sesi eğlenmiş gibiydi, sanırım öfkelenmiş olsa beni oracıkta, saniyeler içinde parçalayabilirdi. Yaklaştı, kendimi tuttum.

Sedyenin diğer ucunda durdu, gözlerinin tamamen siyah olduğunu gördüm, hiç beyaz yoktu ve o pençeler jilet kadar keskindi. Soluğum kesilmişti, ama kımıldamadım.

“Genç prens haklıymış,” dedi. “Sizin cesur olduğunuzu söylemişti. Doğuştan prenses olmayabilirsiniz, ama ruhunuzda prenseslik var.”

Genç prens. Bir an Rhen’den bahsettiğini düşündüm, fakat anlam verememiştim.

Grey’i kastetmiş olmalıydı ki bu da... Grey’in daha önce ona benden bahsettiği anlamına geliyordu. Geldiğimden beri o kadar soğuk ve mesafeliydi ki tıpkı öncesinde ailesinden vazgeçtiği gibi arkadaşılığımızdan da vazgeçtiğini düşünmüştüm, ama... belki de yanılmıştım.

Dudaklarımı ıslattım. “Cesaret kısmından emin değilim.”

“Bir büyücünden yardım istemeye geldiniz,” dedi Iisak. “Ayağa kalkıp benimle yüzleştiniz, hem de korkunuzun kokusunu alabiliyor olmama rağmen.”

“Iisak,” dedi Grey, sesinde bir uyarı tınısı vardı, biraz da uzun zamandır devam eden bir bıkkınlık.

Iisak ona baktı ve odanın içinde serin bir rüzgâr esip titrememe neden oldu. “Sana kılıcınla çözemeyeceğin bir problem getirmiş.”

“Çözmek zorunda olmadığımız bir problem,” dedi Nolla Verin duvar kenarındaki yerinden.

Minik bir ciyıklama dikkatimi çekti ve kâbustan fırlamış gibi görünen başka bir yaratık görmeye kendimi hazırlayarak başımı eğip baktım, ama Tycho’nun küçük, turuncu kedisiydi. *Selam.* Kedi, kendini Iisak’ın bacaklarına doluyordu. Sırpençe akıcı bir hareketle onu ellerine aldı ve kedi neredeyse anında rahatlayıp yaratığın göğsünde mırlamaya başladı. Bu kadar korkutucu bir yaratığın neredeyse... şefkatli olduğunu görmek insanın dikkatini dağıtıyordu.

“Büyücü hakkında çözmek zorunda olduğunuza inanacak kadar çok şey duydum,” dedi duygusuz bir sesle. Simsiyah gözleri bacağıma döndü. “Ayrıca Iishellasa çeliğinden yapılma bir bıçak da getirmiş.”

Otomatik bir şekilde geri adım attım ve elim kabzaya gitti. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum." Pençeli elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

Tereddüt ettim.

"İshellasa çeliği nedir?" dedi Noah.

"Büyü tutan bir çelik," dedi Lia Mara.

"Evet," dedi Grey. "Eskiden büyücünün efsunladığı bir bileziğim vardı, diğer dünyaya geçmemi sağlıyordu."

"Bu hançer muhtemelen büyüü *itiyor*." Sırpençe silahı işaret ederek parmaklarını esnetti. "Bakabilir miyim, Prenses?"

Ona vermek istemiyordum. Buraya Rhen'i kurtaracak bir planla gelmiş, kendimi hiçbirine güvenemediğim insanların arasında bulmuştum.

Gözlerim, odanın diğer ucundaki Jake'in bakışlarını buldu. "Harp," dedi kardeşim sessizce. "Sorun yok. Almasına izin verebilirsin."

Dudaklarımı ıslattım, sonra bıçağı almasına izin verdim.

Sırpençenin elleri kabzanın etrafında kıvrıldı. Yavru kediyi nazikçe sedyenin üstüne bıraktı. "Elin?" dedi Grey'e.

Grey gözlerini benden ayırmamıştı, ama korkusuzca elini uzattı. Sırpençe, elinin üstüne bir çizik attı. Yakındaki muhafızlardan biri kendi dilinde lanet okudu.

Grey içini çekip geriye doğru irkildi ve elini yaranın üstüne kapattı. Parmaklarının arasından kan damlıyordu. Iisak'ten bana döndü.

"Söylediğim gibi," dedi Iisak, sesi alçak bir gürleme gibiydi. "Büyüyü *itiyor*."

Grey elini kaldırdı. Kan hâlâ özgürce akıyordu. Yaraya ilgi ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle baktı. "İyileştiremiyorum."

"Elbette." Sırpençe bana baktı. "Bunu nereden buldunuz?"

Noah içini çekip malzeme masasından muslin bez rulosunu aldı. "En azından *bu* konuda yardımcı olabilirim."

Grey dik dik Iisak'e baktı. "Daha küçük bir örnekle gösterebilirdin."

Fakat sırpençe hâlâ bana bakıyordu. Odanın sıcaklığı sanki on beş derece düşmüştü, ürperdim. "Söyleyin, Prenses. Bunu nereden buldunuz?"

Revirdeki gerilim iki katına çıktı.

"Rhen'den," dedim sessizce. "Onu satın aldı."

"Kimden?" diye sordu Lia Mara.

Duraksadım – ama Rhen yoktu. Ben buradaydım. "Bir casustan," diye fısıldadım.

Nolla Verin, "Casus!" diye bağırdı. Odanın diğer ucundan fırtına gibi geldi. "Kim bu casus? Siz ne..."

"Yeter." Lia Mara'nın sesi yüksek değildi, fakat güçlüydü. "Casusun adı nedir?"

"Chesleigh Darington," dedim. "Ailesinin Karis Luran tarafından öldürüldüğünü söyledi. İnsanlarınızın arasına girip çıkabiliyor." Yine duraksadım. "Syhl Koyağı'nda tahta karşı örgütlenen insanlar olduğunu söyledi, bazı eşyalar toplayan, büyü karşıtı bir örgüt varmış."

Grey ve Lia Mara bakiştılar. Yutkundum.

"Ama öldü," diye fısıldadım. "Lilith kaledeki herkesi öldürdü ve... o kadın da o gece oradaydı. Aralarında olmalı."

Oda upuzun bir müddet sessiz kaldı; ta ki Noah, Grey'in elindeki muslini kaldırıp, "Dikiş atılması gerek. Ben iğne getireyim," diyene kadar.

Grey içini çekip Iisak'e tekrar kuru bir bakış attı.

Lia Mara'nın bakışları şimdi daha düşünceliydi. "Bana şu büyücüden bahsedin. Kordiyar'la yetineceğini düşünüyor musunuz?"

"Türünün katledilmesinden Rhen'in ailesini sorumlu tutuyor," dedi Grey.

"Syhl Koyağı'nın da payı var," diye ekledi Iisak. "Büyücüler burada kendilerine yer bulabilselerdi Kordiyar'a gitmek zorun-

da kalmazlardı." Durdu, bana baktı ve başka bir soğuk rüzgâr yanağımı yaladı. "Neden büyü olduğumu düşündünüz?"

Buraya gelişime dair hiçbir şey beklediğim gibi gitmiyordu. Belki yeniden başlamadan evvel beklentilerimi en aza indirmeliydim. "Rhen'e yaptığı şey yüzünden," diye fısıldadım. "Bana yaptıkları yüzünden." Grey'e baktım. "Sana yaptıkları yüzünden."

Hiçbir şey söylemedi. Bakışları yoğundu.

"Ona neler yapacağını biliyorsun," dedim. "Hatırlıyor olmalısın. Hatırladığını biliyorum." Sesim ufalıp gitti. Sırpençe gelmeden önce tam da... bir şey oluyordu, keşke o ânı geri getirebilseydim. "Lütfen, Grey. Sunacak bir şeyimin olmadığını biliyorum. Ne krallık ne ittifak. Ama lütfen. Onu kurtarmama yardım etmek zorundasın. *Lütfen.*"

Hiçbiri bana yardım etmek istiyormuş gibi görünmüyordu. Hiçbiri anlayışlı görünmüyordu. Korkunç Grey iş başındaydı. Jake taş gibi duruyordu ve kayıtsızdı — Rhen hakkındaki görüşleri sır değildi.

"Ben de bir keresinde ondan merhamet dilenmiştim," dedi Grey.

"Ben de," dedi Tycho, sesi alçak fakat güçlüydü.

Söyledikleri göğsüme ok gibi saplandı. Doğru söylediklerini biliyordum. Hatırlıyordum. Rhen için Grey'den bir şey isteme hakkım yoktu.

"Ne istiyor?" dedi Lia Mara. "Büyücü kadın."

"Kordiyar'a hükmetmek istiyor," dedim. "Hükmederken Rhen'i yanında olmaya zorlamak istiyor."

"Peki neden bu kadar zalim?"

Lia Mara'nın sorusu öylece kalmama neden oldu. "Önemi var mı? Herhangi biri neden zalim olur ki?"

"Her zaman bir nedeni vardır," dedi Lia Mara. "Ve eğer sizin yerinize geçip beni kendine düşman etmek istiyorsa bir ilgisi olması gerektiğini düşünüyorum." Grey'in yanında durmak

için öne ilerledi. Ona baktığında ifadesi değişiyor, yumuşuyordu.

Lilith'in kendi ülkesine tehdit olup olmayacağını sormasını bekledim ya da avantaj elde etmek için Rhen'in ani zayıflığını kullanmanın buna değip değmeyeceğini.

Ama Lia Mara uzanıp onun elini tuttu ve Grey'in parmakları da Lia Mara'nın elinin etrafında kıvrıldı, o kadar nazikti ki neredeyse sırpençenin yavru kediye kucaklayışı kadar absürt geliyordu.

"O, senin kardeşin, Grey," dedi Lia Mara. Sesi oldukça sakin. "Onu kurtarmak istiyor musun?"

Grey tereddüt etti, ardından bana baktı. "Neden o casustan bu hançeri satın aldı?"

Ne sorduğunu biliyordum. Rhen bunu bana karşı mı kullanmak için aldı? Yoksa Lilith'e mi?

Ama nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum.

Cevap vermeme ihtiyacı olduğunu da sanmıyordum.

"Savaşta'yız," diye fısıldadım.

Çenesi gerildi ve hançeri alıp kemerine taktı. Lia Mara'ya döndü, sonra kardeşimin de aralarında olduğu bekleyen askerlere. "Lilith, Rhen'le yetinmez," dedi. "Syhl Koyağı'nın saldırı planladığını biliyor olmalı. Savaşta çıkarı olmayabilir, ama kargaşadan pek çok çıkarı var. Rhen askerlerini korumaya, en az can kaybıyla savunma yapmaya çalışır." Tekrar durakladı. "Lilith umursamaz. Savaşta asker üstüne asker gönderir, ta ki bizimkilerin de onunkilerin de her biri ölene kadar."

"Onu durdurabileceğini düşünüyor musun?" dedi Lia Mara.

Grey, Iisak'e baktı. "Deneyebiliriz."

Buraya geldiğimden beri ilk kez göğsümde umut tomurcukları açmıştı. "Bir saniye. Gerçekten mi?"

"Sınıra yerleştirilmiş askerler var," dedi Grey. "Küçük bir grup askere ihtiyacımız olacak, çünkü Lilith tam bir saldırı

bekliyor olacak, ayrıca birkaç gün daha hareket beklemiyor olacak. Yüzbaşı Solt, askerlerinizi seçin. On kişiden fazla olmasın. Tam karanlıkta çıkmamız gerek.”

“Grey,” diye fısıldadım, sesim merak dolu çıkıyordu. “Yapacak mısın? Onu kurtaracak mısın?”

“Lilith’i durduracağım,” dedi, onun sesi soğuk ve karanlıktı. “Syhl Koyağı’nı koruyacağım.” Durdu. “Rhen’in hayatıyla ilgilenmiyorum.”

Arkasına döndü, gitmeden önce kalbimden bıçaklasa da olurdu. Elimi karnıma bastırmak zorunda kaldım.

“Gelin,” dedi Lia Mara. Elimi tuttu. “Size bir oda ayarlayalım.”

Buradaki hiçbir şeyi beğenmek istemiyordum ama saray gerçekten muazzamdı. Bana kocaman camları olan devasa bir oda vermişlerdi ve pencereler dağ eteklerine, alabildiğine uzanan topraklara bakıyordu. Jake’in beni ziyarete gelmesini ummuştum, ama onu bir daha görmedim. Kimseyi görmedim. Yemek getirildi fakat geri kalan zamanda yalnızdım. Güneş, dağların üstüne çöküyor, pembe ve mor çizgiler parlayan şehrin üstüne düşüyordu.

Yanlarında gidip gidemeyeceğimi bile bilmiyordum. Beni burada bırakacaklar mıydı? Rhen’le işler yolunda gitmezse diye bir çeşit esir olarak mı tutulacaktım? Bunu hesaba katmamıştım. Grey arkasına dönüp emirler vermeye başladığında buz kadar soğuktu.

Ben de bir keresinde ondan merhamet dilenmiştim.

Doğru söylüyordu. Hatırlıyordum. Ama önemi olan tek şey bu muydu? Birlikte koca bir sonsuzluk geçirmişlerdi, hayal edemeyeceğim kadar korkunç şeylere katlanmışlardı ama ilişkileri tek bir kötü seçim yüzünden yerle bir mi olacaktı? Ve kötü karar muhafızlarına kırbaç getirmelerini söylediği için

Rhen'e mi aitti yoksa doğum hakkını saklı tutmayı tercih edip kaçtığı için Grey'e mi?

Kimi kandırmaya çalıştığımı bilmiyordum. İkisi de suçluydu işte. Bazen öyle kötü seçimler yapıyorduk ki iyi olanlar gölgede kalıyordu.

Kapı çalınca neredeyse yerimden zıpladım. "Girin," dedim. Kardeşimi görmeyi umuyordum.

Ama Grey gelmişti. Yalnızdı.

O kadar şaşırmıştım ki kendimi sandalyeden kaldıramadan önce uzun süre öylece ona baktım. "Grey."

"Sana zırh getirmelerini söyledim," dedi giriş konuşması yapmaksızın. "Silah taşımana izin verilmeyecek."

"Geliyor muyum?" dedim şaşkınlıkla.

"Bunun tuzak olabileceği yönünde endişeler var."

Ağzım düzleşip çizgi hâline geldi. "Yani rehineyim."

İfadesinden hiçbir şey okunmuyordu. "Aslında ben danışman olarak gelmeni umuyordum. Askerlerim Kordiyar'a girdiğimizde ne beklmeleri gerektiğini bilmiyor olacak." Duraksadı. "İyi niyeti kanıtlamak uzun zaman gerektirir."

"Rhen'i kurtarma şansım olacaksa ne gerekiyorsa yapacağım."

Bir şey söylemedi. Bacağıma baktı. "Hâlâ yaralısın. Tedavi edebilirim."

Donup kaldım. "Büyüyle."

"Yol sırasında yük olmasan iyi olurdu."

"Eh." Sandalyeye çöktüm. "Yük olmak istemem."

Grey oltaya getirilebilecek biri değildi. Bir tabureyi yakına çekip karşıma oturdu ve zaman kaybetmeden botlarımın bağcıklarına uzandı. Noah elinin tersine dikiş atmıştı; siyah düğümlemlerden oluşan ince bir sıra. Grey ilgisiz ve becerikliydi, yine de ürpermekten kendimi alamadım. Onunla ilgili çok anım vardı, Kordiyar'da geçirdiğim ilk güne kadar uzanıyordu. Kolumu yakalayıp hançer çekmeyi öğretti. Arkamda durup

bıçak fırlatmayı gösterişi. Yumruk atmayı öğretirken elimi yakalayışı ya da kılıç dövüşünü ilk öğrendiğim sırada duruşumu nasıl ayarlamam gerektiğini öğretişi.

Evimde, Noah onun yaralarını diktikten sonra acı ve korku içinde duruşu, rahatlamak için gözlerinin sürekli gözlerimi arayışı.

Washington, DC'nin pis sokaklarında kol zırhlarını çıkarıp benim kollarıma bağlayışı.

Size verecek param ya da mücevherlerim yok, demişti. Ama silahlarım var.

Savaş alanında beni Syhl Koyağı askerlerinden kurtarışı, kollarına alışı. Rhen'e *onu güvende tutacağım*, deyişi.

Ah, Grey. Rhen'e neden kızgın olduğunu anlayabiliyordum, ama savaşın farklı uçlarında olmanın Grey ve benim için ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim. Belki kader kartlarını farklı şekilde oynayabilirdim, belki o zaman arkadaştan fazlası olabilirdik, ama yapmamıştım. O da yapmamıştı. Yamru Domuz'un arkasındaki avluda olduğumuz günü düşündüm, onun Lia Mara'yla gidişini ve benim Rhen'e dönüşümü. Farklı bir seçim yapsaydım şimdi nerede olurduk diye düşündüm. Grey farklı bir seçim yapsaydı. Bir düşman gözüyle, savaşın diğer tarafındaki biri gözüyle Rhen'e bakmanın nasıl olacağını hayal ettim, kalbim teklemişti.

Grey ve ben ne olursak olalım, düşman olmak istemiyordum. Rhen ve onun düşman olmasını da istemiyordum. Boğazım düğümlenmişti. Nefes alamıyordum.

Grey'in dikkatini çeken bir ses ya da hareket yapmış olmalıydım, endişeyle başını kaldırıp bana baktı. "Leydim," dedi nazikçe.

Leydim. Daha fazla kaldıramayacaktım. Kendimi öne atıp boynunu kollarımın arasına aldım. "Lütfen, Grey," dedim ıslanmış yüzümü omzuna bastırarak. "Sen benim arkadaşımydın. Lütfen böyle olma."

Muhtemelen dünyanın en kayıtsız hareketiydi çünkü Grey'in üstünde dört milyon tane falan silah vardı ve kaledeki pek çok kişi şu an mezarda olmamın daha hayırlı olacağını düşünüyordu.

Fakat Grey beni tuttu, güçlü elleri belimde nazikti. Başı düştü ve duymaktan ziyade hissedeceğim bir şekilde içini çekti. Tam olarak sarılmış sayılmazdı, ama beni itmedi.

"Lütfen," dedim. "Düşmanın olmak istemiyorum."

"Ben de." Sesi çok alçak, çok sessizdi. "Rhen'in de düşmanı olmak istemiyorum."

Ona bakmak için hafifçe geri çekildim. "Ama... onu kurtarmayacaktın."

"Savaşa hazırlanıyoruz, Harper. Ona ateşkes sundum. Arkadaşlık önerdim. *Kardeşlik* önerdim. Hepsini reddetti ve ben her şeye katlanmak zorunda kaldım. Üstüne üstlük buradaki askerler bana neredeyse hiç güvenmiyor. Solt ve Nolla Verin'den duydukların son olmayacak. Bu göreve onu kurtarmak için çıkamam. Öyle olsa reddederlerdi."

"İkimiz gidebiliriz! Biz..."

"İkimiz? Haftalardır orduyu kraliçeleriyle müttefik olduğuma ikna etmeye uğraşıyorum. Askerleri *onların* yanında olacağıma ikna etmeye uğraşıyorum. Gecenin bir yarısı Disi Prensesi'yle ortadan kaybolsam nasıl görünürdü sence?"

"Ama..."

"Hayır, Harper. Onlara bunu yapmayacağım." Gözleri karardı, ses tonu sertleşti. "Lia Mara'ya *kesinlikle* yapmayacağım."

Aniden durdum. Sesinde daha önce duymadığım, sahiple-nici bir tını vardı. Gözlerindeki o bakış. İncelemek için biraz daha geri çekilip sandalyede kıvıldanmam gerekti. Hep bana Rhen'i hatırlatan o sadakat ve strateji konuşmalarına odaklanmıştım; ama şimdi cümlelerin son kısmına bakınca, gözlerindeki yoğunluğa bakınca...

Aa. Aaa.

Ona âşık olmuştu.

“Syhl Koyağı’nı korumak için hareket edebilirim,” diye devam etti. “Ve öyle de yapacağım.” Durdu. “Rhen’i koruyacağıma söz veremem,” dedi, “ama Lilith’i öldüreceğime yemin edebilirim, yapabilirsem.”

“Ya Rhen hayatta kalırsa? O zaman ne olacak? Savaş ne olacak?”

“Barış istediğini söylemiştin, değil mi?”

“Evet,” dedim. “İstiyor. Yemin ederim.”

“Güzel.” Ayağımdaki botu çekti, yine işine dönmüştü. “Eğer hayatta kalırsa bunu gösterebilir.”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

LIA MARA

Gece göğü yine bulutlarla doluydu, kar taneleri rüzgârla birlikte savruluyordu. Askerlerin gidişini güçlükle görebiliyordum ki sanırım amaç buydu. Iisak gökyüzünden takip edecekti. Şimdiden onların epey üstündeydi, karanlık havada neredeyse görünmezdi.

Nolla Verin, Clanna Sun'la birlikte sarayın içinde bekliyordu, acil durum planlarını konuşacaktık. Ama ben buzla kaplı bahçede durmuş, küçük asker grubunun şehir kapılarına gidişini izliyordum. Haftalardır savaşa hazırlanıyorduk; ancak burada böyle durmanın, talim alanından geçerlerken ufacık silah pırıltılarını yakalamaya çalışmanın nasıl olacağını hiç düşünmemiştim. Artık Grey'in taşıdığı bir parçamı uzaklara göndermenin nasıl olacağını hiç düşünmemiştim.

Ayrılmadan önce gelip beni bulmuş ve uyarılar ve kısa bir süreliğine sözler fısıldamam gereken, kalbimin sadece onun için çarptığını söylemem gereken mahremiyet sağlamayı başarmıştı; ama bunun yerine dudaklarını dudaklarıma bastırdı

ve ben arzuyla başım dönene, askerler bağırarak onu çağırana kadar nefesini içime çektim.

Grey beni son kez öpüp, "Sana geri geleceğim," diye fısıldadı.

Dönüp gidemeden parmağımı zırhına geçirdim. "Söz mü?"
Gülümsedi, elimi tutup parmak uçlarımı öptü. "Yemin."

Sonra gitmişti. Bütün yumuşaklık yüzünden silinmiş, ifadesindeki bütün kırılganlık kaybolmuştu.

Şimdi öylece duruyor, bakıyor, izliyor, bekliyordum. Bir parçam o geri dönene kadar bu bahçeden ayrılmak istemiyordu.

Harper'ın büyücü hakkında, Rhen'e ve insanlarına yaptıkları hakkında söylediklerini duymuştum. Önceden neler yaptığına dair Grey'in hikâyelerini duymuştum.

Ölebilir.

Düşünce, aniden aklıma düşmüş ve orada kök salmıştı. Bir türlü oradan atamıyordum.

Atamıyordum.

Onu bir daha asla göremeyebilirim.

Fikir baş döndürücüydü. Elim karnıma bastırmak zorunda kaldım.

Ve sonra akşam yemeğimi oracıkta bahçeye çıkardım.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

GREY

Lia Mara'yla ilk Syhl Koyağı'na geldiğim zaman yolculuk grubumuz başta küçük, net sınırları olan gruplar hâlindeydi: ben ve Tycho, Jake ve Noah, Lia Mara ve Iisak. Bu, gergin sohbetlere ve huzursuz gecelere sebep olmuş, herkesi rahatsız etmişti.

Kordiyar'a yaptığımız bu yolculuk ondan çok daha kötüydü.

Yüzbaşı Solt, emredildiği gibi on asker getirmişti ve çoğu ölümcül ve tecrübeliydi; fakat beni asıl şaşırtan şey, Solt'un Tycho'yu da aralarına dahil etmesi oldu.

Ona bunu sorduğumda, "Oğlan, Kordiyarlı. Akıcı konuşabilen bir askere ihtiyacımız olabilir," demişti.

"Akıllıca," dedim.

Solt homurdandı. "Ayrıca tuvaletler için çukur açacak biri lazımdı."

Tycho takdire şayan bir şekilde ona söylenen her şeyi yapıyordu; atları kaşağılıyor, koşum takımlarını temizliyor, kovalarla su getirip götürüyordu – ve çukur kazıyordu. Zorlu işlerden asla kaçmıyordu. Üç gün olmuştu ve sadece geceleri at sürüyorduk ve paydos verilir verilmez onun şiltesine yüz üstü

kendini atığını görüyordum.

Harper kardeşinin yanından ayrılmıyordu, bu diğer askerlerin bakışmalarına neden olmuştu. O yüzden onlarla aramdaki mesafeyi koruyor, yemek zamanlarında Solt'un yanında oturmayı tercih ediyordum. Gruptaki hiç kimseye onlardan ayrı olduğum izlenimi vermek istemiyordum. Ne yazık ki bu da benim pek az sohbet edebilmeme sebep oluyordu çünkü Solt soğuk ve mesafeliydi ve sadece soru sorulduğunda konuşuyordu.

Tek gerçek yol arkadaşım Iisak'ti ve o da geceleri biz at sürerken yukarıdan takip ediyor, gündüzleri yere indiğinde pratik yapmamı istiyordu. Eskiden büyü zordu çünkü onu anlamıyordum – ve anlamak istemiyordum.

Şimdi büyü zordu çünkü sınırlarımın nerede olduğunu biliyordum – Lilith için geçerli olmayan sınırlar.

Şilteme Tycho'nunkinin aynısı bir yılgınlıkla gelmiştim, ama uyumaya çalıştığım tek başarabildiğim endişelenmek oluyordu. Diğer askerlerin aklında olanın bu olduğunu bilsem de Harper'ın beni bir tuzağın içine götürdüğünü sanmıyordum – ama Rhen gerçekten barış mı istiyor yoksa arzuları gereği stratejik mi davranıyor emin değildim. Harper'ın ona inandığını biliyordum, ama ben hemen karar vermemek gerektiğini görmüştüm.

Hançerin büyüye karşı koyduğunu biliyordum – elimin arkasındaki sinir bozucu dikişler de bunu kanıtlıyordu. Ama yeterli olup olmayacağını bilemiyordum.

Lilith'i yenip yenemeyeceğimi bilemiyordum. Rhen'i kurtarıp kurtaramayacağımı bilemiyordum.

Bu ülkelerin birleşmesine yardım edip edemeyeceğimi bilemiyordum.

Ve derinlerde daha karanlık, neredeyse kendime bile itiraf etmek istemediğim bir düşünce vardı: Lia Mara'ya ettiğim yemini yerine getirip getiremeyeceğimi bilmiyordum. Büyü gücüm olabilirdi, ama Lilith'in sahip olduğu beceriyle kullana-

mıyordum onu. Bütün Demir Gül'ü sonsuz bir lanetin içine hapsetmişti ve ben bunun kompleks bir büyüler dizisi gerektirdiğini biliyordum – ki ben bunun yanından bile geçemezdim.

Uyku, benden kaçtığını kanıtlamıştı ve diğerlerinden daha az suratsız ve aksi sayılmazdım.

Dördüncü gün Rhen'in ormanın hemen ötesine konuşlandırdığı askerlerin etrafını dolaştık. Bu gece dağ kenarı boyunca ormanın dışından ilerlememiz gerekecekti. Şimdiye kadarki en riskli kısım olacaktı bu, o yüzden Lisak'le olan alıştırmamı kısa tuttum. Ardından Lisak rotamızı yukarıdan gözlemek ve herhangi bir direnişle karşılaşmayacağımızdan, ifşa olma riskimizin olmayacağından emin olmak için gitti.

Daha güneş doğmamıştı bile, ama askerlerin çoğu uykuya dalmıştı. Anlaşılan Tycho'yu da kamp nöbetçisi olarak bırakmışlardı, ateşten çok da uzak olmayan bir yerde oturuyordu. Sızıp sızmadığını merak ederek ağaçların arasından geçtim, ama Tycho'ya daha fazla güvenmem gerekiyordu. Neredeyse hiç ses çıkarmamama rağmen yerinden fırlayıp kalktı ve tamamen doğrulamadan yayına bir ok yerleştirmişti bile.

Atmaması için oku yayındayken yakaladım.

Gözleri genişledi, hafifçe hızlı nefesler alıp veriyordu fakat gözlerinde rahatlama vardı. "Özür dilerim." Yayını indirirken tereddüt etti. "Ekselansları."

"Dileme," dedim. "Hızlıca yerinden doğruldun."

Övgü, kızarmasına neden olmuştu, azıcık. Oku sadağına geri koydu ve yayını omzuna astı. "İlk defa nöbet tutmamı istediler."

"İyi bir seçim," dedim.

Kızarıklığı derinleşti. "Uyuyacağımdan korkuyorum."

"Seninle otururum."

İrkilmiş görünüyordu, hatta belki biraz endişeli, ama başını salladı. "Nasıl isterseniz."

Sırtımı birkaç adım ötesindeki ağaca verip oturdum ve Ty-

cho da yayını kucağına alıp oturdu. Şafak vakti orman sessiz ve serindi, huzursuz atlar da askerler kadar yorulmuştu. Birkaç gün önce sulu karın altında gördüğümünden beri Tycho'yla neredeyse hiç konuşmamıştım. Başkası olsa aramızda bir gerilim olabilirdi, ama Tycho'yla yoktu. Sessizlik huzur dolu olduğundan güneş tamamen doğana kadar sürmesine ve düşüncelerimin sürüklenmesine izin verdim.

Dikkatli olmasam *ben* uyuyakalacaktım, o yüzden sessizliği doldurdum. "Hiç arenayı düşünüyor musun?"

Worwick'in Arenası, Demir Gül'den ilk kaçtığım da saklandığım yerd i. Tycho aylarca tek arkadaşım olmuştu – ve Rhen kayıp vârisi aramaya başladığında da ilk sırdaşım. Hayatımın en basit üç ayıydı, ta ki bitene kadar. Tozlu arenada ona kılıç kullanmanın temellerini öğretiyordum, Tycho kim olduğumu öğrendiğinde gerçek bir kılıç dövüşü öğrenmeyi talep etmişti.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Worwick'in orayı mı? Her zaman."

"Yakalandığımızın hikâyesini kaç kere anlatmıştır sence?"

Tycho gülümsedi. "En az yüz kez. Dinleyeceklerden de para istiyordur."

Worwick'i tanıyorsam muhtemelen bu doğru ydu.

"Tekrar Kordiyar'da olmak tuhaf," dedi Tycho. "Değ il mi?"

"Evet." Rhen ve benim Syhl Koyağı askerlerinin Kordiyar'da olduğunu ilk öğrendiğimiz geceyi anımsadım. Üstünden bir yıl bile geçmeden onların renklerini giyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Hayatımı Rhen'i korumaya adanmış tım. Ona karşı durmayı hiç bekle miyordum.

Şimdi Lilith'le bir başına kalmış olması içime olması gerekenden fazla batıyordu.

"Rhen'in güçleriyle karşılaşır mıyız sence?" dedi Tycho. Sesindeki bir şey çok daha hafif, çok daha sessizdi, başımı kaldırıp baktım.

"Belki," dedim. Bir şey söylemeyince ekledim, "Korkuyor

musun?”

Duraksadı ve bir an bana itiraf etmeyeceğini sandım, hele şimdi. Şimdi sesi daha da alçaktı, “Zamanı geldiğinde... birini öldüremeyeceğimden korkuyorum.”

Söyleyeceği bir şeyler daha olduğunu hissettiğim için ona bakıp bekledim.

Sessizliğimden cesaretlenmiş olsa gerek, devam etti. “Diğer acemiler sanki neredeyse hevesle bunu yapmayı bekliyor,” dedi. “Kordiyar’da dökeceğimiz kanlar için şarkılar söylüyorlar.”

Tycho’yu revirde saklanırken bulduğumda Noah’ın söylediklerini hatırladım. Diğerlerinin Tycho’ya sataştığını düşünmüştüm; genç olduğu için, Kordiyar’dan geldiği için, benimle arkadaş olduğu için. Ama belki bunların hiçbiri yüzünden değildi.

Yanlış bir şey yaptıklarını sanmıyorum, demişti Noah. Bence sadece asker gibi davranıyorlar.

Kraliyet Muhafızı olarak eğitim gördüğüm zamanları hatırladım. “O şarkılar burada da söylenir,” dedim.

“Biliyorum.” Tereddüt etti.

Yine bekledim. Etrafımızdaki orman sessizdi, yaprakların arasından esen rüzgârı duyabiliyordum.

“Ben küçükken,” dedi, “ahırımızın kiriş aralarında uyuyan kediler vardı. Bir tanesinin yavruları vardı ve kız kardeşim onları çok severdi. İşlerimiz bittikten sonra ahırda oynardık.” Durdu, güneş ışığı ağaçların arasından düşüyor, saçlarını altın rengine boyuyordu. “Bir gece babam kart oyununda birkaç askere yenildi ve söz verdiği kadar paramız yoktu. Evimizi talan ettiler. Bir tanesi... annem... öyle işte.” Gerilmişti, konuyu değiştirmeden önce derin bir nefes aldı. “Askerler ahıra geldi. Bir ineğimiz vardı, askerlerden biri kılıcını çekip onun boğazını kesti. Kız kardeşim bağırıyordu, hepimiz bağırıyorduk, kedileri kucağımıza almıştık.” Duraksadı, fakat sonra kelimeleri

yeterince seri bir şekilde ağzından atamıyormuş gibi hızla konuşmaya başladı. "Adam, kız kardeşimin elinden kedileri çekip hançerini çıkardı. Teker teker öldürmeye başladı. 'Viyaklamalarına bayılıyorum,' diyordu." Tycho'nun gözleri öfkeyle yanıyordu. "Ben elimdeki kediye gömleğimin içine soktum. Beni tırmalayıp duruyordu ama umursamadım. Sonra, 'Bence sen de viyaklayacaksın,' dedi." Titriyordu, sesinde bugünün öfkesinin mi yoksa geçmişin korkusunun mu daha güçlü olduğunu çıkaramıyordum.

Orada durdu, o kadar hareketsizdi ki nefes dahi almadığını düşündüm. Hikâyenin devamı vardı. Olmak *zorundaydı*. Ama bana hiç anlatmamıştı, sessiz kalmaya devam ettim. "Kız kardeşimin canını yakıyordu. Benim canımı yakıyordu." Yüzünü buruşturup ağaçlara baktı. "Onu durduramadım. Babam kasaba askerlerinin gelmesi için bağıırıyordu, sonra adam beni bıraktı – yakalanmamak için. Ama ben... öyle olamam. Ben bundan zevk alamam." Kaşlarını çattı, her şeyi itiraf ettiğine şaşırılmış görünüyordu.

Noah'ın revirindeki kediye hatırladım. "Asker olmak, zalim olmanı gerektirmez," dedim sessizce. "Ya da böyle şeylerden zevk almanı."

"Gerektirmez mi?" dedi. Yayınlı anlamlı bir şekilde kaldırdı, sonra bacağındaki hançere dokundu. "Azıcık bile mi?"

"Kraliyet Muhafızlarına katıldığımda," dedim, "birini öldürmem gerekti." Anı, aklıma pek çok farklı nedenden ötürü kazınmıştı. Hâlâ arenanın çanlarını duyabiliyordum, hâlâ kendi terimin ve korkumun kokusunu alabiliyordum. "İdam cezasına çarptırılmış bir adamdı, ama yine de bir candı. Başarısız olsam ölmüş olurdu ve ailem de aç kalırdı. Bu, zalimlik mi?"

Verecek cevabı yoktu.

Ağaca yaslandım. "Ailene zarar veren o adamlar.. asker oldukları için değil, Tycho. Zarar verebilecek becerileri ve silahları olabilir, ama bu onları zalim yapmaz. Kendini savunmak,

insanlarını savunmak da birini zalim yapmaz. Ölümcül bir güç kullanman gerektiğinde bunu iyi ve onurlu bir şekilde yapacağına şüphem yok.”

Yoksa ölürsün.

Bunu söylemedim. Ama bildiğine emindim.

Gözleri ufuk çizgisindeydi fakat ne düşündüğünü bilemiyordum.

Ama sonra gözleri kısıldı ve tek bir akıcı hamleyle ayağa kalktı. Oku tekrar elindeydi ve ben hedefi gördüğümde çoktan yayına yerleşmişti – yüz adım kadar ileride, ağaçların arasında küçük bir hareket olmuştu.

“Grey,” diye nefesini verdi.

Çoktan ayağa kalkmıştım. Gözlerim ağaçları tarayıp daha fazlasını aradı. Yalnız bir asker olabilirdi ya da bir saldırı olabilirdi.

İşte. Bir parça kırmızı ve altın sarısı, ağaçların arasında neredeyse görünmüyordu – ama ilk bakışta askerlerin birlikte hareket ettiklerini anlamıştım.

“Bekle,” dedim, başını salladı ve yayını gerili tuttu.

Güneş, ormanın ötesinde yükseliyordu ancak hâlâ erken saatlerdi, ağaçların arasında hâlâ karanlık gölgeler vardı. Baktıkça kırmızı ve altın sarılarına bürünmüş daha fazla asker gördüm; her yönden geliyor, yaprakların arasında ilerliyorlardı.

İki düzineden fazlalardı.

Tycho yanımda kaskatı bir şekilde emir bekliyordu, oku kırığe yerleşmişti ve hazırды. Ama herkes uyuyordu ve... dönüp baktığımda etrafımızın sarıldığını anladım. Nasıl bildiklerini, bizi nasıl izlediklerini bilmiyordum, ama önemi yoktu. Diğerlerine seslenirsem saldıracaklardı. Tycho oku fırlatırsa saldıracaklardı.

“Grey!” Tam yaklaşan bir okun *vuup* sesini duyduğum anda Tycho beni aşağı doğru çekti ve istemsizce eğildim. Az önce

dikildiğim yerde, ağaca bir ok saplanmıştı.

“Karşı ateş!” dedim fakat Tycho çoktan başlamıştı bile. Sakin bir odaklanmışlıkla oklarını fırlatıyordu.

Keşke yayım olsaydı. Onunla birlikte karşı ateşte bulunabilirdim. Kamp yerinden otuz adım kadar uzaktaydım ve şimdi askerler ağaçların arasında daha bir özgüvenle ilerliyordu. Bana, Tycho’ya hedef alıyorlardı fakat ben oklarını havayla vurup indiriyordum.

“Rukt,” diye bağırdım uyuyan askerlerime. “Solt! Jakel!”

Uzakta bir adam haykırıp düştü, boğazından bir ok çıkıyordu.

“Bu, son okumdu,” dedi Tycho nefes nefese, kılıcını çekmişti.

Kolunu yakaladım. “Hadi.” Oklar arkamızda uçuşuyordu, bir tanesi zırhıma saplanmıştı. Kampa koşarken bağırdım. “Solt! Jakel!”

Yeterince hızlı olamayacaktık. Çok fazlalardı. Rhen’in askerleri şimdi bütün ağaçların arasından çıkıyor gibiydi. Solt ayağa kalkmış emirler yağdırıyordu fakat oklardan biri tam koluna saplandı. Başka bir asker daha yerden kalkamadan göğsüne isabet almıştı. Kalbim gümbürdüyordu ancak her şey yavaş çekimde, mükemmel bir netlikle gerçekleşiyordu sanki. Yenilecektik: öldürülecek yahut esir alınacaktık.

Üstümde, Iisak tiz bir şekilde öttü ve hava buz kesti. Koriduar askerlerinden birinin lanet okuduğunu duyabiliyordum. Oklar gökyüzünü doldurdu. Bir asker önümü kesti ve kılıçlarımızın çelikleri buluştu. Neredeyse anında onu etkisiz bıraktım. Tycho da yanımda aynısını yapmıştı.

Başka bir asker bana yaklaşmadan Iisak onu parçaladı. Soğuk bir fırtına ormanın içine dolmuştu. Iisak bana doğru haykırdı, ardından havalandı ve fırlatılan bir bıçaktan kılıpayı kaçı. “Büyül” dedi öfkeyle.

Büyü. Doğru.

Kılıçlar üstüme üstüme gelirken nasıl odaklanabilirdim bil-

miyordum.

“Ben seni korurum,” dedi Tycho.

Düşüncelerim uçuşuyordu ve onları düzene sokmak imkânsızdı. Bir keresinde Rhen’in avlusundaki bütün askerleri yere sermeyi başarmıştım, ama bir daha tekrarlayamamıştım bunu. Kılıç dövüşünde askerleri tek tek indirebilirdim; birer birer yapabiliirdim, düzinelercesini değil.

Yine de Lisak’le çalıştığımız geceyi, gücümü yere vermeyi hatırlıyordum. Fazla alana yayılamıyordum, ama Lia Mara’yı düşündüğümde büyü gücüm kendiliğinden ona uzanıyor gibiydi. Elimi yere koydum. Nefes aldım. Arkamda Tycho’nun kılıcı başka bir kılıçla buluşmuştu, hızla armama dönüp mücadeleye dahil oldum. Yere gönderdiğim büyü gönülsüzce gidip kırbaç gibi bana geri dönmüştü. Bu, normal değildi. Hayal kırıklığıyla hırladım. Büyü, otomatik değildi.

Görüş alanımda bir hareket belirdi ve kılıcımı kaldırdım, ancak Solt oradaydı ve beni diğer yandan koruyordu.

Lisak’in çığlığı ormanda yankılandı. Güneş her şeyi huzura boyuyordu ve ben havadaki kan kokusunu alabiliyordum. Tekrar nefes alıp elimi yere koydum.

Başka bir altın sarısı-kırmızı zırhlı adam ağacın arkasında belirdi, kılıcı Tycho’yu hedef alıyordu. Sadece bir kolu vardı ve onu tanıyınca kalakaldım. Nasıl dövüştüğünü hatırlıyordum, tozlu arenada tükenmiş ve zar zor soluk alır hâldeyken bile pes etmeyişini hatırlıyordum. Beni tanıdığı anda Jamison’ın da gözleri kocaman açıldı, ancak tereddüt etmedi.

Kılıcın çeliği soğuk havada yay çizdi. Tycho zamanında yetiştiremeyecekti.

Gücümü yere verip ittirdim. Ağaçların arasında bir rüzgâr esti, buz kadar soğuktu ve yoktan beliren kar taneleri ortaya çıktı.

Jamison arkasına doğru devrilmişti. Bütün askerler devrilmişti. Hepsi yerde dümdüz yatıyor, kımıldamıyordu. Yanımda

Solt güçlükle nefes alıyordu ve kolundaki yaradan kan akıyordu. Yirmi adım ötede, askerlerimizin çoğu aynı şeyi yapıyor, savaşın gerçek anlamda önümüze serilmesi karşısında afallamış görünüyorlardı.

Ben de aynı derecede afallamıştım ve nefesim hafifçe titriyordu.

“Hepsini öldürün,” dedi Solt, Syssalahça.

Bu, beni kendime getirmişti. “Hayır,” diye çıktım. “Bırakın. Kampı toplayın. Büyü fazla uzun dayanmaz.”

“*Bırakalım mı?*” diyen Solt’un sesi yankıladı.

“Evet. Bırakın.”

Iisak yanımızdaki yaprakların üstüne kondu. “Ekselansları. Takip edebilirler.”

“Öyleyse hızlı gideriz. Hadi.” Bambaşka nedenlerle afallamış görünen Tycho’ya baktım ve omzuna vurdum. “Dediğim gibi. İyi iş çıkardın. Gayet iyi.”

“Teşekkürler,” dedi fakat sesi boştu. Kılıcını kınına soktu.

“Bu, bir tuzaktı,” dedi Solt öfkeyle arkamdan, etrafıma bakıp diğer askerlerin arasından Harper ve Jake’i buldum. Harper’ın gözleri büyümüştü ve korkmuş, hiddetlenmiş görünüyordu.

“Belki,” dedi Solt’a. “Ama ben kurmadım.” Rhen’in askerlerinin arasından geçip bana doğru geldi. “Benim bununla bir ilgim yok. Rhen’in...” Aniden durdu. Yere bakıyor, kaşlarını çatıyordu. “Bu... bu Chesleigh.”

Chesleigh. “Casus mu?” diye sordum. “İshellasa çeliğinden hançeri bulan?”

Solt da kadına yönelmişti. “Rhen’in casusu aralarında mıymış? Uyandırın onu. Sorgula...”

“Uyandıramazsın,” dedi Harper duygusuz bir sesle. Çömel-di. “İki ok isabet almış. Öldüğüne eminim.” Başını kaldırıp bana baktı. “Lilith’ten kurtulup buraya gelebilmiş olmasına inanamıyorum.”

Solt ve ben aynı anda kadının yanına vardık. Harper hak-

lıydı, kadının göğsüne iki ok isabet etmişti. Koyu renk saçları kafasında sıkıca örülmüştü – ve yanağındaki yarayı Kristal Saray'da yüzlerce kez görmüştüm.

Solt, Syssalahça lanet okudu, ardından kılıcını çekip kadının göğsüne sapladı.

Harper ürküp geriye sendeledi. "Sen ne... Zaten ölmüştü."

"Daha beterini hak ediyor," dedi Solt.

"Haklısın," dedim. Göğsüm endişeyle sıkışmıştı. Diğer askerlere baktım. "Kampı toparlayın. Gitmemiz gerek."

Harper bana bakıyordu. "Neler oluyor? Onu tanıyor musun?"

"Adı Chesleigh değil. Ellia Maya." Jake'e baktım. "O, sadece bir casus değil. Kraliçe'nin danışmanı."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Günlerdir yoklardı. Hiçbir haber de gelmemiştii ki bu iyiydi -hatta beklenebilir bir şeydi- ama ufka bakmaktan, bir askerin kötü haber getirmesini beklemekten kendimi alamıyordum.

Noah akşamları Nolla Verin ve benimle birlikte yemek yiyordu. Sadece askerlerimin -askerlerimizin- başarısı için değil, özel biri için endişelenen birinin bana eşlik etmesi iyi geliyordu. Kız kardeşim nadiren yanımdan ayrılıyordu, o yüzden kimse bana saldırmaya cüret edememişti fakat Grey'in gidişii sinirlerimi alt üst etmiş, sürekli kaygılanmama ve mide bulanmalarına sebep olmuştu. Yatağıımı paylaşmaya alıştıktan sonra şimdi geceler soğuk ve boş geliyordu.

"İkiniz de çok *suratsızsınız*," dedi Nolla Verin beşinci gece. "Sevdiklerinize hiç inancınız yok mu sizin?" Noah ve ben baktık.

"İnançla alakası yok," dedim.

"Ben on altı yaşındayken," dedi Noah, "kız kardeşim Afganistan'da görev aldı. Şey... başka bir ülke. Savaş alanı. Annem ve babam çoğu zaman normal davranıyordu, ama akşam ye-

meği sofrasına oturduğumuzda onun o boş sandalyesi... hep onu hatırlatırdı." Durdu. "Kasvetli bir yıld."

"Kardeşin savaşçı mıydı?" diye sordu Nolla Verin.

"Evet, öyleydi." Tabagındaki yemekleri itekledi fakat hiçbirini yemedi. Buruk bir şekilde güldü. "*Bir kez daha* bir askerden haber bekleyeceğimi hiç düşünmezdim."

Yemek odasının kapısında bir kâğıt belirdi, kalbim teklemişti. Fakat kız basitçe reverans yapıp kâğıdı bana uzattı. "Mesaj size gönderilmiş, Majesteleri."

Mesajı okumak için kâğıdı aldım. Dağ geçidindeki muhafız birliğinden, Yüzbaşı Sen Domo'dan gelmişti.

Prens Grey, Kordiyar askerlerinin ekiplerine saldırdığını bildirdi. Saray danışmanı Ellia Maya dahil iki kayıp verilmiş. Demir Gül Kalesi'ne ilerliyorlar. Raporlarda Kordiyar'dan başka bir birliğin ilkinde katıldığı belirtiliyor.

Üç kez okumam gerekti, sanki aniden yeni bir bilgi ortaya çıkacaktı fakat çıkmadı elbette.

Ellia Maya ölmüş müydü? Onlarla değildi ki. Anlamıyordum.

Mektuptan başımı kaldırıp Noah'a bakamadım. Asker yolu beklemekle ilgili sözleri şimdi geleceği görmüş gibi geliyordu. Jake ve Tycho askerlerin arasındaydı. Iisak de öyle. Grey bu mesajı alacağını biliyordu elbette. Onlara bir şey olsa mutlaka bahsederdi, Ellia Maya'dan bile bahsettiyse.

Hâlâ onun neden *orada* olduğunu anlamamıştım. Haftalar-dır şehirde çalışıyor, büyü karşıtı örgüte dair bilgi topluyordu. Iishellasa çeliğinden bahseden kitapları da örgütü de o keşfetmişti.

Mektubun anlamını daha derin düşünmeye çalıştım. Saldırıya mı uğramışlardı? Küçük bir grubun amacı sessizce, görülmeden hareket edebilmektir. Savaş alanına girmeyeceklerdi.

Harper'ı, yardım istemek için gelişini düşündüm. Bu bir tuzak mıydı? Safça mı davranmıştım?

Eğer bu mesaj Grey'den geldiyse Ellia Maya'dan bahsetmesinin bir nedeni olmak *zorundaydı*. Aklımın karışacağını bilirdi.

"Okusana," dedi kardeşim. Gözleri yüzüme odaklanmıştı, sesini alçak tutuyordu.

Noah'a baktım, ardından mektubu sesi okudum. Ellia Maya'nın ismine geldiğimde kız kardeşim nefesini içine çekip tuttu.

Noah çatalını tamamen bırakmıştı. Gözleri gölgeli ve endişeliydi.

Nolla Verin, "Neden Ellia Maya onların yanında olsun ki?" diye feryat etti. "Esir mi alınmış? Bunu kim yapmış olabilir?" Tehlikeli bir sesle konuşmaya başladı. "Ve Rhen yeni bir birlik mi yollamış? Öldürülecekler. Bu bir *tuzak*."

"Harper'ın kimseyi tuzağa götüreceğini sanmıyorum," dedi Noah. Durdu. "Bence Lilith, Prens Rhen'i manipüle ediyor."

"Yine de," dedi Nolla Verin, "daha fazla asker yerleştirilmiş. Eğer ilerlemesini göz ardı edersek Grey'in ne yaptığının önemi kalmayacak çünkü Syhl Koyağı'ndan kopmuş olacak. Bir avuç askerle koca bir orduya karşı koyamaz."

"Daha az önce ona inancın yok mu diye sordun," diye çıkıştım. "Ve benim inancım var." Düşünceler aklımda dönüyor, sakinleşmeyi reddediyorlardı. Cevap hemen oradaymış gibi hissediyordum, gözümün önündeydi sanki. Grey mesajı anlamayacağımı *bilirdi*. Neden bana Ellia Maya'yla ilgili bilgi verindi ki? Mantıklı gelmiyordu.

"İnanç? Bir *orduya* karşı?"

Midem yine burulmaya başladı. "Evet. Bir *orduya* karşı."

Ama Nolla Verin haklıydı. Dünyadaki tüm inanç gücü bir araya gelse bir orduyu durduramazdı. Grey bile büyücüden bahsederken gücünün sınırsız olduğunu, etkileyebildiği insan

sayısının sonu olmadığını söylemişti. Güçlü olabilirdi, ama *her şeye gücü yetemezdi*.

Grey'in de öyle.

Saray danışmanı Ellia Maya dahil.

Mektubu tekrar okudum. Ve beşinci kez.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kız kardeşim.

"Düşünüyorum." Altıncı kez okudum. Aklımın karışacağını bilirdi – ve bu mektubun bana ulaşmadan önce pek çok elden geçeceğini de bilirdi.

Belki yanlış yerden bakıyordum. Belki mesaj, söyledikleri değildi; *söylemedikleri*ydi.

Harper, casus hakkında ne demişti?

Ailesinin Karis Luran tarafından öldürüldüğünü söyledi. Syhl Koyağı'nda tahta karşı örgütlenen, bazı eşyalar toplayan, büyü karşıtı bir örgüt varmış.

Ellia Maya'nın ailesi öldürülmüştü. Ve örgüt hakkında her şeyi biliyordu çünkü kendi araştırıyordu. Nolla Verin'e silah bulunmadığını söylemişti – çünkü hançeri Rhen'e kendisi satmıştı.

Grup ayrılırken Ellia Maya onlarla değildi – ki bu da Kordiyar askerlerinin arasında öldürüldüğü anlamına geliyordu.

Ve eğer Ellia Maya bana karşı çalışıyorsa sarayda büyü karşıtı örgüte dahil olan tek kişi olmayabilirdi.

Ah, Grey'in burada olmasını nasıl da isterdim. Halkım benim yönetimim konusunda, seçimlerim, büyü gücü olan bir adamla birlikteliğim konusunda oldukça kararsızdı. Yanlış seçim yapmak istemiyordum.

Belki bunca zaman sorun yaratan şey de buydu. Eylemlerimin karşıdan nasıl algılanacağını düşünmeye o kadar vakit harcamıştım ki hangi eylemlerin *en iyisi* olacağına dikkatimi vermeyi unutmuştum.

Elbette en kötüsü hiçbir şey yapmamaktı.

Ordum savaşa hazırды. Grey, Kordiyar'daydı, tuzağa düşme

ya da ölme ihtimali vardı – ya da daha kötüsü, büyücünün insafına kalma ihtimali.

Onu koruyamazdım, ama insanlarımı koruyabilirdim.

Kız kardeşime baktım. “Generallerimi çağır. Ulak gönderme, onlarla doğrudan konuşmanı istiyorum. Daha fazla güven sorunu riskine giremeyiz. Ama eğer Rhen kuzeye birlik gönderdiyse biz de dağ geçidine asker göndereceğiz.”

Nolla Verin çatalı anında bıraktı. “Hemen.”

Neredeyse odadan kayboldu ve beni Noah’la yalnız bırakmıştı. Göğsüm sıkışıyordu.

Ona baktım, kendi endişelerim onun kahverengi gözlerinde de vardı. “Kız kardeşin savaştı mı?”

“Evet.”

“Galip geldi mi?”

“Öldü.”

Kelime, göle atılmış bir taş gibi düştü sanki, yüzeyin altına geçti ve dibe vurdu. “Üzüldüm,” dedim sessizce.

Hüzünle gülümsedi. “İnandığı şey için savaşırken öldü,” dedi. “Öldüğüne üzülmemizi istemezdi sanırım.”

“Senin kaybın için üzgünüm.”

Uzanıp elimi sıktı. “Ben de onlara inanıyorum, Lia Mara.” Ayağa kalktı. “Ben araç gereçleri hazırlayayım.”

Gözlerimi kırptırdım. “Araç gereç?”

“Savaşa ordu gönderiyorsun.” Durdu. “Kordiyar’daki savaş sırasında öğrendiğim kadarıyla doktora ihtiyaç olacaktır.”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

HARPER

Daha önce popüler sayılmazdım, şimdi ondan da beterdi.

Ormandaki saldırı korkunçtu çünkü Rhen'in peşimizden asker göndermediğini *biliyordum* ve bu kadar kuzeye asker göndermeyeceğini de biliyordum. Geri çekilmeyi planlıyordu. Buna emindim.

Ama bunun ne demek olduğunu bilmiyordum. Lilith mi onu bunu yapmaya zorlamıştı? Yoksa bu kararı kendi başına mı vermişti? Birlikte geçirdiğimiz son gecede konuştuklarımızı düşünüp duruyordum; ondan kötü kararlar vermesini beklemeye başladığımı – ve onun da benden aynısını beklediğini.

Grey'e Rhen'i kurtarma umuduyla gelmiştim ve şimdi yapabilecek en kötü seçimi yaptığımdan endişeleniyordum. Yardım götürmüyordum, saldırı götürüyordum.

Grey bu kadar uzak davranmasa daha iyi hissedebilirdim belki. Büyü yapışını izlemek insanı huzursuz ediyordu. Sanki yepyeni bir nedenden ötürü Korkunç Grey olmuştu.

Ama büyüden fazlası vardı. Bir role, istemediği bir mücadeleye girişmiş gibiydi. Askerler ona tamamen güvenmiyor olabilirdi, ama kesinlikle onu dinliyorlardı. Ve kardeşim! Jake

ve Grey'i en son birlikte gördüğümde her göz göze gelişlerinde havada öfke kıvılcımları uçuşuyordu, ama şimdi aralarında herhangi bir gerilim yoktu. Arkadaş olmuşlardı. Arkadaştan da öte. Birbirlerine *saygı* duyuyorlardı. Bu, diğer her şeyden daha şaşırtıcı olabilirdi. Jake'in yanındaydım çünkü başka kimseyi tanımıyordum, ama sadakatinin Grey'de, bu askerlerde, bu orduda, onların gayesinde olduğunun farkındaydım.

Demir Gül'deki -hatta Kordiyar'daki- onca gerilimi ve kararsızlığı düşündüm, bu beni biraz üzüyordu.

Belki sönmekte olan bir ateşin karşısında, tek başıma kütükte oturduğumdandı.

Karanlığın tamamen çökmesine bir saat kadar vardı ve askerler atları hazırlamaya başlamıştı. Göz ucumda bir hareket yakaladım ve Jake'in bana akşam yemeği getirdiğini düşündüm – ya da kahvaltı ya da her ne diyorlarsa. Bütün gün uyuyup bütün gece at sürüyorduk.

Fakat Grey'di. Syhl Koyağı'ndan ayrıldığımızdan beri bana *belki* on kelime falan etmişti. İkisi, 'Yaralandın mı?' diye sordugundaydı, saldırıya uğradığımız sabah. Yaralanmadığımı söylediğimde başını sallayıp diğer askerlere bakmaya gitmişti.

"Oo, merhaba," dedim. "Varlığımı hatırlamışsın." Sözler ağızımdan oldukça huysuzlukla çıkıyordu ama günlerdir doğru düzgün uyumamıştım ve donmak üzereydim.

Grey yerden bir parça dal alıp ateşi karıştırmak için kullandı. Ses tonumu duymazlıktan geldi. "Sabah Demir Gül'e varmış oluruz."

"Biliyorum." Ana yoldan uzak duruyorduk, fakat gecenin bir yarısı yanlarından geçtiğimiz kasabaları tanımaya başlamıştım.

"İisak keşif uçuşuna çıktı, ama daha önce bir kez hazırlıksız yakalandık. Rhen'in kalenin etrafında askeri var mı?"

"Bilmiyorum."

Bana baktı, gözleri karanlık ve gölgeliydi. "Danışman olarak görev yapmayı kabul etmiştin."

Sesi saçmalıklarına katlanmayacağını söylüyordu. Diğer asker kardeşlerinde işe yarayabilirdi, ama bende sadece hareket çekme isteği uyandırmıştı. Ateşe baktım. "Eh, danışmanın hiçbir fikri yok. Lilith ya da o şey her neyse beni arazide kovalarken asker yoktu. O her... herkesi..." Zo ve Freya aklıma gelince kalbim sıkışmıştı. "Herkesi öldürdü. Rhen tek başına olabilir. Kaleyi koca bir ordu çevirmiş de olabilir. Bilmiyorum."

Hiçbir şey söylemedi.

Ben de söylemedim.

Rhen'in günlerce Lilith'le yalnız kaldığından başka bir şey düşünmeliydim çünkü hayal gücüm rahatlıkla gerçek olabilecek pek çok korkunç şey ürettiyordu. Ama buradaki her şey, başarısız olduğumuz onca şeyi anımsatan birer hatırlatıcıydı.

Sonunda Grey içini çekti, arkasını dönüp fırtına gibi gitmesini bekledim.

Onun yerine yanıma oturdu.

Nefesimi içime çektim. "İnsanlar ne der?"

"Çok şey diyeceklerine eminim." Bir süre sessiz kaldı ve ben sessizliği nasıl doldurmam gerektiğinden emin değildim. O yüzden sustum. Sonunda, "Bence gerçekten Kumandan Grey'i bulacağını düşünmüştün. Koşa koşa Rhen'e yardım edeceğimi."

"Düşünmedim." Sesim kulağa boş geliyordu. Belki haklıydı, bilmiyordum. "Arkadaşımı bulacağımı düşündüm. Rhen'in kardeşini bulacağımı düşündüm." Gözyaşlarım tükenmişti, öylece ateşe bakıp içimi çektim. "Başka seçeneğim yoktu."

"Seçenek." Hıhladı. "Her zaman seçeneğimiz vardır."

"Haklısın," dedim. "Yıllarca Rhen için o kızları kaçıtırırken de senin seçeneğin vardı."

"Evet. Vardı. Lanetten kurtulmaya gidecek yolu seçmiştim. Hayatımı ona adamıştım ve ettiğim yemini içten bir şekilde etmiştim."

"Şimdiye kadar."

Bu, çenesini kapatmasını sağladı. Tekrar iç geçirdi.

“Askerlerine ne söylediğini biliyorum,” dedim sessizce. “Bunun Rhen’i kurtarma görevi olamayacağını söyledin. Barış konusunda ciddi olup olmadığını görmek istediğini söyledin.” Durdum. “Ama *sen* ne istiyorsun, Grey? Rhen’i kardeşin olarak istiyor musun? Yoksa bu yine avantaj elde etmek için bir strateji mi?”

“Yine!” Hızla başını çevirdi. “Ben ne zaman avantaj elde etmeye çalıştım?”

“Syhl Koyağı’na ilk gittiğinde. Savaş ilan ettiğinde. Ne hâlde olduğunu, acı çektiğini biliyordun. Hâlâ Lilith’in ona yaptıklarını aşmaya çalıştığını biliyordun.”

“Ben *avantaj* elde etmeye çalışmadım.” Sesi sertti. “Askerleri beni bulabilmek için insanları öldürüyordu. Tycho’yu öldürmeye çalıştı. Muhafızları Kör Kovuk’u yerle bir edecekti. Beni...”

“Seni dinlerdi, Grey.” Durdum. “Ona gerçeği söylesen, en başında.”

Bana baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Evet demek istiyordum.

Ama emin değildim.

Ateşe baktım. “Lilith’in son... olanların öncesinde... Rhen’le biz, karşınızdakinin iyi seçimler de yaptığını unuttuğumuzdan bahsediyorduk. Onun en büyük yanlışı Tycho ve sana yaptığı şeydi. Benim en büyük yanlışı seni kurtarmayı seçmiş olmam.”

Çileden çıkmış bir ses çıkardı. “Rhen ve sen hep aşırı uçlara çekiliyorsunuz, Harper – kahramanlık, cömertlik, *kurtarmak*. Ama ikiniz de bunları yardım almadan yapmaya saplantılısınız, hareketlerinizin etrafındakilerin gözünden nasıl anlaşılabileceğini bile düşünmemeye kararlısınız.”

Çok basit şeylerden bahsediyormuş gibiydi, sanki çimenin

yeşil olduğunu söylüyordu, ama ağzım açık bir şekilde ona baktım. “Ne?”

Grey bana döndü. “Rhen her kıza içinde bulunduğu kötü durumu açıklasaydı lanet bu kadar uzun sürer miydi diye merak etmeye başladım. Yani eğer kur yapıp cezbetmesi gereken düşmanlar yaratmak yerine müttefik arasaydı.” Durakladı. “Ayrıca sen de kaleden birçok kez kaçtın – benden, hatta *Rhen’den*. Artık korku içinde kaçmıyorken bile bunun halkı nasıl etkileyeceğini – *onu* nasıl etkileyeceğini hiç umursamadın.”

Kendimi ağzım açık ona bakmaktan alamıyordum. Grey hep sabırlı ve düşünceli olmuştu, ama Syhl Koyağı’nda yeni bir ses bulmuştu ve bunu kullanmaktan çekinmediği açıktı.

“Yardıma alman için Syhl Koyağı’na kaçtın,” diye devam etti, “bunun benim pozisyonum açısından ne anlama geleceğini bir an bile düşünmedin; Rhen askerlerine saldırdıktan, ordularının yarısını yok ettikten ve ittifak kurmaya çalışan kraliçelerini esir aldıktan sonra bana sığınma -*sığınma*, Harper!- teklif eden bu ülke için isteğinin ne anlama geleceğini bir an bile düşünmedin.”

Yutkundum. Haklıydı. Bunların hiçbirini hesaba katmamıştım.

Rhen’le yaptığımız konuşmayı, karar verdiğim anda doğru gibi gelen yanlışları düşündüm. Her şeyi kendi başıma halletmeye çalışmam ve yardım almayı reddetmem yüzünden benimle alay edişini. Jake’in beni anneme benzetişini, yanlış nedenler yüzünden mi bir adamın yanında kaldım diye endişelerimi.

Belki babama da benziyordum. O da yanlış kararlar vermeye çalışmıyordu. Ben de öyle. Sadece insanlara yardım etmek istiyordum.

Tıpkı babamın ailemize yardım etmeye çalıştığı gibi.

Bunları düşünmek sarsıcıydı, elimi göğsüme bastırmak istedim – ama sonra omuzlarımı dikleştirdim.

“Syhl Koyağı’na yardım etmen için geldim,” dedim, “çünkü o kadını sadece sen durdurabilirsin.” Doğruca gözlerine baktım. “Ve Syhl Koyağı’na sadık olmak istediğinle ilgili onca konuşmalarına rağmen bence sen de benim kadar Rhen’i kurtarmak istiyorsun.”

O da bana baktı. Uzun süre hiçbir şey söylemedi, ama gözlerinde dönen duyguları görebiliyordum.

“Hayatını ona adamıştın, Grey,” dedim. “Bunun senin için bir anlamı olması gerek ve öylece boş verip geçemezsin, geçebileceğini düşünsen bile.”

İçini çekip elini çenesinde gezdirdi. Tekrar bana döndüğünde gözleri, söylediklerimi haksız çıkarırcasına soğuk ve duygusuzdu. Belki de *geçebilirdi*. “Kalenin etrafında asker olup olmadığını bilmiyorsun. Bana ne bildiğini söyle.”

Öf. Tamam. *Tamam*.

“Sana bildiğim her şeyi söyledim. Lilith herkesi öldürdü.” Zaten onca kez söylediğim bir şeyi ezbere tekrar ediyordum. “Muhafızlar, hizmetkârlar – Zo ve ben kalede hayatta kalmış kimseyi görmedik. Her yerde cesetler vardı.” Chesleigh’in de Lilith’in elinde öldüğünü varsayışımı hatırladım, fakat umut hep elimi boşa çıkarmıştı; o yüzden kimsenin kaçtığını ummaya cesaret edemedim. “Ahırda bir oğlan bizi buldu, kaçması için ona bağırdık. Başarabildi mi yoksa yakalandı mı bilmiyorum. Araziden çıkarken bizi bir canavar kovaladı. Lilith, Rhen’i bir şeye mi çevirdi yoksa o kendisi miydi bilmiyorum. Ya da...” Gökyüzüne göz attım ve ürperip sesimi alçalttım. “Ya da İsak gibi bir şey.”

“İsak’le bu konuyu konuştuk,” dedi Grey. “Büyücüler bir zamanlar sırpençelerle iyi müttefiklermiş, ama Karis Luran’ın yaptığı anlaşmayla Iishellasa Ormanı’nda kalmaya mahkûm olmuşlar. Artık Karis Luran öldüğüne göre Lilith’in yeni bir müttefik edinmiş olması muhtemel.” Sesi karamsardı.

Tekrar ürperdim. “Yani Rhen, Lilith ve onun gibi bir şeyle aynı yere hapsedilmiş olabilir mi?”

“Olabilir.”

“Onu tekrar canavara dönüştürmüş olabilir mi?”

“Bir kez yaptı, tekrar yapabileceğinden şüphem yok.” Durakladı. “Özellikle onu başka bir lanetle kontrol ediyorsa. O tür bir sihirde rıza olması gerekir. Rhen ilk seferinde kendi hayatını kurtarmak için laneti kabul etmişti, sonra bedelini bizim ödedik.”

“Yapabilir misin, Grey?” Sesim çok alçaktı çünkü vereceği cevaptan korkuyordum. “Birini... canavara dönüştürebilir misin?”

“Denemedim.” Tereddüt etti. “Rhen dönüşüm geçirdiğinde neredeyse tüm hislerini kaybediyordu. Ben bunu bir başkasına yapamam.”

“Peki ya...” Yutkundum, sonra korkup vazgeçmeden önce aklımdakini aceleyle söyleyiverdim. “Beni dönüştürsen?”

Kaşlarını çattı. “Ne? Hayır.”

“Bir keresinde Rhen’in canavar hâlindeyken Lilith’e zarar verebilecek türden bir büyülü yaratık olduğunu söylemiştin. Ya beni... o tür bir şeye dönüştürürsen? Lilith’le kendim başa çıksam? Ya ben...”

“Ya sen askerlerimi parçalarsan? Ya kuzeye dönüp Rhen’in saflarını yerle bir edersen? Ya Lilith’i, sonra Rhen’i öldürürsen? Hayır, Harper. Hayır.”

“Ama...”

“Ya *beni* öldürürsen ve kimsenin seni durdurma umudu kalmazsa?” Şiddetle başını salladı. “Sebep olduğu hasarı görmedin. Bunu istemezsin. Emin ol.” Titredi, hafifçe, ama daha önce hiç titrediğini görmemiştim, sözlerinden çok daha anlamlıydı bu. ‘*Emin ol.*’

Çenemi kaldırıp ateşe baktım. Tek bir hançeri vardı. Lilith’e

karşı koyacak büyü gücünün olmadığını ben bile görebiliyordum. Bütün bunlar nafileydi.

“Her zamanki gibi,” dedi ve sesi daha alçak, daha nazikti, “düşüncelerin takdire değer. Kahramanca.” Durdu. “Önceden de söylediğim gibi, daha iyi birini seçemezdim, leydim.”

Başımı çevirip ona baktım. Bunu kalede, Rhen canavara dönüştüğünde söylemişti. O zaman da ne yapılsa nafileydi.

Burnumu çekip gözyaşlarıma engel oldum. “Onu önemsiyorsun. Önemseydiğini biliyorum.”

“Önemsiyorum.” Ateşe bakıp içini çekti. “Ama bunun yeterli olduğundan emin değilim.”

KIRKINCI BÖLÜM

GREY

Atlarımız engebeli arazide yollarını seçerken gece gökyüzü mürekkep siyahıydı ve yıldızlarla doluydu. Demir Gül Kale-si'ne bir saatten az uzaklıktaydık ve bu noktadan sonra yolumu gözlerim bağlı bile bulabilirdim. Kraliyet Muhafızlarındayken bu tepelerde at sürdüğümü hatırlıyordum, canavara dönen Rhen'i insanlardan uzaklaştırmak için elimden geleni yaptığım zamanlarda da.

Jake yanımda at sürüyordu fakat mümkün olduğunca sessiz kalma emri verdiğimden saatlerdir sessizdik. Kız kardeşine olan bağlılığının aramızda sürtüşmeye neden olabileceğinden endişe etmiştim, fakat aramızda hiçbir gerilim yoktu. Bu gece Harper, Tycho'yla arkada at sürüyordu ve Jake benim yanımda, her zamanki gibi tetikteydi.

Bu kadar yakınlaştığımız için kalbim korkuyla sıkışıyordu. Lia Mara'yı Syhl Koyağı'nda geri döneceğime söz vererek bırakmıştım, ama şimdiden bir pusuyla karşı karşıya kalmıştık ve Rhen'in ne planlamış olabileceğine veya Lilith'in ne yapmış olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sarayda kimin hâlâ

Lia Mara için risk oluşturabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Mesajımı anlayıp anlamayacağını veya nasıl cevap vereceğini bilmiyordum. Demir Gül Kalesi'ne doğru attığım her adımda kalbim Kristal Saray'a dönmem, onu ne pahasına olursa olsun korumam için yalvarıyordu.

Ama Lia Mara'nın ne isteyeceğini biliyordum: bu görevi bitirmemi, halkı korumak için ne gerekiyorsa yapmamı isterdi. Lilith'in yakında gözünü Syhl Koyağı'na çevireceğinden şüphem yoktu.

Ve her ne kadar kabul etmek istemesem de Rhen'i gerçekten önemsiyordum.

Zihnimi temizlemeye çalıştım fakat endişeler daha büyük bir güçle baskı yapıyordu sanki. Atım gerginliğimi hissetmiş olmalıydı, dizginleri sallayıp yana doğru sekti. Tutuşumu gevşettim ve ona hafifçe mırıldandım.

Jake bana doğru bakış attı. "Birkaç kuruş atsam aklından geçenleri söyler miydin?"

"Burada kuruş yok, Jake."

"Neyse işte."

Hiçbir şey söylemedim. Ne diyeceğimden emin değildim.

Uzun bir süre sonra Jake konuştu, sesi oldukça alçak, oldukça yumuşaktı. "Lia Mara için endişeleniyorsun."

"Her zaman."

"Nolla Verin orada. Noah orada."

Ona döndüm. "Ben orada değilim."

"Ellia Maya'nın yalnız çalıştığını mı düşünüyorsun?"

Yan yan baktım. "Hayır."

"Geri dönmek istiyor musun?"

Evet. Göğsüm daha da sıkıştı. Keşke sihrim Syhl Koyağı'na kadar gidebilse, onun güvende olduğunu doğrulayabilseydi. "Yapamayız."

Sessiz kaldı ve sonra acı bir rüzgâr aramızda kamçılandı. "Rhen'i öldürmek zorunda kalacağından mı endişeleniyorsun?"

“Lilith’ın beni manipüle etmek için Rhen’i tehdit ettiğinden endişeleniyorum.” Beni inceleyişinin ağırlığını hissedebiliyordum, o yüzden ekledim, “İşe yarayacağından endişeleniyorum.”

Bir süre bunu düşündü. “Harper dedi ki Lilith onu ve Rhen’i öldürmekle tehdit ettiğinde sen onları kurtarmak için kendi hayatını teklif etmişsin.”

Gözlerimi ufuktan ayırmadım. “Evet.”

“Daha önce söyledim,” dedi. “Arkadaşın olmak için Rhen’in onca zamanı vardı ama o, olmadı.” Durakladı. “Kardeşin olmak için de zamanı vardı, ama gerçeği öğrenince peşine asker gönderdi.”

“Biliyorum.”

Yine de.

Göz ucuyla baktı. “Onları kurtarmak için hayatını sunduğunda uğruna yaşayacak başka bir şeyin yoktu, Grey.”

Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı.

“Teşekkür ederim,” dedim. Biraz nefes nefeseymişim gibi hissediyordum.

Günlerdir kafamı kurcalayan varoluşsal ikilemi çözmemiş gibi omuz silkti. “Rica ederim.”

Önümüzdeki yıldızlar bulanıklaşıp kaydı ve karardı; Iisak’ın gökten indiğinin göstergesiydi bu. Kara kanatları genişçe açıldı ve askerlere durmalarını söylemek için elimi kaldırdım. Atların arasında soğuk bir rüzgâr esti, ürperdim.

“Ekselansları,” dedi Iisak, neredeyse nefes kadar yumuşak konuşuyordu. “Kaleye uçtum. Başka sırpençe görmedim, kendi dilimizde de seslenmeyi denedim ancak kimse cevap vermedi.”

Bu, iyi mi, kötü mü bilmiyordum. “Başka?”

“Prenses’in belirttiği gibi kale arazisi ıssız görünüyor. Prens Rhen odasında yalnızdı.”

Kaşlarımı çattım. “Uyanık mı?” Gece çökeli çok olmuştu.

“Evet. Pek... iyi görünmüyor.” Durakladı. “Kalenin güneyinde ve doğusunda konuşlanmış askerler var. En az iki alay.”

Yüzbaşı Solt atıyla yanaşmıştı, Iisak’ın haberini duyunca Syssalahça lanet okudu. Düşmanca bir sesle, “İki alay,” dedi. “Bu prenses bizi tuzağa getirdi.”

“Belki öyle değildir,” dedim.

“Diğer saldırının da pusu olmaması gibi mi?” dedi öfkeyle. “Eğer araziye girersek etrafımız sarılacak. Takviye için geri dönmeliyiz.”

“Rhen de bizim gibi savaşa hazırlanıyordu.”

“On askerimiz var. Sihriniz iki binini durdurmaya yetecek mi?”

Eh, o noktada beni yakalamıştı. Iisak’e baktım. “Emin misin?”

“Kale bölgesi, kamplarının büyüklüğü yanında ufacık kalıyor.” Duraksadı. “Ama teyakkuz hâlinde görünmüyorlar.” Solt’a baktı. “Ben tuzak olduğunu sanmıyorum.”

Solt yere tükürdü. “İki gün önce de şüphelenmedin, sırpençe.”

Iisak hırladı.

“Yeter,” dedim. “Iisak, büyücüden iz var mı?”

“Hayır.” Durdu. “Kalenin yanındaki ağaçlık boyunca sıralanmış düzinelerce yanık ceset var. Birçoğu altın ve kırmızılar giymiş.”

Gümüş cehennemler.

“Prenses gidip onu alsın,” dedi Solt. “Eğer bu kadar güvenliyse.”

“Olur,” dedi Harper karanlığın içinden, sesi çelik gibiydi. “Ben korkmuyorum. Siz korkuyor musunuz, Yüzbaşı?”

Solt Syssalahça karşılık verdi ve muhtemelen ne dediğini bilmemem iyi bir şeydi. Kızgınlıkla ona baktım. “Yeter, Yüzbaşı.”

Askerler alarmda değilse büyük ihtimalle fark edilmeden içeri girebilirdik. Ama Lilith oradaysa *ufak* bir şey hazırlamış

olması olası değildi. Büyük bir kargaşaya neden olabilir ve tüm orduyu üzerimize çekebilirdi.

Durumun gerçek ironisi, Rhen'in burada olup tüm stratejiyi belirlemesini diliyor olmamdı.

Yavaşça nefes aldım. "Jake."

"Hazırım."

En azından biri hazırды. "Üçerli gruplara bölüneceğiz. Biri arazide nöbet tutacak, biri kalenin girişini koruyacak, biri içeri girip Rhen'i ve büyücüyü bulacak. Seni girişte istiyorum."

"Tamamdır."

Harper, "Ben içeri gelmek istiyorum," dedi.

Cevap vermek için nefes almıştım ki hızla devam etti. "Geliyorum, Grey. Çaresiz değilim. Gücsüz de değilim. O kadın Rhen'i benden iki kez aldı ve sen onu kurtarmayacaksan ben..."

"Tamam," dedim.

Ağzını sımsıkı kapattı. "Ha."

Solt'a baktım. "Nöbetçi olacak askerlerini seç ve diğerlerini Jake'e ver. Yanımda sadece birine ihtiyacım var."

"Emredersiniz, Ekselansları." Gözleri çakmak çakmaktı. Başını çevirdi. "Asker," diye bağırdı. "Kaleye giriyorsun."

Tycho ileri atıldı. Gözleri kocamandı, hem umutlu hem endişeliydi. "Emredersiniz, efendim."

Ne diyeceğimden emin değildim.

Bu bir hakaret gibiydi, tehdit gibi. Ama Solt'a seçmesini kendim söylemiştim.

Ve Tycho geçen gün saldırıyı durdurmuştu.

Noah ile yaptığım konuşmayı hatırladım, *Daha on beş yaşında*, demişti.

Ve ulaka verdiğim yanıtı. *Ben on beş yaşındayken ailemin çiftliğini işletiyordum.*

Nasıl gitti peki, Grey?

Ailemin çiftliği batmıştı. *Ben başarısız olmuşum.*

Tycho'nun başarısız olmasını istemiyordum.

Onun Lilith'le yüzleştğini hayal ettim. Worwick'in arenasında tutuklandığım zamanı, Tycho'nun beni kurtarmaya çalışışını ve Dustan'ın onu boynundan yakalayıp ben teslim olana kadar boğarcasına sallayışını hatırladım. Tycho oltaya takılmış balık gibi çırpınıyordu.

Ama dün sanki kolunun bir uzantısıymış gibi bir yay tutuyordu. Şiddet karşısında yılmamıştı. *Ben seni korurum*, demiş ve dediğini de yapmıştı, bana sihir kullanmam için zaman vermişti.

Elimi uzattım. "İyi seçim."

Tycho kızardı fakat uzanıp elimi yakaladı.

Başımı salladım, sonra diğerlerine döndüm. "Karanlığı harcamak istemiyorum. Atları bağlayacak bir yer bulalım."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

RHEN

Günlerdir uyumadım.

Belki haftalardır.

Penceremin dışında gece gökyüzü yıldızlarla doluydu, yıllarca izlediğim aynı yıldızlar. Grey'in lanetin her bir gününde benimle olmasının ne büyük bir şans olduğunu fark etmemiştim; çünkü bu yalnızlık, bu ıssızlık çok derindi. Kale hiç bu kadar sessiz, bu kadar karanlık, bu kadar soğuk olmamıştı.

Pencerede yüzümün soluk bir yansımasını görebiliyordum; gözümün, yanağımın tahribatını tercih edeceğimden daha net görebiliyordum, ama artık umurumda değildi. Keşke ikisini de alsaydı.

"Zırhını giymelisin," dedi Lilith. Ne kadar süredir burada olduğunu bilmiyordum, ama bana öfkeliydi. Hafifçe sataşmak ya da düpedüz alay etmek yerine sıkılı dişlerinin arasından konuşuyordu ve sesi ateş saçıyordu.

Muhtemelen artık kaprislerini kararlı bir şekilde reddetmemdendi. Pencereden ayrılmadım. "Git kendin giy."

"Syhl Koyağı askerleri az sonra burada olacak."

“Az sonra?” dedim kıpırdamadan. “Savaş sonunda bana kadar geldi mi?”

“Kılıcınızı getirdim, Majesteleri.” Silahın yansıması pencerede parladı. “Kendinizi savunmak istemez misiniz?”

“Hayır.”

“Kalenin yanında konuşlanmış iki alay asker var, onlara önderlik etmek için harekete geçmeyecek misin?”

Dönüp ona baktım. “Önderlik edilmesini istiyorsan git *kendin* et.”

Uzun süre bana baktı. Sonra burnundan soludu. “Grey’le benim mi yüzleşmemi istiyorsun? İyi.” Kılıcı kaldırıp bıçağını omzuna dayadı.

“Dur.” Sözcüğü sanki kerpetenle ağzımdan çekmişlerdi, söylemek bana acı vermişti.

Grey. Grey burada.

Korktum. Rahatladım. Göğsüm çok gergindi, kalbim çok hızlı atıyordu. Her atışı onun adını söylüyordu sanki. *Grey. Grey. Grey.* Benim düşmanımdı. Kardeşimdi. Ve buradaydı. *Burada.* Nefes alamıyordum.

“Seni öldürmeye geldi,” diye tısladı.

Evet. Evet, elbette öyleydi.

Bu bir savaştı.

“Gelecek,” diye fısıldadı, “ve kılıcını çekip sana ait olan her şeyi almaya çalışacak.”

Korku göğsümdede dolaşıyordu sanki, bir daha asla nefes alamayacakmışım gibiydi. “*Sen* bana ait olan her şeyi aldın zaten.”

“Henüz değil.” Parmağını kılıcın kenarında gezdirdi ve kan akmaya başladı. “Halkınızı düşünün, Majesteleri. Sizi korumaya yemin etmiş her bir askerin kellesini getirebilirim.”

Kana baktım. *Henüz değil.* Haklıydı. Her şeyimi almamıştı.

Grey buradaydı.

Beni öldürmek için.

“Ne kadar çok ceset sürükleyebilirsiniz bir düşünün, Majesteleri.”

Gözlerim kapandı ve titrek bir nefes aldım.

“Grey, tahtınızı almak için burada,” dedi. “Eğer galip gelirse tebaanızın her birini gözlerinizin önünde tek tek öldürürüm. Eski *prensleri* izlerken. Her bir çocuk. Her kadın. Her adam. Onları parçalarına ayırırım.”

Yüzümü buruşturdum.

Bir kez daha Syhl Koyağı askerleri kapıma dayanmış, beni savaşa tehdit ederken Lilith tüm krallığımın çöküşüyle beni tehdit ediyordu.

Ama bu sefer yalnızdım. Harper yoktu. Grey düşmanımdı.

Uzun bir nefes aldım. Başım zonkluyordu, göğsüm ağrıyordu.

Ama kılıca uzandım.

Botlarım mermer zemine vuruyor, sesleri boş koridorlarda yankılanıyordu.

Ellerim titriyordu. Zırhım çok ağırdı. Ya da belki ben zayıftım.

Harper’a barış için çabalayacağıma söz vermiştim.

Bu, barış değildi.

Her zaman olduğu gibi burada bir çözüm yoktu. Çıkış yoktu. Kazanmanın yolu yoktu. Hangi yolu denersem deneyeyim, kader her zaman Lilith’i o yolun sonuna koyuyordu. Savaşmak zorunda kalacaktım ve birimiz düşecektik.

Zihnimi soğukkanlı olmaya zorladım. Lilith her şeyimi almıştı. Bu, önemli olmamalıydı. Grey beni öldürmekte tereddüt etmezdi. *Burada* olması bunu kanıtlamaya yetiyordu. O, *senin* kardeşin.

Harper’ın sözlerinin anısı nefesimi alıvermişti, koridorda durup soluklandım. Elimi duvara koymam gerekiyordu.

Lilith *her* şeyi almamıştı.

Kalenin uzak bir yerinden bir ses duydum. Bir sürtünme sesi, ardından bir tahta gıcırtısı. Donakaldım. Uzuvarım neredeyse kendi istekleriyle hazır pozisyona geçtiler. Elim kılıcımın kabzasını buldu.

Kalbimin gümbürtüsü yüzünden neredeyse hiçbir şey duyamıyordum.

Ona kadar sayıp nefesimi yavaşlatmaya çalıştım, yirmiye kadar. Lanetin tuzacağına düştüğümüz onca yıl boyunca işgalden hiç korkmamıştım, kimseden korkmamıştım. Yanımda hep Grey vardı.

Şimdi yalnızdım.

Başka bir sürtünme sesi, belki bir ayak sesiydi. Daha yakında.

Tamamen nefes almayı bıraktım. Her kalp atışım acı doluydu. Korku dolu. Her zamanki gibi çıkış yolu yoktu. Kazanmanın yolu yoktu.

Bir fısıltı kulağıma ulaştı. Belki bir kelimeydi. Sessiz bir emir. Bir hareket sesi.

Kaledelerdi. Belki bir asker grubu. Düzinelerce kişi. Yüzlerce.

Önemi yoktu. Kalbim boğazımdaydı. Elim kılıcımın kabzasında, büyük merdivenin köşesini döndüm ve onları karşılamak için ileri atıldım.

Neredeyse doğruca Grey'e toslayacaktım.

Düşüncelerim öylece kalakaldı ve panikledim. *Oracıktaydı*, eli kendi kılıcının kabzasındaydı. Serbest eli arkasında, muhtemelen askerlere beklemelelerini söylüyordu. Biraz yol yorgunu görünüyordu, gözleri soğuk ve karanlıktı, ama o buradaydı. O, *burada*. Syhl Koyağı'nın yeşil ve siyahlarına bürünmüştü, silahları hazırda. Zırhın ortasına küçük bir altın taç işlenmişti, tam kalbinin üstüne.

Seni öldürmeye geldi.

Tıpkı Lilith'in söylediği gibi.

Grey beni gördü ve aniden durdu. Dünya, yaşadığımız ânın etrafında küçülmüştü sanki; lanet zamanlarında da ikimizin etrafında daralır gibi gelirdi. Ona defalarca beni öldürmesini söylemiştim. Halkımı kurtarmak için. Onları korumak için. Bu işin sonunu getirmek için. Defalarca reddetmişti. Nefesim kulaklarımda gürültülü bir uğultu oluşturuyor, kalbimin atışlarını zorlukla bastırıyordu.

Burada zafere giden bir yol yoktu.

Eh, belki bir tane vardı. Kılıcımı çektim.

Grey'in bakışları endişeyle keskinleşti. Her zaman hızlı ve amansız olmuştu, bugün de farklı değildi, kılıcını çekti ve daha ben gözümü kırpamadan benim kılıcıma nişan aldı.

Geri adım atıp ulaşamayacağı bir yere çekildim ve kılıcını savurup yolumu kesti.

Peşimden geliyordu, ama ben kılıcımı bıraktım. Çelik, mermerde tıngırdadı ve sesi boş salonda yankılandı.

Ben de kılıcımın peşinden zemine yöneldim ve soğuk mermerlere diz çöküp ellerimi kaldırdım.

"Teslim oluyorum." Sesim çatlıyordu. "Grey, teslim oluyorum. Beni affet. Sana yalvarıyorum. Lütfen. Beni öldür. Lütfen." Kekeliyordum. Grey'in gözleri karanlıktı ve duygularla yanıyordu. Hareket etmedi. "Lütfen, Grey. Yapmak zorundasın. Bitir bunu. Lilith onu..." Sesim yine solup gitti. "Harper. O öldü. Lilith başka... yapamaz... yapamaz... Lütfen, öldür beni."

Öne doğru bir adım attı ve nefesimi tuttum. Grey tereddüt edecek biri değildi.

Ama boştaki eli uzanıp elimi kavradı. Tutuşu sıkıydı ve bunu hatırlıyor olmam şaşırtıcıydı, *tanıdık* bir histi: Tozun, pisliğin içinde biten binlerce farklı talimden, attan yuvarlandığım zamanlardan, Lilith'in işkence görmüş bir et yığını hâlinde bıraktığı ve Grey'in beni ayağa kaldırdığı zamanlardan hatırlıyordum.

Son seferinde kale korkuluklarında duruyor, atlamaktan korkuyordum.

Ve Grey uzanıp elimi tutmuştu.

Onun nefesleri de benimkiler kadar hızlıydı.

“Sen bir Kordiyar veliahdısın,” dedi sert bir sesle. “Kimseye diz çökme.”

Başımı kaldırıp baktım.

Ve sonra, aniden, Harper köşede belirdi. Bukleleri örgülerinden fırlamıştı. Aceleci fısıltıyla konuşmaya başladı. “Tycho’ya söyle ben...”

Bakışları bana döndü ve yüzü kırılmaya başladı. “Rhen. Ah, Rhen.”

Ölmüş olmalıydım. Ya da rüya görüyordum. Bu mutlaka Lilith’in işi olan yeni işkencelerden biriydi. Elbette öyleydi.

Bir ona, bir Grey’e baktım. Elim hâlâ Grey’in elindeydi.

“Yaşıyorsun,” diye fısıldadım.

“Yaşıyorum.” Gözlerini sildi. “Kaçtım. Yardım bulmaya gittim.”

Dönüp Grey’e baktım. Düşüncelerim tüm bu duygulara yetişemiyordu. “Grey, onu buradan götürmek zorundasın. Lilith burada. Hepimizi öldürür.”

“Belki öyle olmaz.” Elim çektim. “Ayağa kalk, kardeşim. Kazanmamız gereken bir savaş var.”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Daha önce hiç ordu yönetmemiştim. Zırh sert ve yabancıydı, ama korunduğum anlamına gelecekse ağırlığı umurumda değildi. Arkada generallerle at sürüyordum, dağ geçidinin diğer tarafındaki alayla bir araya gelmiştik. Söylendiği gibi Rhen buraya kendi askerlerini yerleştirmişti, ama askerlerin arasında Büyücü Prens'in görüldüğü, pusudan galip çıktığı ve Kordiyar askerlerini canlı bıraktığı hakkındaki söylentiler havada uçuşuyordu.

Grey'le bu vadilerden ilk geçişimizi hatırlıyordum, Rhen'e altmış gün sunduğumuz zaman. Kordiyar halkı, yanında ben varken bile Grey'i karşılamaya can atıyordu. Onun Kör Kovuk'ta kurtardığı kişilere, insanları korumak için Kraliyet Muhafızlarına karşı durduğuna dair birçok hikâye vardı. Generalerim bekleyen alaya saldırmak istemişti, ama ben daha iyi bir yol düşünüyordum.

Nolla Verin burada olsa tam kapsamlı bir saldırı emri verirdi, ama onu bu yüzden sarayda bırakmış ve orduyla birlikte yola koyulmuştum.

Generallerime Rhen'in alayına bir mesaj göndermelerini, kumandanlarıyla görüşme talep ettiğimi iletmelerini söyledim.

Clanna Sun yanımdaydı ve sesi endişeliydi. "Saldırabilirler, Majesteleri. Onları varlığımızdan haberdar ediyoruz."

Buraya getirdiğim tek danışman oydu ve Ellia Maya'nın ihanetini bilen tek kişiydi. Ben doğmadan çok önceleri bile aneme hizmet ediyordu ve Syhl Koyağı'na neredeyse benden daha sadıktı. Clanna Sun'dan *hoşlanmayabilirdim*, ama ona güveniyordum. "Saldırırlarsa," dedim, "karşılık veririz. Ama önce barışı deneyeceğiz."

Yanıt, bir saatten kısa sürede geldi ve daha iki saat olmadan kumandanlar yanımdaydı. Hepsi erkekti ve bu beni şaşırtmadı, ama bir teğmen tarafından yönetiliyorlardı – işte bu şaşırtıcıydı. Adamın bir kolu eksikti ve askerlerime ihtiyatla bakıyordu.

Noah da bizimle, makam çadırındaydı ve onu görünce afalladı. "Jamison."

Jamison da onu gördüğüne şaşırmış gibiydi. "Doktor Noah."

"Bu adamı tanıyor musun?" dedim.

"Biraz," dedi Noah. Tereddüt etti. "Syhl Koyağı'nın ilk saldırısı sırasında kolunu kaybetti." Tekrar durakladı. "Ve yaratık, annenizin güçlerini etkisiz hâle getirirken savaştı."

"Ha." Jamison'a baktım. "İntikam için mi geldiniz, Teğmen?"

"Hayır." Noah'a baktı, sonra bana döndü. "Birkaç gün önce Grey'in küçük grubunu etkisiz kılmaya çalışan birliğin içindeydim."

Bunun üzerine Noah ayağa kalkıp yanıma geldi. "Yani Jake'i gördün."

"Evet." Jamison bana baktı. "Grey'i de gördüm." Durakladı. "Sayıca üstündük, ama Grey saldırıyı durdurmak için büyü kullandı."

Büyüye mi yoksa başarılı olmadıklarına mı kızgındı anlayamadım – ya da belki tamamen başka bir nedenden buradaydı.

“Büyücü kadının Kordiyar’a döndüğünü öğrendik,” dedim. “Ve Prens Rhen’i manipüle etmeye çalıştığını.”

“Biz de aynısını casusumuzdan duyduk,” dedi. Tekrar askerlerime baktı, ifadesi tedirgindi. “Büyücü kadın saldırdığında kaledeydi – ama saldırıda öldü.”

Casus. Sinirlenmişim. “Bu *casus* size Grey’in büyücüyü durdurmak için Kordiyar’a bir birlik gönderdiğini de söyledi mi?”

“Grey’in o yüzden burada olduğunu bilmiyorduk.” Bakışları bana döndü ve sesi ciddileşti. “Savaş zamanı geldiği için burada olduğunu söyledi.”

Savaş kelimesi havaya olmaması gereken bir gerilim katmanı ekledi.

“Savaş zamanı geldi,” dedim, “ama ben barışa giden bir yol bulabileceğimizi umuyordum.”

Jamison nefes aldı. “Daha önce bazı söylentiler duymuştum, Rhen’le barış yapmaya çalışmışsınız.”

“Söylentiler doğru.”

Tereddüt etti. “Grey’in yanında savaştım. Birden fazla kez. Onurlu bir adamdır.”

“Doğru,” diye onayladım. “Öyledir.”

“Ve büyüsüyle bizi öldürebilirdi, buna eminim.”

“Evet. Yapabilirdi.”

“Casusumuz, annenizin ordusunun sizin yönetiminizde de daha az gaddar olmadığını söyledi.”

“Haklı,” dedim. “Ordum daha az gaddar değil.” Durakladım. “Ama bu, dişlerini göstermeleri gerektiği anlamına gelmez.”

“Öyleyse gerçekten Prens Rhen’le barış kurmak için buradasınız?”

“Evet.”

Başarabilirsem. Grey başarılı olursa. Hayatta kalırsa. Büyücüyü yenerse.

Midem bulanmaya başladı, ifademi nötr tutmaya çabaladım.

Jamison, yanındaki askerlere baktı. “Demir Gül’ün etrafında Syhl Koyağı saldırısına hazırlanan birlikler var. Eğer gerçekten barış için buradaysanız size yirmi adamlık bir maiyet sağlayabiliriz.” Boğazını temizledi ve çoğunluğu kadın olan kademli subaylarına baktı. “Veya... kadın. Nasıl isterseniz. Sizin birliğiniz pozisyonunu korursa biz de koruruz.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Clanna Sun Syssalahça.

“Güzel,” dedim Jamison’a. “Bir saate hazır oluruz.”

Arkamı döndüğümde Clanna Sun, “Savaşa hazırlanan binlerce askerleri var,” diye tısladı. “Ve sen *kraliçesin*.”

“Biliyorum.” Biraz nefessiz hissediyordum. “Bize eşlik etmesi için yirmi kişi seç.”

Çadırdan çıkmadan önce Noah’a uğradım. “Jake yaşıyor,” dedim sessizce.

Başını salladı – sonra yüzünü buruşturdu. “Yaşıyormuş... en azından.”

Uzanıp elini sıktım. “Hâlâ öyle.”

Noah da aynı şekilde karşılık verdi. “Barış tesis ediyorsun.”

Elimde olmadan kızardım. “Grey olsa kadere teşekkür ederdi. Sanırım onun tanıdığı bir askere rastlamamız şanstı.”

“Şans değil.” Noah’ın sesi sakın, ağırbaşlıydı. “O tür bir güveni şansla sağlayamazsın, Lia Mara. Onu kazanırsın, her doğru bir şey yapışında. Grey gibi.” Elim bir kez daha sıktı. “Git hadi. Sevgilimi bana geri getir.”

“Getirmek mi? Noah, sen de benimle gelmelisin.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GREY

Rhen'in odasına çekildik. Koridorlar hâlâ büyücünün öldürdüğü onca insanın kanına bulanmış durumdaydı ve kale ölüm ve çürüme kokuyordu. Görünüşe bakılırsa Rhen bir gözünü kaybetmişti fakat kesin konuşmak zordu, çünkü yüzüne ve saçlarına epey kir ve kurumuş kan yapışmıştı. Sağ gözünde saçlarının sınırından başlayıp aşağı, yanağına ve oradan çenesine kadar kıvrılan dört uzun, pis yara kabuğu vardı. Lilith'in el becerilerinin izleri.

Pek... iyi görünmüyor, demişti Iisak.

Orası şüphe götürmezdi.

Haftalardır onunla tekrar karşılaşacağım andan korkuyordum. Bir zamanlar korumaya yemin ettiğim adamı öldürme düşüncesinden, başaramazsam kılıcının ucunda ölme fikrinden korkuyordum.

Onu böyle bulmayı hiç beklememiştim.

Beklemem gerekirdi. Lilith'in işkencelerini hatırlıyordum. Rhen'in benim adıma nelere katlandığını hatırlıyordum.

Bu kez nelere katlandığını görüyordum.

Rhen, Harper'ın elini bırakmamıştı. Birlikte şöminenin yanındaki koltuğa oturdular. Rhen sanki gözünü kırpsa Harper kaybolacakmışçasına bir an bile bakışlarını başka bir yere çevirmiyordu.

Harper, "Geçti, geçti," diye fısıldıyordu ve nefesi hıçkırıklarla kesiliyordu. "Buradayım."

"Senin peşinden gelirdim," dedi Rhen. "Bana seni öldürdüğünü söyledi."

"Denedi."

"Gitmelisin." Bana döndü. "Onu buradan götür. Lilith daha kötüsünü yapacaktır. Biliyorsun, Grey. Hatırlarsın."

"Buraya onu yenmek için geldim, kaçmak için değil." Tycho'nun nöbet tuttuğu yerden pencere kenarına yürüdüm ve İisak'e ısıklık çaldım, fakat gelmedi. Uzaklardan çığlığını duydum ve askerler kaleye mi yaklaşıyorlar acaba diye düşündüm.

"Grey?" dedi Harper yumuşak bir sesle. "Onu iyileştirebilir misin?"

Voltamın ortasında durup döndüm.

Rhen donup kalmıştı. Gözleri benimkilerle buluştu, istemsizce sinmiş gibi görünüyordu.

Bunu Syhl Koyağı'nda onlarca kez görmüştüm, ama Rhen'de görmek farklıydı. "İyileşme tamamlandıysa geri alamam." Duraksadım. "Ama geri kalanını düzeltebilirim. Acın var mı?"

Rhen hızlıca başını iki yana salladı ama yalan söylüyordu, yalan olmak *zorundaydı*. İltihaplanmanın başladığı aşikârdı, derisi şişmiş ve hiddetli bir kırmızıya dönmüştü.

Tycho kapıdan içeri baktı. "Acıtmıyor," dedi rahatça ve söyleme şeklinde ancak onun gösterebileceği bir cömertlik vardı. Rhen, Tycho'yu incitmişti.

Ama Rhen'in sihirle uzun, korkunç bir geçmişi vardı. Çoğu şeyi halkını korumak için yapmıştı, ama aslında bunlar korkusuna, kararsızlığına ve acısına kalkan olmuştu.

Bir müddet sonra, Rhen ellerini Harper'ın elinden çekti ve

kıpırdanıp doğruldu. Alışlagelmiş o meydan okuyan h rl ğ n n bir gölgesi yüzünden geçti. "Nasıl uygun görürsen."

Elinden geleni ardına koyma, dese ancak bu kadar olurdu.

Odayı geçtim ve önüne oturmak için alçak bir tabure  ek-tim. "Ben Lilith değilim," dedim ve sesim nazik değildi. Hatta biraz öfkeliydi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Hiçbir şey söylemedi, kendini hazırlıyormu  gibi doğruca bana baktı. Fakat yüzüne dokunmak için uzandığımda bileği-mi tuttu. Eli,  n kol zırhımın üstünde sımsıkıydı ve arkasındaki damarlar çıkmıştı.

"Korkmuyorum," dedi, sesinde bunun da yalan olduğu-nu d   nmeme neden olan titreklik vardı. Ama sonra ekledi, "Ben bunu *hak etmiyorum*, Grey."

  im acıdı, ka larımı çattım. "Benim için onun i kencelerine katlandın," dedim sessizce. "Döngüler boyunca. Bana yaptığın şey bunu geri alamaz."

"Benimle kaldın," dedi. "Döngüler boyunca. Daha en ba- ında ka malıydın. Yaptığım  ey..." Devamını getiremedi. "Sana yaptığım şey..."

"Geride kaldı," dedim. "Geçti."   nk  geçmişti. "Bir kötü seçim, binlerce iyi seçimi silmemeli."

Öyle yoğun bir dikkatle bana bakıyordu ki neredeyse nefes alıp veri leri sarsılıyordu.

Hâlâ bileğimi sıkı sıkı tutan eline baktım. "Rhen. Bırak."

Gözlerini kırpı tırdı, ilk kez gerçekten ona ne yapması ge-rektiğini söylediğimi fark ettim.

Daha çok edici olan, muhtemelen ikimiz için de, itaat et-mesiydi.

Parmaklarımla yüzünün parçalanmış derisine dokundum ve Rhen kendine engel olamadan irkildi. Tedirgindi, elleri yumruk olmuş, parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Ne derse desin büyüden korktuğu ortadaydı. Ama gücümün i le-meye ba ladığını hissedebiliyordum. Çenesi gev edi. Omuzları

düştü. Ağrısı hafiflemişti. Şişlik azalıyor, iltihap küçülüyordu. Bir keresinde bir adamın gözünü kurtarmıştım, fakat Rhen'in yüzündeki hasar çok ileri boyuttaydı. Göz artık mühürlüydü. Yara izi derin olacaktı, bunu şimdiden söyleyebilirdim.

Gördüğüm en kötü hâli değildi bu, açık ara daha fenalarını görmüştüm, o yüzden acıyan gözlerle bakmamak için fazla çaba harcamama gerek yoktu.

"Kardeşim olduğunu bilseydim," dedi sert ve titreyen sesiyle, "lanetinin ilk gününde seni buradan gitmeye zorlardım."

Başımı iki yana salladım. "Kardeşim olduğunu bilseydim yine aynı şekilde senin yanında kalırdım." İyileşmenin bittiği ânı hissettim ve elimi çekip gözlerimi kısarak ona baktım. "Ama saçmalıklarının yarısına bile katlanmazdım."

Şaşırdı, sonra neredeyse gülümsedi. Ardından hasarın gitmesini bekliyormuş gibi bir elini yanağına götürdü, fakat yara izini hissetmiş olmalıydı, çünkü gülümseme kayboldu ve geriye sadece gözündeki kasvetli bakış kaldı.

Harper boşta kalan elini tekrar tuttu. "Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Yara izleri, korkunç bir şeyden kurtulduğun anlamına gelir."

"Ah, evet, Prenses," diye fısıldadı odanın karşı tarafından bir ses. Lilith. Sesi sessizliğin içinde kayıyordu. "Gerçekten *korkunç* bir şeyden kurtuldu. Ama hepimiz öyle kurtulmadık mı?"

Silahlarım elimde, fırlayıp yerimden kalktım ve aynı anda gücüme uzandım. Ama ufacık bir an geç kalmıştım, Lilith'in gücü eşyaları devirip beni geri savurdu ve Harper'la Rhen'i yere düşürdü.

"Görmüyor musun?" diye bağırdı. "*Zayıfsın*, Grey. Ben bu gücü öğrenmek için ömrümü harcadım. Sense sadece birkaç ay."

"Sadece sihrim yok," diye karşılık verdim ve kolumdaki fırlatma bıçaklarını çıkardım. Hepsi karnına isabet edince Lilith tökezledi. Derken Tycho'nun elinde yay belirdi ve neredeyse aynı anda Lilith'in göğsünden dışarı bir ok fırladı.

Ona ilerledim. “Bu sefer gerçekten öldüğünden emin olacağım.” Sonra hançeri çıkardım, bu an için sakladığım silah, fark yaratacağını bildiğim tek silah.

Doğruca kalbine nişan aldım.

Lilith çılgılık atıp bana doğru elini kaldırdı ve beni geri sürdü. Soğuk bir rüzgâr fırtınası gibiydi, sendeleyerek ayaklarımın üstünde durmaya çalıştım. Kendi sihrimi çağırdım fakat bu, bir parça ipekle kasırgaya karşı durmak gibiydi. Gücümün sınırlarının aşındığını hissedebiliyordum. Parmak kemiklerim kırılmaya başladı ve hançeri tutan elim zayıfladı. Büyüm yarayı iyileştirmek için parladı fakat ben bir kemiği iyileştirdiğim anda başka bir kırık oluşuyordu. Rüzgâr şiddetli ve dondurucuydu, keşke Iisak burada olsaydı diye içimden geçirdim, keşke gücüme hâkim olabilsem, keşke herhangi bir şey olabilse.

Bir kemik daha kırıldı ve ben haykırdım. Hançeri düşürecektim.

“Çok zayıfsın,” dedi tekrar.

Tycho arkadan, “Banal” diye bağırdı ve silahı ona doğru fırlattım, ama rüzgâr gözlerimi yakıyor, mobilyaları deviriyordu; Tycho’nun onu yakalayıp yakalamadığını göremedim. Harper ileri atıldı ancak rüzgâr onu da yakalayıp taş duvara uçurdu.

Lilith saçları rüzgârda havalanır, yaralarından kan fışkırır hâlde girdabın ortasında duruyordu. Kahkaha atıyordu. “Beni durdurabileceğini mi sandın?” diye bağırdı. “Onca şey yaptım ve *beni durdurabileceğini* mi sandın?”

Tycho yere çöktü ve elinde hançerle sürünmeye başladı, dişlerini sıkmış, gözlerini rüzgâra karşı sımsıkı yummuştı.

Lilith onu gördü ve sırtıttı. Korkutucuydu.

“Tycho!” diye bağırdım. “Tycho, dur!”

“Ah, Grey,” diye şakıdı. “Kendine kucak köpeği bulmuşsun.”

Sonra göğsündeki hançerleri çıkardı, elini arkaya doğru gerdi ve fırlattı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RHEN

Düşünmedim. Atıldım. Çocuk zırh giyyordu, ama Lilith'in yeteneklerini biliyordum; o bıçaklar tam boynuna isabet edecekti. Üstüne düştüm ve birlikte yuvarlandık. Bıçaklardan biri zırhıma çarpıp sekti fakat kader bana asla yumuşak davranmazdı, diğerleri boynumu ve çenemi yarmıştı. Haykırdım. Tycho'nun elindeki hançer mermer zeminde sekerek uzaklaştı.

Ama oğlan yaşıyordu. Altımda hızla nefes alıp veriyor, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"İyi misin?" dedim.

Çabucak başını salladı. "Yaralandınız."

Elimi yüzüme götürdüğümde kanla kayganlaşmış bir şekilde geri geldi.

Pencerenin dışında bir yerde, karanlıkta bir yaratık çılgık attı. Lilith hançeri aldı. Bıçağı parmak ucunun üstünde gezdirdiğinde kan akmaya başladı. "Bunun ne olduğunu biliyorum." Grey'e baktı, rüzgârın bir kısmı dinmişti, ama gücü bizi hâlâ itiyordu. "Sen bunu nereden buldun peki?"

Grey hepimizden şanslı görünüyordu çünkü hâlâ ayakta idi

ve Lilith'e bakıyor, onun gücüne karşı kendini hazırlanıyordu. Gözleri karanlık ve öfkeliydi, elleri silahlarını sımsıkı tutmuştu – ama ilerleyemiyordu. “Nereden bulduğum mesele değil, ama nereye saplayacağımı iyi biliyorum.”

Lilith güldü. “Hâline bir bak. Sen bana *dokunamazsın* bile,” dedi. Bakışları bana kaydı. “Rhen, bu kez prensesinin kalbini göğsünden söküşümü izlemek ister misin?”

“Denesene hadi,” dedi Harper, hiddetle konuşuyordu – ama zayıftı. Duvara çarptığını görmüştüm. Saçlarında kan parlıyordu.

“Her zamanki gibi hepiniz acınacak kadar *zayıfsınız*. Rhen, sana pek çok şans verdim. İnsanların halkımı yok etti. Beni kullanıp geri çevirdin. Krallığın *düşecek*.”

“Grey buraya ordu getirdi,” diye çıktım. “Krallığım zaten düşecekti. Sen de düşeceksin, askerleri Grey için buraya geldiğinde. Bizi öldürebilirsin, ama *herkesi* öldüremezsın.”

“Ordu mu?” Yine kahkaha attı. “Grey buraya bir avuç askerle geldi.”

Gözlerim şok içinde Grey'e döndü fakat o, gözlerini Lilith'ten ayırmamıştı. “Ordu getirmedi mi?” dedim.

“Ben *onu* öldürmeye geldim,” dedi Grey, Lilith'e bakarak. “Senin tahtını almaya değil.”

Lilith sevinçle ellerini çırpı. “Sen tam bir aptalsın, Rhen! Bu yüzden hep düşmeye mahkûmsun. Bir tabur askerle bile gelmeyen bir adama boyun eğdin. Hasta bir kız ve süttten yeni kesilmiş bir oğlanla gelen bir adama boyun eğdin.”

Rüzgârdan etkilenmeksizin Grey'e doğru bir adım attı. Grey'in yanaklarındaki deri soyulmaya başlamıştı ama Lilith'in etekleri bile uçuşmuyordu. “Ve sen. Sadakatin bir zamanlar gurur kaynağıydı; şimdi oturmuş, düşmanınızın kırıntıları için yalvarıyorsun. Bir zamanlar Karis Luran'la arkadaşım. Kızıyla da olabilirim sanıyorum.”

Grey sıkılı dişlerinin arasından konuştu. Elleri rüzgârdan

tahriş olup kızarmıştı, eklemleri kanıyordu. "Lia Mara'dan... uzak... duracaksın."

"Hayır," dedi. "Durmayacağım."

Birden pencere içeri doğru kırıldı ve cam patladı. İçeri siyah, büyük bir şey yuvarlanmıştı. Kanatlar belirdi. Lanet okuyarak kendimi geriye doğru attım ve Tycho'yu yanımda sürükledim.

Ama çocuk paniklemiş görünmüyordu. Gözleri parlıyordu. "İisak!" dedi şaşkınlıkla.

Yaratık onun farkında bile değildi. Açık pencereden içeri dondurucu bir rüzgâr esip duvarlarda hızla buz kristalleri oluşurken pençelerini açtı ve kendini Lilith'in üzerine attı. Oda birden keskin bir şekilde soğumuştı, uzuvlarım oldukları yerde donmaya başlamıştı sanki, hareket etmek artık çok daha zordu.

İlk defa Lilith'in sendeleyip düştüğünü gördüm. Gözleri artık muzaffer görünmüyordu, şoktan fal taşı gibi açılmıştı. "Nakiis?" dedi, kelimeyi de ne demek olduğunu da bilmiyordum.

"Nakiis değil," diye tısladı yaratık. "Babası." Ve sonra o pençeler Lilith'e vurup elbisesini, etini parçaladı. Saten kumaş boylu boyunca kana bulanıyordu. Yaratık hırladı, sesi öyle korkutucuydu ki tüylerim diken diken oldu. Lilith boğulur gibi sesler çıkarıyordu. Bir an işte dedim, sonunda ölecek; tam burada, benim önümde.

Ama Lilith'in elinde hâlâ o hançer vardı.

Bunun ne olduğunu biliyorum, demişti.

Onu yaratığın yan tarafından göğüs kafesine sapladı. Sonra çıkarıp tekrar sapladı.

Ve tekrar.

Tekrar.

Odadaki rüzgâr ölmüştü. Duvarlardaki buzlar eridi.

"Hayır!" diye bağırdı Tycho. Emekleyerek yaratığa ulaşmaya çalıştı. Grey, elinde bıçakla ileri doğru adım attı, Lilith'i hedef almıştı. Yaratık, büyücünün üstünden düşmeye başladı, Lilith

öğürdü ve boğulur gibi bir ses çıkardı fakat bıçağı bir kez daha kaldırmayı başarabilmişti.

Ancak bu kez yaratık yerine Grey'i hedef aldı.

Rüzgâr yoktu, direnç yoktu. Düşünmeden hareket ettim. Lilith'in gövdesine doğru kendimi attım. Çok kan vardı. Hâlihazırda yaralıydı, o yüzden ağırlığının altında yere yığıldı.

Omzumdan beni bıçaklayana kadar hançerin hâlâ elinde olduğunu fark etmemiştim, tam zırhımın bittiği yere saplamıştı. Demirden bir ateş süngüsü gibiydi. Acı, bedenimde sonsuz bir sarmal gibi yayıldı. Biri bağıırıyordu. Biri çığlık atıyordu. Biri hıçkırarak ağlıyordu.

Lilith nefes nefeseydi, kanla benek benek olmuş yüzü benimkinin üstündeydi.

"O kadar aptalsın ki," diye tısladı.

Hiçbir şeyin daha fazla acıtabileceğini sanmıyordum, ama hançeri omzumdan çekip çıkardı ve ucunu çeneme dayayıp yukarı doğru bastırdı; derimin parçalandığını hissediyor, güç bela nefes alıyordum.

Hiçbir şey göremiyordum. Tek görebildiğim Lilith'in korkunç yüzüydü.

"Bırak onu," dedi Grey. Kılıcının ucu Lilith'in boynunda belirdi.

"Sen beni öldürmeden ben onu öldürebilirim," dedi. "Grey, bir zamanlar bana yemin etmeye istekliydin. Hâlâ öyle misin?"

"Hayır." Nefesim titriyordu. "Bırak beni öldürsün. Öldürmesine izin ver."

"Hayır," dedi Harper. "Hayır. Grey. Lütfen. Grey."

Lilith'in gözleri benimkilere döndü. "Bu kız sürekli senin için yalvarıyor, Rhen."

"Yap hadi!" dedim Grey'e sertçe, Lilith hançeri bastırırken nefesimi tuttum. "Yap, Grey. Şimdi kan akıtma sırası bende, senin kanın akmasın diye."

Lilith'in boynundaki bıçak hareket etmedi. Grey'in hızlı ve telaşlı nefes alıp verişlerini duyabiliyordum.

"Hadi," dedim öksürerek. "Benim bir zamanlar yaptığım hatayı yapma."

Harper haykırdı, "Bir şey yap! Grey, sihrini kullan!"

Lilith bana sırtıttı, ardından sesi kötücül bir fısıltıya dönüştü. "Onun da senin kadar korktuğunun farkında mısın?"

"Büyünü kullan," dedi Tycho boğuk bir sesle, hıçkırının o olduğunu anladım. "Sen ondan daha güçlüsün."

"Hayır, *değil*," diye çıkıştı Lilith. "Ve şimdi bana boyun eğcek, yoksa ben Prens Rhen'i öldüreceğim."

"Lanetle beni," dedi Harper. Onun da sesi gözyaşlarıyla boğuklaşmıştı. "Ya da değişir. Beni canavar yap. Grey. Beni canavar yap."

"Hayır," diye fısıldadım.

Lilith'in gözlerinde bir şeyler titredi. Odadaki rüzgâr hızlandı. "Yeminini beklemeyeceğim, *Prens Grey*."

"Yap hadi!" diye bağırdı Harper. "Grey, yap! Onu ben öldüreyim!"

"Hayır," dedim tekrar. Korku aklımı başımdan almıştı. Ben canavara döndüğümde neler yaptığımı çok iyi biliyordum. "Grey. Hayır."

Lilith eğildi. "Beni öldürmeye çalıştığın zamanı hatırlıyor musun?" dedi Grey'e. "Sana bir ölümün nasıl kalıcı hâle getireceğini göstereyim."

Hançer derimi deldi. "Beni lanetle!" diye seslendim, sesim neredeyse rüzgârda kaybolacaktı. Tırnaklarımı zemine gömerek kafamı kaldırmaya çalıştım. "Grey, beni lanetle. Neyim varsa senindir. Beni sihirle bağla ve..."

Sesim yutuldu. Oda küçüldü. Rüzgâr ölmüştü. Lilith haykırdı.

Ve kendime ait olan tüm hisleri kaybedip bir kez daha canavara dönüştüm.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

HARPER

Rhen'i daha önce de böyle görmüştüm, ama yine de hem ürkütücü hem de çok güzeldi. Bu sefer bu formda da görüntü yoktu, yaralarının olduğu yerler mor ve mavi çizgilerle kaplanmıştı, bu onu hem daha canavarı hem de daha parlak gösteriyordu.

Dönüşümü Lilith ve Grey'i gerye fırlattı. Kükrediğinde katbım dehşetle çarpmaya başladı.

Odanın bir yerlerinde Tycho'nun soluğu kesilmişti, "Gümüş cehennemler," diye feryat etti.

Kalp atışı kadar kısa bir an boyunca bize döneceğinden korktum. Canavar her zaman ayırım gözetmiyordu ve Rhen'in bu formda çok yıkıma neden olduğunu biliyordum – kontrol edemediği bir yıkım.

Odanın içinde rüzgâr esti ve mobilyaların kalanını devirip bizi duvarlara fırlattı. Ama canavar Rhen kımıldamadı. Tekrar kükredi ve kükreyişinin sonu, odadaki her cam parçasını un ufak eden bir çığkla sona erdi.

Lilith öfkeyle haykırdı. Yumruğu hançerin üstüne kapandı, güçlükle dizlerinin üstünde doğruldu. Rhen'in pulları

ışıkta parlıyordu. Derken canavar doğrulup şahlandı ve göğsü, ardına kadar açık bir hedef hâline geldi.

Dehşet verici, kan dondurucu bir saniye boyunca bu ânı daha önce yaşadığımı hissettim: Lilith elinde bıçakla Rhen'i canavar hâlindeyken öldürmekle tehdit ediyordu.

Ben ayaklarımı yerde sürüyerek onu kurtarmaya koşuyordum.

"Hayırlı" diye bağırarak sıçradım, tıpkı daha önce yaptığım gibi.

Rhen'in kükreyişi odayı sarstı. Grey'in bağırıldığını duydum, sonra Lilith'in yakınına bile yanaşamadan mermer zemine çarptığımı hissettim. Canavar, bıçaktan kaçmıştı ve şimdi Lilith'e tıslıyordu. Grey'in yüzü önümdeydi. "Beni asla affetmezdi," dedi nefes nefese.

Lilith hançeri tekrar savurdu ve haykırdım. Onu asla affetmeyecektim. Kimseyi asla affetmeyecektim.

Ama Grey arkasını döndü ve Lilith'in elbisesini yakalayıp sertçe çekti. Hareketi, Rhen'e bir santimlik alan kazandırmıştı, ama yeterli olmayacaktı.

Sonra etekler, Grey'in kavradığı yerden başlayan ani bir dalgayla alevlere büründü. Lilith tiz bir çığlık attı. Alevleri söndürmek ve kendini iyileştirmek için büyüsunü çağırırken odadaki rüzgâr tekrar girdap hâlinde dönmeye başladı.

Sadece bir an dikkati dağılmıştı, ama yeterliydi.

O an Lilith orada, derisini çoktan kemirmeye başlayan alevler ve dumanla çevriliydi.

Hemen sonraki anda ise canavar onu parçalamıştı.

Ses dehşet vericiydi. Görüntü de öyle. Hırıldayarak nefesimi bıraktım. Gözlerimi kırıştırdım. Baktım. Canavarın pençeleri kanla kaplanmıştı. Güzel pulları kana bulanmıştı.

Her şey kana bulanmıştı.

Birden oda o kadar sessizleşti ki nefesimden başka hiçbir şey duyamadım. Ateş, duman bulutu hâlinde söndü. Grey diz-

lerinin üstündeydi. Kanaması vardı, derisi yer yer yüzülmüştü. Topallayarak ayağa kalktım ki epey uzun sürmüştü, ayaklarım çalışmak istemiyordu. Canavar hırlayarak döndü. Tycho, hareket etmeyen Iisak'ın üstüne çökmüştü fakat Rhen onlara aldırmadı. Grey'i gördüğünde kükredi, o ses kulaklarımı kapatıp sinmek istememe neden oluyordu.

"Harper," dedi Grey. Ellerini kaldırdı. "Harper."

"Rhen," dedim nefes nefese. Dizlerimin üstüne düştüm ve yarı emekleyerek Grey'in yanına geçtim. "Rhen, buradayım." Ben de ellerimi kaldırdım. "Onu eski hâline getir, Grey. Onu *eski* hâline getir."

Grey nefes aldı, sonra dikkatle ayağa kalktı. "Yapamam. Biliyorsun. Sadece kendisi yapabilir."

Canavar Rhen tekrar hırladı, ama yüzünü göğsüme bastırmış, dizlerime sıcak hava üflüyordu. İçim düğümlenmişti, gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Ama ben onu zaten seviyorum." Nefesim kesiliyordu. "O da beni seviyor."

Koridordan bağrıış sesleri geldi ve canavarın başı kalkıp o yöne döndü. Göğsünden başka bir hırlama daha koptu. Syssalahça sesler yükseldi, tek kelimesini dahi anlamamıştım.

Fakat sonra Jake ve Yüzbaşı Solt kapıda belirdi.

Jake lanet okudu. "Hay..."

Rhen boynunu büküp ona kükredi.

Yüzbaşı Solt'un rengi atmıştı, bıçağını çekti.

Grey, "Durun!" diye bağırdı.

Rhen dönüp Grey'in suratına kükredi. İnleyerek geri çekildim, ama Grey kıpırdamadı.

"Uçamıyor," diye bağırdı Solt. "Öldürebiliriz."

Grey, "Hayır," dedi, sesi yumuşaktı. Rhen yine onun yüzüne kükreyerek duvarları inletti.

"Sakin ol." Grey ellerini kaldırdı. Alçak sesle konuşuyordu. Tıpkı atlarla veya çocuklarla konuştuğu gibi. "Rhen. Sakinleş."

"Seni ikiye bölecek," dedi Tycho tökezleyerek doğrulurken.

Grey, "Sanmıyorum," diye fısıldadı. Rhen'in boğazından bir hırıltı daha yükseldi, ama Grey korkusuzca elini onun sağlam gözünün altına dayadı.

"Kendine dön," dedi sessizce. "Kendine dön, kardeşim."

Hava hafifçe parladı, sonrasında Rhen önümüzde duruyordu. Sarhoş gibi ya da başı dönmüş gibi tökezledi, ama sonra elini uzattı ve Grey elinden tuttu.

"Öldü mü?" dedi Rhen.

"Öldü."

Tekrar tökezledi, fakat bu sefer uzandığında Grey kardeşini yakalayıp ona sarıldı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

GREY

Orada ne kadar durduk bilmiyordum, ama sanki zaman çok azmış ve tehlikeler ortadan kalkmamış gibiydi. Büyücü yok olmuştu, ama kalenin dışında bir yerde bekleyen bir ordu vardı. Tycho kesik nefesler alıp veriyor, Solt ve diğer askerler kapıda bekliyordu. Yüzbaşının zırhında derin bir çizik vardı ve yanığında pençe izi uzanıyordu. Jake'in saçına kan bulaşmıştı.

Iisak yerdeydi, hareketsizce yatıyordu.

Tycho yanında, onun elini tutuyordu.

Sırpençenin yanında diz çöktüm. Kanı taş zeminde sığ, parlak bir birikinti oluşturmuştu. Gözlerinin kapalı, göğsünün artık inip kalkmıyor olmasını beklemiştim, ancak çok yavaş bir şekilde de olsa gözlerini kırptırıyordu.

"Iisak." Hiç düşünmeden elimi yarasına koyup gücüme uzandım, ama Iisak gözlerini kapatıp başını hafifçe iki yana salladı.

Sihrim onu iyileştirmiyordu. Yaralar kanamaya devam etti. Büyü-geçirmez hançer kan birikintisi içinde, yerde yatıyordu.

Iisak en az bir düzine kez bıçaklanmıştı.

Elimi sıktı.

“Bana yardım et,” dedim, sesim titriyordu. “Sana yardım etmeme yardım et.”

Küçük bir hareketle tekrar başını iki yana salladı. “Onu kurtar,” dedi ve gözlerinde çaresizlik parladı – sonra tamamen kapandılar.

Tekrar elini sıktım, fakat elimden kayıp gitmişti. Göğsü bir daha kalkmadı.

“Hayır. Hayır!” Tycho burnunu çekip bana baktı. “Grey, onu...” diye başladı, ama gözlerimdeki ıstırabı görmüş olmalıydı, sustu.

Yapamazdım. Onca büyü gücüne sahiptim, ama yine de arkadaşlarımdan birine yardım edemiyordum. Çok fazla kayıp vermiştim, ama daha fazlası için hep yer vardı. Göğsüm sıkıştı, nefes almak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Jake yanıma diz çöküp elini omzuma koydu.

Uğruna yaşayacak başka bir şeyin yoktu, demişti. Şimdi bakanca sözleri kehanet gibi geliyordu.

Ama sonra Iisak’ın söylediği şeyi hatırladım ve bu, acımı delip geçti. “Onu kurtar,” diye tekrar ettim. Tycho’ya bakıp kaşlarımı çattım, sonra Rhen’e, sonra Jake’e, Solt’a. “Kimi kurtarayım?”

Yüzbaşı Solt öne çıktı ve kılıcını kınına soktu. “Diğeri, sanırım. Ormanda bizi buldu. Okla kanadını vurduk ama Iisak bizi durdurdu. Diğeriyle konuştu ama o öfkeli görünüyordu. Gökyüzüne yükselince senin tehlikede olduğunu düşündük, o yüzden rotayı değiştirdim ve buraya geldik.”

Açıklamasında çok fazla şaşırtıcı şey vardı.

Diğeri.

Okla kanadını vurduk.

Tehlikede olduğunu düşündük, rotayı değiştirdim.

Buraya gelirken ormanda duyduğum, uzaktan gelen sesi

hatırladım. Harper, Iisak gibi bir şeyin onları kovaladığını söylemişti.

Iisak saldırdığında Lilith'in söyledikleri.

Nakiis?

Nakiis değil. Babası.

Iisak, büyücüye saldırmak için pencereden içeri dalmıştı. Her zaman sabırlı ve anlayışlı davranır, harekete geçmeden önce hep tehdidi değerlendirmek için zaman ayırırdı. Ama bugün odaya dalmış ve kendini kadının üzerine atmıştı. Sihri umursamamıştı, siyaseti, orduları... Dizginsiz öfkeden başka hiçbir şeye göre davranmamıştı.

Karis Luran'ın ne kadar korkunç olabileceğini ilk gördüğümüzde Iisak'le yaptığımız konuşmayı hatırladım. Oğlunu bulma umudu ufacık olmasına rağmen neden onun kontrolü altında bir sene hizmet etme riskine girdiğini sormuştum.

Bütün hayatım boyunca esiri olmayı da göze alırdım, demişti. Siz almaz mıydınız?

Tereddüt etmiştim, Iisak, *Alırdınız*, demişti. *Eğer baba olsaydınız alırdınız.*

Tycho benden bir saniye daha hızlıydı. Çabucak ayağa kalktı. "Ormanda demiştiniz. Beni ona götürün."

Yaralı sırpençe, bir ağacın dibinde yığın hâlinde yatıyordu. Kanatları gevşekçe düşmüş, yere serilmişti. Karanlıkta neredeyse görünmüyordu, gözleri kapalıydı ve göğsü zar zor kalkıyordu. Bana Iisak'i ilk gördüğüm zamanı hatırlatmıştı; Worwick Arenası'nda kafese kapatılmış, bir kenarda ölü gibi kıvrılmış yatan hâlini. Ama burada sırpençenin etrafındaki toprak buzla kaplanmış, ay ışığında parıldıyordu. Kanadına bir ok saplanmıştı ve ucu göğüs kafesine girmiş gibi görünüyordu. Yaklaştığımızda yanında birinin olduğunu fark ettim, yanına çömelmiş, pelerinli bir insan.

Hemen durup elimi kılıcımın kabzasına götürdüm, diğerleri de arkamda durmuştu.

Pelerinli kişi de aynı anda bizi fark etti, ayağa kalktı ve hızla bıçağını çekti. Yerdeki sırpençe gözlerini açtı ve hırlamaya başladı. Pençeli parmaklarını buzlu zemine saplamıştı.

Arkamdaki askerler Syssalahça mırıldanıyordu, onlar da bıçaklarını çekmişti.

“Durun,” dedim.

Tycho yanımda belirdi. “Yaralanmış,” dedi. “Grey, o yaralı.”

Pelerinli kişi şaşkınlıkla doğrulmuş gibi göründü; sonra bize doğru koşmaya, bir yandan da pelerininin başlığını itmeye başladı.

Harper yanımda öylece kalakalmıştı. “Zo? Zol” Bıçağa hiç aldırmaksızın arkadaşını kucakladı. Telaş içinde kekeliyordu. “Sen nasıl... ne yap... ne... nasıl...”

Zo kucaklamaya karşılık verdi fakat Harper’ın omuzunun üstünden bana, Rhen’e ve diğer askerlere bakıyordu. Bıçağını hâlâ indirmemişti, dışarıdan nasıl görüldüğümüzü tahmin edebiliyordum, veliaht prens, Syhl Koyağı askerleri tarafından çevrilmişti. “Ne... sen... *sen* nasıl yaptın?”

“Silahını indir, Zo,” dedi Rhen. “Çok şey oldu.”

Zo dikkatle ona baktı, yüzünün harap hâline. “O kadarını görebiliyorum.”

Arkasındaki sırpençe tekrar hırladı.

Tycho’nun nefesleri hızlanmıştı. “Grey. Ona yardım et.”

Tereddüt ettim. Iisak’in ne söylediğini biliyordum, ama Solt’un da ne söylediğini biliyordum. Bu sırpençe askerlerimize saldırmıştı. Harper’a. Eğer hepsinin söyledikleri doğruysa Lilith’le çalışıyor olmalıydı.

Sırpençenin hırıltısı kulak tırmalayan bir çığlığa döndü ve pençeli elini yere koyup ayağa kalkmaya çalıştı, kanatları yalpalanıyordu. Ama sonra öksürmeye başladı; boğuk, korkunç

bir sestli. Dudaklarında kan belirdi. Gözleri soğuk ve siyah göletlerdi; İlsak'ın sıcak fakat ironik bakışlarından çok farklıydı.

Zo, "Hayır," dedi ve Harper'ı bırakıp Tycho'nun önüne geçti. "Ona zarar vermeyin."

Tycho, Zo'ya kızın aklı kıtmış gibi baktı ve, "Ona zarar vermeyeceğim," dedi sessizce. Zararsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı, sonra hâlâ hırlayan sırpençenin yanına diz çöktü.

Ve ben vücudunun altındaki kan gölünü fark ettim.

Onu kurtar.

"Nakiis sen misin?" dedi Tycho. Elini uzattı. "İlsak'ın oğlu?"

Hırlama durdu, fakat sadece bir anlığına. Sonra sırpençe ellerini savurdu. Tycho'nun bileğine isabet etmişti – ve oğlan kol zırhı taktığı için şanslıydı. O pençeler deri zırhı yarmış ve Tycho'nun elinin tersine girmişti. Tycho geriye doğru sendeledi. Solt kılıcını çekip öne atıldı.

"Hayır!" dedi Zo. "Yaralı... ama... düşman değil. Beni öldürmedi. Öldürebilirdi. Hepimizi öldürebilirdi. O kadın ona çok kişiyi öldürttü."

"Harper'ı öldürmeye çalıştı," dedi Rhen hiddetle.

"Ama yapmadı," dedi Zo.

Solt bana bakış attı, emir bekliyordu.

Sırpençeye baktım. "İlsak'ın oğlu *sen* misin? İshellasa'nın kayıp kralı?"

Sırpençe hırladı. "Adım Nakiis. Kral olan babamdır."

"*Babandı*," dedim, şu ana dair hiçbir şey ne nazik ne de teselli ediciydi, ama sesimle ikisini de sağlamaya çalıştım. "Kral, babandı. Büyücüyle karşılaşırken öldü." Durdum. "İlsak bana seni kurtarmamı söyledi." Tekrar durdum. "Kurtarabilirim, izin verersen."

Yere doğru kan tükürdü, nefeslerinin sığığını buradan duyabiliyordum. "Bir başka büyüciye bağlanmayacağım."

Bu, Lilith'in ona ne yaptığını merak etmeme neden olmuştu, onu kendine nasıl bağladığını. Sırpençenin sesi öfke doluydu – ve biraz da korku. Lilith arkasında acı ve ıstıraptan başka bir şey bırakmazdı, onun oyunları yüzünden aklını yitirmiş birini daha bulmak beni şaşırtmamalıydı.

“Seni hiçbir şekilde bağlamayacağım,” dedim dikkatle. “Baban eskiden büyücülerle sırpençelerin iyi müttefikler olduğunu söylemişti.”

“Eskiden,” diye vurguladı, ses tonu benimkini yankılıyordu. Fakat konuşmak onu yormuş olmalıydı, alnını yere koyup tekrar öksürmeye başladı.

Ona doğru ilerleyip Tycho'nun yaptığı gibi dizimi yere koydum. “Babana yardım edemedim,” dedim. “Ama sana yardım edebilirim.”

Sesi bitkindi. “Ne karşılığında?”

“Karşılıksız.”

“Yemin edebilir misin?”

“Yemin ederim.”

Bir an sonra başını salladı.

Hiç duraksamadım. Oku yerinden çıkardım ve taze kan serbestçe akmaya başladı. Sırpençe öfkeyle kükredi ve dönmeye çalıştı, ama oldukça zayıftı. Elimi yarasına koydum. Deri kapandı. Nefes alıp verişleri düzene girdi. Kanadı iyileşmişti.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, sonra başını kaldırdı. “Grey sen misin?” dedi.

“Benim.”

“Babam bana yardım edeceğini söylemişti. Seni bulacaktı.” Dizlerinin üstüne doğrulup kanatlarını savurdu ve kanatları düzgün bir şekilde katlanıp arkasına yerleştiğinde şaşırmış gibi baktı. “Bana söylediği son sözler.”

Duraksadım. “Son yıllarını seni arayarak geçirdi.”

“Öyleyse zamanı boşa gitmemiş oldu.” Sesi acı doluydu.

“Bizim dostumuzdu, Nakiis.” Elimi uzattım. “Senin de...”

“Hiçbir büyücü benim dostum olamaz.” Pençesini elime doğru salladı, avucumu kesmişti, sonra havaya sıçradı.

“Bekle!” diye bağırdı Tycho arkasından, fakat sırpençe gitmişti bile. Uzun süre arkasından baktık.

Tycho, “İisak onun için öldü.”

“Benim için de öldü,” dedim.

“Ve oğlu öylece... gitti,” dedi Jake.

Iisak’ın oğluyla ilgili anlattıklarını hatırlıyordum, Nakiis’in doğum hakkını reddetmek için Iishellasa’dan kaçışını, ilişkilerinin en iyi tabirle karmaşık olduğunu.

Bir noktada Lilith dahil olmuş, her şeyi daha da beter bir hâle getirmişti. Yara kapanırken elimi esnettim. Rhen’in yaşadığı onca şeyden sonra sırpençe benimle hiçbir şey yapmak istemediği için onu suçlayamazdım.

Hâlâ askerlerimden ayrı duran Rhen, Harper ve Zo’ya baktım, yüzleri yorgun ve kararsızdı. Yüzbaşı Solt onlara intikam isteyen gözlerle bakıyordu. Aralarında dağlar vardı sanki. Lia Mara’nın barışıl bir ittifaka dair pek çok planı vardı, ama bu gece burada başardığımız onca şeye rağmen ileriye dönük her yol zorluklarla dolu olacaktı.

“Dur biraz,” dedi Harper, Zo’ya dönerek. “Sırpençe *hepimizi* öldürebilirdi mi dedin sen? Kimi?”

“Kaledeki bir sürü kişiyi,” dedi Zo. “Çoğu hizmetkâr. Freya ve çocuklar bile kurtuldu. Casus Chesleigh onları grup grup ormanın içinden gizlice geçirmeyi başardı. Yoksa kayıplar çok daha büyük olurdu.”

Harper lanet okudu. “Sanırım artık ondan nefret edemem.”

“Ben ederim,” dedim ve arkamdan Solt’un da onaylayan homurtusunu duydum. “Nakiis beni attan kopardığında öldürecek,” diye devam etti Zo, “ama sonra büyücünün senin kalbini getirmesini emrettiğini söyledi. Ben de onu bir hayvan kalbi götürmeye ikna ettim ve kanıt olarak zırhımı aldı.” Zo, Rhen’e baktı. “Kötü biri değildi. Zalim değildi. Sadece hayatta

kalmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bir bakıma, sadece... lanetlenmişti."

"O zaman ona minnettarım," dedi Rhen. Gözleri benimkilerle buluştu.

Ne diyeceğimden emin değildim. Uzun sessizlik devam etti.

Onunla aramdaki boşluk birden kilometrelerceymiş gibi gelmeye başlamıştı. Koridorda bana teslim olmuş ve canavar olarak hayatımı kurtarmıştı – ama hâlâ veliaht prensti. Ordusu hâlâ kaleyi çevreliyordu.

Bunu benimle aynı anda anlamış gibi gözünde yeni bir ışıık parladı.

Tek fark eden ben değildim. "Kordiyar'ın ordusu hâlâ çıkışımızı engelliyor, Majesteleri," dedi Yüzbaşı Solt, aksanlı sesi oldukça alçaktı. "Onu bağlamalıyız. Bu bize avantaj sağlar."

"Ordumla kendi şartlarımda yüzleşeceğim," dedi Rhen karanlık bir sesle. "Onlara geri çekilmelerini söyleyeceğim."

"Sözünüze güvenmiyorum," dedi Solt.

Rhen, Harper'a bir bakış attı. "Güven, eylemle inşa edilir." Sonra dönüp bana baktı. "En önemli anlarımda sana güvenmem gerekirdi."

"Benim de sana," dedim. Solt'a baktım. "Rhen tutsağımız değil. O benim kardeşim."

"Öyleyim," dedi ve sesinin ağır olmaması beni şaşırttı. Hatta daha önce hiç hatırlamadığım kadar hafıftı. "Ordumla konuşmama müsaade edin. Onları gerçek vârisle tanıştırayım."

İrkildim, sonra hayret içinde ona baktım.

Rhen gülümseyip elini uzattı. "Kordiyar için."

Elini kavradım. "Hepimiz için."

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

LIA MARA

Kamufle olma ihtiyacı olmayan küçük bir grup olduğumuz için Kordiyar'ı süratle geçiyorduk. Grey'le gizlice ormandan geçtiğimiz günleri hatırladım, her kilometreyi aşmak saatler sürüyordu sanki, oysa şimdi âdeta *uçuyorduk*. Midem endişeyle burulmuştu ve günlerdir yemek yememişim gibi hissediyordum. Hayatımda hiç kader inancım olmamıştı, ama Grey'in vardı ve şimdi kendimi kadere yalvarırken bulmuştum.

Lütfen hayatta olsun.

Lütfen bana geri dönmesine izin ver.

Onu güvende tut.

Lütfen.

Rhen'in ordusunun askerleri söz verdikleri gibi önümüzde ve arkamızda at sürüyor, eskort olarak hareket ediyorlardı. Başta askerlerim onlara karşı ihtiyatlı ve isteksizdi, fakat şimdiye kadar vukuat olmaksızın iyi bir şekilde vakit geçirmiştik. Atlara su vermek için durduğumuzda askerlerimden birinin çakmak taşının derenin derinliklerine düştüğünü ve Kordiyar askerlerinden birinin kendininkini ona ödünç verdiğini gör-

düm. Bu sabah benim askerlerimden biri, eyer kolanı yıpranan bir Kordiyar askerine yardımcı olmuştu. Mola verdiğimizde Noah iki grup arasında da rahatça gidip geliyor, gerekli olduğunda ufak yaraları tedavi ediyordu; ama çoğunlukla benim yanımda duruyordu.

Gün ağarmaya yüz tuttuğunda yürümek için atlarımızı yavaşlattık ve Noah yanıma gelip ekmeğin kulağını uzattı. "Bir şeyler yemelisin."

Başımı iki yana salladım. "Aç değilim."

"Eh, bedeninin yemeye ihtiyacı var, sen öyle düşünmesen bile."

Ekmeği aldım çünkü almazsam öğüt vermeye devam edeceğini biliyordum, fakat dişimle kopardığım anda lokmamı atın üstüne çıkarmak istedim.

Başımı iki yana sallayıp tulumumdan bir yudum su içtim. "Fazla gerginim."

Bir süre hiçbir şey söylemedi, ama beni izlediğini hissedebiliyordum. "Küçük lokmalar hâlinde," dedi.

"Ne kadar uzaktayız?" diye sordum ve onu memnun etmek için ekmekten ufak bir parça kopardım.

Noah ufka baktı. "Gümüş Ay'a giden dönemeci bir saat önce geçtik. Eğer bu hızla gidersek gün doğumundan önce kaleye varırız."

"Gün doğumu!" Askerlerime baktım. "Beş dakikadan fazla dinlenmek yok."

Noah güldü. "Mola vermek istemedi diye Jake'in Grey'i yumruklayışını hatırlıyor musun?"

Dönüp gözlerine baktım. "Sen de endişeli değil misin?"

Bu, onu ciddileştirmişti. "Beş dakika."

"Üç olsun." Dizginlerimi çektim.

Syhl Koyağı'nın dağlarını severdim, ama Kordiyar'ın engeli tepelerinde de huzur veren bir şey vardı; özellikle güneş

ufukta belirip gökyüzüne mor çizgilerin ilk emarelerini gönderdiğinde. Atlar havaya bulutçuklar üflüyor, toynaklarını yere vuruyorlardı. Artık Demir Gül'ü çevreleyen bölgeyi, kalenin etrafını saran ormanlık alanı tanımaya başlamıştım. Geçilecek son bir tepe vardı, sonra varmış olacaktık.

Kalbim kaburgalarımaya şiddetle çarpıyordu. Buradaydık. *Grey, buradayız.*

Sonra tepenin üstüne tırmandık ve askerleri gördük. Yüzlercelerdiler. *Binlerce.* Hepsi esas duruşta bekliyordu.

Clanna Sun dizginlerini çekti ve, "Bu bir tuzak!" diye feryat etti. "Geri çekilin!"

Askerlerim de durmuştu, atlar tepki gösterircesine şahlandılar. Çabucak etrafımı sarmak için bir araya geldiler. Tepenin eteklerindeki ordudan bir bağırış yükseldi. Bize eşlik eden Kordiyar askerleri alarma geçmiş görünüyordu.

"Konumunuzu koruyun!" dedim. Elimi kaldırıp Clanna Sun'a baktım. "Konumunuzu *koruyun* dedim!"

Korudular. Atlar tepinip hopluyor, dizginlere asılıyorlardı. Bir bize, bir aşağıda esas duruşta bekleyen askerlere bakan Jamison'a döndüm.

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan çabucak, "Majesteleri," dedi, "ben yanlarına gidip durumu açıklayayım."

Derken Rhen'in askerlerinden birkaç kişi atlarına binip bize doğru gelmeye başladı. Net görülemeyecek kadar karanlıktı, ama arkalarında hazır duran okçuların gölgelerini görebiliyordum.

"Git," dedim Jamison'a.

"Bu, düpedüz aptallık," diye tısladı Clanna Sun. "Annen asla..."

"Ben, annem *değilim*," diye böldüm öfkeyle. "Ve sen haddini bileceksin."

Ağzını sımsıkı kapadı.

Jamison tepeden aşağı dörtnala indi ve gruba ulaştığında

durdular. Buradan ne konuştuklarını duyamazdım, ama beklerken kalbim durdu duracaktı. Bu ordunun üstesinden asla gelemezdik. Savaşamazdık. Buracıkta hepimizi öldürürlerdi.

Ama askerlerden biri küçük gruptan ayrıldı, atı fırtına gibi koşuyordu. Yaklaştıkça zırhının renklerini, saçının koyuluğunu seçebildim.

Hemen atımdan indim. "Çekilin," dedim askerlerime. "Çekilin."

At, tepeyi tırmanırken hızla ilerledim ve Grey daha atı durmadan yere atladı.

Kalbim deli gibi çırpınıyordu, dizlerimin dermanı kalmamıştı, ama karşısına geçene kadar kendimi ilerlemeye zorladım. Gözleri bitkin ve acı doluydu ve her yerinde kan vardı: saçlarında, ellerinde, zırhındaki geniş çiziklerde. Burada olduğunu, hayatta olduğunu, birlikte olduğumuzu kendime kanıtlamak için ellerimi yüzüne bastırdım. "İyisin," diye nefesimi verdim, "iyisin."

Ellerini ellerimin üstüne koydu. "İyiyim."

Noah arkamdan, "Grey," diye seslendi, sesi endişeliydi. "Jake?"

Grey'in gözleri arkama döndü. "Jake iyi. Tepenin aşağısında. Burada olduğunu bilmiyordu, yoksa o da gelirdi." Duraksadı ve gözleri benimkilerle buluştu. Elleri parmaklarımın üstünde gerilmişti. "Büyücü öldü. Iisak'i kaybettik."

Boğazım düğümlendi. Bu savaşın kayıpsız olmayacağını biliyordum. Grey'in yaralı gözlerine baktım ve buraya gelme nedenini hatırladım. "Ya Rhen?"

"Yaşıyor." Durdu. "Artık... savaşta değiliz." Sesi öyle ağırdı ki daha söyleyeceği çok şey olduğunu biliyordum, ama Grey etrafımızın hem Kordiyar hem de Syhl Koyağı askerleriyle sarılı olduğunu fark etti. "Ne... oldu? Siz neden buradasınız?"

Yüreğim azıcık da olsa hafiflemişti. Ona mesajını çözdüğümü, Ellia Maya'nın bize karşı çalıştığını anladığımı söylemek

istiyordum. Barış getirdiğimizi, askerlerin durmaya istekli olduklarını söylemek istiyordum. Rhen artık savaş istemiyorsa nihayet farklılıklarımızı bir kenara bırakıp hepimizin iyiliğini düşünebileceğimizi söylemek istiyordum. Kollarımı boynuna dolayıp onu hiç bırakmamak istiyordum. Kalbinin atışını duymak, nefesini hissetmek, bin gece yanında uyumak istiyordum.

Fakat midem buruldu, kendimi geri attım ve elimi ağzımın üstüne kapattım.

“Lia Mara,” dedi panik içinde.

Cevap vermek, iyi olduğumu söylemek için nefes aldım.

Ama onun yerine botlarına kustum.

“Özür dilerim,” dedim utanç içinde. “Özür dilerim. Ben... endişeden hasta oldum...”

Ve ardından, ne kadar şanslıyım ki, *tekrar* kustum.

“Noah!” diye bağırdı Grey, sesi endişe kaynıyor, elleri, saçlarını geride tutmaya çalışıyordu.

“Ah, evet,” dedi Noah, onun sesi hiç de endişeli değildi. Hatta... eğlenmiş gibiydi. “Şu mesele.”

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

RHEN

Haftalar geçti ve kale, kaybettiklerimizin yerine geçecek insanlarla doldu. Askerler ve muhafızlar, uşaklar ve hizmetkârlar, bir sürü yeni yüz, yeni isim, koridorlarda çınlayan yeni sesler. Harper, Freya ve çocukların casus Chesleigh tarafından kaleden çıkarılanlar arasında olduğunu ve Lilith kaleyi kasıp kavururken öldürüldüğünü düşündüğüm personelin birçoğunun da kurtulduğunu öğrenince çok mutlu oldu.

Harper sık sık benimle kalıyordu, fakat sık sık da kardeşiyle, arkadaşlarıyla, diğer insanlarla vakit geçiriyordu. Ben her zamanki gibi tüm kayıplarına derin bir üzüntü duyduğum için odamda kalıyordum. Bu kez zihnim Kordiyar'ı yeniden inşa etmekle meşgul değildi, o işi Grey'e bırakmıştım. Hayatta kalan muhafızları izliyor, kaybettiklerimi düşünüyordum. Ne zaman koridorlarda bir hizmetkâr görsem kaleden dışarı sürüklediğim cesetleri hatırlıyordum. Danışmanlar ve mareşallerle görüşmek yerine odamın gölgelerine saklanıyordum.

Bunun rahatlatıcı olacağını düşünürdüm, ama değildi.

Kendimi lanet zamanındaki kadar kapana kısılmış hissediyordum.

Nereye gidebilirdim? Ne yapacaktım? Bu odadan çıktığımda insanlar ya dik dik bakıyor ya da hemen bakışlarını kaçırıyorlardı.

Harper, yara izlerinin korkunç bir şeyden kurtulduğumu gösterdiğini söylemişti. Ama aynı zamanda korkunç bir şey *olduğumu* da hatırlatıyorlardı.

Bir akşam, kalenin büyük bir kısmı uykuya daldıktan çok sonra, kapım çalındı. Artık Lilith gitmiş olsa da uykularım hâlâ düzensiz ve huzursuzdu, hâlâ kâbuslarla boğuşuyordum. O yüzden yalnız olduğum gecelerde gözüm yorgun düşüp bana uyumaktan başka seçenek bırakmayana kadar ateşin önünde okuyordum.

Ama bu gece doğruldum ve merakım bana, “Gir,” dedirtti.

Kapı mandalı tıkrıdadı ve içeri Grey girdi. Yalnızdı.

“Uyanık olacağını biliyordum,” dedi, sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Sihir sayesinde mi?” dedim.

Neredeyse gülümsedi, fakat içinde eğlenmişlik olmayan bir gülümsemeydi. Gözleri gözlerimi inceledi. “Hayır. Aslına bakarsan... çok uzun zaman öncesine dayanan bir aşinalık.”

Ah. Doğru. Tekrar ateşe döndüm.

Onu kalede görmüştüm tabii ki. *Bütün gün* odamda kalmazdım. Ama ben günbegün insanların gözünde görünmez hâle gelirken o hep meşgul, hep etrafı insanlarla çevriliydi. O vâristi, veliaht prens, yakında taç giyecek kraldı. Bizi korkunç büyücüden kurtaran, yaralıları iyileştirmek için sihrini kullanan, Syhl Koyağı’yla olan kötü ilişkimizi onaran adamdı. Hayranlıklar, yaltaklanmalar duyuyordum; insanların hem yeni ve güç sahibi hem de tecrübesiz ve bilgisiz birini keşfettiğinde olduğu gibi. Kandırılabilir, dolandırılabilir, kendi yanlarına çekilebilecek biri.

Öğrenecek, kendi yolunu çizecekti. Ben çizmiştim. Lia Mara da anlayışlı görünüyordu. Onlardan yana hiç şüphem yoktu.

Tüm bu düşünceler göğsümü sıkıştırıyordu, boğazımı temizledim. "Syhl Koyağı'na dönüşünüzü mü planlıyorsunuz?"

"Gitmemi bu kadar çok mu istiyorsun?" Sesi rahat, neredeyse alaycıydı, ama altında gerçek bir soru da yatıyordu.

"Hayır." Tereddüt ettim, sonra ona baktım. Gitmesini istemediğimi, aramızdaki bu gerilimin devam etmesini istemediğimi itiraf etmek istemiyordum, ama bunu nasıl dile getireceğimi hiç bilmiyordum. Ben nasıl odamda bütün gün saklanamıyorsa Kraliçe Lia Mara da Syhl Koyağı'ndan sonsuza dek uzak kalamazdı. Yakında dağ geçidine kar yağacaktı ve bu soğuk yolculuk, hamile *olmasanız* bile epey zordu.

Grey bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı, sonra durdu ve bana baktı.

Ültime veremeye geldiği günü, büyük salonda durup, *Kılıçlarımızı çekip bu işi hemen halledelim mi?* deyişini anımsadım. Sonrasında hava düşmanlık, pişmanlık, keder ve kayıpla dolmuştu ve umut, ufacık bir fısıltıydı.

Şimdi durum aynı değildi, ama tamamen farklı da sayılmazdı.

Eğilip yanımdaki masanın üstünden cilalı tahta kutuyu aldım ve içindeki iskambil kâğıdı destesini çıkardım. Ona bakmadan karmaya başladım. "Oyun oynayalım mı?"

"Kart mı? Olur."

Karşıma oturdu. Sesinde öyle bir heves vardı ki başımı kaldırıp ona baktım. "*Kartları* mı özledin, Grey?"

"Syhl Koyağı'nda zar oynuyorlar." Ben dağıtmaya başlayınca duraksadı. "Her seferinde kaybediyorum."

"Öyle mi? Bana da öğretmelisin."

"Hiçbir stratejisi yok." Elini alıp kartlarının üstünden bana baktı. "Nefret ederdin."

Göğsüm tekrar sıkıştı. Beni çok iyi tanıyordu. Ben *onu* çok iyi tanıyordum.

Kartını attı. Kılıç dokuzlusu.

Bu beni harekete geçirdi, elimdeki kartlardan birini seçtim. Bir süre sessizce oynadık, ta ki oyun havadaki gerilimin birazını alana kadar.

“Eğer rızan olursa...” diye başladı.

“Sen veliaht prensisin,” dedim krallarından birini almak için bir kraliçemi yere bırakırken. “Hiçbir şeye karşı çıkamam.”

“Sen benim kardeşimsin,” dedi ve sesinde biraz kızgınlık vardı, “ve bir kralın oğlusun ve taht sırasında ikincisin. *Pek çok şeye karşı çıkabilirsin.*”

Ani sertliği karşısında şoka uğramıştım. Ama aynı zamanda... duygulanmıştım. Yan yan baktım. “Taht sırasında ikinci olabilirim, ama sevgilinin durumuna bakılırsa bu durumun değişmesine sadece birkaç ay kaldı diye düşünüyorum.”

Başını kaldırdı, gülümsedim. Utanmış görünüyordu. “Şey.”

Gülümsemem genişledi. Grey’in kızarması, bir anlık bile olsa, pek az gördüğüm bir şeydi. “Devam et, Kumandan,” diye sataştım. “Meramını söyle.”

Gözlerini kırptırınca bir an çok ileri gittiğimi, o gerilim duvarının tekrar aramıza yerleşeceğini düşündüm. Ama sonra, “Evet, elbette, lordum. Haddimiz olmayarak Lia Mara ve benim için kış boyunca kalacağımız bir yer rica edecektik, zatıalınız için çok büyük bir ric...”

“Dur. Ne?” Doğrulup kaşlarımı çattım. “Sen ciddi misin?”

“Evet.” Yığın üzerine bir kart daha attı. “Senin de bildiğin gibi kar yakında geçidi kapatacak, yani şu an kuzeye gitmek biraz pervasızca olabilir. Ayrıca Lia Mara, kız kardeşinden büyü karşıtı grupların cesaretlendiği ve saraya saldırılar olduğu haberini aldı. Başka kimin onlarla çalıştığını bilmiyoruz. Ordu yerinde, yani iyi korunuyorlar, ama...” Omzunun birini silkti. “Kordiyar’la barışıl bir ittifak olacağına, Syhl Koyağı’nın sonunda ticaretten ve denize erişimden yararlanacağına söz verdik. Başardığımızı kanıtlayabileceğimiz zaman dönmek istiyoruz.”

“Akıllıca,” dedim ve söylediklerimde ciddiydim. “Burada kalmak için benim iznime ihtiyacın yok, Grey. Demir Gül Kalesi sizindir. Bunların hepsi sizin. Ben senden izin almalıyım.”

“Asla,” dedi sessizce. “Demir Gül senin evin, sen istediğin sürece de öyle olacak.”

Göğsüm yine duygularla sıkıştı, kartlarıma bakmak zorunda kaldım. “Ben... Harper’a kalmak isteyip istemediğini sorarım.”

Tereddüt etti – sonra bir şey söylemedi.

Yine sessizlik içinde oynadık, ateş çatırdıyordu. Kale soğuk, koridorlar sessizdi, ama burası sıcacık bir yuvaydı. Grey en kötü hâllerimi görmüştü ve yara izleri dikkatini bile çekmiyordu. Bunun için minnettardım.

“Gümüş Ay Mareşali,” dedi ağır ağır.

Başımı evet anlamında salladım. “Mareşal Perry.”

“Birçok büyük vaatte bulundu.”

Hıhladım. “Bulunmuştur eminim. Yaranabileceğini düşündüyse karısıyla akşam yemeği ayarlamaya çalışmıştır.” Duraksadım. “Sık sık elinde olandan fazlasını vaat eder. Ben olsam ne teklif ettiğini gözlerimle görmediğim sürece dikkatli olurum. Dürüst olmayan biri olduğunu düşünmüyorum, sadece kurnaz biri.”

Grey desteye bir kart daha bıraktı. “Ya Kennetty Mareşali?”

“Violet Blackcomb. Tatlı dillidir. Asla sabit fikirli değildir. Dürüştür ve insanları için doğru olanı yapmaya inanır. O, iyi bir müttefik – asıl dikkat etmen gereken kişi Kâhya Andrew Lacky.” Elimdeki kartları düzelttim ve bir tanesini yığına bıraktım.

Grey’in diğerleriyle ilgili beni soru yağmuruna tutmasını bekledim, ama tutmadı. Tekrar sessizliğe bürünmüştü.

“Eğer gidersen,” dedi dikkatle, “nereye gideceksin?”

“Ah... Duyduğuma göre Rillisk’teki bir arenada ahır işçisine ihtiyaç varmış.”

Grey bir kahkaha patlatınca gülümsedim.

“Yetenekli bir silahşorsun” dedi, lanetlendiğimiz zaman ona söylediklerimi taklit ederken sesini kalınlaştırmıştı. “Senin için tavsiye mektubu yazabilirim.”

Şaka yapıyordu, benim de ona gülümsemem gerekirdi, ama kalakaldım. Bir gözüm eksikti. Artık yetenekli bir silahşor olabileceğimi sanmıyordum. Bunu şimdiden söyleyebilirdim.

Ellerim titriyordu. Kartlarımı bıraktım. Parmaklarımı esnettim.

Grey de kartlarını bıraktı. Masanın üstüne eğildi ve alçak sesle konuştu. “Rhen. *Sen* ne istiyorsun?”

Ben ne istiyorum...

Ona baktım. “Bilmiyorum.”

“Gerçekten mi?”

Hafifçe omzumu silktim. “Kral olmak için yetiştirildim, Grey. Başka bir şey nasıl olunur bilmiyorum.” Yüzüme işaret ettim. “Kimse bana bakmak istemeyecek. Senin şu arenada tuhaf tipler sergileniyor mu? Belki birkaç bozukluk kazanırım.”

Grey dişlerinin arasından nefesini verdi ve elini ensesine götürdü. “Gümüş cehennemler, Rhen. Lanetliyken de bu kadar iç karartıcı mıydın yoksa ben mi hatırlamıyorum?”

İrkilip geri çekildim, o kadar şaşırmıştım ki kızgın mıyım, eğleniyor muyum anlayamadım.

Ama Grey hâlâ bana bakıyordu ve ifadesinde art niyet yoktu. Ayağa kalkıp yan masaya gittim. “Bence hep bu kadar iç karartıcıydım. Likör ister misin?”

“Likör hâlâ kaldıramıyorum. Yere serilirim.”

İki bardak doldurdum. “Güzel. Ben de sana katılıyorum.”

İçtik. İki tane daha doldurdum ve kartlarımı aldım. “Buraya gelmenin asıl nedeni ne, Grey?”

İkinci bardağını da ilki kadar hızla bitirdi ve yüzünü buruşturup öksürdü. “Likör içmeden de sana gerçeği söyledim.”

“Biliyorum. Ama böyle daha eğlenceli.” Durdum. “Anlat bakalım, hâlâ dilin dolanmıyorken.”

"Beni Harper getirdi. Senin için endişelenmişti." Sustu.
"Aslına bakarsan... ben senin için endişelendim."

Ah, Harper. Omuz silkip üçüncü bardağımı doldurdum.

"Lia Mara'nın bir fikri var," dedi.

"Öyle mi?"

"Kuzeye gidemediğimize göre güney şehirlerinizi gezsek diye düşündük, müttefik olarak değil de..."

"Senin, Grey." Bardağımı diktim. "Onlar *senin* güney şehirlerin."

"Kardeş olarak," diye bitirdi.

Uzun bir an boyunca kalakaldım, sonra bardağı masaya bıraktım. Göğsümü anlam veremediğim pek çok duygu doldurmuştu. "Düşmüş prenslerini göstermek için mi? Beni kafese de koymak ister misin?"

Yüzünde karanlık bir bakış gezindi ve sabrının sınırlarını zorladığımı anladım. Ama sesi sakindi. "Hayır, yanımda olmanı istiyorum."

"Bütün kaybettiklerimi bana göstermek için mi?"

"Sadece yarısını. Sonra başını çevirmen gerekecek sanırım..."

Yumruğumu ona doğru savurdum fakat likör çoktan beni etkisi altına almıştı, Grey kaçtı. Dengemi kaybettim ve toparlanıp tekrar vurmaya çalıştım. Ne yazık ki likör onu benden daha çok etkilemişti, beni savuşturmaya çabalarken ikimiz de yere düştük – ve masayı da yanımızda götürdük, ağırlıklarımızın altında kalınca bir bacağı parçalarına ayrılarak kırıldı. Şişeler mermer zeminde paramparça oldu ve onu bardaklar takip etti.

Muhafızlardan biri anında kapıyı ardına kadar açtı. "Lordum! Siz..." Sonra durdu. "Lord... larım?"

"Küçük bir yanlış anlaşılma," dedim. Yüzümü buruşturarak elimi başıma götürdüm. "Nerenin yukarı olduğu konusunda anlayamadık da."

Grey karoların üstünde yanıma serilmişti, bana baktı. Tavana işaret ediyordu. "Sana bu taraf demiştim."

Biliyordum. Dili dolanmaya başlamıştı. Kapıya döndüm. "Biz iyiyiz. Çık dışarı."

Kapı yavaşça kapandı.

Grey bana baktı. "Seni gücendirmek istememiştim."

"Biliyorum." Tavana döndüm. "Sanırım..." Düşüncelerim dağılıyor, sürükleniyordu. "Sanırım ben kendi kendimi incitmeye çalışıyordum. Benden hiçbir şey almadın, ben sana boyun eğdim."

Buna cevap vermedi ve uzun süre kırık cam ve kıymık parçalarının arasında yattık.

"Kalmanı istiyorum," dedi sessizce. "Bana katılmanı, Rhen."

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ne istediğimi de. Nereye gideceğimi de. Gitmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Ama Grey'in koyu renk gözlerine döndüm. "Elbette, lordum. Kralımız nasıl emrederse."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

LIA MARA

Kız kardeşime mektup yazıyordum, tüy kalemim parşömenin üstünde hızla gelip gidiyordu. Nedense bütün gün kolumu kaldıramayacak kadar yorgun, akşam olduğunda bir orduyu yönetebilecek kadar dinç hissediyordum. Harper'ın nedimesi Freya annelikle ilgili iyi bir yol göstericiydi ve her sabah getirdiği zencefilli çay sayesinde yanlış zamanda benimle konuşma gafletinde bulunan herkesin botlarına kismaya bir son vermiştim.

Nolla Verin bana Syhl Koyağı'ndaki büyü karşıtı örgütün büyüdüğünden, saraya birkaç küçük saldırı düzenlendiğinden fakat bastırıldığından bahseden bir mektup yazmıştı. Ben de ona buradaki planlarımızdan, dönmeden önce ülkelerimiz arasında ticaret yolları ve güzel ilişkiler kurma arzumdan bahsediyordum.

Kardeşime henüz bebekten bahsetmemiştim. Her şey bu kadar belirsizken ona umut vermek istemiyordum. Noah bana henüz çok erken olduğunu, pek çok şeyin meydana gelebileceğini, düşük yapmanın sık rastlanan bir şey olduğunu söyle-

mişti. O bunları söylerken Freya titreyen dudaklarımı görünce eğilip, "Mideniz çok bulandı, bu iyiye işaret," dedi.

Midem fırtınalı bir denizin ortasındaymışım gibi hissettirdiğinde kendime bunu hatırlatmaya çalışıyordum.

Ama Nolla Verin'e bebekten bahsetmeyişimin bir nedeni daha vardı, Grey kışı Kordiyar'da geçirmek isteyince beni rahatlatan bir neden: bu çocuğun tıpkı babası gibi büyü gücü olacaktı. Grey'in, silahla ve büyüyle kendini savunabilen bir adamın hedef olması başka bir şeydi.

Çocuğumu hedef hâline getirmeyecektim.

Kapı arkamda gıcırdayarak açıldı, Grey'in geldiğini biliyordum. "Bu vakte kadar Rhen'le birlikteydin demek," dedim başımı kâğıttan kaldırmadan.

"Kart oynamayı özlemişim."

Gülümsedim ve kalemimi mürekkep şişesine daldırdım. "Eh... sen..."

Elini omzuma koyup boynumun arkasını öpmek için eğilince kıkırdadım. "İçmişsin sen."

"Birazcık" Sesi boğuktu.

"*Birazcık*tan fazla gibi kokuyor."

"Şişeyi kırmış olabiliriz."

Kollarının arasında döndüm. "Ne?" diyordum ki eğilip beni öptü. Bir an her şey muhteşemdi, elleri nazik, dudakları emindi ve ağzında tarçın, şeker ve daha sert bir şeyin tadı vardı.

Ama sonra midem farklı şekilde düşündü, geri çekilip elimi ağzıma bastırdım.

Grey irkildi, sonra gülümsedi. Bakışında hem yumuşak hem korumacı bir şey vardı. "Özür dilerim," dedi.

"Şimdi geçer," dedim, elim yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

"Çayından getirmelerini isteyeyim mi?"

Başımı iki yana sallayıp yutkundum ve gözlerimi kapadım.

Grey'in yanıma çöktüğünü hissetmekten ziyade sezdim,

ellerini henüz şişip anneliğin kıvrımlarına bürünmemiş olan karnıma koydu ve eğilip ona konuştu. “Annene iyi davranmalısın.”

Hafifçe güldüm, ama bulantı birden geçmişti. Gözlerimi açtım. “İşe yaradı.”

Gözlerinde bir şey parladı. “Oğlumuz şimdiden kimin itaatsizliğe tahammülü olmadığını biliyor.”

“Belki *kızımız* sadece dinlenme zamanının geldiğine karar vermiştir.”

Elimi tuttu. “Ah, evet, *kızımız* haklı. Dinlenme zamanı geldi.”

Mektubu ve mürekkep şişesini masada bırakıp yatağa doğru onu takip ettim. “Nolla Verin yeni saldırılar olduğunu söylüyor. Büyü karşıtı örgüt giderek güçleniyormuş, zayıflamıyormuş.”

Grey yanıma kıvrıldı, nefesi saçlarımda, elleri karnımdaydı. “Korkma, sevgilim. Sana kimse dokunmayacak.” Durdu ve sesi sertleşti. “Ve kimsenin çocuğumuza dokunmaya cüret etmeyeceğine emin olabilirsin.”

ELLİNCİ BÖLÜM

HARPER

Son birkaç ayda Rhen’le düzinelerce şehre gitmiştim ve hep o ön planda olmuştu: Etrafı muhafızlarla çevrili bir şekilde geziyor, emirler veriyor, duruma bağlı olarak samimi, nazik, kibirli ya da mesafeli tavırlar arasında yumuşak geçişler yapıyordu. İnsanları okuma konusunda neredeyse esrarengiz denilebilecek bir yeteneği vardı. Her daim liderdi; eylemleri hep hızlı, kararlı ve mutlaktı.

Şimdi ise arkada at biniyorduk ve onu ayak uydurmayla teşvik etmesem atın yürüyüp otlanabilmesi için dizginleri gevşetecek, grubun geri kalanını gözden kaçırmamıza neden olacaktı. Deri ustalarından biri ona yara izinin en kötü kısımlarını kapatan bir yama yapmıştı. Küçük süslemeleri ve küçük tokaları olan, siyah, yağlı deriden yapılma bir şeydi. Aslında onu takmayacaktı, fakat sonra küçük bir çocuk onu görmüş ve en az beş dakika boyunca çığlık atmıştı; o yüzden artık sürekli yanında taşıyordu. Jake ona korsan gibi göründüğünü söyledi, bence iltifat olsun diye yapmıştı, ama bir an Rhen’in kılıcını çekip onun göğsüne saplayacağını sanmıştım.

Bugün hava daha soğuktu ve gökyüzünden süzülen karlar atın yelesinde birikiyordu. Rhen bana baktı. "Lia Mara'yla arabaya binmelisin."

"Seni yalnız bırakırsam geri dönersin diye korkuyorum."

"Dönmeyeceğim. Grey emir verdi. İtaat edeceğim."

"Emir vermedi, Rhen."

"Kral olacak. Söylediği her şey bir emir."

İçimi çekip gökyüzüne baktım. Kar taneleri yanaklarımı yakıyordu.

"İsrar ediyorum. Arabaya binmelisin."

"Arabaya binmek istemiyorum. *Seninle* gelmek istiyorum."

Göz ucuyla bana baktı. "Sen bir veliaht prens e âşık oldun, Harper. Ama o artık ben değilim."

"Hayır, aptal. Ben *sana* âşık oldum. Sana, Rhen. Tacın umurumda değil."

"Benim de değil, gerçekten," dedi basitçe. Sonra durdu. "Ama... başka ne var ki?"

Şoke olmuş gözlerle dik dik ona baktım.

Ama aynı zamanda kendime de hayret etmişim, tüm o kara kara düşünmelerinin, kaygısının, hayalet gibi kalede gezinmesinin asıl nedenini asla anlayamadığım için.

Lanet bozulmuştu. Lilith gitmişti. Kordiyar artık tehlikede değildi.

Ve Rhen artık veliaht prens değildi.

Hayatını insanlarına adanmış bir adamdı ve şimdi... her şeyden vazgeçmişti. Bütün dünyasını strateji, planlama ve düşünce üzerine kuran bir adam... ve şimdi bitmişti.

"Biliyor musun," dedim yavaşça, "Grey beni Washington, DC'den alıp getirdiğinde ben de yaşayacağımı düşündüğüm geleceğin izini kaybetmişim."

Şaşkınlıkla bana baktı.

Omuz silktim ve gözlerimi seyahat grubunun arkasına diktim. "Ülke yönettiğim falan yoktu. Yine de..."

"Peki sen ne yaptın?" dedi, sesi sertti.

"Ne yaptığımı biliyorsun." Durakladım. "Geri dönmek için her şeyi denedim." Sesim beklenmedik bir duyguyla gerginleşmişti. "Ama sonra... işe yaramadı. Ben de yeni bir seçenek bulmak zorunda kaldım. Yeni bir gelecek. İlerlemek için yeni bir yol."

"Yeni geleceğinden mutlu musun, Harper?"

"Evet," dedim emin bir şekilde. "Kordiyar'a barış getirdin, Rhen. Bunu sen yaptın. Grey savaş getirecekti. Ona barışı *sen* verdin."

Şimdi şoke olmuş görünme sırası ondaydı.

"Seni özlüyordu," dedim hafifçe. "Syhl Koyağı'na gittiğimde savaştan, büyük oyundan, Lia Mara'yı ve insanlarını koruyacağından bahseden büyük bir konuşma yaptı – ama sonra seni kurtarmak için Demir Gül Kalesi'ne geldi. Ne demiş olursa olsun, Lilith'in peşine düşecekti. Seni kendine karşı kullanmasından korkuyordu."

Rhen yüzünü buruşturdu.

"Sana gelmeni emretmedi," dedim. "Ve bence sen de öyle bir şey yapmayacağını gayet iyi biliyorsun. Gelmeni *istedi* çünkü seni burada istiyor." Duraksadım. "Benim seni burada istediğim gibi."

Hiçbir şey söylemedi.

"Disi Prensesi olmayı ilk kabul ettiğim zamanı hatırlıyor musun?" dedim. "Sen bütün insanlara yardım edemeyeceğimi söylemiştin, ben de bazılarına yardım edebiliriz demiştim?"

"Evet." Nefes aldı, sesi yumuşamıştı. "Ve haklıydın."

"*Şimdi* bunu yapabilirsin, Rhen. Halkın için bir fark yaratacaksan kral olmana gerek yok." Söylediklerimin ağırlığı beni de çarpınca durdum. Aramızda kar taneleri uçuşuyordu. "Tıpkı benim prenses olmama gerek olmadığı gibi. Sadece Harper da olabilirim."

Bunun üzerine bana baktı ve bakışlarını kaçırmadan önceki

o an gözlerindeki duygulu ifadeyi gördüm. Elimi tutmak için uzandı ve parmak boğumlarıma bir öpücük kondurdu. "Sen benim hak ettiğimden daha fazlasısın."

"Eh. Benim için tüm şehri yerle bir edebileceğini söylemiş-tin."

Bunun onu gülümsetmesini bekliyordum, ama hafifçe elimi sıktı... ve bıraktı.

Canavarken neler yaptığını mı hatırlattım yoksa kral olmadan yapamayacaklarını mı düşündürttüm bilmiyordum, ama önemli değildi.

"Bana hiçbir şeyi almak için çaba harcamam gerekmediğini söylediğini hatırlıyor musun?" dedim. "Sadece isteyecektim ve sen onu bana verecektin?"

"Evet." Sesi inceli yumuşamıştı, ama ileri baktığı için gözünü göremiyordum, ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Yine de devam ettim. "Grey de aynısını senin için yapardı, Rhen. Ona ne istediğini söyleyen sana verirdi. Sadece... sadece ona de ki..."

"Bilmiyorum!" diye patladı. "*Bilmiyorum*, Harper! Ben hiç başka bir şey olmadım!"

Nefesimi tuttum. Sessiz konuşmamıştı, bütün askerler ve muhafızlar durdu.

Yine ilginin merkezindeydi, ama istediği şekilde değil.

Grey ön tarafa yakın bir yerde at sürüyordu, atı bize doğru döndü. "Ne oldu?"

Rhen, "Bir şey yok," diye kestirip attı.

Grey bana baktı.

Aynı şeyi söylemek için nefes almıştım ki durdum. "Grey, Rillisk'e gidiyoruz, değil mi? Seni buldukları yere?"

"Evet."

"Yani etrafı biliyorsun." Tereddüt ettim. "İlk birkaç saat muhafızların ve atların bir kısmı olmasa ve siz... müstakbel kral ve kardeşi olmasanız?"

Rhen hıhlayıp umursamaz bir tavırla başını çevirdi. “Muhafızlar buna asla izin vermez.”

Grey onu inceledi ve sonra yavaşça gülümsedi. “Bilmeleri gerektiğini kim söyledi?”

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

RHEN

Hiç sıradan biri olarak dışarıda bulunmamıştım. Zenginlik göstergesi olan her şeyi arabaya bırakmıştım, Grey de öyle. Basit botlar, kalın yünlü pelerinler giymiştik ve belimizde sadece birer kılıç ve basit birer hançer vardı. Tycho bizi takip ediyordu çünkü o da Rillisk'i biliyordu, ayrıca Grey'e sokaklarda *tamen* yalnız yürümемizin aptallık olduğunu söylemiştim.

Ama büyüleyiciydi. Sokaklar bana reverans yapmayan insanlarla doluydu. Kimse yolumdan çekilmiyordu, kimse bana dönüp ikinci kez bakmıyordu. Kör tarafımdan bir adam bana sürtünerek geçince hızla yana kaydım ve az kalsın dişlerinin çoğu dökülmüş, yaşlı bir kadını yere deviriyordum.

Kadın kolumu tutup elinin tersiyle vurdu. "Biraz öteye git, seni serseri!"

Şoke olmuş bir şekilde ona baktım, kadın homurdanarak kalabalığın arasında uzaklaştı.

Grey yanımda sessizce kıkırdadı. "Bunu unutmayacağım."

"Ben de."

Biraz daha ilerledik ve Grey beni kolumdan tutup bir tavernaya çekti, yeni pişmiş ekmek ve kavrulmuş et kokuları ge-

liyordu. Tycho da peşimizden gelmişti, fakat gölgelere çekilip kapının yanında durdu. İçerisi tıklım tıklı doluydu, ama köşede bir masa bulduk.

“Çocuk iyi bir muhafız olurdu,” dedim Grey’e.

“Daha küçük.”

“Sen de öyleydin.”

Daha önce hiç böyle biranın serbestçe aktığı, masaları yapış yapış olan, insanların kimin duyacağını bir an bile umursamaksızın konuştukları bir yerde bulunmamıştım. Başta gergindim, her yerden bir bıçak veya bir ok fırlayabilirdi, ama etrafa bakınca korkacak bir şey olmadığını anladım.

Zaten artık bir önemim de yoktu.

Düşünce önce sarsıcıydı – ama sonra Grey’in *emrini* yerine getirmenin, bir şeyden sorumlu olmak yerine bana söyleneni yapmanın biraz özgürleştirici olduğunu fark ettim. Derin bir nefes aldım, sonra bunu aylardır ilk defa yapıyormuşum gibi yavaşça verdim.

Yıllardır.

Hatta... daha önce hiç yapmamışım gibi.

“Şimdiden daha iyi görünüyorsun,” dedi Grey.

Kaşlarımı çattım. “Belki.”

Bir kız masadan masaya uçuyor, yemek tabakları ve bira sürahileri bırakıyordu; ama bizim masamıza gelince Grey’e baktı, sonra tekrar baktı.

“Hawk!” diye bağırdı içi rahatlayarak. “Ah, inanamıyorum! Sen... sen...” Sustu. Yüzü soldu ve dudağını ısırdı. Kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu. “Ben... sen... siz... Ekse...”

Grey parmağını dudaklarına götürdü. “Şşş. Hawk yeterli.”

Kadın eğildi. “Saklanıyor musun? Darbe mi olacak? O korkunç Prens Rhen’in seni öldürmeye çalıştığını duydum...”

Öksürdüm. “Gerçekten korkunç bir adam, kesinlikle.”

“Saklanmıyorum,” dedi Grey. “Ve kardeşim o kadar da korkunç değildir.”

Kadının kocaman gözleri bana döndü.

Omuz silktim.

Kadın doğruldu, derin bir nefes aldı ve sonunda kararlı bir şekilde, "Ben size biraz bira getireyim," dedi. Ardından hızlıca Grey'e sarıldı ve yüzünü devasa göğüslerinin arasına gömdü. "Hayatta olmana çok sevindim," dedi. "Çok endişelendim."

Sonra gitti.

"Lia Mara'ya söyleyeceğim," dedim.

"Seni bizzat öldürürüm."

"Ah, Hawk," diye sataştım. "Çok endişelendim."

"Sen Jake'ten de betersin."

Tavernacı kızın arkasından başımı salladım. "Onu neden pas geçtin?" dedim sırtarak. "Peşinde ufak bir büyücünün olmamasına şaşırdım."

Grey kafama vurunca kahkaha attım. "Jodi benim arkadaşım," dedi. "Daha fazlası değil."

"Ah evet," dedim anlamlı bir sesle. "Kesinlikle öyle görünüyor."

"Öyle çünkü." Masanın ucundan dik dik bana baktı. "Rilisk'teyken Kraliyet Muhafızlarının gelip beni zincire vurup götürmelerinden fazlasıyla korkuyordum çünkü."

Gözlerine baktım. "Ah. Anlıyorum."

İkimiz de bir şey söylemedik.

Aramızdaki bu gerilimin hep devam mı edeceğini, yaptığımız yanlışların bizi hiçbir şeyin acısını tamamen unutamayacağımız bir noktaya mı getireceğini düşündüm merakla.

Ama sonra Harper'ın söylediklerini düşündüm, eve gitmek için nasıl savaştığını ve bunun nasıl da işe yaramadığını.

Acaba bunca gerilimi ben kendim mi yaratıyordum? Bu, benim eve dönmek için savaşma şeklim miydi?

Sadece... durmam mı gerekiyordu?

Kalabalık tavernaya baktım. Jodi elinde iki bardak birayla yeniden belirmişti. Grey'e göz kırptı ve, "Kardeşin çok tehlikeli görünüyor," dedi. Sonra kalçasıyla omzuma vurdu.

İçecek boğazıma kaçmıştı — ama masaya bir bozukluk bıraktım. Jodi şimdi bana göz kırptıyordu.

“Harper’a söyleyeceğim,” dedi Grey.

Güldüm.

Gülmek iyi hissettiriyordu.

Derin bir nefes aldım. “Beni buraya getirmene sevindim.”

“Gelmene sevindim.” Durakladı. “Kalmana sevindim.”

Sen istediğin için kaldım demedim. Belki de istemesine ihtiyacım vardı.

“Ben kral olmak için yetiştirilmedim,” dedi sessizce. “Ben...” Sustu ve tereddüt etti. “Syhl Koyağı’ndayken sık sık seni düşündüm.” Gözleri uzağa baktı. “Fikirlerini aradım.” Duraksadı. “Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum. Boyun eğmek için yaratılmadığını biliyorum.”

Omuz silkip içkimden bir yudum daha aldım.

“Şimdi de fikirlerini arıyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

Başımı kaldırıp baktım.

“Syhl Koyağı’na büyü karşıtı gruplar yayıldı. Kraliyet Evleri bana güvenmiyor. Politika ya da saray entrikaları konusunda senin becerilerine sahip değilim. Senin mareşallerini -*kendi* mareşallerimi- de tanımıyorum. Bu orduyu, bu muhafızları tanımıyorum.” Gözleri karanlıktı ve derinlerine bakınca duygu doluydu. “Öğüt vermeni istiyorum. Eğer sen de vermek istersen.”

Dönüp ona baktım. İlerlemek için yeni bir yol.

Elimi uzattım. “Kordiyar iç...” dedim ve tereddüt edip durdum. Artık sadece Kordiyar yoktu. “Ne diyelim o zaman?”

Grey elimi kavradı, tutuşu sımsıkıydı. “Senin ve benim için, kardeşim. Hepimiz için.”

Bütün bunlar beklemek zorunda kalacaktı.

Saraya arkamı döndüm ve barakalara giden patikaya geri yürüdüm.

Lia Mara'ya gitmek yerine Yüzbaşı Solt'u bulmak üzere yolunu değiştirmiştim.